

Дейвид Едингс

Магьосницата от Даршива

На Оскар Уилям Патрик Джейсън Смит:
добре дошъл в нашия свят!
С много любов,
Дейвид и Лей

ПРОЛОГ

*който е Кратка история на източната империя
от произведението
„Императори на Мелцена и Малореа“.*

Данните за произхода на Мелценската империя са завинаги изгубени за нас. Според някои легенди предтечите на мелцените пристигнали с грубо изработени лодки от необятното море на изток от Мелценските острови; според други първоначалната държава Мелцена е продължение на странната култура, съществуваща в Даласия. Ала независимо какъв е източникът, за Мелцена винаги се твърди, че е най-древната цивилизация на света.

Във всички етапи от своето съществуване Мелцена е била тясно свързана с морето. Мелценската култура се зародила на островите, разположени на изток от брега на Малореанския континент. Столицата на Мелценската империя била средище на науката и културата още по времето, когато Тол Хонет бил бедно село, а Мал Зет – няколко окъсани палатки. Единствено великолепие на град Кел можел да съперничи по могъщество и блясък на древния дом на мелцените.

Мелцена изпаднала в изолация поради огромно природно бедствие. Преди около пет хиляди години западните земи били разтърсени от гигантски катаклизъм. Ангараките и алорните обясняват случилото се с теологичен спор, разrazil се между боговете. Подобно тълкуване не бива да се приема сериозно, макар че хвърля известна светлина върху стремежа на примитивните умове да си обяснят действието на природните сили.

Всички източници сочат, че катаклизъмът, причинил гигантско разцепване на целия континент, освен това породил огромни приливни вълни. Първоначално океанът се отдръпнал от сушата, след това залял огромни територии от нея, а накрая нивото на водата се успокоило и се оформила бреговата линия, непроменена в общи линии до наши дни. Това оказало бедствен ефект върху Мелцена. Половината от сушата на древната страна потънала под морските вълни. Все пак по-голямата част от населението на страната успяла да се спаси. Запазилата се част от сушата е била пренаселена до краен предел. Столицата на Мелцена, преди красив град, издигнат в планините, за да се избегнат неблагоприятните

ефекти на тропическия климат в низините, след катастрофата се превърнала в окаяно селище, разрушено от земетресения и наводнения, отдалечено на не повече от левга от новия бряг.

След известен период, докато траело възстановяването на разрушените, станало ясно, че ограничената суша на родната страна не е в състояние да осигури поминъка на населението. Затова мелцените се насочили към континента. Югоизточна Малореа била най-близо до тях – земи, населени с различни народи със свои собствени физически белези и език, сходен с този на мелцените. Тъкмо върху тези области мелцените съсредоточили вниманието си. Там имало пет примитивни кралства – Гандахар, Даршива, Селанта, Пелдан и Решел. Те били завладени бързо от по-високо развитите в технологично отношение мелцени и били погълнати в растящата им империя.

Доминиращата сила в Мелценската империя била бюрокрацията. Макар че в бюрократичната форма на управление на държавата безспорно съществуват слабости, тя осигурява преимуществото на приемствеността, както и очевидната прагматичност в подхода на бюрократите; те били загрижени да открият най-практичния начин за извършване на определена работа, без да обръщат прекалено внимание на прищевките, предразсъдъците и егоизма, типични за другите форми на държавно управление. Мелценската бюрокрация се характеризирала с почти безпогрешен практицизъм. Представата, че талантът означава аристократизъм, доминирала в мисленето на мелцените. В случай, че някое бюро пренебрегвало талантлив служител, друго бюро със сигурност щяло да му го отнеме.

Различните департаменти на мелценското правителство се впускали в новозавладените земи, търсейки сред населението надарени хора. По такъв начин покорените народи били асимилирани и директно включени в най-елитните слоеве на империята. Винаги проявявайки прагматизъм, мелцените не посегнали на кралските династии, владеещи петте провинции на континента; те предпочели да действат чрез вече установените личности във властта, отколкото да създават нови линии за контрол.

През следващите хиляда и четиристотин години мелценската империя процъфтявала, отдалечена от теологическите и политически ежби на западния континент. Мелценската култура била светска по своя характер, хората били цивилизовани и високо образовани. Робството било непознато явление; търговията с ангараките и с подчинените на тях народи в Каранда и Даршива била изключително печеливша. Старата

столица на Мелцена се превърнала в основно средище на науката. За нещастие някои мелценски учени се обърнали към силите на мрака. Те се занимавали с призоваване на зли духове и далеч надминали празните брътвежи на мориндимите и заклинанията на карандите, като задълбали в далеч по-страшни и по-сериозни области. Те постигнали голям напредък в магьосничеството и некроманцията. Ала основният им интерес бил съсредоточен върху алхимията.

Първото им противопоставяне с ангараките се състояло през този период. Макар че при първата среща мелцените победили, те осъзнали, че в крайна сметка ангараките ще наложат волята си поради огромния брой на армията си.

Докато ангараките били насочили по-голямата част от усилията си към укрепване на Даласианските протекторати, по тези земи царял несигурен, крехък мир. Търговските контакти между двете нации довели до по-добро взаимно опознаване помежду им, макар че мелцените твърде много се забавлявали от факта, че дори най-светски настроените ангараци проявявали огромно внимание към религията. През следващите хиляда и осемстотин години връзките между двете нации се влошили, те водели помежду си не особено многочислени, но ожесточени воини, които обикновено продължавали по една-две години. И двете страни всячески избягвали да въвлекат във войните цялостните си военни сили, очевидно не желаейки да се впуснат в пълна и открита конфронтация.

За да съберат повече информация една за друга, двете нации създали традиция да си разменят деца от семействата на ключови фигури в двете страни за определени периоди. Синовете на високопоставените мелценски бюрократи били изпращани в Мал Зет да живеят в семействата на ангаракските генерали, а синовете на генералите били изпращани да получат високо образование в столицата на мелценската империя. В резултат се създавала група млади мъже с космополитни убеждения, които по-късно се превърнали в еталон за управляващата класа на Малореанската империя.

Един подобен обмен в края на четвъртото хилядолетие в крайна сметка довел до обединяване на двете нации. Дванадесетгодишен юноша на име Калат, син на високопоставен ангаракски генерал, бил изпратен в Мелцена да живее в семейството на министъра на външните работи по време на най-важните за формиране на възгледите му години. Министърът поддържал чести официални и приятелски контакти с императорската фамилия и Калат скоро се превърнал в желан гост в императорския палат. Император Мол Бан бил на преклонна възраст и имал

едно-единствено дете – дъщеря на име Данера, която била около година по-малка от Калат. Отношенията между двамата младежи се развивали както би могло да се очаква – общуването им продължило, докато Калат навършил осемнадесет години и бил призован да се завърне в Мал Зет, за да се отдаде на военна кариера. Той направил това по бляскав начин – звездата му изгряла ярко, младият мъж се издигнал до поста генерал-губернатор на областта Ракут при навършване на двадесет и осем годишна възраст. По този начин той станал най-младият военен, допуснат в Генералния щаб на страната. След една година отпътувал в град Мелцен, където той и принцеса Данера се оженили.

През годините, последвали това събитие, Калат разпределял времето си между Мелцена и Мал Зет, изграждайки мощни бази в двете страни, така че когато през 3929 година император Мол Бан починал, той вече бил готов. Разбира се, имало и други претенденти за императорския трон, ала повечето от тях умрели – често при твърде мистериозни обстоятелства. Така че въпреки мощните протести от страна на много благородни семейства в Мелцена, Калат бил обявен за император на империята Мелцена през 3830; скоро възраженията на благородниците били брутално потушени от военните отряди на Калат. Данера дала живот на седем здрави деца; така било сигурно, че династията на Калат ще продължи във времето.

През следващата година Калат отпътувал в Мал Зет, предвождайки мелценската армия, която разположил по границите на Делчин. В Мал Зет той отправил ултиматум до Генералния щаб. Силите му се състояли от армията в ръководената от него област Ракут, както и от армиите на източните княжества в Каранда, чиито губернатори от ангаракски произход дали тържествен обет да се подчиняват на заповедите му. Заедно с армията, разположена по границата на Делчин, Калат съсредоточил в свои ръце огромна мощ. Повелята на Калат била да бъде назначен за Върховен главнокомандващ на армиите на ангараките. Такова нещо вече се било случвало в историята на страната – в миналото някакъв генерал бил назначен на този пост, макар че обичайната практика била Генералният щаб да ръководи съвместно военните дела на държавата. Ала желанието на Калат довело до появата на нов момент в цялостната картина. Неговата императорска титла била наследствена; освен това Калат настоял постът Върховен главнокомандващ също да бъде наследяван от неговите потомци. Доведени до безпомощно състояние, генералите приели условията му. Така Калат станал върховен господар на континента – император на Мелцена и върховен главнокомандващ на ангараките.

Интеграцията на мелцените и ангараките протекла бурно, ала в крайна сметка търпението на мелцените се наложило над бруталността на ангараките, защото с течение на годините станало ясно, че мелценската бюрокрация била несъизмеримо далеч по-ефективна от военното управление на ангараките. Първоначално бюрокрацията се заела с такива светски проблеми като паричната единица и различните мерки и теглилки. Оттук до създаването на континентално Бюро на пътната система оставала съвсем малка крачка. След неколкостотин години бюрокрацията управлявала буквално всички отделни страни на живота в целия континент. Както винаги нейните представители привличали талантиливите мъже и жени от всички кътчета на Малореа без оглед на тяхната националност; скоро административни отдели, в които работели мелцени, каранди, даласианци и ангараци, се превърнали в съвсем обичайно явление. До 4400 година превъзходството на бюрокрацията било пълно и неоспоримо. Междувременно все по-малко хора използвали титлата Върховен главнокомандващ, може би защото представителите на бюрокрацията предавали всякаква информация „на императора“. Очевидно няма точно определена дата, когато императорът на Мелцена станал и император на Малореа; подобна употреба на титлата не е получавала официално одобрение чак до завършилата с истинско бедствие авантюра на запад, която приключила с битката във Воу Мимбре.

Приемането на Торак за върховен бог от мелцените е най-меко казано съвсем повърхностно. Те приели прагматично единствено формите на религиозния култ на ангараките, защото това било политически целесъобразно, ала жреците гролыми така и не успели да внушат у мелцените жалкото покорство, което било характерна черта на ангараките.

През 4850 година Торак излязъл от продължилото цели хилядолетия уединение в град Ашаба. Малореа била разтърсена надлъж и шир, когато живият бог, скрил обезобразеното си лице зад бляскава стоманена маска, се появил пред портите на Мал Зет. Императорът бил отхвърлен с върховно презрение и Торак взел властта в свои ръце, приемайки титлата „Кал“ – крал и бог. Вестоносци били изпратени в Ктхол Мургос, Мишрак ак Тул и Гар ог Надрак, а след това, през 4852 година, в Мал Зет бил свикан военен съвет. Даласианците, карандите и мелцените били изумени от вида на фигурата, която дотогава възприемали като герой от някакъв древен мит. Ужасът им се увеличил многократно поради присъствието на учениците на Торак.

Торак бил бог и отварял уста единствено за да произнесе команди. Ала неговите ученици – Ктучик, Зедар и Урвон – били човешки

същества, които наблюдавали внимателно всичко, без да крият студено-то си презрение. Те веднага забелязали, че малореанското общество е придобило почти изцяло светски характер, и незабавно взели мерки да променят създалото се положение. Над Малореа било установено управление на терор. Гролимите плъзнали навсякъде; за тях светският дух бил истинска ерес. Почти забравената практика на жертвоприношения била повсеместно възстановена с фанатичен плам; скоро в цяла Малореа не останало нито едно село без олтар и воняща жертвена клада. Учениците на Торак заличили с един удар плодовете от хилядолетия бюрократично и военно управление, установявайки абсолютната власт на Гролимите. Всички аспекти на живота в Малореа били подчинени безпрекословно на волята на Торак.

Мобилизацията на Малореа в подготовката за войната със Запада буквално обезлюдяла целия континент, а катастрофата във Вой Мимбре унищожила цяло поколение човешки същества. Катастрофалният военен поход, както и смъртта на Торак от ръката на риванския крал, изцяло сломили духа на Малореа. Треперещият от старост император отново излязъл на сцената, опитвайки се да възстанови разбитата бюрократична система. Усилията на гролимите да запазят контрол над положението предизвикали всеобщата омраза на хората. Без Торак жреците не разполагали с истинска власт. Повечето от синовете на императора загинали в битката при Вой Мимбре, ала едно даровито седемгодишно момче оцеляло – синът, който се родил, когато бащата вече бил на преклонна възраст. Императорът прекарал последните няколко години от живота си, обучавайки и подготвяйки своя син за задачата да управлява страната. Когато старостта отнела уменията на императора, синът му Корзет – тогава четиринадесетгодишен, брутално отнел властта и се възкачил на императорския трон.

След войната малореанското общество се разпаднало на съставните си части: Мелцена, Каранда, Даласия и Стара Малореа. Зародило се дори движение, целящо по-нататъшно разделение на империята на праисторическите кралства, които съществували преди идването на ангараките. Това движение било особено силно в княжество Гандахар, разположено в южната част на Мелцена, в Замад и Воресебо в Каранда, както и в Перивор – един от Даласианските протекторати. Подмамани от младостта на Корзет, тези области побързали да обявят независимост от императорския трон в Мал Зет; други княжества също подсказали, че възнамеряват да предприемат подобни стъпки. Корзет се намесил незабавно, за да потуши вълната на това открито неподчинение. Момчето

император прекарало остатъка на живота си, яхнало боен кон в може би най-кървавия период от историята на човечеството; ала когато кръвопролитията най-сетне престанали, Корзет оставил на своя наследник Малореа, която отново била обединена.

Потомците на Корзет установили нов тип управление. Преди катастрофалната война императорът често играел ролята на марионетка, а властта била съсредоточена предимно в ръцете на бюрокрацията. Ала сега императорският трон съсредоточил в ръцете си абсолютна власт. Центърът на силата се изместил от град Мелцен в Мал Зет в отговор на военната ориентация на Корзет и неговите потомци. Както обичайно се случва, когато властта е съсредоточена в ръцете на един върховен владетел, интригите станали повсеместно явление. Заговори и конспирации били организирани буквално всеки ден, различните придворни с висок ранг правели и невъзможното да очернят противниците си и да спечелят благосклонността на императора. Наследниците на Корзет предпочели да поощрят тези интриги, вместо да ги ограничат или спрат. Те разбирали, че хората, разяждани от взаимно недоверие, никога няма да представяват достатъчно опасно предизвикателство за императорския трон.

Сегашният император Закат се възкачил на престола, когато навършил осемнадесет години. Интелигентен, чувствителен и способен, той отначало давал големи надежди, че ще бъде просветен владетел, ала преживял дълбока лична трагедия, която го отклонила от поетия курс и го превърнала в човек, от когото се страхува половината свят. Сега той е обладан от маниакална жажда за власт; през последните две десетилетия мисълта да се превърне във върховен господар на всички ангараци е обсебила изцяло съзнанието му. Само времето ще покаже дали Закат ще успее да наложи властта си над западните ангаракски кралства. Ако успее да го стори, историята на целия свят ще бъде променена рязко.

ПЪРВА ЧАСТ МЕЛЦЕНА

1.

Нейно величество кралица Порен стоеше до прозореца в украсената с розови завеси всекидневна в палата в столицата Боктор и наблюдаваше своя син Кева и Унрак, сина на Барак от Трелхайм – двете момчета си играеха в градината, окъпана от слънчевата светлина на утрото. Бяха на такава възраст, когато просто бе възможно да видиш как израстват пред собствените ти очи. Гласовете им се колебаеха несигурно между момчешкото сопрано и мъжкия баритон. Порен въздъхна и приглади черната си рокля – след смъртта на своя съпруг кралицата на Драсния винаги се обличаше в черно.

– Ти би се гордял с него, скъпи ми Родар – прошепна тъжно тя.

Някой почука на вратата и тя отговори, без да се обръща:

– Да.

– Един надрак е пристигнал и желае да се срещне с вас, ваше величество – съобщил и икономът от прага. – Твърди, че го познавате.

– Така ли?

– Казва, че името му е Ярблек.

– О, да. Приятелят на принц Келдар. Доведете го.

– С него има някаква жена, ваше величество – каза икономът неодобрително. – Тя използва език, какъвто ваше величество не би желала да чува в покоите си.

– Това сигурно е Вела – усмихна се Порен. – И по-рано съм я чувала да ругае. Не зная дали наистина приема сериозно онова, което приказва. Въведете и двамата.

– Веднага, ваше величество.

Ярблек, както винаги, беше облечен в окъсани дрехи. Дългото му черно палто бе съдрано на едното рамо и бе грубо зашито с ремък от нещавена телешка кожа. Брадата му беше черна, сплъстена и рядка, косата – несресана, и от него се излъчваше не особено приятна миризма.

– Ваше величество – каза високо той и се опита да направи поклон, ала се олюля.

– Вече си пиян, Ярблек? – попита го дяволито Порен.

– О, не, Порен – отвърна той, без да му трепне окоето. – Просто страдам от лек махмурлук.

Кралицата не се обиди от факта, че надракът я нарече по име – Ярблек никога не бе притежавал бляскави познания в областта на дворцовия етикет.

Чернокосата жена, която влезе с него, беше ослепително красива представителка на народа на надраките. Беше облечена в плътно прилепнали кожени панталони и черен кожен жакет. По една кама със сребърна дръжка се подаваше от двата ѝ ботуша, други две бяха пъхнати в широкия кожен колан на кръста ѝ. Тя се поклони пред кралицата с неописуема грациозност и каза:

– Изглеждаш уморена, Порен. Май не си доспиваш.

Порен се засмя.

– Кажете това на хората, които непрекъснато ме затрупват с нови и нови документи.

– Преди много години аз възприех едно-единствено правило – заяви Ярблек и се тръшна без покана на едно от креслата. – Никога не записвай нещо. Така хем пестя време, хем си нямам неприятности.

– И Келдар казва същото.

Ярблек сви рамене.

– Силк се оправя добре в живота.

– Не съм ви виждала от доста време – отбеляза Порен и също седна.

– Бяхме в Малореа – каза Вела и започна да се разхожда из стаята, оглеждайки мебелите с оценяващ поглед.

– Нима това не е опасно? Чух, че там върлувала чума.

– Епидемията е ограничена предимно в Мал Зет – отговори Ярблек. – Поулгара убеди императора да затвори градските порти и да не допуска никого нито да влиза, нито да напуска столицата.

– Поулгара ли? – възкликна Порен и се изправи. – Че какво прави тя в Малореа?

– Последния път, когато я видях, се беше насочила към Ашаба. Белгарат и всички останали са с нея.

– А как са стигнали в Малореа?

– С кораб, струва ми се. Плавали са доста дълго.

– Ярблек, нима ще трябва да изтръгвам насила всяка дума от устата ти? – попита Порен, изгубила всякакво търпение.

– Сега идвам до най-важната част, Порен – отвърна надракът малко обидено. – Какво искаш да чуеш първо: цялата история или съобщението, което нося за тебе?

– Просто започни от самото начало, Ярблек.

– Щом искаш. – Надракът почеса брадата си. – Онова, за което се сещам, е следното: Силк, Белгарат и останките били в Ктхол Мургос. Там били пленени от малореанците и Закат ги отвел в Мал Зет. И онзи младият мъж с огромния меч, Белгарион... Та Белгарион и Закат станали приятели...

– Гарион и Закат – приятели? – недоверчиво попита Порен. – Как е станало това?

– Не зная. Не съм бил там, когато се е случило. Казано накратко, двамата станали приятели, но точно по това време в Мал Зет избухнала чумната епидемия. Аз успях да измъкна Силк и останалите извън града и всички тръгнахме на север. Преди да стигнем Вена, се разделихме. Те искаха да отидат в Ашаба, а пък аз имах цял керван със стоки, които трябваше да закарам в Яр Марак. Всъщност продадох ги с голяма печалба.

– А защо са тръгнали към Ашаба?

– Преследват някаква жена на име Зандрамас – същата, която отвлекла сина на Белгарион.

– Жена ли? Значи Зандрамас е жена?

– Така ми казаха. Белгарат ми даде едно писмо и каза да ти го предам. В него е описано всичко. Казах му, че не бива да пише нито една дума, но той не ме послуша. – Ярблек се размърда в креслото, стана, пъкна ръце под полите на палтото си и измъкна едно смачкано и не особено чисто парче пергамент. След това бавно отиде до прозореца, погледна навън и попита:

– Онова там да не би да е момчето на Трелхайм? Онова едрото, с рижата коса?

– Да – отвърна разсеяно Порен, опитвайки да се съсредоточи върху пергамента.

– Значи той е тук? Искам да кажа – граф Трелхайм?

– Да. Но не зная дали е станал. Снощи се легна твърде късно, а и беше малко пийнал.

– Такъв си е Барак – засмя се Ярблек. – Довел ли е жена си и дъщерите си?

– Не – отговори Порен. – Те са във Вал Алорн подготвят венчавката на най-голямата му щерка.

– Толкова ле е пораснало туй хлапе?

– Череките се женят млади. Изглежда мислят, че бракът е най-сигурното средство да опазят дъщерите си от различни неприятности.

Барак и синът му дойдоха тук, за да се измъкнат от суетенето и суматата около сватбата.

– Веднага отивам да го събудя. Ще ми се да проверя дали има нещо за пиене. – Надракът разтри слепоочията си и се намръщи. – Тази сутрин не съм в блестяща форма, а Барак е прекрасен човек. С него всеки може да прекара добре. Ще взема да пийна, та да се оправя. Пък и ти трябва да прочетеш пощата си. О – добави Ярблек, – щях да забравя. Имам още писма за теб. – Той започна да рови из джобовете на оръфаното си палто. – Едното е от Поулгара. – И той небрежно го хвърли на масата. – А това е от Белгариион. Това – от Силк, а пък това – от русокосото момиче с трапчинките – дето му викат Велвет. А пък змията не ти изпрати нищо – нали ги знаеш какви са змиите. А сега ще ме извиниш, но наистина не се чувствам особено добре. – Надракът се обърна и тръгна с олюляваща се походка към вратата.

– Този човек наистина ме изкарва от търпение – заяви Порен.

– Нарочно го прави. – Вела вдигна рамене. – Смята, че е забавно.

– Ярблек каза, че и ти носиш съобщения за мен – рече кралицата. – Мисля, че ще е най-добре да прочета всичко наведнъж – така ще изживея всички неприятни изненади само един път.

– Нося ти само едно съобщение, Порен – отговори Вела. – При това устно. Лизел – момичето, което наричат Велвет – ме помоли да ти предам нещо, когато останем насаме.

– Какво? – попита Порен и остави писмото на Белгарат.

– Не съм сигурна как са разбрали – подхвана Вела, – но изглежда, че кралят на Ктхол Мургос не е син на Таур Ургас.

– Какво говориш?

– Ургит няма никаква родствена връзка с онзи луд за връзване. Изглежда, преди доста години някакъв драсниански благородник посетил кралския палат в Рак Госка. Той и втората съпруга на Таур Ургас си допаднали. – Вела се усмихна и леко повдигна вежда. – Та значи много си допаднали. Винаги съм изпитвала съмнения в жените на мургите. Както и да е – в резултат на това приятелство на света се появил Ургит.

Ужасно съмнение проблесна в съзнанието на кралица Порен.

Вела се засмя дяволито.

– Всички знаем, че Силк има връзки с много хора, в чиито вени тече благородна кръв – рече тя. – Ала не ни беше известно точно с колко кралски семейства е свързан.

– О, не! – възкликна Порен.

Вела започна да се смее.

– О, да. Лизел притисна майката на Ургит до стената и старата дама си призна всичко. – Изведнъж лицето на надракското момиче стана сериозно. – Смисълът на съобщението, което ти изпраща Лизел, е следният: Силк не иска онзи симпатяга Джевълин да разбере за това. Лизел смяташе, че трябва да съобщи за този факт на някого. Затова ми заръча да предам съобщението на теб. Предполагам, ти трябва да решиш дали да уведомяваш Джевълин, или не.

– Колко мило от нейна страна – сухо каза Порен. – Значи искат да пазя тайни от началника на кралското разузнавателно управление?

Очите на Вела блеснаха.

– Лизел се намира в трудно положение, Порен – подхвана тя. – Тя знае, че аз пия прекалено много и често-често сипя страхотни ругатни. Това кара хората да мислят, че съм глупава, ала не съм. Жените на надраките знаят какво става по света, а пък аз имам остри очи и виждам много неща. Да си кажа право – не съм ги хванала на място, но бих сложила половината от парите, които ще взема, шом Ярблек ме продаде, че Силк и Лизел често си правят компания.

– Вела!

– Не мога да го докажа, Порен, но зная какво съм видяла. – Надракското момиче помириса коженият си жакет и направи гримаса. – Ако не бих те затруднила особено с молбата си, бих желала да се изкъпя. От две седмици яздя без прекъсване. Конете наистина са прекрасни животни, но никак не ми се иска да мириша като тях.

Умът на Порен заработи бързо и усилено; в желанието си да спечели време, кралицата стана, приближи се до надракското момиче и попита:

– Обличала ли си някога атлазени одежди, Вела?

– Атлазени ли? Аз? – Вела се изсмя грубо. – Надраките никога не носят коприна и атлаз.

– Тогава можеш да си първата, която ще го стори. – Кралица Порен протегна малките си бели ръце и вдигна буйните черни коси на младата жена. – Бих дала душата си, за да имам такава коса.

– Ами да ти я продам тогава? – предложи Вела. – Знаеш ли как ще се вдигне цената ми, ако бях русокоса?

– Стига глупости, Вела – рече кралицата. – Опитвам се да мисля. – Тя зарови ръцете си в къдриците на Вела и чак се уплаши от усещането – косите ѝ се сториха като живи! След това Порен протегна ръка: вдигна брадичката на Вела и се вгледа в огромните ѝ очи. Нещо, изглежда, развълнува кралицата на Драсния – тя изведнъж разбра каква ще бъде

съдбата на това полудиво дете на природата, застанало пред нея. – О, скъпа! – засмя се тя. – Само какво удивително бъдеще те очаква! Ти ще достигнеш небесните висини, Вела, наистина ще ги достигнеш!

– Не разбирам за какво приказваш, Порен.

– Ще разбереш. – Порен се вгледа в съвършеното ѝ лице. – Да – рече кралицата. – Мисля, че материята трябва да бъде атлаз. Бледолилаво ще ти отива много.

– Аз предпочитам червеното.

– Не, скъпа – каза Порен. – Червеният цвят няма да ти отива. Трябва да се облечеш в бледолилаво. – Тя докосна ушите на момичето. – Освен това мисля, че трябва да сложиш украшения с аметист.

– Какво си наумила?

– Това е просто игра, дете. Драснианците са много добри играчи. А щом постигна онова, което съм наумила, цената ти ще се вдигне двойно. – Порен явно изпитваше самодоволство. – Първо се изкъпи, а после ще видим какво ще направим с тебе.

Вела вдигна рамене.

– Може, но при условие, че камите си останат при мен.

– Ще решим и този въпрос.

– Наистина ли можеш да направиш нещо с дънер като мен? – попита Вела и гласът ѝ буквално прозвуча жално.

– Имай доверие в мен – отвърна Порен усмихната. – Сега върви се изкъпи, дете. Аз трябва да прочета всичките писма и да взема някои важни решения.

Кралицата на Драсния прочете писмата, повика икономата и даде няколко разпореждания.

– Искам да говоря с граф Трелхайм, преди да се е напил – заяви тя накрая. – Освен това трябва да проведе разговор с Джевълин. Да дойде по най-бързия начин в двореца.

След десет минути Барак вече стоеше на вратата на кралските покои. Очите му биха зачервени, а рижата му брада стърчеше във всички посоки. Ярблек бе дошъл с него.

– Оставете халбите с бира на масата, господа – повелително каза Порен. – Имаме доста работа. Барак, „Морска птица“ готова ли е да отплува в открито море?

– Моят кораб е винаги готов за среща с вълните – отвърна графът обидено.

– Добре. Събери моряците си. Трябва да отидеш до няколко места. Ще свикам среща на съвета на алорните. Съобщи това на Анхег, Фулрах

и сина на Бранд Кайл в Рива. Отбий се в Арендия и вземи Мандорален и Лелдорин. – Кралицата сви устни. – Кородулин не е достатъчно здрав да понесе дългото пътуване, затова заобиколи град Воу Мимбре. Той ще стане дори от смъртното си ложе, ако знае, че свиквам такава среща. Вместо това отиди в Тол Хонет и доведи Варана. Аз сама ще съобщя новината на Чо-Хаг и Хетар. Ярблек, ти отиди в Яр Надрак и доведи Дроста. Остави Вела тук, при мен.

– Но...

– Никакво „но“, Ярблек. Прави онова, което ти казвам.

– Стори ми се, че става дума за Съвета на алорните, Порен – възрази Барак. – Тогава защо каним аренди, толнедранци, че и надраки?

– Трябва спешно да вземем важно решение, Барак. А то засяга всички без изключение.

Двамата мъже се взираха глупаво в нея.

Кралицата плесна рязко с ръце.

– Побързайте, господа. Побързайте! Нямаме никакво време.

Ургит, върховният крал на Ктхол Мургос, седеше на обсипания си с крециящи украшения трон в палата в Рак Урга. Беше облечен в любимия си лилав жакет и лилави панталони и разсеяно подхвърляше короната си от едната ръка в другата, заслушан в напевния глас на Агачак, йерарха на Рак Урга с вид на мъртвец.

– Това ще трябва да почака, Агачак – заяви накрая кралят. – Идния месец се женя.

– Но това е повеля на църквата, Ургит.

– Прекрасно. Предай на църквата искрените ми поздрави.

Агачак изглеждаше изумен.

– Не вярваш в нищо. Така ли?

– Не, вече не много. Нима болният свят, в който живеем, още не е готов да приеме атеизма?

За пръв път през живота си Ургит видя сянка на съмнение по лицето на Йерарха.

– Атеизмът е незамърсено пространство, Агачак – каза кралят. – Високо, сиво, равно място, където човек сам изковава съдбата си и праща боговете да вървят по дяволите. Нито аз съм създал тях, нито те мен, така че сме квит. Въпреки всичко им пожелавам всичко добро.

– Това не е в твоя стил, Ургит – отбеляза Агачак.

– Наистина не е. Просто вече ми омръзна да се правя на шут. –

Ургит изпъна крак и хвърли короната си към стъпалото, сякаш мяташе обръч. Успя да я хване и с ловък ритник я препрати отново към ръцете си. – Всъщност ти не разбираш, нали, Агачак? – рече кралят и хвана короната във въздуха.

Йерархът на Рак Урга се изправи сковано.

– Това не е молба, Ургит. Аз не те моля.

– Добре. Защото аз няма да отида.

– Заповядам ти да отидеш.

– Аз пък не мисля така.

– Осъзнаваш ли с кого приказваш?

– Много добре осъзнавам, старче. Ти си същият досаден гролим, отегчаващ ме до сълзи още от момента, когато наследих трона от човека, който дъвчеше килимите в Рак Госка. Чуй ме внимателно, Агачак. Ще използвам кратки думи и прости изречения, за да не те обърквам. Няма да отида в Малореа. Никога не съм имал намерение да ходя в Малореа. В Малореа няма нищо, което бих искал да видя. Определено не възнамерявам да се приближавам до Закат. Освен това в Малореа има демони. Виждал ли си някога демон, Агачак?

– Веднъж, всъщност два пъти – отвърна навъсено Йерархът.

– И все още искаш да ходиш в Малореа? Агачак, ти си луд като Таур Ургас.

– Мога да те направя крал на всички ангараки.

– Аз пък не искам да бъда крал на всички ангараки. Дори не искам да бъда крал на Ктхол Мургос. Просто искам да ме оставите на мира, за да съзерцавам ужаса, който ще ме сполети съвсем скоро.

– Имаш предвид женитбата си ли? – Лицето на Агачак стана лукаво. – Можеш да я избегнеш, като дойдеш с мен в Малореа.

– Толкова ли бързо приказвах, че не можа да схванеш за какво става дума, Агачак? Достатъчно зле ще се чувствам със съпруга на главата си. Демоните са нещо още по-лошо. – Ургит потрепера.

– Аз мога да те защитя.

Ургит се изсмя презрително.

– Ти ли, Агачак? Та ти не можеш да защитиш дори себе си. Дори Поулгара трябваше да прибегне до помощта на бог, за да се справи с онова чудовище. Може би възнамеряваш да възкресиш Торак, за да те подкрепя? Или пък ще се обърнеш към Алдур? Но той пък помага на Поулгара. Струва ми се, че Алдур никак няма да те хареса. Дори аз не те харесвам, а те познавам, откакто се помня.

– Прекаляваш, Ургит.

– Не, не прекалявам, Агачак. Векове наред, а по-всяка вероятност цели епохи, вие, гролимите сте контролирали всичко в Ктхол Мургос. Но тогава Ктучик беше все още жив. Това ти беше известно отдавна, нали, старче? Той се опита да се бие с Белгарат, но Белгарат го съкруши. Може би аз съм единственият мург, видял Белгарат и останал жив, за да опише срещата си с него. Всъщност с него сме в твърде добри отношения. Би ли искал да се срещнеш с Белгарат? Вих могъл да ви запозная, само ми кажи, че искаш.

Агачак се дръпна уплашено.

– Така е много по-добре, Агачак – заяви Ургит с равен тон. – Безкрайно се радвам, че разбираш какво е истинското положение на нещата. Сигурен съм, че можеш да вдигнеш ръка срещу мен и да ме посочиш с пръст, но аз разпознавам твърде добре жестовете, с които се правят маггии. Миналата зима, докато препускахме в Ктака, наблюдавах Белгарат много внимателно. Само да си мръднеш пръста, в гърба ти ще се забият десетки стрели. Стрелците вече са заели местата си и лъковете им са опънати. Помисли си по този въпрос – докато напускаш покоите ми.

– Това държане не е типично за теб, Ургит – викна Агачак. Ноздри-те му бяха побелели от ярост.

– О, зная, зная. Прекрасно, нали? Е, можеш да си вървиш, Агачак.

Йерархът се обърна и тръгна към вратата.

– О, между другото, старче – добави Ургит. – До ушите ми стигна новината, че скъпият ни брат Гетел от Тулдом починал наскоро – вероятно от нещо, което непредпазливо е излял. Тулите ядат каквото им попадне – всичко, което плува, лети, пълзи или снася яйца върху развалено месо. Всъщност много жалко. Гетел беше един, от малцината на света, когото можех да обиждам. Впрочем сега на трона се изкачи полуумния му син Нател. Срещал съм се с Нател. Той има ум и манталитет на земен червей, ала е истински ангаракски крал. Защо не провериш дали той не би искал да дойде с тебе в Малореа? Може би ще ти трябва доста време, докато му обясниш къде се намира Малореа, защото Нател смята, че светът е плосък. Е, аз имам пълно доверие в способностите ти, Агачак. – Ургит помахаш с ръка на въсесения Йерарх. – Хайде, тичай сега – подкани го кралят. – Върви си в храма и изкорми още неколцина гролими. Може би дори ще успееш отново да запалиш огньовете в светилището, а? Ако не друго, те поне ще ти помогнат да успокоиш нервите си.

Агачак изхвърча навън, като затръшна вратата. Ургит удари с юмрук облегалката на трона и започна да вие от смях.

– Не мислиш ли, че наистина прекали, сине? – попита лейди

Тамазин от потъналата в мрак ниша, откъдето бе чула целия разговор.

– Може би, мамо – съгласи се той, все още неспособен да спре да се смее. – Но беше толкова приятно, нали?

Възрастната дама се приближи куцукайки и му се усмихна с обич.

– Да, Ургит – рече тя. – Наистина беше приятно, ала не притискай Агачак толкова силно. Той може да бъде опасен враг.

– Аз имам много врагове, майко – подхвърли Ургит и подръпна не-съзнателно дългия си остър нос. – Повечето от хората по света ме ненавиждат, ала вече свикнах с това – нали няма да ми се налага да ме избират за свой владетел.

Управителят на замъка Оскатат също излезе от нишата, намръщи се и каза:

– Какво ли ще правим с тебе, Ургит? Всъщност на какво точно те научи Белгарион?

– Научи ме как да постъпвам, за да бъда достоен крал. Оскатат. Може да не се задържа на трона дълго, но докато съм на него, ще бъда крал. Без друго враговете ми ще ме убият, затова ще радвам на титлата си, докато мога.

Майка му въздъхна и вдигна безпомощно ръце.

– Оскатат, с него не можеш да излезеш на глава.

– Предполагам, че имате право – съгласи се белокосият мъж.

– Принцеса Прала иска да говори с теб – обърна се Тамазин към сина си.

– Незабавно съм на нейно разположение – обяви Ургит. – Не само незабавно, но и во веки веков, ако не бъркам някъде в условията на брачния договор.

– Бъди мил – укори го Тамазин.

– Ще бъда, майко.

Принцеса Прала от династията Ктан влезе през една странична врата. Беше облечена в костюм за езда, състоящ се от дълга до прасците черна пола, бяла сърмена блуза и лъснати ботуши. Токовете ѝ удряха мраморния под като чукове, дългата ѝ черна коса падаше по гърба ѝ, а очите ѝ святкаха опасно. Държеше някакъв свитък.

– Бихте ли ми помогнали, милорд Оскатат? – помоли лейди Тамазин.

– Разбира се, милейди – отвърна той с нежна загриженост и ѝ предложи ръката си. След това двамата се оттеглиха.

– А сега пък какво има? – попита предпазливо Ургит бъдещата си невеста.

– Да не би да нарушавам спокойствието ви, ваше величество? – попита Прала, без да си направи труд да се поклони. Принцесата се беше променила. Вече никак не приличаше на покорна дама от благовъзпитано семейство на мургски благородници. Времето, което бе прекарала с кралица Се'Недра и маркграфиня Лизел, без никак съмнение я бе покварило. Освен това Ургит чувстваше, че нездравословното влияние на лейди Поулгара прозира във всяко движение и жест на младата жена. Но пък беше очарователна.

– Ти винаги нарушаваш спокойствието ми, любима – отговори той и разпери театрално ръце.

– Я стига! – прекъсна го остро принцесата. – Говориш също като брат си.

– Това е семейна черта.

– Ти ли си написал това тук? – попита тя и размахва свитъка като тояга.

– Какво да съм написал?

– Ей това. – Принцесата разгъна пергаментата. – „Споразумяхме се, че принцеса Прала от династията Ктан ще бъде най-облагодетелстваната съпруга на Негово величество.“

– Че какво лошо виждаш в това? – попита Ургит изненадано.

– Намекваш, че може да има и други съпруги освен мен.

– Такъв е обичаят, Прала. Не аз съм измислил тези правила.

– Ти си кралят. Въведи нови, различни правила.

– Аз ли?

– Няма да има други съпруги, Ургит – нито пък кралски наложници. – Гласът ѝ, който обикновено звучеше нежно, сега сякаш прашеше и съскаше. – Ти си мой и няма да те делия с никоя друга.

– Наистина ли смяташ така? – попита той смаяно.

– Да, точно така. – Принцесата вирна брадичката си.

– Никой по-рано не е изпитвал подобни чувства към мене.

– Ще трябва да свикнеш. – Гласът и беше непоколебим.

– Ще направим промени в тази част от договора – съгласи се бързо Ургит. – Бездруго нямам нужда от повече съпруги. Една ми стига.

– Определено е така, милорд. Много мъдро решение.

– Естествено. Кралските решения винаги са мъдри. Така поне пише в съчиненията по история.

Принцесата положи големи усилия да не се усмихне, но накрая се отказа, разсмя се и се втурна към разперените му ръце.

– О, Ургит! – прошепна тя. – Обичам те.

– Наистина ли? Какво удивително нещо! – Изведнъж му хрумна една бляскава мисъл, която го поразя с чистотата си. – Какво ще кажеш, ако заедно с нашата сватба направим още една, скъпа?

– Не те разбирам – призна принцесата.

– Аз съм кралят, нали?

– Да. И вече си малко по-добър крал в сравнение с времето, преди да срещнеш Белгарион.

Ургит остави забележката ѝ без внимание.

– Аз имам роднина от женски пол – рече той. А щом се ожена, ще бъде много зает.

– Много, много зает, скъпи – потвърди Прала.

– Както и да е – продължи нервно Ургит. – Вече няма да имам достатъчно време да се грижа за тази своя роднина, нали? Няма ли да е по-добре, ако я омъжа за някой достоен човек, който винаги се е отнасял към нея с безкрайно уважение?

– Наистина не те разбирам, Ургит. Мисля, че нямаш никаква роднина от женски пол.

– Само една, моя принцесо – засмя се той. – Само една.

Прала го изгледа втрещено и възкликна:

– Ургит!

Той отново се ухили и каза гордо:

– Аз съм кралят. Мога да правя каквото си пожелая. Освен това майка ми живя прекалено дълго време сама, не мислиш ли? Оскаат я е обичал още когато била момиче, а тя в най-лошия случай изпитва привързаност към него – макар че според мен може би става дума за далеч по-силно чувство. Ако им заповядам да се оженят, ще го направят, нали?

– Това наистина е блестяща идея, Ургит! – възкликна принцесата.

– Тя е плод на драснианското ми наследство – призна скромно Ургит. – Дори Келдар не би могъл да измисли по-хубав план.

– Той е съвършен! – почти изпищя Прала. – Така свекърва ми няма да може да пречи, когато започна да те превъзпитavam.

– Да ме превъзпитаваш ли?

– Само мъничко, любов моя – отвърна сладко тя. – Имаш някои лоши навици, а освен това вкусът ти по отношение на дрехите е направо ужасен. Кой дявол те накара да се облечеш в лилаво?

– Друго нещо?

– Следващия път, когато дойда при тебе, ще си взема списъка.

В този момент Ургит започна да се замисля съвсем сериозно.

Тази сутрин негово императорско величество Кал Закат имаше много работа. По-голямата част от времето си прекара с Брадор, началника на Бюрото на вътрешните работи. Дватама се бяха уединили в малък, украсен със сини завеси кабинет на втория етаж на двореца.

– Мога да твърдя, че епидемията определено затихва, ваше величество – доложи Брадор, когато императорът повдигна въпроса за чумата. – През изтеклата седмица нямаше нито един случай на заболял човек. Истински изненадващият факт е, че мнозина от болните се възстановяват. Изглежда, че планът да затворим със стени отделните участъци на града се оказа успешен.

– Добре – рече Закат, след това повдигна нова тема. – Имаме ли някакви новини от Каранда?

– Вече няколко седмици никой не е виждал Менга, ваше величество. – Шефът на Бюрото на вътрешните работи се усмихна. – Изглежда, сме се отървали и от това зло. По всичко личи, че демоните са си отишли и фанатиците губят бойния си дух. Това е само мое предположение, основаващо се на слухове, ваше величество, защото не мога да изпратя агенти в тази област. Струва ми се, че размириците са се преместили към източния бряг. Скоро след изчезването на Менга големи орди от нередовни карандски войници, заедно с пазачите на храма на Урвон и много чандими са прекосили планините на Замад. Нямаме никакви сведения от Воресебо и Ренгел.

– Урвон ли? – попита Закат.

– Така изглежда, ваше величество. Бих казал, че ученикът на Торак заема позиция за последната си схватка със Зандрамас. Изкушен съм да ви предложа просто да ги оставим да се бият помежду си. Не мисля, че някой от тях ще липсва на света.

Едва доловима ледена усмивка плъзна по устните на Закат.

– Имаш право, Брадор – каза той. – Предложението наистина звучи изкушаващо, ала не смятам, че трябва да поощряваме подобно развитие на нещата – това е политически въпрос. Тези кралства са част от империята и имат право да получат защита от императора. Може да се разпространят различни грозни слухове – например, че просто се отдръпваме и оставяме Урвон и Зандрамас да опустошат тези земи. Ако някой доведе военна сила, която ще установи контрол в Малореа, това ще бъде аз. – Императорът запрелиства документите на масата пред себе си, взе един, погледна го и се намръщи. – Къде държиш барон Васка?

– Сложил съм го в килия с великолепен изглед – отговори Брадор. – По цял ден може да наблюдава дръвника на палача. Сигурен съм, че това ще му подейства много възпитателно.

– Понижи го – заповяда Закат. – Разжалвай го.

– Това е нова дума при описанието на тази процедура – измърмори Брадор.

– Не точно това имах предвид – каза Закат и ледената усмивка пак плъзна по лицето му. – Убеди го да ни каже къде е скрил всичките пари, които е измъкнал чрез изнудване от хората, с които е търгувал. Ще прехвърлим всичките средства в императорската съкровищница. – Императорът се обърна към голямата карта, окачена на стената му. – Да, най-добре ще е в южен Юбал.

– Какво искате да кажете, ваше величество?

– Дай му поста министър на търговията в южен Юбал.

– Но в южен Юбал търговията въобще не е развита, буквално не съществува, ваше величество. Там няма никакви пристанища и единствените животни, които се въдят по блатата на река Темба, са комарите.

– Васка е изобретателен. Сигурен съм, че все ще измисли нещо.

– В такъв случай вие не желаете да го... – Брадор направи красноречив жест, прокарайки ръка пред гърлото си.

– Не, не желая – отвърна Закат. – Ще опитам нещо, което ми предложи Белгарион. Може би някой ден отново ще имам нужда от Васка и не ми се ще да го изравям на парчета от ковчега му. – Лицето на императора придоби тъжен израз. – Има ли някакво съобщение за него?

– За Васка ли? Ами нали току-що...

– Не, за Белгарион.

– Видели са ги скоро след като са напуснали Мал Зет, ваше величество. Пътували са заедно с Ярблек, надракския партньор на принц Келдар. Не след дълго Ярблек отпътувал за Гар ог Надрак.

– В такъв случай всичко е било просто военна хитрост. – Закат въздъхна. – Всъщност Белгарион е искал единствено да се завърне в родната си страна. Онази невероятна история, която ми разказаха, е чиста измислица. Закат потри уморено очи. – Този младеж наистина ми харесваше, Брадор – тъжно каза той. – Не трябваше да бъде толкова доверчив.

– Белгарион не се е върнал на запад, ваше величество – каза Брадор. – Най-малкото – не с Ярблек. Винаги проверяваме много внимателно корабите на този човек. Доколко бе по силите ни да го проследим, мога да предположа, че Белгарион не е напуснал Малореа.

Закат се отпусна и дори се усмихна.

– Не съм сигурен защо, но това ме кара да се чувствам по-добре. Мисълта, че ме е предал, бе много болезнена за мен – сам не мога да си го обясня. Имаш ли някаква представа къде е отишъл?

– В Катакор са избухнали размирици, ваше величество – около Ашаба. Обикновено такива неща свързвам с Белгариион – странни светлини по небето, експлозии и други необичайни явления.

Закат се засмя и в смеха му прозвуча неподправена радост.

– Той може да привлича вниманието на хората, когато се ядоса, нали? Навремето взриви цяла стена от спалнята ми в Рак Хага.

– О, така ли?

– Опитваше се да ме убеди в правотата си по един въпрос.

Някой почука почтително на вратата.

– Ваше величество, генерал Атеска – доложи от прага един от облечените в алени пелерини стражи.

– Да влезе.

Генералът със счупения нос влезе, отдаде стегнато чест и поздрави. Червената му униформа беше изцапана от дългия път.

– Пристигна много бързо, Атеска – каза Закат. – Радвам се, че те виждам.

– Благодаря, ваше величество. Имахме добър попътен вятър и морето беше спокойно.

– Колко войници доведе?

– Петдесет хиляди.

– А с колко разполагаме тук? – попита императорът Брадор.

– Малко повече от един милион, ваше величество.

– Това е внушителна военна сила. Да подготвим разпределението на армиите. Следващата задача е да се подготвим за поход. – Закат се изправи и отиде до прозореца. Листата на дърветата бяха започнали да променят цвета си, изпълвайки градината с яркочервени и жълти багри. – Искам да усмиря размириците по източния бряг – продължи той. – Сега е началото на есента, затова искам да тръгнем, преди времето да се е влошило. Ще стигнем до Мага Рен и оттам ще разpratим разузнавателни отряди в различни посоки. Ако обстоятелствата позволяват, ще предприемем боен поход. Ако не, ще изчакам в Мага Рен още войски от Ктхол Мургос.

– Веднага ще започна да работя по заповедите ви, ваше величество. – Брадор се поклонил и излезе от кабинета.

– Седни, Атеска – каза императорът. – Какво става в Ктхол Мургос?

– Ще се опитаме да задържим градовете, които вече превзехме, ваше величество – доложи Атеска и седна. – Съсредоточили сме преобладаващата част от силите си недалеч от Рак Ктан. Те очакват транспортни кораби, които ще ги върнат в Малореа.

– Съществува ли възможност Ургит да контраатакува?

– Не мисля, ваше величество. Не съм убеден, че ще изложи на риск войските си, атакувайки в открито поле. Естествено човек никога не знае как би постъпил един мург.

– Така е – съгласи се Закат, но не каза на генерала, че Ургит всъщност не е мург. След това се наведе напред. – Ти вече веднъж плени Белгарин и го доведе при мен, Атеска.

– Да, ваше величество.

– Страхувам се, че ще трябва да го направиш пак. Той успя да се изплъзне. Предполагам, че вината за това е в моята разсеяност, но по това време трябваше да мисля за твърде много неща.

– Това означава, че ще трябва отново да го хванем, ваше величество.

Тази година Съветът на алорните се състоя в Боктор. Случи се нещо необичайно – той бе ръководен от кралица Порен. Дребната русокока кралица на Драсния, облечена в неизменните си траурни одежди, се приближи тихо към централното място на масата в украсената с червени завеси зала, където протичаше Съветът, и зае стола, където обичайно седяше кралят на Рива.

– Господа – започна тя тихо, но твърдо. – Отчитам факта, че онова, което става днес, е в разрез с традицията, но времето ни е крайно ограничено. До мен стигна информация, с която според мен трябва незабавно да се запознаете. Необходимо е да вземем важни решения, а времето наистина е малко.

Император Варана се облегна в креслото си и в очите му се появи весел блясък.

– Е, ние ще направим малка почивка, докато алорнските крале получат колективен апоплектичен удар.

Крал Анхег се намръщи за миг срещу къдрокосия император, а след това се засмя и каза кисело:

– Не, Варана. Отдавна сме над тези неща – още откакто Родар ни убеди да последваме Се'Недра в Мишрак ак Тул. Палатът е на Порен; нека тя ръководи нещата.

– Благодаря, Анхег. – Гласът на кралицата на Драсния прозвуча малко изненадано. – Сигурна съм, че сте забелязали следната подробност: тази година на събранието ни присъстват крале, които обикновено не са между нас. Ала проблемът, пред който сме изправени, засяга всички ни. Скоро получих съобщение от Белгарат, Белгарион и останалите.

В хола се възцари напрегната тишина. Порен вдигна ръка.

– Те са в Малореа, по следите на сина на Белгарион.

– Този млад мъж понякога може да се движи по-бързо от вятъра – отбеляза Фулрах. С годините кралят на Сendarия беше наедрял, напълнял и в кестенявата му коса се бяха появили бели косми.

– Как са стигнали до Малореа? – тихо попита крал Чо-Хаг.

– Изглежда, са били пленени от Кал Закат – отговори Порен. – Гарион и Закат станали приятели и Закат ги отвел в Мал Зет.

– Наистина ли Закат е в състояние да се сприятели с някого? – попита крал Дроста, без да крие нотките на недоверие, промъкнали се в пискливия му глас.

– Гарион умее да привлича хората – измърмори Хетар.

– Ала може би приятелството им вече е разрушено – продължи Порен. – Един ден, късно вечерта, Гарион и приятелите му се измъкнали от Мал Зет, без да си вземат довиждане с императора.

– И сигурно цялата армия на императора се е впуснала по петите им – обади се Варана.

– Не – възрази Порен. – Точно сега Закат не може да напусне Мал Зет. Разкажи им, Ярблек.

– В Мал Зет върлува чума – рече Ярблек. – Закат затвори града – не пуска никой нито да влиза, нито да излиза от столицата.

– Но как така? – попита Мандорален. – Как е възможно в такъв случай приятелите ни да избягат от Мал Зет?

– По пътя взех със себе си един странстващ комедиант – отвърна кисело Ярблек. – Честно да си кажа, мнението ми за него е направо лошо, но той забавляваше Вела. На нея ѝ допадат разни неприлични разкази и истории.

– Внимавай, Ярблек – предупреди го надракската танцьорка. – За сега си цял и здрав, но мога да се погрижа положението да се промени много бързо. – И тя съвсем недвусмислено попипа дръжката на камата си. Вела беше облечена в ослепителна бледолилава рокля, ала не се беше отказала напълно от любимата си надракска носия: беше обува в излъскани до блясък ботуши, в които бе пъхнала ками, а в широкия кожен колан на кръста ѝ също бяха затыкнати оръжия. Ала мъжете тайно

извърщаха очи към нея още от момента, когато бе влязла. Независимо как бе облечена, Вела имаше дарбата да привлече всички погледи.

– Както и да е – бързо продължи Ярблек, – онзи комедиант знаеше за някакъв тунел, който извежда от града до някаква изоставена кариера. Оттам успяхме да се измъкнем, без косъм да падне от главите ни.

– Закат никак няма да хареса това – отбеляза Дроста. – Той не обича да изпуска хора от ръцете си.

– В Седемте кралства на Каранда в северна Малореа избухнало някакво въстание – продължи Порен. – Разбрах, че в цялата работа били замесени демони.

– Демони ли? – скептично каза Варана. – Я стига, Порен.

– Но Белгарат сам ми го съобщава.

– Понякога Белгарат има твърде изкривено чувство за хумор – каза подигравателно Варана. – Вероятно просто се е пошегувал. Демоните просто не съществуват.

– Греша, Варана – намеси се крал Дроста с нехарактерна за него сериозност. – Веднъж видях един – в Мориндландия, – когато бях момче.

– И как изглеждаше?

Дроста потрепери.

– Сигурен съм, че не би искал да узнаеш.

– Във всеки случай – каза Порен – Закат е разпоредил по-голямата част от армията му да напусне Ктхол Мургос, за да потуши въстанието. Не след дълго цяла Каранда ще гъмжи от негови войници – но важното е, че там сега се намират приятелите ни. Затова свиках тази среща. Какво ще предприемем по този въпрос?

– Ще имаме нужда от бързи коне – обади се Лелдорин.

– Защо? – попита Хетар.

– За да им се притечем на помощ, разбира се. – Очите на младия астурианец блестяха от вълнение.

– О, Лелдорин – каза Барак. – Та между нас и Малореа лежи Морето на Изтока.

– Така ли? – рече Лелдорин смутено. – Не знаех. В такъв случай ще имаме нужда от кораба, нали?

– Не – твърдо каза крал Анхег. – Дори ако успеем да се промъкнем в Малореа, с това ще сведем до нула шансовете на Белгарион да победи в битката с Детето на Мрака. Нали така ни каза пророчицата в Реон, помните ли?

– Но сега положението е различно – възрази Лелдорин и в очите му

се появиха сълзи.

– Не – каза Анхег. – Не е. Тъкмо това ни предупредиха да не предприемаме. Не можем да се приближаваме до тях, докато всичко това не свърши.

– Но...

– Лелдорин – продължи Анхег, – аз не по-малко от теб искам да отида, ала не можем да го направим. Ще ни благодари ли Гарион, ако заради нас изгуби сина си?

Мандорален стана и закри из залата, подрънквайки с бронята си.

– Струва ми се, че доводите ви са правилни, ваше величество – обърна се той към Анхег. – Не бива да се присъединяваме към приятелите си, ако с това ще изложим на опасност тяхната мисия; знаем, че всички ние бихме дали живота си за успешния ѝ край. Но можем да отидем в Малореа, без да се приближаваме до тях – просто ще се изправим между тях и ордите на Кал Закат. По този начин бързо ще успеем да спрем враждебния марш на малореанците и ще помогнем на Гарион да избяга.

Барак се вгледа в рицаря, чието лице блестеше с неопикуема жертвотворност, след това изстена и скри лицето си в шепи.

– Хайде, хайде – измърмори Хетар и съчувствено го потуша по рамото.

Крал Фулрах почеса брадата си.

– Защо ми се струва, че сме правили това и преди? – попита – той. – Става същото като миналия път. Трябва да създадем някакво изострено положение за отвлечане вниманието на противниците ни и така ще помогнем на приятелите ни да се измъкнат. Имате ли някакви предложения?

– Да нападнем Малореа – веднага каза Дроста.

– Да плякосаме бреговете на Закат – включи се с не по-малко нетърпение Анхег.

Порен въздъхна.

– Бихме могли да нахлуем в Ктхол Мургос – предложи замислено Чо-Хаг.

– Да! – подкрепи го Хетар, без да обуздава ожесточението си.

– Мога да ви предложа военна хитрост, синко – рече Чо-Хаг. – Закат е хвърлил много сили в завладяването на Ктхол Мургос. Ако армиите на Запада нахлуят в тези земи, той със сигурност трябва да отвърне на нашия удар, нали?

– Тази идея по принцип е добра – каза Варана. – Но вече е есен, а

планините на Ктхол Мургос са страшни през зимата. Зимният сезон не е подходящо време за разгръщане на военна сила там. Мисля, че бихме могли да постигнем целта си със средствата на дипломацията – без дори да си мръднем малкия пръст.

– Толнедранците винаги са пълни с коварни хитрини – изръмжа Анхег.

– Повече ли ти харесва да измръзнеш до смърт, Анхег? – попита Варана.

– Ами зимата си е зима – сви рамене Анхег.

Варана вдигна очи към тавана и възкликна:

– Алорни!

– Добре де – изсумтя Анхег. – Само се пошегувах. Какъв е блестящият ти коварен план?

Варана погледна към другия край на стаята, където седеше Джевъллин, и го попита:

– Добро ли е разузнаването на малореанците, маркграф Кендон?

Джевъллин стана и изопна перленосивия си жакет.

– Сам по себе си Брадор е много умен и находчив, ваше императорско величество – отговори той. – Понякога неговите хора не се прикриват достатъчно добре и са твърде непохватни, ала той разполага наистина с много агенти. Освен това има на разположение неограничени финансови средства, които употребява по свое усмотрение. – След тези думи шефът на драснианското разузнаване хвърли укорителен поглед към кралица Порен.

– Бъди мил, Кендон – измърмори тя. – Моят бюджет е силно орязан.

– Да, ваше величество. – На лицето му трепна лека усмивка, той се поклони и след това заговори с отмерен, делови тон – Според нашите стандарти малореанското разузнаване действа грубо, ала Брадор разполага с ресурси и средства да изпрати толкова агенти, колкото сметне за необходимо, на местата, където пожелае. Нито драснианските, нито толнедранските разузнавателни служби могат да си позволят този лукс. Понякога Брадор губи по сто души за определена задача, ала обикновено получава информацията, която му е необходима. – Шефът на драснианското разузнаване изсумтя презрително. – Лично аз предпочитам по-чистото изработени операции.

– В такъв случай този Брадор разполага с агенти и в Рак Урга, така ли? – попита Варана.

– Това е почти сигурно – отговори Джевъллин. – Понастоящем

самият аз имам четирима агенти в палата Дроджим, а доколкото ми е известно, за ваше величество работят двама.

– Не знаех – отвърна Варана с невинно изражение.

– Наистина ли?

Варана се засмя, после продължи:

– Добре. Как би реагирал Закат, ако до ушите му достигне информация, че кралствата на Запада се готвят да сключат военен съюз с краля на мургите?

– Много ми е трудно да предположа как точно би постъпил Закат в каквато и да било ситуация. Много зависи от това колко сериозни са вътрешните проблеми на неговата империя; във всеки случай съюзът между мургите и Запада би представлявал основна заплаха за Малореа. Ще му се наложи почти веднага да се върне тук; ще положи максимални усилия до потуши съпротивата на мургите преди нашите войски да биха могли да ги подкрепят.

– Да се съюзим с мургите? – възкликна Хетар. – Никога!

– Никой не предлага истински съюз, милорд Хетар – обърна се към него Кайл, синът на Пазителя на Рива. – Ние желаем единствено да отклоним силите на Закат за достатъчно време – така ще дадем възможност на Гарион да се промъкне необезпокоявано по пътя си. Преговорите могат да се проточат до безкрай и по-късно ще бъдат изцяло преустановени.

– О – рече Хетар малко объркано. – В такъв случай работата е съвсем друга.

– Добре – продължи решително Варана. – Може би ще успеем да убедим Закат, че възнамеряваме да сключим военен съюз с Ургит. Джевълин, накарай твоите агенти в палата Дроджим да убият неколцина малореански агенти – достатъчно на брой, за да убедим Мал Зет, че полагаме сериозни дипломатически усилия в тази насока.

– Разбирам съвършено ясно замисъла ви, ваше величество. – Джевълин се усмихна. – Имам човек тъкмо за тази работа – наскоро привлякохме на своя страна един наемен убиец от Нийса, казва се Айсус.

– Добре. Възможността за сключване на съюз ще изиграе същата роля както действително съществуващо военно споразумение. Така ще успеем да привлечем силите на Закат там, където искаме, без да изгубим нито един войник – ако не броим онзи Айсус, за когото спомена.

– Не се тревожете за Айсус, ваше величество – увери го Джевълин. – Той винаги оцелява, независимо от ситуацията.

– Смятам, че пропускаме нещо – изръмжа Анхег. – Ще ми се Родар

да беше сред нас.

– Да – съгласи се Порен и гласът ѝ потрепери; кралицата едва съдържаше сълзите си.

– Съжалявам, Порен – извини се Анхег и похлупи с огромната си шепа мъничката ѝ ръка. – Но разбираш какво имах предвид.

– В Рак Урга имам на разположение един дипломат – продължи Варана. – Той може да започне началните стъпки за сближаване с крал Ургит. Известно ли ни е нещо полезно за краля на мургите?

– Да – отвърна твърдо Порен. – Той ще се отнесе доброжелателно към предложението ни и ще го приеме.

– Откъде знаете, че ще бъде така, ваше величество?

Порен се поколеба.

– Предпочитам да не разкривам сега това пред вас – отвърна тя и хвърли поглед към Джевълин. – Просто ми повярвайте.

– Разбира се – съгласи се Варана.

Вела стана и отиде до прозореца. Шумоленето на роклята ѝ изпълни с музиката си цялата зала.

– Вие, хората от Запада, винаги искате да усложнявате нещата – каза критично тя. – Вашият проблем е Закат. Изпратете някой с остър нож в Мал Зет.

– Трябвало е да се родиш мъж, Вела – засмя се Анхег.

Тя се обърна, изгледа го с искрящите си очи и попита:

– Наистина ли мислиш така?

– Ами... Всъщност не.

Младата жена се облегна на перваза на прозореца и въздъхна тъжно:

– Ще ми се фокусникът да беше тук, за да ме развлеча. От политика винаги ме заболява глава... Чудя се какво ли е станало с него?

Порен се усмихна – изведнъж си припомни внезапното си хрумване след пристигането на надрачката в Боктор.

– Ще бъдеш ли ужасно разочарована, ако разбереш, че твоят фокусник съвсем не е човекът, за какъвто се е представял? – попита кралицата на Драсния. Белгарат бе споменал за него в писмото си.

Вела я изгледа остро.

– Белгарат, без никакво съмнение, го е познал – продължи Порен. – Фокусникът всъщност е бил Белдин.

Вела отвори широко очи.

– Гърбавият магьосник ли? – възкликна тя. – Онзи, дето може да лети?

Порен кимна.

Вела изрече цял порой от думи, каквито нито една дама с благородно потекло не би произнесла за нищо на света. Дори крал Анхег пребледня, докато я слушаше. След това надрачката измъкна една от камите си и се хвърли срещу Ярблек. Мандорален, облечен с непробиваемата си броня, се изправи пред нея, а Хетар и Барак я хванаха изотзад и изтъргнаха хладното оръжие от ръката ѝ.

– Идиот такъв! – изкрещя тя на Ярблек, който се бе отдръпнал страхливо. – Абсолютен идиот!

И се разрида безутешно на гърдите на Барак. Хетар въпреки това благоразумно ѝ отне останалите три ками.

Зандрамас, Детето на Мрака, стоеше, вперила поглед в обезлюдената долина. От опустошените села се вдигаше пушек. Очите на Детето на Мрака бяха насочени към разрушенията, ала не ги виждаха. Силен детски плач долетя зад гърба ѝ и това я накара да стисне здраво зъби.

– Нахрани го! – нареди тя.

– Както заповядате, господарке – бързо каза мъжът с белите очи.

– Не ми се усмихвай, Нарадас – рязко каза тя. – Просто накарай това изчадие да млъкне. Опитвам се да мисля.

Вече беше изминало много, много време от началото на всичко това. Зандрамас беше изпипала внимателно всички подробности. Беше пребродила половината свят, ала въпреки огромните ѝ усилия Богоубиецът със своя ужасен меч бе само на няколко дни след нея.

Мечът. Пламтящият меч. Той изпълваше сънищата ѝ с кошмари – а сияйното лице на Детето на Светлината я ужасяваше още повече.

– Как успява да ме следва толкова отблизо! – изкрещя тя. – Нищо ли не може да го забави?

Зандрамас протегна двете си ръце напред и ги обърна с дланите нагоре. Милиарди миниатюрни светещи точки се въртяха под кожата ѝ – светлинките подскачаха в буен кръг, блещукайки като съзвездие мънички слънца в нейната плът. Още колко време трябваше да мине, докато тези съзвездия проникнеха в цялото ѝ тяло и тя най-сетне щеше да престане да бъде човешко същество? Още колко време трябваше да чака, докато ужасния дух на Детето на Мрака щеше да я обсеби цялата? Малко момче отново изплака.

– Казах ти да го накараш да млъкне! – изкрещя тя.

– Веднага, господарке – отвърна Нарадас.

Детето на Мрака продължи да съзерцава звездната вселена, затворена в плътта ѝ.

Ерионд и Кон излязоха да се разтърчат още докато другите спяха. Прекосиха с лек галоп една поляна, окъпана в сребрилата светлина на утрото. На младежа му беше много приятно да язди сам, да чувства най-малкото движение в мускулите на Кон, да усеща вятъра по лицето си, без да се разсейва в разни оживени разговори.

Как си бе наложил Алдур да напусне всичко това? Алдур, богът, който сигурно бе обичал този свят най-много от всичко във вселената, тъй като бе отказал да има свой народ, който да се прекланя пред него, а бе предпочел да остане съвсем сам, за да изучава заобикалящите го прелести. А сега Богът можеше да го посещава само понякога, и то като дух.

Ала Алдур беше приел тази жертва. Ерионд въздъхна. Може би никаква саможертва не бе наистина непоносима, ако е направена от любов. Младият мъж повярва, че е така, и се утеша с тази мисъл.

Въздъхна още веднъж и препусна в галоп към малкото езеро и палатките, където спяха неговите приятели.

2.

Тази сутрин станаха късно. Напрежението през изтеклите няколко седмици, изглежда, най-сетне беше надвило Гарин и макар че светлината, нахлуваща през отвора на палатката, му подсказваше, че слънцето вече се е изкачило високо в небето, никак не му се ставаше. Чуваше подрънкването на съдовете, с които Поулгара приготвяше закуската, долавяше и човешки гласове. Знаеше, че тъй или иначе скоро все пак трябва да стане. Помисли си дали да не подреме още малко, ала реши да не го прави. Раздвижи се внимателно, за да не събуди Се'Недра, и се измъкна от одеялата. Наведе се и нежно целуна косата ѝ, после облече покритата с ръжда туника, взе меча и ботушите си и излезе от палатката.

Поулгара, облечена в сивите си дрехи за пътуване, шеташе край огъня и както обикновено си тананикаше. Силк и Велвет разговаряха тихо наблизо. Незнайно защо Силк се беше преоблякъл и сега носеше мек перленосив жакет, който подсказваше, че дребничкият драснианец ще се представя за богат търговец. Белгарат, разбира се, бе със старата

си туника, кърпените панталони и ботушите от различни чифтове. Дурник и Тот ловяха риба в близкото езеро, а Ерионд разседлаваше дорестия си жребец. Останалите очевидно още не бяха станали.

– Помислихме, че ще спиш цял ден – рече Белгарат, щом Гарион седна на един пън да нахлузи ботушите си.

– Аз също си помислих да го направя – призна Гарион, изправи се и погледна към отсрещния бряг на блещукащото езеро. Там имаше горичка от трепетлики и цветът на стволите им наподобяваше този на токущо навалял сняг. Листата бяха започнали вече да пожълтяват и проблясваха на слънчевите лъчи като ковано злато. Въздухът беше хладен и леко влажен. Кралят на Рива въздъхна и попита Силк: – Защо си облякъл тази пищна премяна?

Силк сви рамене.

– Навлизаме в област, където съм доста известен – отвърна той. – Може да извлечем някаква полза от това – стига да ме познаят. Напълно ли си сигурен, че трябва да вървим на югоизток?

Гарион кимна.

– Отначало имаше малко объркване, но после всичко се изясни.

– Какво объркване? – попита го Белгарат.

– Сардионът също е бил тук – преди много време. Стори ми се, че за няколко секунди Кълбото искаше да следва и двете следи едновременно. Трябваше да поговоря с него твърде решително по този въпрос. – Гарион праметна ножницата на гърба си и я закопча, след това я издърпа малко напред, за да му бъде по-удобно. Кълбото върху дръжката на меча сияеше с гневен ален цвят.

– Защо го прави? – попита с любопитство Силк.

– Заради Сардиона – отговори Гарион, погледна през рамо към сияещия камък и му каза: – Спи рече.

– Не наранявай чувствата му – предупреди го Силк. – Можем да си докараме големи неприятности, ако реши да ни се разсърди.

– Кое кралство е разположено на югоизток? – обърна се Белгарат към дребничкия мъж.

– Воресебо – отвърна Силк. – В него няма почти нищо, като изключим малобройните пътища, използвани от керваните, и няколко мини високо в планините. В Панор има пристанище. Понякога се отбивам там на връщане от Мелцена.

– Там живеят каранди, нали?

– Да, но са дори по-сурови и необразовани от събратята си в централните кралства – ако това въобще е възможно.

Ястребът със сините пера по крилете описа величествена спирала в яркото утринно небе, спусна се, проблесна за миг и щом докосна земята, прие формата на Белдин. Дребният гърбав магьосник беше облечен в обичайните си парцали, а по брадата и косата му висяха сламки и клечки. Той потрепери и измърмори:

– Мразя да летя, когато е студено. Болят ме крилете от мразовития въздух.

– Всъщност не е чак толкова студено – отбеляза Силк.

– Я литни на две хиляди стъпки, че да те видя тогава. – Белдин посочи към небето, след това се обърна и изплю две-три мокри сиви пера.

– Пак ли си излапал някоя беззащитна птица? – попита Поулгара.

– Нали трябваше да закуся, Поул – отвърна той. – Просто един гълъб тази сутрин се беше събудил прекалено рано.

– Не е трябвало да го правиш, знаеш ли. – Тя почука изразително с дългата дървена лъжица по бълбукащата тенджерата.

Белдин сви рамене.

– Светът няма да усети липсата на един гълъб.

Гарион потрепери.

– Как можеш да ги ядеш сурови?

– Просто свикваш. Знаеш ли, никога не съм имал особен успех, когато съм опитвал да запаля огън с ноктите на краката си, за да приготвя нещо за хапване. – Той погледна Белгарат и продължи: – Напред ни очакват неприятности. Навсякъде дими. Освен това има десетки групи въоръжени мъже.

– Успя ли да разбереш какви са?

– Не можах да стигна толкова близо. В подобни тълпи обикновено има един-двама отегчени стрелци с лъкове. Хич не ми се ще да загубя перата от опашката си само защото някой идиот иска да се изфука пред другарите си колко е ловък.

– Това случвало ли се е някога? – попита Силк.

– Веднъж – преди много, много време. Оттогава бедрото все още ме боли, щом дойдат студени дни и нощи.

– И направи ли нещо по въпроса?

– Ами побъбрих си със стрелеца. Помолих го да не прави такива неща в бъдеще. Когато си тръгнах, момъкът трошеше лъка на коляното си. – Гърбавия отново се обърна към Белгарат. – Сигурни ли сме, че вървим във вярна посока?

– Кълбото е сигурно.

– Тогава ще трябва да рискуваме. – Вълшебникът се огледа. – Защо

още не сте прибрали палатките?

– Реших, че няма да е лошо, ако позволя на всички да поспят малко повече. Мисля, че имахме напрегнато пътуване, а ни предстои дълъг и труден преход.

– Винаги подбиращ такива идилични местенца за почивка, Белгарат – отбеляза Белдин. – Смятам, че дълбоко в себе си си романтик.

Белгарат сви рамене.

– Никой не е свършен.

– Гарион – извика Поулгара.

– Да, лельо Поул?

– Защо не събудиш останалите? Закуската е почти готова.

– Веднага, лельо Поул.

След закуска прибраха палатките и поеха по следата на Зандрамас, следвайки Белдин, който летеше напред, разузнавайки възможните опасности по пътя. Беше приятно топло и във въздуха се носеше силното ухание на вечнозелени дървета. Странно притихнала, Се'Недра яздеше до Гарион, обвила плътно тялото си с тъмносивото наметало.

– Какво има, скъпа? – попита я кралят на Рива.

– Тя не беше с Геран – измърмори тъжно малката кралица.

– Имаш предвид Зандрамас? Да, не беше.

– А тя наистина ли се появи пред нас, Гарион?

– В известен смисъл – да; ала същевременно не е била тялом на мястото, където я видяхме. Също както става и с Кайрадис – тя хем се появява пред нас, хем не.

– Нищо не разбирам.

– Всъщност образът, който видяхме, беше нещо повече от обикновена проекция, ала същевременно не е самото живо същество. Снощи разговаряхме за това и Белдин ми обясни. Да си призная, не разбрах всичко, което ми каза. Понякога обясненията на Белдин са много неясни.

– Той е много умен, нали?

– Ала не е много добър учител. Губи търпение, когато трябва приказва с хора, неспособни са следват мисълта му с достатъчна бързина. Както и да е – положението, че Зандрамас е наполовина проекция и наполовина човешко същество, я прави много опасна. Ние не сме в състояние да я нараним, но тя може да нарани нас. Вчера без малко не те уби – когато Поледра я спря. Тя много се страхува от Поледра.

– Това беше първият път, когато видях баба ти.

– Всъщност не е така. Тя беше и на сватбата на леля Поул, помниш

ли? Тя ни помогна и в Улголандия, когато трябваше да се бием с елдрака.

– Но първия път беше приела формата на кукумявка, а втория – на вълчица.

– Не мисля, че това има някакво значение в случая с Поледра.

Се'Недра изведнъж се разсмя.

– Какво ти е толкова смешно?

– Когато всичко това свърши и се приберем у дома с нашето бебе, защо не се превърнеш за известно време във вълк?

– Че защо?

– Ще е много хубаво да си имам огромен сив вълк, изтегнал се пред камината. През студените нощи ще заравям краката си дълбоко-дълбоко в козината ти.

Той я изгледа проникателно.

– Ще те почесвам между ушите, Гаршон – предложи малката кралица. – Освен това ще ти давам хубави кокали от кухнята и ще можеш да си ги гложаш, колкото желаш.

– Недей – твърдо каза той.

– Но винаги ми е студено на краката.

– Забелязал съм.

Пред тях Сади и Силк спореха разгорещено.

– Абсолютно не – заяви енергично Силк.

– Наистина смятам, че проявяваш неблагоразумие по този въпрос, Келдар – възрази Сади. Евнухът беше съблякъл блестящата във всички цветове на дъгата копринена роба и сега носеше туника както западните народи, панталони и високи здрави ботуши. – Системата за разпространение вече е на твое разположение, освен това аз имам достъп до неизчерпаем резерв. Можем да спечелим милиони.

– Забрави това, Сади. Няма да търгувам с опии.

– Но ти търгуваш с всичко останало, Келдар. Към нас се простира огромен пазар, който само чака някой да го овладее. Защо позволяваш на скрупулите да пречат на бизнеса?

– Ти си нийсанец, Сади. Опии са част от твоята култура, затова не би могъл да ме разбереш.

– Лейди Поулгара използва опии, когато лекува болни – изтъкна Сади в своя защита.

– Това е съвсем различно.

– Не виждам защо.

– Никога не бих могъл да ти го обясня.

– Разочарован съм от тебе, Келдар – въздъхна Сади. – Ти си шпионин, наемен убиец и крадец. Мамиш, когато играеш на зарове, фалшифицираш пари и нямаш никакви скрупули по отношение на омъжените жени. Жестоко мамаш клиентите си и се наливаш с пиво като смок. Ти си най-поқвареният човек, когото съм срещал, ала отказваш да прекараш няколко безвредни съединения, които биха изпълнили с щастие хората, когато ги купят.

– Човек все трябва да сложи граница някъде – отвърна Силк.

Велвет се размърда на седлото си и погледна назад към тях.

– Това е един от най-очарователните разговори, които съм чувала, господа – направи им комплимент тя. – Особено сравняването на морала ви. – След което им се усмихна и трапчинките грейнаха ослепително на лицето ѝ.

– А... маркграфиня Лизел – рече Сади. – Случайно пак да сте ми взели Зит?

– Всъщност да, Сади – Девојката, чиято коса наподобяваше цвета на пресен пчелен мед, вдигна ръка. – Но този път не я откраднах. Тя сама допълзя посред нощ в палатката ми и се свря в любимото си скривалище. Бедното животинче буквално трепереше от студ.

Силк леко пребледня.

– Искаш ли да ти я върна? – обърна се Велвет към евнуха с бръснатата глава.

– Не – въздъхна Сади и потри с длан голото си теме. – Щом е щастлива, нека я оставим на мястото, което сама си е избрала.

– Наистина е щастлива – буквално мърка от удоволствие. – Велвет леко се навъси. – Смятам, че трябва да се грижиш по-добре за диетата ѝ, Сади. Струва ми се, че мъничкото ѝ коремче все повече се подува. – Тя отново се усмихна. – Не бихме желали пред очите ни да пълзи дебела змия, нали?

– О, не, разбира се – възкликна Сади.

В най-високата точна на прохода имаше голямо изсъхнало дърво. Ястребът със синя ивица по крилете бе кацнал на един от голите клони и енергично почистваше перата си с клон. Когато приятелите се приближиха, птицата се спусна надолу и след миг пред тях се изправи Белдин, бълвайки ругатни.

– Какво става? – попита го Поулгара.

– Попаднах на отворително въздушно течение. Сплъстиха ми се перата – изръмжа той. – Знаеш как се чувстваш в такива случаи.

– О, знам. Непрекъснато ми се случва.

– Перата ти са прекалено меки.

– Не аз съм създала совите, Белдин. Така че не ме обвинявай, че перата ми са меки.

– Напред има кръстопът и кръчма – рече Белдин на Белгарат. – Искаш ли да се отбием там, за да проверим какво става долу в равнината?

– Тази идея никак не е лоша – съгласи се Белгарат. – Не е нужно да си създаваме неприятности, ако можем да ги избегнем.

– В такъв случай ще ви чакам в кръчмата – заяви Белдин и се издигна в небето.

– Защо все избира кръчма? – въздъхна Поулгара.

– Защото хората, които пият, обичат да приказват, Поул – обясни й Белгарат. – В кръчма за пет минути можеш да събереш повече информация, отколкото за цял час на чашка чай.

– Знам си, че винаги намираш убедителни оправдания.

– Естествено.

Продължиха надолу, докато стигнаха до кръчмата – ниска сграда, направена от греди, измазани с кал. Покривът беше увиснал, дървените плочки, служещи за керемиди, се бяха огънали от времето. Жълтеникавокафяви пилета ровеха в прахта пред вратата, една голяма шарена свиня лежеше в кална локва пред тях и цяла дузина прасенца сучеха щастливо от нея. Няколко мършави коня бяха вързани пред кръчмата и трима каранди, облечени в изтъркани кожени дрехи, хъркаха на малката веранда пред вратата.

Поулгара спря коня си на няколко крачки от постройката, подуши спарената миризма на вонящата кръчма и каза:

– Дами, мисля, че ние ще предпочетем да почакаме навън на сянка.

– Уханието наистина е доста особено – съгласи се Велвет.

– Ти също, Ерионд – заяви твърдо Поулгара. – Не е нужно да започнеш да придобиваш лоши навици толкова отрано. – И вълшебницата подкара коня си към една горичка от високи ели, разположена на значително разстояние от кръчмата. За миг Дурник и Тот се спогледаха, след това тръгнаха след нея, следвани от Велвет, Се'Недра и Ерионд.

Сади понечи да слезе от коня си пред пивницата, после помириса въздуха и почти се задави.

– Това място не е по вкуса ми, господо – рече той. – Мисля, че аз също ще почакам навън. Освен това сега е тъкмо време да нахраня Зит.

– Както искаш. – Белгарат сви рамене, слезе от седлото и поведе останалите към кръчмата. Прекрачиха хъркащите на верандата каранди и влязоха.

– Разделете се и се пръснете – измърмори въззрастният мъж. – Разговаряйте с колкото се може повече хора. – Той погледна Силк. – Не сме тук, за да правим бляскава търговска кариера.

– Имай доверие в мен – отвърна драснианецът и бързо се отдалечи.

Гарион спря до вратата и присви очи, за да привикнат с мрака в постройката. Нямаше никакви признаци, че кръчмата някога е била почиствана. Подът беше посипан с изгнила слама и вонеше на разлята бира, в ъглите лежаха вмирисани остатъци от различни гозби. В срещуположния край на помещението пушеше грубо направена камина. Масите бяха от обикновени дъски, поставени на дървени магарета, пейките също. Гарион забеляза, че Белдин вече разговаря с няколко каранда в един от ъглите, и понечи да отиде при него.

Докато минаваше покрай една от масите, усети, че настъпва нещо меко. Разнесе се недоволно квичене, след това изведнъж се чу тропот от забързаните стъпки на някакво животно.

– Я не стъпвай на парсето ми – каза войнствено един каранда с гуреласали очи. – Аз не стъпвам на твоето парсе, нали?

В първия миг Гарион не го разбра, но карандаът продължи:

– И си гледай в карката!

– Какви „карка“?

– Карката, дето си нахлузваш чизмите, ясно ли ти е?

– А, да, краката. Разбрах.

– Точно това ти казах – „карката“!

– Съжалявам – извини се Гарион – Отначало не схванах какво ми приказваш.

– Това е проблемът с вас, чужденците. Не загръвате какво ви приказваме, а то е ясно като бял ден.

– Защо не изпием заедно по една бира? – предложи Гарион. – Ще се извиня на парсето ти веднага щом се появя, обещавам.

Карандаът го изгледа подозрително. Беше старец с побеляла брада и беше облечен в дрехи, направени от зле ошавени кожи. Шапката му беше от цяла кожа на язовец – краката и опашката на животното висяха от нея. Беше много мръсен и из брадата му подскачаха рояци бълхи.

– Аз плащам – каза Гарион и седна на масата срещу собственика на парсето.

Лицето на каранда видимо засия.

Изпиха по две халби вкисната бира, ала карандаът примляскваше и вдигаше очи към тавана, сякаш никога в живота си не бе опитвал по-великолепно пиво. Нещо студено и влажно докосна ръката на Гарион и

той бързо я отдръпна. После погледна надолу и срещна две сини очи, оградени от остри бели мигли. Прасето очевидно съвсем наскоро беше излязло от калта и носеше със себе си миризмата ѝ.

Старият каранда се изкикоти.

– Това е парсето ми – отбеляза той. – Много добро парсенце е и въобще няма зъб на никого. – Облеченият с кожи мъж примигна, сякаш бе късоглед. – То е сираче, разбираш ли.

– О, така ли?

– Обаче от майка му стана страхотен бекон! – Старецът се изсекна и изтри носа си с ръкав. – Понякога тя страшно много ми липсва – призна той. След това отново изгледа Гарион и каза: – Много голям нож си нарамил.

– Голям е – съгласи се Гарион и разсеяно почеса ушите на прасенцето. Животното затвори очи, обзето от истинска наслада, отпусна глава в скута му и започна доволно да грухти.

– Слязохме по пътя, прекосяващ планината – подхвана Гарион, – и видяхме в равнината много дим. Има ли някакви неприятности там?

– Там стават най-страшните неща на света, приятелю – отвърна сериозно старецът и отново погледна Гарион с присвити очи. – Ти не си от ония малореанци, нали?

– Не съм – увери го Гарион. – Не съм малореанец. Роден съм далеч на запад.

– Не знаех, че има нещо по-далеч на запад от Малореа. Както и да е, долу, в равнината, цели тълпи са се хванали за гушите и спорят ли спорят за някаква религия.

– Че каква религия?

– Самият аз не разбирам много-много от тези неща – призна карандаът. – Някои хора схващат религията, други – не. На мен лично тя никак не ми е ясна. Да оставим боговете да се грижат сами за себе си – това ми е мнението. Аз ще се грижа за себе си, за децата, и внуците и така ще сме квит – всички щя са доволни, нали?

– Струва ми се мъдро – рече предпазливо Гарион.

– Радвам се, че възприемаш така нещата. В Даршива се подвизава някаква Зандрамас. Та значи тази Зандрамас – тя е гролимка, да го знаеш от мен – се появила и във Воресебо и започнала да приказва за някакъв нов бог на ангараките – разбираш ли, твърдяла, че Торак вече е мъртъв. Обаче мене това знаеш ли колко ме интересува, а? Точно колкото го интересува парсенцето ми. А то е умно животно и веднага усеща кога хората дрънкат глупости.

Гарион потупа прасенцето по гърба и то издаде силно, изпълнено с дълбоко задоволство грухтене.

– Добро прасенце – рече Гарион и веднага се поправи: – Искам да кажа добро „парсенце“.

– Много съм привързан към него, да знаеш. Не можеш да си представиш колко ми е топличко, като се сгуши до мен през студените нощи – пък и въобще не хърка. Е, господине, бях започнал да ти разправам за Зандрамас – тази жена, разбираш ли, дойде при нас и като взе да проповядва и да крещи, просто не мога да ти опиша какви ги приказваше. Всички гролими паднаха като круши на земята и забиха носове в прахта, демек признават силата ѝ. Добре обаче преди известно време цяла група други гролими дойдоха от планината и взеха да разправят, че Зандрамас се била побъркала и говорела само лъжи. Над земите на ангараките наистина щяло да има нов бог, но Зандрамас излъгала кой ще е той. Ето затова цялата равнина долу е в пушеци. И всички само паят и избиват де когото видят, при това не млъкват – все проповядват кой според тях щял да е новият бог. Лично аз не ща да имам нищо общо нито с тая, нито с оная страна. Взимам си парсенцето и двамата отиваме в планината, пък те нека се изколят до крак, щом искат. Когато пушилката утихне, ще се върнем – тогава ще се кланям на онзи олтар, дето се е наложил след цялата дандания.

– Значи Зандрамас е жена? – попита Гарион.

– Да! Можеш ли да повярваш в това? – изсумтя сърдито карандът. – По-глупаво нещо не съм чувал през живота си! Жените трябва да си знаят мястото и да не си пъхат носовете в мъжките дела.

– Виждал ли си я някога?

– Както вече ти казах, въобще не се бъркам в тия спорове около религията. Аз и парсенцето си знаем нашите работи и хич не се интересуваме от проповеди, така да знаеш.

– Добре си го намислил – каза Гарион. – Но аз и приятелите ми ще трябва да прекосим равнината. Само от гролимите ли трябва да се пазим?

– Ето, сега напълно ми стана ясно, че не си оттука – заяви старецът и недвусмислено погледна празната си халба.

– Слушай – предложи му Гарион. – Искаш ли да изпием по още една? – Измъкна монета от кесията си и повика кръчмаря.

– Цялата работа, приятелю – продължи словоохотливият собственик на прасенцето, – е, че в тази част на страната гролимите винаги ходят с многобройна войска. Войниците, които следват Зандрамас, са от

армията на краля на Воресебо. Старият крал въобще нямаше вземане-даване с религиозните свади, но него го свалиха от престола – от мен да го знаеш. Синът му реши, че старецът е твърде оглупял да управлява кралството, затова изхвърли баща си от трона и сам седна на него. Синчето е опасен хитрец – това от мен да го знаеш – и само наблюдава кой ще победи, за да се присъедини към него. Затова взе страната на Зандрамас, обаче тъкмо тогава се появи онзи... как му беше името? Да, Урвон. Та тогава се появи Урвон начело на цялата армия на Джено и Ганезия – всички войници в бляскави доспехи, освен това с тях имаше и едни грозни черни кучета – да не ти споменавам какво пълчище гролими ги следваха. Долу в равнината положението е ужасно, приятелю. Паят, убиват и принасят в жертви пленници и на олтара на Зандрамас, и на олтара на Урвон. Ако зависеше от мен, веднага щях да прекратя това безумие, независимо колко ще ми струва, разбираш ли!

– Ще ми се и аз да можех да го направя, приятелю – отвърна му искрено Гарион. – Чухме, че в Джено имало демони.

– Демони ли? – каза карандаът и потрепера, а после направи знака, за който в тези земи вярваха, че предпазва от зли духове. – Не съм чувал такова нещо. Ако до ушите ми бе долетяла дори една дума за това, аз и парсенцето ми щяхме отдавна да изчезнем в планината, дето нито звяр, нито човек може да ни открие.

Гарион почувства, че въпреки волята си харесва този бърлив старец – макар и необразован, той умееше да даде проникателна, дори съвсем точна оценка на хаоса, царящ наоколо. Кралят на Рива изпита истинско съжаление, когато забеляза как Силк едва забележимо му кима към вратата. Той внимателно отмести главата на животинчето от скута си и то издаде тих недоволен звук.

– Трябва да тръгвам – рече Гарион на каранда и стана. – Благодаря ти за компанията... и задето позволи на прасенцето си да дойде при мен.

– Казва се „парсенце“ – поправи го старецът.

– Парсенце – съгласи се Гарион, извади още една монета от кесията си и спря кръчмаря, който минаваше край него. – Донеси на моя приятел и на неговото „парсенце“ всичко, което пожелаят.

– Е, благодаря ти, млади ми приятелю – рече разчувстван старият каранда.

– За мене беше истинско удоволствие – отвърна му Гарион, погледна животното и добави: – Желая ти приятен ден, „парсенце“.

Прасето изгруктя и се премести при господаря си.

Се'Недра сбърчи нос, шом Гарион се приближи към горичката и

каза:

– Какво си правил? Миришеш ужасно.

– Запознах се с едно прасенце.

– С прасенце ли? – възкликна тя. – Че за какво ти е притрябвало то?

– Знаеш ли, трябваше да бъдеш там, за да ме разбереш.

Продължиха по пътя и почнаха да обменят информацията, която бяха събрали. Стана ясно, че собственикът на прасето бе дал удивително пълна и стегната оценка на положението във Воресебо. Гарион повтори разговора си с него с подробности.

– Не е възможно да е приказвал така! – засмя се Велвет недоверчиво.

– Че защо пък не? – отвърна Гарион. – Във всеки случай аз и „парсенцето“ станаме добри приятели.

– Гарион – рече Поулгара. – Би ли могъл да отидеш ей там? – И посочи края на колоната. – Всъщност по-добре изостани на двеста-триста метра.

– Да, госпожо – отвърна той и дръпна юздите на Кретиен. Забеляза, че едрият сив кон също е обиден от нещо, носещо се във въздуха.

Вечерта, по обща молба на дамите, Гарион се изкъпа в зашеметяващо мразовитите води на планинския ручей. Когато се върна разтреперан от студ при огъня, Белгарат го погледна и рече:

– Мисля, че е най-добре отново да сложиш ризницата си. Дори половината от онова, което е казал карандът с прасенцето, да е върно, очевидно ще имаш нужда от тях.

– Карандът с „парсенцето“ – поправи го Гарион.

На следващата сутрин времето беше ясно и определено мразовито. Металната ризница беше хладна и влажна, въпреки дебелината туника, която Гарион винаги носеше под нея, а освен това тежеше и беше неудобна. Дурник отсече от близкия гъсталак прът, направи копие за краля на Рива и го подпря на едно дърво близо до мястото, където бяха вързани конете.

– Доколкото разбрахме, размириците са обхванали цялата област – каза Белгарат. – В такъв случай няма смисъл да се опитваме да избягваме срещите с хора. Колкото по-бързо успеем да минем през Воресебо, толкова по-добре, затова нека прекосим кралството по най-прекия път. Ще се опитваме да убедим всички да ни пуснат да преминем с добро. Ако не сполучим обаче, ще се наложи да прибягнем до сила.

– Предполагам, че ще е най-добре да отида да си потърся някаква здрава тояга – въздъхна Сади.

Потеглиха. Гарион яздеше начело в пълно въоръжение и се опитваше да придаде на лицето си навъсено, заплашително изражение. Мечът в ножницата, привързана към гърба му, го тласкаше напред, показвайки, че продължават да вървят по следата на Зандрамас. Когато слязоха от хълмовете, лъкатушещата пътека се превърна в тесен път с дълбоки коловози.

На няколко мили в равнината минаха покрай горящо село, но не спряха да разберат кой и защо го е подпалил.

Към обяд срещнаха група въоръжени пешаци. Бяха петнадесетина и носеха дрехи, които с много усилия на въображението можеха да минат за униформи.

– Е? – рече Гарион през рамо и стисна здраво копието.

– Нека първо поговоря с тях – каза Силк. – Опитай се да изглеждаш много опасен. – След това тръгна с коня си право към непознатите и им каза с твърд, враждебен тон: – Задръствате пътя.

– Заповядано ни е да проверяваме всеки, който минава оттук – рече единият от мъжете и погледна някак нервно към Гарион.

– Е, добре. Вече ни проверихте. А сега се дръпнете от пътя.

– На коя страна сте вие?

– Това е глупав въпрос, човече – заяви Силк. – По-добре кажи вие на коя страна сте.

– Няма да дам отговор на такъв въпрос.

– Тогава и аз няма да го направя. Използвай очите си, човече. Приличам ли ти на каранда – или на някой от пазачите на храма – или пък на гролим?

– На кого сте последователи – на Урвон или на Зандрамас?

– Нито на нея, нито на него. Нашата цел е да трупаме пари, а човек не прави пари, като се бърка в религиозни разпри.

Изразът на зле облечения войник стана още по-несигурен.

– Трябва да доложя на капитана чии последователи сте.

– Това трябва да стане, ако приемем, че си ме видял – подхвърли Силк и изразително раздрънка добре напълнена кесия в шепата си. – А аз бързам, приятелю. Вашата религия хич не ме интересува. Моля те, окажи ми тази любезност да ме оставиш да си вървя по пътя.

Войникът гледаше кесията в ръката на Силк с неприкрита алчност.

– За мен е много важно да не се бавя – подметна лукаво Силк и театрално изтри челото си с ръкав. – Освен това тук взе да става много топло – добави той. – Защо ти и хората ти не намерите някое сенчесто местенце, където ще можете да си отдъхнете? Аз пък „съвсем случайно“

ще изтърва кесията си тук и вие по-късно „ще я намерите“. Така вие ще направите добра печалба, аз ще си вървя по пътя, без да ви преча, пък и никакъв началник няма да разбере, че съм минал оттук.

– Знаеш ли, тука наистина взе да става много топло – съгласи се войникът.

– Надявах се, че ще го забележиш.

Останалите войници се ухилиха широко.

– Нали няма да забравиш да оставиш кесията?

– Имай ми доверие – отговори му Силк.

Войниците запратиха през полето към малката горичка наблизо, а Силк небрежно хвърли кесията край пътя, направи знак на приятелите си да продължат напред и каза:

– Ще трябва да побързаме.

– Пак ли използва кесия, пълна с камъчета? – засмя се Дурник.

– О, не, Дурник. В кесията този път има истински пари – малореански пиринчени петачета. С тях наистина не можеш да купиш кой знае какво, но са истински.

– Какво щеше да правиш, ако онзи беше поискал да види какво има в нея?

Силк се ухили и протегна ръка. Притиснати здраво между пръстите му лъщяха няколко сребърни монети.

– Обичам да съм готов за всякакви случаи – рече драснианецът, след това погледна назад през рамо. – Мисля, че трябва веднага да тръгнем. Войниците се връщат към пътя.

Следващата среща беше по-сериозна. Пътят беше блокиран от трима пазачи на храма. Бяха вдигнали щитовете пред гърдите си и стискаха копията, готови за бой. Лицата им бяха лишени от всякакви признаци, че са мислещи същества.

– Мой ред е – каза Гарион, вдигна щита пред гърдите си, пригответи копието си за бой и пришпори Кретиен. Чу, че още един кон лети след него, ала нямаше време да се обърне. Всичко това беше невероятно глупаво, но той пак почувства пламтящо вълнение в кръвта си. – Идиотска работа – измърмори той под нос, след това събори с лекота пазача в центъра, дръпна рязко юздите и обърна сивия жребец, за да се изправи лице срещу лице с другите двама, които беше оставил зад гърба си. Ала не беше необходимо да го прави – мъжът, язdec зад него, беше Тот, а двамата пазачи вече бяха проснати на земята, забравили, че преди секунди са били на седлата на конете.

– Бих могъл да ти намеря работа в Арендия, Тот – рече Гарион на

гиганта. – Там все пак трябва да има някой човек, който да убеди арендите, че не са непобедими.

Тот се ухили насреща му в беззвучен смях.

В централната част на кралство Воресебо цареше пълен хаос.

Гъсти стълбове дим се издигаха над горящи села и ферми, навсякъде нивите бяха подпалени, а шайки въоръжени мъже яростно се биеха, без изобщо да обръщат внимание нито на пламъците, нито на пренебрежливите по пътя ездачи.

Осакатени трупове лежах буквално навсякъде и не беше възможно Гарион да предпази Се'Недра от ужасните гледки на мъртви тела.

Когато над обхванатата от ужас земя се спусна здрач, Дурник и Тот се отклониха от пътя да потърсят убежище, където групата можеше да пренощува. Скоро се върнаха и съобщиха, че са открили гъсталак от ниски храсти в малка клисура, разположена на около миля встрани от пътя.

– Няма да можем да запалим огън – рече сериозно Дурник, – но ако не вдигаме шум, не мисля, че някой ще дойде да ни нападне.

Нощта никак не беше приятна. Вечеряха със студена храна сред гъстите шубраци и се опитаха да се подслонят някак сред клоните, без да привличат ничие внимание – беше невъзможно да опънат палатките сред храстите. Във въздуха се чувстваше полъхът на есента и щом се стъмни, веднага стана студено. Приятелите станаха с първите лъчи на утрото, озарили хоризонта на изток, закусиха набързо и продължиха напред.

Студената неприятна нощ и безсмислените кръвопролития навсякъде разгневиха Гарион. Яростта му нарастваше с всяка измината миля. Малко преди обяд видяха облечен в черно гролим, изправен край олтар, издигащ се на неколкостотин метра вдясно от пътя. Шайка от облечени в изпокъсани дрехи войници влачеха към олтара трима ужасени селяни със завързани около вратовете им въжета. Гарион не се замисли нито за миг, а захвърли копието, измъкна меча на Желязната хватка, предупреди Кълбото да не се показва и се втурна в атака.

Очевидно гролимът беше толкова погълнат от религиозно усърдие, че нито чу, нито забеляза как Гарион връхлита срещу него. Изпищя само веднъж, когато копитата на Кретиен се стовариха върху тялото му. Войниците за миг се възряха ужасено в Гарион, след това захвърлиха оръжията си и побягнаха. Ала това не уталожил гнева на риванския крал и той неумолимо се впусна след тях. Яростта му все пак не беше толкова голяма, за да го подтикне да отнеме живота на невъоръжени хора, и

той просто ги събори на земята един подир друг. Когато и последният се сгромоляса в прахта под копитата на сивия жребец, кралят на Рива се върна, освободи затворниците и пак излезе на пътя.

– Не мислиш ли, че беше излишно да правиш това? – попита гневно Белгарат.

– Не, при тези обстоятелства не беше – отвърна Гарион не по-малко сърдито. – Сега поне съм сигурен, че една от войнишките банди в тази воняща страна няма да мъкне обикновени хора към някой от многобройните олтари наоколо – поне докато не зараснат строшените им кости.

Белгарат изсумтя отвратно.

Все още обхванат от ярост, Гарион изгледа войнствено Поулгара и попита:

– Е?

– Нищо не съм казала, скъпи – отвърна меко тя. – Въпреки това не смяташ ли, че дядо ти трябва да знае какви са плановете ти, когато следващия път отново се впуснеш в атака? Понякога тези малки изненади го притесняват.

– Конят ми се нуждаеше от малко раздвижване – отвърна Гарион с нетърпящ възражение тон. – Тези войници просто се изпречиха на пътя му.

– Защо си в толкова отвратително настроение тази сутрин?

– Всичко, което става пред очите ни, е отвратително.

– Разбира се, че е така, но се подготви за още подобни картини.

Границата с кралство Ренгел е пред нас, а положението там е също толкова лошо, колкото тук.

3

Спряха на границата, за да обсъдят положението. Граничният пост беше изоставен, но пред тях се издигаха черни стълбове дим и се виждаха големи групи хора, движещи се из полето – изглеждаха съвсем мънички в далечината.

– Тук нещата са малко по-добре организирани – каза Белдин. – Във Воресебо видяхме само малобройни банди, които повече се интересуваха от плячката по селата и не ги беше особено грижа да навлизат в сериозни битки. Пред нас шайките са по-големи, в тях е установено някакво подобие на дисциплина. Не мисля, че ще успеем да си проправим път с измама, както във Воресебо.

Тот направи цяла серия неясни знаци с ръце.

– Какво казва? – обърна се Белгарат към Дурник.

– Предлага да пътуваме нощем – отвърна ковачът.

– Това е абсурдно, Тот – възрази Сади. – Щом е толкова опасно деном, през нощта сигурно ще е поне десет пъти по-страшно.

Ръцете на Тот отново започнаха да се движат. Незнайно защо Гарион откри, че почти разбира какво се опитва да каже огромният ням мъж.

– Казва, че даваш оценка за предложението му прекалено бързо, Сади – преведе Дурник. – Ако го приемем, определено имаме някои преимущества. – Ковачът се намръщи, отново погледна приятеля си и го попита: – Ами ти как разбра за това?

Тот направи нов знак с ръце.

– О, да – кимна Дурник, след това се обърна към другите. – Казва, че Белгарат, Поул и Гарион могат да ни водят, като приемат формата на животни. Тъмнината няма да бъде никакъв проблем за два вълка и една сова.

Белгарат подръпна замислено ухото си и каза на Белдин:

– Предложението му наистина разкрива редица възможности. По такъв начин ще успеем да избегнем всякакви нежелани срещи. Войниците не се движат много-много в тъмнината.

– Но поставят часовои на пост – изтъкна гърбавият магьосник.

– За мен, Гарион и Поул няма да е трудно да открием къде са те и да ви преведем на безопасно разстояние покрай тях.

– Ще се придвижваме много бавно – намеси се Велвет. – Няма да можем да пътуваме в галоп и ще се налага да заобикаляме всеки часовою, който се изпречи на пътя ни.

– Знаеш ли – рече Силк, – хрумването на Тот никак не е лошо. Дори направо ми харесва.

– Винаги ти е допадало да се промъкваш дебнешком в тъмното, Келдар – каза Велвет.

– А нима на теб не ти харесва?

– Ами как да кажа... – Тя му се усмихна. – Да, и на мен ми харесва. Аз също съм драснианка.

– Това ще ни отнеме прекалено много време – възрази Се'Недра. – Сега разстоянието, което ни отделя от Зандрамас, не е голямо. Ако направим опит да се промъкваме дебнешком, тя отново ще ни остави далеч зад себе си.

– Просто нямаме друг избор, Се'Недра – каза й нежно Гарион. – Ако се опитаме да си пробием път със сила, прекосявайки Ренгел, рано

или късно ще се натъкнем на повече войници, отколкото бихме могли да победим.

– Та ти си вълшебник – обвиняващо каза тя. – Можеш просто да махнеш с ръка и те ще изчезнат!

– Във вълшебствата има определени граници, които трябва да се спазват, Се'Недра – намеси се Поулгара. – И Урвон, и Зандрамас водят гролими. Ако се опитаме да направим онова, което предлагаш, всички в Ренгел ще разберат точно къде се намираме.

Очите на Се'Недра се напълниха със сълзи, долната ѝ устна започна да трепери, тя се обърна и затича през полето, разтърсвана от горчиви ридания.

– Иди при нея, Гарион – каза Поулгара. – Опитай да я успокоиш.

През останалата част от деня се подслониха в една букова горичка край пътя. Гарион се опита да заспи, предчувствайки, че го очаква дълга нощ, но след около час се отказа от намерението си и започна да броди неспокойно из лагера. Нетърпението, обхванало Се'Недра, измъчваше и него. Почти настигаха Зандрамас, ала щом започнеха да се придвижват нощем, скоростта им можеше да се сравни единствено с пълзене. Но колкото и усилено да мислеше, не успяваше да открие никаква друга възможност.

Когато слънцето залезе, вдигнаха лагера и зачакаха да стане достатъчно тъмно.

– Мисля, че открих слабо място в плана ни – рече Силк.

– Така ли? – попита Белгарат.

– Кълбото трябва да може да следва дирята на Зандрамас. Ако Гарион се превърне във вълк, дали безценният камък ще успее да му показва накъде да върви?

Белгарат и Белдин се спогледаха, после Белгарат каза:

– Не зная. Ами ти?

– Нямам представа – отговори Белдин.

– Е, има само един начин да открием какъв е отговорът на този въпрос – рече Гарион.

После подаде юздите на Кретиен на Дурник, отдалечи се от конете, внимателно създаде образ на вълк в съзнанието си и започна да съсредоточава волята си върху него. Както винаги, отново изпита особеното усещане, че се разтапя, след миг вече беше постигнал онова, което желаше. Отпусна се на задните си лапи и почна да проверява дали всичко в него е наред.

Носът му изведнъж долови позната миризма, той обърна глава и

погледна през рамо. Се'Недра стоеше неподвижно на мястото си, разтвори широко очи и притиснала пръсти към устните си.

– Т-това ти ли си все още, Гарион? – попита несигурно.

Гарион се изправи на четирите си лапи и се отърси. Не беше възможно да й отговори – устата на вълка не бе в състояние да произнесе човешки думи. Той изтича с къси подскоци до нея и близна ръката й. Малката кралица падна на колене, обви врата му с ръце и притисна буза в муцуната му.

– О, Гарион!

Поддавайки се на някакъв необясним порив, родил се внезапно желанието му да направи някаква палава постъпка, той съвсем преднамерено облиза лицето на Се'Недра от брадичката до челото. Езикът му беше твърде дълъг и твърде влажен.

– Стига! Веднага спри – заповяда тя, ала се разсмя въпреки волята си, опитвайки се да изтрие лицето си. Той завря за миг студения си нос във врата й и Се'Недра се отдръпна. Тогава звярът се обърна и се отдалечи с дълги скокове към пътя, където го зовеше дирята на Зандрамас. Спря в храстите край пътя и надникна внимателно между листата. Ушите му щръкнаха напрегнато, носът му подуши въздуха, търсейки в околността следи от присъствие на непознато човешко същество. След това, удовлетворен, Гарион се измъкна от храстите, прилепи корем до земята и спря по средата на пътя.

Усещането, което изпита, разбира се, не беше същото. Имаше едва доловима разлика в чувството, което му внушаваше притеглянето напред – но без никакво съмнение го усещаше. Изпита особено задоволство и му се наложи да обуздае изгарящото желание да вдигне муцуна към небето и да нададе триумфален вой. След това красивият звяр се обърна и се понесе с величествени скокове към мястото, където се криеха приятелите му. Ноктите му се забиха в тревата и в същия момент го обзе опияняващо чувство на безкрайна свобода. С истинско съжаление той отново прие човешкия си вид.

– Е? – попита го Белгарат.

– Няма никакъв проблем – отвърна Гарион небрежно и потисна желанието си да се измее, защото му беше известно, че такова високомерно държане ще раздразни дядо му.

– Наистина ли си сигурна, че този младеж ще ни е необходим през останалата част от пътуването? – обърна се Белгарат към дъщеря си.

– Ами... да, татко – отговори тя. – Струва ми се, че все някъде ще ни влезе в работа.

– Боях се, че ще ми дадеш тъкмо такъв отговор. – Старият вълшебник огледа останалите и каза: – Добре. Значи разбрахме, че Кълбото действа. Поул и Дурник могат да поддържат връзка дори с когато са на голямо разстояние един от друг, така че Дурник ще може да ви предупреди, ако се натъкнем на войници или пък ако следата се отклони от пътя. Движете се ходом, не тичайте, за да не вдигате шум. Бъдете готови да се скриете, и то бързо. Гарион, нека твоят ум поддържа връзка с ума на Поул. Не забравяй, че освен очи имаш нос и уши. От време на време се връщай на пътя – така ще сме сигурни, че не сме се отклонили от следата. Имате ли някакви въпроси?

Всички поклатиха глави.

– Тогава да тръгваме.

– Искаш ли да дойда с теб, момиче? – попита Белдин.

– Благодаря, но е по-добре да съм сама – отклони предложението му Поулгара. – Ястребите не виждат особено добре в тъмнината. Няма да ми бъдеш от особена полза, ако се блъскаш в дърветата.

Осъществяването на плана се оказа изненадващо лесно, защото първото нещо, раждащо се в главите на войниците, след като установяваха лагера си, бе да нападнат огъня, второто – да го поддържат цяла нощ. Водени от тези ярки огньове, както моряците от светлината на фар, Гарион и Белгарат успяха да открият с лекота местата за ношуване на всички банди в околността, а после надушиха къде са застанали на пост часовете. По някаква случайност повечето от отредите бяха направили лагерите си недалеч от пътя и приятелите на Гарион съумяха да се промъкнат незабелязано край тях. Полунощ отдавна вече бе минала. Гарион беше пропъзлял до върха на един хълм да огледа долината пред тях. В нея се виждаха много огньове, примигващи в мрака.

„Гарион?“ – Гласът на Се'Недра сякаш прозвуча точно над главата му. Той нададе уплашен вой и подскочи високо във въздуха.

След миг успя да възвърне самообладанието си и помисли:

„Се'Недра. Моля те, не прави така! Направо изгубих ума и дума от уплаха. Насмалко да изляза от козината си.“

„Просто исках да разбера дали си добре – рече тя. – Щом се налага да нося този амулет, все пак някога трябва да го използвам, нали?“

„Добре съм, Се'Недра – отвърна той. – Просто не ме плаши повече така. Вълците са неспокойни животни.“

„Деца – намеси се твърдо гласът на Поулгара. – Друг път ще си играете. Опитвам се да чуя Дурник, но вие го заглушавате с бърбенето си.“

„Да, лельо Поул“ – отвърна автоматично Гарион.

„Обичам те, Гарион“ – прошепна му Се'Недра вместо „довиждане“

През следващите няколко дни пътуваха нощем, а сутрин, щом първите лъчи на слънцето обагреха в златисто хоризонта на изток, търсеха уединени места за укритие. Всичко беше толкова лесно, че накрая Гарион стана непредпазлив и през четвъртата нощ, както тичаше, изведнъж настъпи суха съчка.

– Кой е там? – Гласът долетя срещу вятъра: затова миризмата на войника не беше дошла до ноздрите му. Мъжът навлезе в гъсталака и насочи копие то си напред. Ядосан по-скоро на себе си, отколкото на непохватния часовой, Гарион изблъска копие то с рамо, изправи се на задните си крака и сложи предните на раменете на ужасения войник. След това започна за ругае – и продължи доста дълго. Гневните му проклетия се чуваха като ужасяващ вой и ръмжене.

Очите на войника изхвъркнаха от орбитите си, когато ужасните зъби на Гарион блеснаха само на сантиметри от лицето му. Той изкрещя и побягна. Гарион се измъкна виновно от хрусталака и се отдалечи с големи подскоци.

„Какво стана?“ – долетя до слуха му гласът на Поулгара.

„Нищо – отвърна той, дълбоко засрамен от себе си. – Кажй на Дурник и останалите да се отклонят на запад и известно време да продължат в тази посока. Тази група войници е направила лагера си твърде близо до пътя.“

Вече се зазоряваше, когато вятърът донесе до ноздрите на Гарион миризма на пържен бекон. Той пропъзля през високата трева, ала преди да успее да стигне достатъчно близо и да разбере какво става, срещна дядо си.

„Видя ли ги? – попита кралят на Рива. – Колко са?“

„Около двеста войници – отвърна Белгарат. – С цял керван мулета.“

„Движат се по пътя, нали?“

„Не мисля, че ще представляват някакъв проблем за нас. Чух как двама от тях си приказваха. Изглежда, че работят за Силк.“

„Значи Силк има своя собствена армия?“ – попита недоверчиво Гарион.

„Така излиза. Ще ми се този малък крадец да няма тайни от мен. – Гарион почувства как мислите на стария вълшебник политат някъде далеч. – Поул, кажи на Дурник да изпрати Силк при мен. – След това възрастният мъж погледна Гарион. – Да се върнем на пътя. Ще ми си да си поговоря с гордостта на кралство Драсния.“

Двамата се върнаха с красиви дълги подскоци на пътя, приеха човешкия си образ и се изправиха срещу Силк.

– Напред по пътя има голяма група войници, облечени в сини туники – каза хладно Белгарат. – Случайно да знаеш какви са?

– Че какво правят тук? – попита Силк и се намръщи. – Беше им заповядано да избягват областите, където има размирици и напрежение.

– Може би не са разбрали какво точно им заповядваш. – Гласът на Белгарат прозвуча саркастично.

– Това е постоянна и неотменна заповед. Определено ще разговарям с техния капитан по този въпрос.

– Нима имаш своя собствена армия? – попита Гарион.

– Не зная дали бих избрал точно думата „армия“. Двамата с Ярблек просто платихме на неколцина наемници да охраняват керваните ни.

– Нима това не е ужасно скъпо?

– Не чак толкова, колкото е цената на стоките. Обирите по пътищата са истинска индустрия, с която се препитават цели села в Каранда. Хайде да отидем да поговорим с тях.

– Не би било зле. – Гласът на Белгарат не трепна, макар че в него се промъкнаха враждебни нотки.

– Не одобряваш това мое начинание, така ли, стари приятелю?

– Не прекалявай, Силк. Пет нощи поред дебна из мократа трева, козината ми се проскуба, в опашката ми се заби грамаден трън и ще трябва да дъвча цяла седмица, докато го измъкна, а през цялото това време ти да разполагаш с въоръжен ескорт на един хвърлей от нас!

– Не знаех, че са тук, Белгарат – възрази Силк. – Въобще не трябва да бъдат в това кралство.

Белгарат изруга.

Рано сутринта към кервана се приближиха трима мъже на коне – в средата беше Силк, а от двете му страни язدهха Гарион и Белгарат. Един як мъж с лице, изпъстрено с белези от шарка, тръгна към тях и отдаде чест.

– Ваше височество – обърна се той към Силк. – Не знаехме, че странствате в тази част на Малореа.

– Аз пътувам навсякъде по света – отговори му Силк. – Имате ли нещо против да се присъединим към вас, капитан Ракос?

– Не, разбира се, ваше височество.

– След малко ще дойде останала част от моята група – каза Силк. –

Какво ще има за закуска тази сутрин?

– Бекон, пържени яйца, пържоли, топъл хляб, конфитюр – както обикновено, ваше височество.

– И никаква каша?

– Мога да накарам готвача да приготви една тенджера за вас, ако желаете, ваше височество – отвърна Ракос.

– Не, благодаря, капитане. – отклони поканата му Силк. – Струва ми се, че мога да мина без каша – е, поне днес.

– Бихте ли желали да проверите какво е състоянието на войниците?

Силк направи гримаса, след това въздъхна.

– Те очакват това от мен, нали?

– Би било добре за бойния им дух, ваше височество – увери го Ракос. – Войник, когото не проверяват, винаги се чувства недооценен.

– Имаш право, капитане – рече Силк и слезе от коня си. – Накарай ги да се строят и веднага ще повдигна бойния им дух.

Капитанът се обърна и изрева някаква заповед.

– Извинете ме – обърна се Силк към Белгарат и Гарион. – Човек понякога си губи времето с формалности – това е цената да бъдеш командир на собствена армия. – Дребничкият драснианец приглади косата си и оправи гънките по дрехите си, след това последва капитан Ракос към петте редици войници, вече застанали мирно край пътя. Държеше се величествено и педантично изтъкваше липсата на копчета, сочеше необръснатите лица и ботушите, които не бяха лъснати до съвършенство. Дурник, Поулгара и останалите пристигнаха тъкмо когато беше стигнал до последната редица и Белгарат бързо им обясни какво е положението.

Когато Силк се върна при приятелите си, лицето му изразяваше неприкрито самодоволство.

– Наистина ли всичко това бе чак толкова необходимо? – попита го Белвет.

– Момчетата очакват от мен да го направя. – Той сви рамене и хвърли поглед към хората си. – Изглеждат добре, нали? Може би не разполагам с най-голямата армия в Малореа, но пък е най-боеспособната. Защо не отидем да закусим?

– Ял съм войнишка храна – изсумтя Белдин. – Предпочитам да си хвана някой гълъб.

– Правиш прекалено прибързани изводи, Белдин – увери го Силк. – Лошата храна е най-главната причина за недоволство в редиците на всяка армия. Ярблек и аз проявяваме особено внимание и наемаме най-добрите готвачи, освен това осигуряваме по възможност най-доброто ядене

за войниците си. Сухата храна може би е на почит в армията на Кал Закат, но не и в моята.

Капитан Ракос се присъедини към тях на закуската. Очевидно беше военен, свикнал с походите, и имаше трудности с приборите за хранене.

– Накъде се е запътил керванът? – попита го Силк.

– Към Джарот, ваше височество.

– И какво превозвате?

– Боб.

– Боб ли? – Гласът на Силк прозвуча малко сепнато.

– Вашите заповеди са такива, ваше височество – каза Ракос. – До нас достигна информация от вашия агент в Мал Зет, точно преди да се разрази чумната епидемия, че сте искали да завладеете пазара, предлагайки навсякъде боб. Складовете ви в Мага Рен са пълни с това вариво, затова напоследък ги прекарваме в Джарот.

– Че защо ли пък съм издал такава заповед? – рече Силк учудено и се почеса по брадата.

– Закат реши да върне армията си от Ктхол Мургос в Малореа – напомни му Гарион. – Предвиждаше да организира военен поход в Каранда. Ти искаше да изкупиш всичкия боб в Малореа, за да прецакаш Бюро-то по военните доставки.

– Що за думи използваш, Гарион! – възрази Силк обидено. – Мислех си, че съм отменил тази заповед.

– Не съм чувал такова нещо, ваше височество – каза Ракос. – Сто-тици тонове боб идват в Мага Рен от Делчин и цяла южна Ганезия.

Силк изстена и после попита:

– Колко трябва да пътуваме, докато стигнем до Джарот? Трябва да сложа край на всичко това.

– Няколко дни, ваше височество – отвърна Ракос.

– А през това време ще идва още и още боб?

– Вероятно, ваше височество.

Силк отново изстена.

Прекосиха останалата част от кралство Ренгел без повече инциденти. Професионалните войници на Силк очевидно имаха завидна репутация в областта и зле обучените войски на различните групировки им правеха път без никакви схватки. Силк яздеше начело на колоната като същински фелдмаршал и се държеше като пълновластен господар.

– Нима ще го оставиш без никакво наказание за тази постъпка,

предприета без твое знание? – обърна се Се'Недра към Велвет след два дни.

– Не, разбира се – отговори ѝ русокосата девойка. – Но засега ще го оставя да се порадва на положението си. По-късно ще имам достатъчно време да го науча на някои истини от живота.

– Ужасна си! – извикоти се Се'Недра.

– Естествено. Но нима ти не стори същото с нашия герой? – И Велвет погледна многозначително към Гарион.

– Лизел – твърдо каза Поулгара. – Пак издаваш тайни!

– Съжалявам, лейди Поулгара – отвърна гузно русокосата драснианка.

Към следата на Зандрамас скоро се присъедини мрачната алена следа на Сардиона: двете продължиха заедно напред, прекосявайки Ренгел към река Калахар и границата на Селанта. Изглежда двете следи на злото също се бяха насочили към Джарот.

– Защо Зандрамас е тръгнала към морето? – разтревожено попита Гарион дядо си.

– Кой знае? – отвърна Белгарат. – Тя е чела пророчествата от Ашаба, а аз не съм. Може би знае накъде и с каква цел е тръгнала, а аз просто вървя след нея слепешком.

– Но какво ще стане, ако...

– Моля те, не повтаряй непрекъснато „какво ще стане, ако“, Гарион – рече Белгарат. – Имам си достатъчно проблеми.

Прекосиха река Калахар с няколко лодки, които, изглежда, принадлежах на Силк, и пристигнаха в града-пристанище Джарот, разположен в кралство Ренгел. Докато минаваха по калдъръмените улици, цели тълпи хора излязоха от къщите да ги приветстват. Силк яздеше начело на колоната и благосклонно махаше с ръка в знак, че приема поздравите на посрещачите.

– Какво става? – попита Дурник.

– Неговите хора го обичат – обясни Ерионд.

– „Неговите“ хора ли?

– Кой притежава човека, Дурник? – попита тъжно русокосият младеж. – Онзи, който го управлява ли, или онзи, който му плаща?

Канторите на Силк в Джарот бяха наистина пишци – видът им беше дори прекалено показан. Подовете бяха застлани с дебели малореански килими, стените бяха облицовани с рядка, полирана до блясък дървесина, чиновници в скъпи ливреи се движеха буквално навсякъде.

– Човек трябва да действа съобразно положението, което заема в

обществото – каза дребничкият мъж на приятелите си. – Местните жители се впечатляват силно от подобно представление.

– Разбира се – отвърна сухо Белгатат.

– Ти сигурно не мислиш, че аз...

– Я да забравим това, Силк.

– Но всичко това създава толкова голямо удоволствие, Белгатат – ухили се Силк.

И тогава Белгатат направи нещо, каквото Гарион никога не би поярвал, че някой ден ще види – вдигна умолително и двете си ръце към небето, лицето му придоби трагично изражение и Белгатат промълви едва чуто:

– О, защо тъкмо аз трябва да изтърпя всичко това?

Белдин буквално щеше да се пръсне от смях.

– Е? Какво? – сърдито го изгледа Белгатат.

– Нищо, нищо – отвърна Белдин.

Агентът на Силк в Джарот беше един мелцен с опулени очи, казваше се Касвор. Касвор крачеше така измъчено, сякаш цялото бреме на света се бе стоварило върху плещите му, при това непрекъснато въздишаше. Той влезе уморено в канцеларията, където се бе разположил Силк, седнал зад огромно писалище, сякаш върху императорски трон. Останалите си бяха избрали удобни столове, подредени край стената.

– Принц Келдар – поздрави Касвор и се поклони.

– Здравей, Касвор – небрежно отговори Силк.

– Погрижих се да получите помещенията които пожелахте, ваше височество. – Касвор въздъхна. – Странноприемницата се нарича „Лъвът“. Намира се на две пресечки оттук. Запазил съм целия последен етаж за вас и приятелите ви.

Дурник се наведе и прошепна на Гарион.

– В Камаар бяхме отседнали в една странноприемница – не се ли казваше и тя „Лъвът“? Мястото, където ни арестува Брендиг?

– Струва ми се, че във всички градове по света има странноприемница, която носи името „Лъвът“ – отговори му Гарион.

– Отлично, Касвор. Отлично – тъкмо казваше Силк.

Касвор се усмихна едва-едва.

– Как върви бизнесът? – попита Силк.

– Правим добра печалба, ваше височество.

– Колко добра?

– Около четиридесет и пет процента.

– Не е зле. Но все пак трябва да поприказвам с тебе по един друг

въпрос. Хайде да престанем да купуваме боб.

– Страхувам се, че вече е късно да сторим това, ваше височество.

– Така ли? – Думите на Силк прозвучаха уплашено, ала очите му светнаха. – Как се случи това?

– До нас долетяха най-различни слухове, освен това няколко пъти пращаха хора от Бюрото по военните доставки. Всички се опитват да купуват боб, но ние изкупихме цялата реколта.

– До зрънце, така ли?

– Да, ваше височество.

– Продавайте боба – рече Силк.

Тези думи, изглежда силно сепнаха Касвор.

– Изкупихме бобената реколта, очаквайки военен поход на император Закат в Каранда. Ала такъв поход няма да има.

– Наистина ли сте сигурен в това, ваше височество?

– Имам достъп до определени източници на информация. Когато истината за похода се разчуе, пазарът за боба ще замре – ще потъне като камък към дъното. Ние не щем няколко милиона тона боб, с които няма да знаем какво да правим, нали? Имаме ли някакви предложения за откупуване?

– Мелценският консорциум прояви известен интерес, ваше височество. Готови са да заплатят с два пункта по-високо от пазарната цена.

– Преговаряй с тях, Касвор. Щом приемат да ни дадат три пункта над пазарната цена, продавай. Хич не ми се ще да ям сам целия боб, натрупан при тебе.

– Да, ваше височество.

Белгарт многозначително се прокашля.

Силк погледна възрастния мъж и кимна.

– Току-що пристигнахме, прекосявайки Воресебо и Ренгел – каза драснианецът. – Нещата там са твърде хаотични.

– Аз също чух за това, ваше височество – отвърна Касвор.

– Има ли размирици и на други места в тази част на Малореа? Предстои ни да свършим някои неща тук и хич не ни се ще да ги правим в области, където вилнее война – ако това не е крайно необходимо, разбира се.

Касвор вдигна рамене.

– Даршива е раздирана от дрязги и заговори, но в това няма нищо ново. През последните десетина години в Даршива цари безредие и размирици. Позволих си да изтегля всички наши хора. Там не е останало нищо, за което би си струвало да положим някакви усилия. – Той

погледна към тавана с престорено благочестие и каза: – Дано на Зандрамас ѝ излезе цирей на носа.

– Амин – подкрепи го пламенно Силк. – Има ли някое друго място, което би трябвало да избягваме?

– Положението в северен Гандахар е твърде напрегнато – отговори Касвор. – Но това не ни засяга, защото не търгуваме със слонове.

– Най-мъдрото решение, което сме вземали някога – обърна се Силк към Белгарат. – Имаш ли някаква представа колко може да изяде един слон?

– Говори се, че сега и Пелдан е разтърсван от брожения, ваше височество – продължи Касвор. – Зандрамас разпространява своята зараза във всички посоки.

– Ти виждал ли си я? – попита Силк.

Касвор поклати глава.

– Все още не е идвала чак толкова далеч на изток. Мисля, че се опитва да укрепя позициите си, преди да пристигне тук. Императорът няма да се натъжи особено от загубата на Даршива, Ренгел и Воресеба. Пелдан и Гандахар му създават повече неприятности, а не носят почти никакви приходи. Ала Селанта – и със сигурност Мелцена – са нещо съвсем друго.

– Така е – съгласи се Силк.

Касвор се навъси.

– Все пак дочух нещо интересно, ваше височество – каза той. – По крайбрежието се носи слух, че слугата на Зандрамас Нарадас преди няколко дни наел кораб и отплавал за Мелцена.

– Нарадас ли?

– Може би ваше височество никога не го е виждал, но той бие на очи и сред многобройна тълпа. Очите му са съвършено бели. – Касвор потрепери. – Видът на този човек всява ужас. Както и да е, за него се говори, че е заедно със Зандрамас от самото начало и че е дясната ѝ ръка. Има и други слухове, но не мисля, че би трябвало да приказвам за тях в присъствието на дамите. – Той погледна извинително към Поулгара, Се'Недра и Велвет.

Силк почука замислено с показалец брадичката си.

– Значи Нарадас е отишъл в Мелцена – тихо каза той. – Ще ми се да науча повече подробности за това.

– Ще пратя хора по крайбрежието, ваше височество – каза Касвор. – Сигурен съм, че ще успеем да открием някой, който би могъл да ни даде по-подробна информация.

– Добре – рече Силк и стана. – Ако попаднеш на такъв човек, изпрати го при мен в странноприемницата. Кажу ми, че ще проявя голяма щедрост.

– Разбира се, ваше височество.

Силк посочи кожената кесия на пояса си и каза:

– Имам нужда от пари.

– Веднага ще се погрижа за това, принц Келдар.

Когато напуснаха кантората и заслizaха по полираните до блясък каменни стъпала, Белдин издаде остър, недоволен звук.

– Това не е здравословно – измърмори той.

– Кое не е здравословно? – попита го Белгарат.

– Да имаш толкова голям късмет.

– Не те разбирам.

– Не е ли забележително, че Касвор съвсем случайно си спомни нещо, което ти непременно трябваше да узнаеш отнякъде, просто го избъбри сякаш ей така между другото.

– Боговете винаги са били особено привързани към мен – отговори самодоволно Белгарат.

– Значи смяташ, че късметът е бог, така ли? Ако нашият Учител те чуеше да приказваш така, щеше да те остави няколко столетия само на хляб и вода.

– Може би не всичко се дължи изцяло на добрия късмет – подхвана замислено Дурник. – Пророчеството просто е подтиквало някои хора от време на време. Спомням си едно време в Арендия, когато Се'Недра трябваше да произнесе реч. Тя беше толкова ужасена, че едва не се разболя. Докато най-сетне онзи млад благородник не я обиди. Тогава тя се ядоса и речта и буквално подпали хората. Тогава Поул каза следното: че може би Пророчеството е накарало младия мъж да се напие. Така той е обидил Се'Недра, за да я вбеси до такава степен, че тя да измисли речта си. Нима и сега случаят не е точно такъв? Просто е бил пръстът на съдбата, а не на късмета.

Белдин погледна ковача и очите му изведнъж блеснаха.

– Този ковач е истинско съкровище, Белгарат – рече той. – Векове наред търся човек, с когото мога да си поприказвам на философски теми, а той бил тук – точно пред собствения ми нос. – Магьосникът отпусна грубата си ръка на рамото на Дурник. – Когато стигнем в странноприемницата, приятелю, ще сложим началото на един дълъг, дълъг разговор. Той може да продължи няколко столетия, да.

Поулгара въздъхна.

Странноприемницата „Лъвът“ представляваше голяма постройка със стени от жълти тухли и покрив с червени керемиди. Широко стълбище отвеждаше до внушителния ѝ вход, пред който стоеше облечен в ливрея лакей.

– Къде е конюшната? – попита Дурник.

– Вероятно на гърба на сградата – отговори Силк. – Мелценската архитектура е малко по-различна от стиловете на запад.

Щом приятелите слязоха от седлата, двама коняри веднага дотичаха да отведат конете им. Силк се изкачи по стълбището и лакеят пред вратата направи дълбок поклон.

– Вашето присъствие е истинска чест за странноприемницата, принц Келдар – каза той. – Моят господар ви очаква, за да ви поднесе почитанията си.

– Е, благодаря, приятелю – отговори Силк и му даде една монета. – Сигурно след малко при мен ще дойде един човек – възможно е да бъде моряк или докер. Ще бъдеш ли така добър да го доведеш при мен веднага?

– Разбира се, ваше височество.

Последният етаж на странноприемницата наподобяваше кралски палат. Стаите бяха големи и застлани с красиви килими, стените бяха измазани с бял хоросан, а на прозорците имаше завеси от синьо кадифе. Мебелите бяха масивни и удобни. Всички врати приличаха на арки.

Дурник внимателно изтри краката си преди да влезе и се огледа.

– Тези хора очевидно са твърде силно привързани към арките – отбеляза той. – Самият аз предпочитам конструкции с колони и трегери. Не зная защо, но изпитвам някакво недоверие в арките.

– Постройката е изключително здрава, Дурник – увери го Силк.

– Тази теория ми е известна – отвърна Дурник. – Проблемът е, че не познавам лично човека, който е направил арката, затова се питам дали мога да му имам доверие.

– Все още ли искаш да приказваш с него на философски теми? – обърна се Белгатр към Белдин.

– Защо не? Безпогрешната практичност има своето място в света, а освен това моите разсъждения понякога са доста откъснати от реалността.

– Мисля, че към твоите разсъждения повече приляга думата „вятърничави“, Белдин. Да, вятърничави.

– И трябваше да го кажеш, нали?

Белгатр го огледа критично и отговори:

– Да. Наистина беше наложително да го кажа.

Поулгара, Се'Недра и Велвет се оттеглиха в банята, която беше дори по-голяма от онази в императорския дворец в Мал Зет.

Докато дамите се къпеха, Силк каза на приятелите си:

– Има още няколко неща, за които трябва да се погрижа. Ще се върна скоро.

По едно време, след като всички вече се бяха окъпали, ала бе все още рано за вечеря, в главната всекидневна въведоха дребен жилав мъж, облечен в оцапана с катран роба.

– Казаха ми, че тук имало някакъв си принц Келдар, който искал да си поприказва с мен – рече човекът и се огледа.

– Ами... – Гарион се обърка. – Принцът излезе да се поразходи, но ще се върне всеки момент.

– Не мога да седя тук цял ден и да си клатя краката, момче – възрази дребният човек. – Трябва да свърша куп неща и да се срещна с много хора, разбираш ли ме?

– Но...

– Това не е никакъв проблем – намеси се Дурник с малко по-твърд от типичния за него тон. – Принцът просто искаше да ти зададе няколко въпроса, това е всичко – добави той едва ли не уморено. – Ние с теб ще се справим сами с това, без да безпокоим негово височество. – Ковачът се засмя. – Нали знаеш какви са благородниците – обиждат се от нищо и никакво.

– Точно така, точно така. Човек само трябва да сложи титла пред името си и можем да кажем, че си е изгубил ума от превземки и надутост.

Дурник разпери ръце.

– Какво повече от теб мога да кажа аз? Защо не седнем да си поговорим малко спокойно като хората? Искаш ли пиво?

– Слушай, понякога ми се случва заедно с пивото и да похапна за вечеря. – Дребният мъж се ухили. – Ти си човек по моя вкус, приятелю. Какъв си по професия?

Дурник протегна грубите си, мазолести ръце, по които имаше белези от изгорено, и каза:

– Ковач съм.

– Тях! Тях! – възкликна докерът. – Тежка работа си си избрал, приятелю. Аз пък работя на доковете. И моята работа е тежка, но поне е под открито небе.

– Така е – съгласи се Дурник. След това се обърна и щракна с

пръсти към Белгарат. – Я виж дали можеш да намериш малко пиво за мен и моя приятел. Вземи една халба и за себе си – ако ти се пие с нас.

Белгарат изсумтя недоволно, но отиде до вратата да поговори със слугата, който чакаше отвън.

– Този е роднина на жена ми – довери се Дурник на изцапания с катран докер. – Не е много умен, но настоява да проявявам уважение към него. Нали знаеш – така си върви светът.

– О, зная. Моята собствена скъпоценна съпруга има десетки братовчеди и братовчедки, които не могат да различат брадва от лопата – толкоз са прости. Ала доста ги бива да се наливат с пиво за моя сметка, така да знаеш.

Дурник се засмя, после попита:

– Как е работата? Искам да кажа как върви там, на доковете?

– Много е тежко. Направо смазващо. Господарите задържат цялото злато за себе си, а ние вземаме медните монети.

Дурник се засмя иронично.

– Нима винаги не става така?

– Така е, приятелю. Така е.

– Няма справедливост на този свят – въздъхна Дурник – И човек трябва само да се моли да го подминат злите ветрове на съдбата.

– Истината говориш, да. Виждам, че и ти си страдал от лоши господари.

– Случвало се е – призна Дурник. И пак въздъхна. – Е, сега да поговорим по работата, за която си дошъл. Принцът се интересува от човек с бели очи. Ти виждал ли си го?

– Аха – възкликна докерът. – Онзи ли? Дано потъне в някоя помийна яма чак до веждите!

– Значи си го срещал, така ли?

– И срещата ми с него никак не беше приятна – вярвай ми.

– Добре тогава – рече спокойно Дурник. – Виждам, че имаме еднакво мнение за този човек.

– Ако си решил да го убиваш, ще ти дам назаем куката си.

– Интересно предложение – засмя се Дурник.

Гарион се вгледа изумен в стария си приятел. Това беше нова страна в характера на Дурник, с която кралят на Рива никога не се беше сблъсквал. Той хвърли бърз поглед към Поулгара и забеляза, че и тя е разтворила широко очи, изненадана до крайност.

В този момент Силк влезе в стаята, ала остана неподвижно на мястото си, защото Велвет му направи знак да не се намесва.

– Както и да е – продължи лукаво Дурник, – какъв по-добър начин да развалим настроението на тип, когото и двамата не харесваме, от това да провалим неговия план, който той е подготвял вече цяла година?

Докерът се ухили свирепо.

– Слушам те, приятелю – изрече пламенно той. – Каж ми как да сложа прът в колелата на белоокия и ще бъда твой човек до гроб. – След това плю на дланта си и протегна ръка на Дурник.

Дурник също плю на десницата си и двамата стиснаха ръце, спазвайки ритуала, стар като света. После ковачът поверително сниши глас.

– Значи така – подхвана той. – Чухме, че онзи, белоокият – дано му изпадат всичките зъби, – бил наел кораб до Мелцена. Искаме да научим кога е тръгнал, какъв е бил корабът, кой се е срещал с него и къде ще хвърли котва.

– Та това е съвсем проста работа – заяви сърдечно докерът и се намести удобно на стола.

– Хей, ти – подвикна Дурник на Белгарат. – Кога ще ни донесеш пивото?

Белгарат отново изсумтя.

– Напоследък е трудно човек да намери добри домашни помощници – въздъхна Дурник.

Поулгара правеше усилен опит да не се размее.

– Слушай сега, приятел – рече докерът и се наклони напред поверително. – Това, което ти казвам, го видях със собствените си очи, така че не ти предлагам никакъв слух или приказки от втора или трета ръка. Преди пет дни белоокият дойде и започна да се разхожда по доковете. Беше призори, утрото беше мрачно – една от онези сутрини, когато човек не може да направи разлика дали има мъгла, или пушек от комин пред очите му. В такива случаи никак не ти се ще да дишаш дълбоко, нали? Както и да е. Та значи онзи, белоокият, дойде на доковете, а с него имаше някаква жена. Беше облечена в черна дреха с качулка и още нещо – с нея имаше едно малко момче.

– Как разбра, че е жена? – прекъсна го Дурник.

– Че нали имам очи, човече! – изсмя се докерът. – Жените не вървят като нас. Те поклашат бедрата си по особен начин и никой мъж на този свят не може да ги имитира. Да, белоокият беше придружаван от жена, разчитай на думата ми. А малкото момченце беше красиво като изгрева на слънцето, но ми се стори, че е малко тъжно. Изглеждаше здраво хлапе и си мисля, че най-голямото му желание беше да грабне някой меч и да се отърве от онези двамата, защото изведнъж ми стана

ясно, че детето никак не ги харесва. Както и да е, тримата се качиха на борда на един кораб. И отплаваха в мъглата. По доковете се говореше, че щели да отплават до град Мелцена – щели да хвърлят котва в някакво малко тихо заливче наблизко. Предполагам, че са искали да се вмъкнат незабелязано в града, защото по онези места белоокият и жената били добре познати на хората.

Дурник сграбчи здраво десницата на изцапания с катран дребен мъж и каза:

– Приятелю. Ще забием такъв здрав прът в колелата на белоокия, че ще ни помни, докато е жив.

– С радост бих ви помогнал в тази работа – рече замечтано докерът.

– Вече го стори, приятелю – увери го Дурник. – Вече много ни помогна. Аз ще го фрасна един-два пъти от твое име. Силк – продължи ковачът сериозно. – Мисля, че трябва да платим на нашия приятел за труда, който си направи заради нас.

Силк, който изглеждаше изпълнен с истинско страхопочитание, извади няколко монети от кесията си.

– Само толкова ли? – попита го критично Дурник.

Силк удвои броя на монетите. След това, забелязвайки неодобрителния поглед на ковача, извади още толкова – само че този път златни.

Докерът излезе от стаята, стиснал здраво парите, сякаш се боеше, че някой ще му ги отнеме.

Без да каже нито дума, Велвет стана и направи грациозен реверанс пред Дурник с най-искрено уважение.

– Откъде си се научил да правиш това? – попита го Силк.

Дурник го погледна с известна изненада.

– Никога ли не си продавал коне на селски панаир, Силк?

– Защо се впусна в толкова приказки? – попита Белгарат.

Дурник сви рамене.

– Много пъти съм срещал подобни хора. Те могат да ти помогнат много, ако успееш да ги убедиш, че имат причина да го направят. Ала същевременно се обиждат много лесно и подходът ти към тях трябва да е много внимателен. – Ковачът се усмихна. – Ако имах повече време, можех да продам на този човек дори кон с три крака – при това щях да го убедя, че е направил блестяща сделка.

– О, Дурник! – възкликна Поулгара и обви ръце около врата на ковача. – Какво ли щях да правя без тебе?

– Надявам се, че никога няма да ни се наложи да разберем – рече той.

– Добре – прекъсна ги Белгарат. – Сега знаем, че Зандрамас е отишла в Мелцена. Въпросът е защо?

– За да се измъкне от нас? – предположи Силк.

– Не мисля така, Келдар – възрази Сади. – Центърът на нейната власт е в Даршива. Защо ще се отдалечава тъкмо в противоположната посока?

– Ще поработя по въпроса – отвърна драснианецът.

– Какво има в Мелцена? – попита Велвет.

– Нищо особено – побърза да й отговори Силк. – Нищо, ако не броиш парите – това е най-голямото финансово средище в цял свят. Поне такава е последната информация, с която разполагам.

– Нима Зандрамас се интересува от пари? – попита русокосото момиче.

– Не – отвърна твърдо Поулгара. – Парите за нея нямат никакво значение – поне на този етап. Нещо друго я е накарало да предприеме това пътуване.

– Единственото нещо, от което се интересува Зандрамас сега, е Сардионът, нали? – рече Гарион. – Възможно ли е Камъкът на злото да се намира някъде из островите?

Белдин и Белгарат се спогледаха.

– Какво е значението на онази фраза? – попита Белдин, изгубил всякакво търпение. – Мисли, Белгарат. Какво е значението на израза „Мястото, което вече не съществува“?

– Ти си по-умен от мен – отвърна остро Белгарат. – Ти намери отговора на тази гатанка.

– Ненавиждам гатанките.

– Мисля, че единственото, което можем да направим, е просто да вървим след нея – така ще разберем всичко – изтъкна Силк. – Зандрамас знае точно къде се е запътила, а ние – не. Така че бездруго нямаме голям избор, нали?

– Сардионът също е бил в Джарот – замислено каза Гарион. – Това се е случило преди много време, но Кълбото долови следата му пред самия град. Ще отида до пристанищните докове. Ще ми се да проверя дали двете следи – тази на Зандрамас и на Черния камък – все още още вървят заедно. Възможно е Зандрамас да разполага с някакъв начин, позволяващ й да следва Сардиона – също като нас. Може би не й е известно къде точно отива. Има вероятност просто да върви по дирята на Сардиона.

– Той има право – съгласи се Белдин.

– Ако Сардионът е скрит някъде в Мелцена, всичко може да свърши още преди края на тази седмица – добави Гарион.

– Не. Все още е прекалено рано – заяви решително Поулгара.

– Прекалено рано ли? – възкликна Се'Недра. – Поулгара, бебето ми го няма повече от година. Как може да казваш, че все още е прекалено рано?!

– Между двете неща няма нищо общо, Се'Недра – отвърна вълшебницата. – Ти чака повече от година завръщането на сина си. Аз чаках повече от хиляда години да се появи Гарион. Съдбата, времето и боговете не обръщат внимание на нашето летоброене. В Ашаба Кайрадис каза, че до последната среща остават девет месеца – а до изтичането им остава много време.

– Може би е сбъркала – възрази Се'Недра.

– Може би... но грешката ѝ във всеки случай е не повече от секунда, скъпа.

4.

Пристанището беше обвито в мъгла – типичната за ранната есен гъста пелена, която почти винаги донася дъжд. Докато качваха конете на борда, Гарион вдигна глава и забеляза, че вижда само няколко стъпки от мачтите на кораба, с който щяха да пътуват. Силк стоеше на палубата до кърмата и разговаряше с капитана.

– Мъглата ще се разсее, щом навлезем в морето, ваше височество – тъкмо казваше капитанът, когато Гарион се приближи към тях. – В пролива между континента и Мелцена винаги духа силен вятър.

– Добре – рече Силк. – Не ми се ще да се блъснем в някой друг кораб. За колко време смяташ, че ще пристигнем в Мелцена?

– Ще пътуваме почти през целия ден, ваше височество – отвърна капитанът. – Разстоянието е голямо, но вятърът е попътен и ни подпомага. За да се върнеш от острова на континента обикновено са нужни няколко дни.

– Скоро ще свършим с товаренето – каза Силк.

– Можем да тръгнем веднага щом сте готови, ваше височество.

Силк кимна, отиде при Гарион и попита:

– По-добре ли си?

– Какво имаш предвид?

– Ами беше много кисел сутринта – тъкмо беше станал.

– Съжалявам. Толкова много неща са се струпали на главата ми...

– Разкажи на някого за тях – посъветва го Силк. – Грижите не тежат толкова много, когато ги споделиш с приятелите си.

– Идваме все по-близо до целта – рече Гарион. – Дори ако тази среща не стане на Мелценските острови, все пак от нея ни делят само няколко месеца.

– Това е добре. Вече взе да ми омръзва да живея все на седлото.

– Но все още не знаем какво точно ще се случи.

– Разбира се, че знаем. Ще срещнем Зандрамас, ще я съсечеш на две с вълшебния си меч и след това ще заведем жена ти и сина ти в Рива, където им е мястото.

– Ала не можем да сме сигурни, че ще се случи точно това, Силк.

– Не знаехме, че ще победиш и в схватката с Торак, но ти го стори. Всеки, който се е бил с бог и при това е надделял, не бива да се страхува от някаква си долнопробна магьосница.

– Откъде знаем, че е „долнопробна“?

– Тя не е ученичка на някой бог, нали?

– Не знам. Но мисля, че надминава по способности учениците на боговете. Тя е Детето на Мрака и това прави заплахата от нейна страна по-опасна, отколкото би била, ако ни предстоеше схватка с някой от учениците на Торак. – Кралят на Рива стовари юмрук върху парапета. – Ще ми се да знаех как би трябвало да постъпя. Когато се изправих срещу Торак, това ми беше известно. А сега не съм сигурен.

– Ще получиш необходимите инструкции, когато му дойде времето, убеден съм в това.

– Но ако знаех сега, можеше да се подготвя.

– Имам чувството, че човек просто не е в състояние да се подготви за такова нещо, Гарион. Снощи следата те доведе до пристанището, нали?

– Да. Отново бяха двете следи. И Зандрамас, и Сардионът са тръгнали оттука. До голяма степен сме сигурни, че Зандрамас отива в Мелцена. Само боговете знаят накъде е поел Сардионът.

– А може би дори за тях това остава неизвестно.

Голяма водна капка се откъсна от въжетата на такелажа, които се губеха в мъглата, и падна върху рамото на Силк.

– Защо все на мен се случват такива неща?

– Какви?

– Щом нещо влажно и мокро се откъсне от небето, винаги цопва върху мен.

– Може би някой се опитва да ти каже нещо – ухили се Гарион.

Тот и Дурник докараха последните два коня на борда и Силк извика:

– Вече натоварихме всичко, капитане. Можем да тръгваме.

– Да, ваше височество – рече капитанът и започна да крещи заповедите си към моряците.

– Отдавна искам да те попитам нещо – обърна се Гарион към Силк.

– Винаги по-рано се държеше така, сякаш изпитваше срам от благородническата си титла. Тук, в Малореа, изглежда, се наслаждаваш на пищния ѝ блясък.

– Колко цветисто!

– Разбираш какво искам да кажа.

Силк се почеса по ухото.

– На запад титлата ми създава само неприятности и неудобства. Привлича прекалено много внимание, а това ми пречи. В Малореа положението е различно. Тук никой не те приема на сериозно, ако не притежаваш някаква титла. Щом имаш такава – използвай я пълноценно. Титлата ми отваря много врати и ми позволява да правя сделки с хора, които не биха изхабили и секунда от ценното си време за Амбар от Кофу или за Радек от Боктор. Всъщност нищо не се е променило.

– Значи всички тези пози и помпозност – прости ми, че използвам тези думи – са само за да бъде представлението ти по-убедително. Така ли?

– Разбира се, Гарион. Нали не мислиш, че наистина съм се превърнал в глупаво магаре?

Странна мисъл проблесна в съзнанието на Гарион.

– В такъв случай и принц Келдар е също измислен образ, каквито са Амбар и Радек, нали?

– Естествено.

– Но кой тогава е истинският Силк?

– Трудно е да се каже, Гарион. – Силк въздъхна. – Понякога ми се струва, че съм го изгубил някъде по пътищата преди много години. – Дребничкият драснианец се взря в мъглата. – По-добре да слезем при другите. Мрачните сутрини винаги предразполагат към такива тъжни разговори.

На около една левга от пристанището мъглата започна да се разсейва. Морето на изток от Малореа се надигаше на дълги тежки вълни, подказващи за огромни водни пространства без никаква суша. Корабът летеше с попътния вятър, носът му пореше вълните и късно следобед

брегът на най-големия от Мелценските острови вече можеше ясно да се види на хоризонта.

Пристанището беше пълно с кораби от всички части на Малореа. Вече се беше смрачило, когато разтовариха конете и багажа, а след това Силк поведе приятелите си по широките улици към къщата, която поддържаеше в града. Улиците бяха широки и педантично почистени. Постройките имаха внушителен вид, а всички жители носеха дрехи в убити цветове. Тук нямаше шум и блъсканица, така типични за другите големи градове: и тук гражданите се движеха по улиците с истинско благоприличие, уличните търговци не хвалеха стоките си с пронизителни гласове, които допринасяха най-много за постоянния водопад от крясъци и бърбене, превърнали се в емблема на други градове, чиито жители се славеха с далеч по-невъздържания си нрав. Макар че Мелцена бе разположена в тропическа географска ширина, непрекъснатият вятър откъм океана правеше климата приятен.

Къщата на Силк тук без никакво преувеличение можеше да бъде наречена „палат“. Беше изградена от мрамор и се издигаше на няколко етажа. Пред нея се простираше голяма, съвършено поддържана градина, в която растяха великолепни дървета. Път, застлан с красиви плочи, минаваше през градината и извеждаше до веранда, оградена с колони. На входа почтително ги очакваха лакеи, облечени в ливреи.

– Наистина великолепна постройка – отбеляза Сади.

– Хубаво малко местенце – призна Силк с небрежен тон, и след това се размя. – Всъщност, Сади, направих тази къща, за да я изложа на показ пред гражданите. Лично аз предпочитам стари бедняшки кантори в тесните странични улички, ала Мелцена приема всичко съвсем сериозно и човек просто трябва да е в крак с обичаите. Особено ако желае да има успешен бизнес. Заповядайте, дами и господа.

Изкачиха широкото стълбище и влязоха във внушителния вход. Фойето беше обширно, а стените блестяха, облицовани с мрамор. Силк ги поведе по величествените стъпала на вътрешното стълбище.

– Използваме стаите на приземния етаж като кантори – обясни драснианецът. – Покоите за гости са горе.

– Какъв бизнес имаш тук? – попита Дурник. – Не видях наблизно нито една постройка, напомняща на склад.

– В Мелцена няма складове – каза Силк и отвори вратата към изключително просторна всекидневна, застлана с дебели сини килими. – Решенията за различни сделки вземаме тук, разбира се, ала стоките остават на склад на континента. Просто няма смисъл да прекарваме

нещата дотук, а след това да ги връщаме обратно.

– Звучи логично – рече одобрително ковачът.

Мебелите бяха красиви и удобни кресла. Восъчни свещи горяха в красиви поставки, прикрепени към облицованите с мека дървесина стени.

– Вече е късно да обикаляме улиците да търсим Зандрамас – отбеляза Силк. – Според мен най-добре да похапнем нещо за вечеря, после да се насним, а утре рано сутринта аз и Гарион ще излезем из града.

– Да, това е, което можем да направим – съгласи се Белгарат и се отпусна на един великолепно тапициран диван.

– Мога ли да ви предложа нещо за пиене, докато очакваме вечерята? – попита Силк.

– Мислех си, че въобще няма да се сетиш – изръмжа Белдин, тръшна се на едно кресло и зачеса брадата си.

Силк дръпна шнура на малка камбанка и мигновено след това в стаята влезе един слуга.

– Вино – каза само Силк.

– Да, ваше височество.

– Няколко вида.

– А случайно да имаш пиво? – попита Белдин. – От виното получавам киселини.

– Донеси и пиво за зажаднелия ми приятел – заповяда Силк. – Съобщи в кухнята да приготвят вечеря за единадесет души.

– Незабавно, ваше височество. – Слугата се поклони и излезе.

– Предполагам, че имаш и място, където да се изкъпем? – попита Поулгара и свали наметалото си.

– Но ти се къпа снощи в Джарот, Поул – изтъкна Белгарат.

– Да, татко – отвърна замечтано тя. – Зная.

– Навсякъде в покоите има бани – каза й Силк. – Ваните не са толкова големи, колкото в палата на Закат, но все ще свършат работа.

Вълшебницата се усмихна и седна на един диван.

– Моля, разположете се удобно – обърна се Силк към останалите.

– Мислиш ли, че някой от хората ти тук би могъл да знае какво става по света?

– Да, това е съвсем естествено.

– Че защо пък да е естествено?

– Още от момче се занимавам с шпионски дела, Белгарат, а старите навици трудно умират. Всичките ми хора са получили инструкции да събират информация.

– И какво правиш с нея? – попита Велвет.

Дребничкият драснианец сви рамене.

– Разучавам я и я сортирам. Работата с информацията ми доставя точно същото удоволствие, колкото и работата с пари.

– Изпращаш ли нещо от тази информация на Джевъллин в Боктор?

– От време на време му подхвърлям по някоя трохичка – просто му напомням, че все още съм жив.

– Сигурна съм, че това му е известно, Силк.

– Защо не повикаш някого... просто някой от твоите хора, да ни осветли какво ново се е случило, докато пътувахме? – предложи Белгарат.

– От известно време нямам никаква връзка със света, а много ми се иска да узная какво правят някои хора.

– Добре – съгласи се Силк, отново дръпна шнура на малката камбанка и в стаята се появи друг слуга, облечен в ливрея.

– Би ли помолил Ветер да дойде при нас? – попита Силк.

Слугата се поклонил и излезе.

– Ветер е моят агент тук – каза Силк и седна на едно кресло. – Привлякох го от тайната полиция на Брадор. Този човек има остър ум за бизнеса, освен това е преминал през специално обучение в разузнавателните служби.

Ветер се оказа човек с тясно лице и нервен тик на левия клепач.

– Ваше височество е пожелал да ме види? – попита почтително той от прага.

– А, здрасти, Ветер – рече Силк. – Известно време странствах и се питам дали би могъл да ме осведомиш какво се е случило напоследък.

– Тук, в Мелцена ли, ваше височество?

– Всъщност имам нужда от по-обща информация.

– Добре. – Ветер замълча за миг, после почна: – В Мал Зет имаше чумна епидемия. Императорът затвори града, за да спре разпространяването на болестта, затова известно време нямаме никаква информация от столицата. Но чумата отмина и вратите отново са отворени. Сега агентите на императора се движат свободно из цяла Малореа. В централна Каранда има размирици. Изглежда, са били предизвикани от някакъв бивш гролим на име Менга. Всички карандаи вярвали, че в борбите срещу императора са замесени демони, но карандаите винаги си обясняват необичайните неща с намесата на демони. Но въпреки това изглежда, че наистина е имало няколко свръхестествени явления по тези места. Менга не се е появявал отдавна и постепенно отново се установява ред и законност. Императорът се отнесе достатъчно сериозно към тези

брожения и поради тях изтегли армията си от Ктхол Мургос, за да потуши въстанието.

– Нима вече не е отменил заповедта си за изтегляне на войската? – попита Силк. – Ако положението в Каранда бъде овладяно, той няма да има нужда от всичката войска, нали?

Ветер поклати глава и възрази:

– Войските продължават да пристигат в Мал Джемила. От Мал Зет до нас достигна информация, че императорът е изгубил желанието си да завоюва Ктхол Мургос. Той е искал да осъществи този поход преди всичко поради лични причини, ала очевидно тези мотиви вече не са така неотложни за него. Изглежда, че основната му грижа в момента е предстоящият сблъсък между Урвон, ученика на Торак, и магьосницата Зандрамас. В близко бъдеще ще се разбере кой от двамата ще бъде победителят. Изглежда, че Урвон страда от някакво умствено заболяване, изразяващо се в нестабилност на способността му да разсъждава, ала поддръжниците му съсредоточават голям брой хора по тези места, готвейки се за нещо наистина внушително. Зандрамас също събира силите си. Нашата оценка на създалото се положение е следната: въпрос на време е императорът да изведе силите си от Мал Зет и да възстанови реда. Имаме сведения, че в Мага Рен се натрупват различни боеприпаси. Очевидно е, че Кал Закат възнамерява да използва този район като предимство в бъдещите военни действия.

– Ние успяхме ли да реализираме някаква печалба при създалата се обстановка? – попита Силк.

– До известна степен, ваше височество. Днес продадохме част от запасите на боб на Бюрото за военни доставки.

– На каква цена?

– С около петнадесет пункта по-висока от тази, на която купихме боба.

– Изпрати съобщение за това на Касвор в Джарот – рече Силк и явно се вкисна. – Казах му да продава на тринадесет пункта. Мелценският консорциум му отправяше предложения. Има ли вероятност цената да се повиши?

Ветер само вдигна рамене.

– Нека се разчуе, че сме продавали на петнадесет пункта. Обади се на Касвор да задържи, докато не стигне такова ниво.

– Ще се погрижа за това, ваше височество. – Ветер се намръщи и продължи: – В Даласия става нещо особено. Все още не сме успели да разберем точно какво е, но всички даласианци са много развълнувани.

Кел е затворен – не допускат никого нито да влиза, нито да напуска града. Не можем да изпратим никого от нашите хора да проучи за какво става дума, а Кел е източникът за всичко, което се случва в Даласия.

– Някакви новини от запад? – попита Гарион.

– В Ктхол Мургос все още се запазва равновесие между противниковите сили – отвърна Ветер. – Кал Закат намалява броя на войските си там и е дал заповед на генералите си да се приберат в Малореа. Все още държи в свои ръце градовете в източен Ктхол Мургос, ала провинциите отхвърлят властта му. Все още не е сигурно дали крал Ургит ще се възползва от това положение. Сега умът му е зает с други неща.

– О, така ли? – възкликна Силк. – И с какво по-точно?

– Крал Ургит се жени. Доколкото ми е известно, неговата избраница е принцеса от династията Ктан.

Силк въздъхна.

– Крал Гетел Тул умря – продължи Ветер. – Нател, синът му, наследил трона. Нател е безнадежден некадърник, затова не можем да сме сигурни колко ще продължи царуването му. – Ветер замълча и почеса брадичката си. – Докладваха ми, че в Боктор е имало среща на Съвета на алорните. Алорнските крале се събират веднъж годишно, но обикновено предпочитат за срещите си град Рива. Друг необичаен факт е, че на сбирката им са присъствали мнозина монарси, които не са владетели на алорнски кралства.

– О! – възкликна Белгарат. – И кои са те?

– Кралят на Сендария, императорът на Толнедра и крал Дроста от Гар ог Надрак. Кралят на Арендия бил болен, но изпратил свои представители.

– Какво ли са наумили? – измърмори Белгарат.

– Не успяхме да се доберем до дневния ред на срещата – отвърна Ветер, – но не след дълго делегация от дипломати от кралствата, представени в Боктор, отидоха в Рак Урга. Носят се слухове, че са започнали някакви особено сериозни преговори.

– Какво правят тези хора! – извика Белгарат, изгубил всякакво търпение.

– Непрекъснато ти говорех да не оставяш алорните без надзор – намеси се Белдин. – Ако има най-незначителна възможност да направят някаква голяма грешка, непременно ще я направят.

– Цената на златото се повишава – продължи Ветер. – Цената на малореанските крони спада. Мелценските империали са стабилни, но пазарът на диаманти претърпява такива драстични колебания, че

изтеглихме инвестициите си от тази стока. Това е цялата текуща информация, ваше височество. Ще подготвя по-подробен доклад и утре рано сутринта ще го намерите на писалището си.

– Благодаря, Ветер – каза Силк. – Засега това е достатъчно.

Ветер се поклони и излезе.

Белгарат закричи из стаята и заруга под нос.

– Не можеш да направиш нищо, татко – каза Поулгара. – По-добре въобще въобще не се разстройвай.

– Може би имат някаква причина, за да постъпват така – предположи Силк.

– Какви възможни доводи биха могли да изтъкнат, за да започнат преговори с мургите?

– Не зная. – Силк разпери ръце. – Не съм бил там, когато са взели това решение. Може би Ургит им е предложил нещо, което искат.

Белгарат продължи да ругае.

След около половин час приятелите отидоха в трапезарията и се разположиха в единия край на огромна маса, която с лекота би могла да побере петдесет души. Покривката беше снежнобяла, ножовете и вилиците бяха от чисто злато, а порцелановите чинии бяха украсени със златни кантове. Обслужването беше изтънчено, а гозбите толкова обилни, сякаш бяха приготвяни за голямо пиршество.

– Трябва да поговоря с твоя готвач – рече Поулгара, докато приключваха с десерта. – Очевидно е много даровит човек.

– Би трябвало – отвърна Силк. – Струва ми цяло състояние.

– Бих казал, че можеш да си позволиш такива разходи – отбеляза Дурник, оглеждайки луксозните мебели.

Силк се отпусна в креслото си и започна да върти за столчето красивата си сребърна чаша.

– Няма смисъл да поддържам подобна къща, при положение че идвам тук два пъти в годината – призна той. – Но хората просто го очакват от мен.

– И Ярблек ли я използва? – попита Гарион.

Силк поклати глава.

– Не. С Ярблек сме се споразумели така: позволявам му да прави каквото иска в останалата част на света, ала не бива да се меси в делата ми тук, в Мелцена. Всъщност в Мелцена Ярблек не се чувства в свои води, освен това настоява Вела винаги да бъде с него. А Вела наистина шокира мелцените до смърт.

– Но иначе си е добро момиче – отбеляза Белдин и се ухили. –

Когато всичко това свърши, може и да я купя.

– Тя не е крава, нали знаеш?

– Разбира се, че не е. Ако исках крава, щяха да си купя крава.

– Не можеш да купуваш хора.

– Разбира се, че мога – възрази гърбавият магьосник. – Тя е от народа на надраките. Ще се обиди до смърт, ако не направя опит да я купя.

– Много внимавай с камите й – предупреди го Поулгара. – Много е бърза с тях.

Белдин сви рамене.

– Всеки има някой и друг лош навик, нали?

Тази нощ Гарион не спа добре, макар че леглото, което споделяше със Се'Недра, беше меко и удобно. Отначало си помисли, че причината е тъкмо в това. Седмици наред бе спал направо на земята и му се струваше логично, че е отвикнал от меките легла. Ала към полунощ разбра, че леглото няма нищо общо с безсънието му. Времето неумолимо напредваше, срещата му със Зандрамас се приближаваше с всеки изминал ден. Все още знаеше съвсем малко повече, отколкото в самото начало. Във всеки случай сега се намираше по-близо до нея, отколкото в мига, когато започнаха пътешествието – това поне беше сигурно. Ако вярваше на събраната информация, бе изостанал от магьосницата не повече от една седмица. Ала все още продължаваше да върви по следите й и не му беше известно накъде го води Детето на Мрака. Той измърмори няколко мрачни ругатни към безумеца, написал Мринския сборник. Защо всичко трябваше да е толкова загадъчно и неразбираемо? Защо не го беше написал на обикновен и ясен език?

„Защото ако беше така, половината свят щеше да те чака на мястото на последната среща – изрече сухият глас в съзнанието му.“ – „Ти си единственият, който иска да намери Сардиона, нали знаеш това.“

„Помислих, че си си отишъл завинаги.“

„О, не. Все още съм тук.“

„Колко сме изостанали от Зандрамас?“

„На около три дни път.“

Гарион почувства как в гърдите му се разгаря яркият пламък на надеждата.

„Не се вълнувай толкова – предупреди го гласът. – И не се втурвай като сляп напред, щом попаднеш на следата. Има друго нещо, което трябва да направиш тук.“

„Какво?“

„Знаеш, че не бива да ми задаваш такъв въпрос, Гарион. Не мога да ти отговоря, затова престани да се опитваш да измъкнеш нещо повече от мен.“

„Защо просто не ми кажеш?“

„Защото ако ти разкрия някои неща, другият дух ще бъде свободен да каже нещо на Зандрамас – като например къде е това място, което вече не съществува.“

„Искаш да кажеш, че и тя не знае къде е това място?“ – попита невярващо Гарион.

„Разбира се, че не знае. Ако го знаеше, вече отдавна щеше да е там.“

„Значи в Пророчествата от Ашаба не е описано къде се намира това тайнствено място?“

„Очевидно. Утре бъди много внимателен. Някой ще произнесе мимоходом една фраза, която ще бъде особено важна. Не я пропускай.“

„И кой ще произнесе тази фраза?“

Ала сухият глас вече беше изчезнал.

На следващата сутрин Гарион и Силк излязоха в града, облечени в дълги тъмносиви роби. Времето беше ветровито. По предложение на Силк Гарион беше свалил Кълбото от дръжката на меча и го носеше скрито под връхната си дреха.

– Мелцените рядко носят оръжие в града – обясни дребният мъж. – Освен това твоят меч привлича вниманието на всички. – Двамата не взеха конете си, а просто излязоха пеш, смесвайки се с гражданите.

– Да започнем с пристанището – предложи Силк. – Всеки кей тук е собственост на различна група търговци и ако разберем къде е спрял корабът на Зандрамас, ще знаем към кого да отправим въпросите си. Така ще съберем допълнителна информация.

– Това ми звучи разумно – каза Гарион и закричи към пристанището.

– Не тичай – подвикна след него Силк.

– Че аз въобще не тичам.

– Добре тогава, просто се движиш прекалено бързо – рече дребничкият драснианец. – Хората в Мелцена вървят с много по-бавна и величествена походка.

– Знаеш ли, Силк, въобще не ме е грижа какво си мислят за мен хората в Мелцена. Не съм дошъл тук, за да си губя времето.

Силк го хвана за ръката и я стисна здраво.

– Гарион – рече сериозно той. – Знаем, че Зандрамас и слугата ѝ са пристигнали тук. На нея ѝ е известно, че я преследваме, а в Мелцена човек с лекота може да наеме хора, способни да извършат какво ли не. Нека не улесняваме работата им, привличайки към себе си всички погледи.

– Добре – рече Гарион. – Ще правя както казваш.

Поеха с вбесяващо бавни стъпки по една широка красива улица. По едно време Силк спря и измърмори някаква ругатня под нос.

– Какво има? – попита Гарион.

– Виждаш ли онзи човек точно пред нас – онзи с големия нос? Той е от тайната полиция на Брадор.

– Сигурен ли си?

– Познавам го от доста време. – Дребният мъж се изпъчи. – Е, няма как. Той вече ни видя. Да вървим.

Ала човекът с големия като патладжан нос се приближи към тях и застана на пътя им.

– Добро утро, принц Келдар – каза той и леко се поклони.

– Здравей, Рола – отвърна му хладно Силк.

– Ваше величество – добави Рола и се поклони по-дълбоко пред Гарион. – Не очаквахме, че ще се появите в Мелцена. Брадор ще бъде много изненадан.

– Изненадите му действат добре. – Силк сви рамене. – Човек, когото никой не изненадва, става самодоволен.

– Императорът беше направо силно потресен от действията ви, ваше величество – каза Рола с укор на Гарион.

– Сигурен съм, че ще оцелее, след като поразмисли малко.

– Ваше величество, в Малореа за оцеляването си трябва да мислят само онези, които обиждат Кал Закат.

– Не ни заплашвай, Рола – предупреди го Силк. – Ако Негово величество – към когото дръзваш да отправяш тези неприятни думи – реши, че донесението ти до началника на Бюрото по вътрешните работи не го устройва, може въобще да не ти позволи да го напишеш. В крайна сметка Негово величество е алорн, а на теб ти е известно колко гневливи са всички алорни.

Рола отстъпи назад уплашено.

– Винаги ми е приятно да разговарям с тебе, Рола – обърна се към него Силк с тон, даваш на агента да разбере, че трябва да се махне. След това драснианецът и Гарион продължиха напред.

– Обичам да създавам поводи за размисление на хората – усмихна

се самодоволно Силк.

– Много лесно се развеселяваш – рече Гарион. – Знаеш, че когато докладът му стигне до Мал Зет, Закат ще залее цялата област със свои хора, опитващи се да ни открият.

– Искаш ли да се върна и да го убия? – предложи Силк.

– Не, разбира се!

– Така си и мислех. Щом не можеш да сториш нищо при определено положение, няма никакъв смисъл да се тревожиш повече, нали?

Когато стигнаха до пристанището, Гарион стисна здраво Кълбото. Понякога тласъците, с които го предупреждаваше мечът на Желязната хватка, бяха много силни и кралят на Рива не желаше скъпоценният камък да изскочи от дланта му. Двамата продължиха на север покрай кейовете. Пристанището на Мелцена, за разлика от повечето пристанищни градове по света, беше изненадващо чисто и по водата не плуваха никакви отпадъци.

– Как поддържат такава чистота? – попита Гарион. – Искам да кажа – как успяват да изчистят водата?

– Има много тежки глоби за изхвърляне на боклук в района на пристанището – отговори Силк. – Мелцените са принудени да поддържат чистота. Освен всичко друго има и работници, снабдени със специални мрежи, които патрулират в крайбрежните води и събират всички плаващи отпадъци. Така в града няма никаква безработица. – Драснианецът се засмя. – Тази работа наистина е отвратителна и винаги се възлага на хора, които не проявяват особена упоритост в търсенето на редовни трудови занимания. След като прекарат няколко дни в малка лодка, пълна с отпадъци и мъртви риби, амбицията им да си намерят подходяща работа се увеличава неимоверно.

– Знаеш ли – рече Гарион, – това наистина е много добра идея. Чудя се дали... – Кълбото изведнъж се затопли много силно в дланта му и той разтвори леко връхната си дреха и го погледна. То светеше с яркочервен гневен блясък.

– Зандрамас ли? – попита Силк.

Гарион поклати глава и отговори:

– Сардионът.

Силк подръпна нервно върха на носа си.

– Значи сме изправени пред истинска дилема. Кого да следваме – Сардиона или Зандрамас?

– Зандрамас – каза Гарион. – Моят син е при нея.

– Ти решаващ. – Силк вдигна рамене. – Това е последният кей на

пристанището. – Ако не открием следата тук, трябва да проверим градската порта от север.

Минаха покрай последния кей, ала Кълбото не прояви никакви признаци, че е открило дирята на Зандрамас.

– Възможно ли е да са отишли на някой от другите острови? – попита Гарион разтревожено.

– Това е възможно само ако са сменили курса, след като са излезли в морето – отвърна Силк. – По крайбрежието има много други места, където е удобно да се хвърли котва. Хайде да огледаме северната порта.

Отново тръгнаха по улиците с убийствено бавни крачки. Минаха няколко пресечки и изведнъж Силк спря и изстена:

– О, не!

– Какво има?

– Виждаш ли онзи дебел мъж, който идва насреща ни? Това е виконт Еска, един от старшите членове на Мелценския консорциум. Непременно ще иска да разговаря с мене по работа.

– Кажу ми, че имаме уговорена среща.

– Това няма да свърши никаква работа в неговия случай. Времето не означава нищо за мелцените.

– А, намерих те най-после, принц Келдар – извика дебелият мъж, облечен в дълга сива дреха. – Търсих те из целия град.

– Здравей, виконт Еска – поздрави го Силк и се поклони.

– Аз и колегите ми бяхме изпълнени със страхопочитание след набега ти на стоковия пазар – каза с възхищение виконтът.

Очите на Силк блеснаха лукаво, дългият му нос трепна. След това лицето му придоби оскърбен израз.

– Всъщност допуснах груба грешка, скъпи ми виконте – подхвана драснианецът с тъжен глас. – От такива обемисти стоки, каквито са плодовете и зеленчуците, се извлича малка печалба.

– Чул ли си последните новости на пазара? – попита Еска. Лицето му светкавично се покри с умела маска – самото олицетворение на безпристрастността, – ала в очите му грейна неприкрита алчност.

– Не – излъга Силк. – Не съм запознат с положението на пазара. Все още не съм имал възможност да приказвам с търговския си агент тук, а се връщам от обиколка из провинциите. Инструктирах го да приеме първата оферта, която му предложат – дори ако се наложи да претърпим известна загуба. Сега изпитвам остра нужда от складове, а те са претърпани до тавана с боб.

– Е, добре – подхвърли Еска, – ще разговарям с колегите си по този

въпрос. Може би ще ти отправим една скромна оферта. – След тези думи виконтът започна да се поти обилно.

– Не бих могъл да ви позволя да направите това, Еска. На практика стоката ми не носи никаква печалба. Защо не оставим някой непознат да поеме загубите? Не бих могъл да постъпя така с истински приятели като вас.

– Но, скъпи ми Келдар – възрази Еска с тон, в който вече започваха да се прокрадват нотки на болка. – Ние въобще не очакваме, че ще реализираме огромни печалби. Покупката ни ще бъде преди всичко вид дългосрочна спекулация.

– Ами... – почна нерешително Силк. – Щом като осъзнавате риска от подобна сделка...

– О, да, разбира се, че го осъзнаваме – рече нетърпеливо виконтът.

– Добре тогава – въздъхна Силк. – Защо не пратиш офертата си до Ветер? Надявам се, че няма да се възползваш от положението, в което съм изпаднал.

– О, разбира се, Келдар, разбира се. – Еска бързо се поклони. – Трябва да тръгвам. Неотложна работа ме притиска, нали разбирате.

– О, да – отвърна Силк. – Напълно те разбирам.

Еска се отдалечи, тътрейки крака с необичайно висока скорост.

– Хванах го на въдицата! – изкиска се Силк. – Сега ще оставя Ветер да му измъкне паричките!

– Никога ли не мислиш за нищо друго? – попита Гарион.

– Разбира се, че мисля. Но точно сега сме заети и нямаме на разположение цял ден да слушаме празните му приказки. Хайде да тръгваме.

Изведнъж една мисъл проблесна в съзнанието на Гарион и той попита:

– Ами ако Зандрамас въобще не е влизала в града, а просто го е заобиколила?

– В такъв случай ще се качим на конете и ще обиколим цялата крайбрежна ивица на острова. Все някъде трябва да е спряла, нали?

Когато приближиха северната порта, движението по улиците стана по-натоварено. Карети и конници се появяваха все по-често, гражданите, които обикновено бяха съвсем невъзмутими, сега се движеха по-бързо. Наложиха се Гарион и Силк да си пробиват път през тълпата.

– Има ли нещо? – попита Силк.

– Все още не – отвърна Гарион. И в същия миг усети познатото придръпване. – Тя е била тук – съобщи той на Силк. – Излязла е от ей тази уличка... или може би е влязла в нея. Все още не мога да определя

точно кое от двете. – Той направи няколко крачки по уличката, ала Кълбото се опита да го избута назад и Гарион се обърна и се върна при Силк. Силният тласък на Кълбото го насочи към портата. – Минала е отук – каза бързо Гарион.

– Добре – отбеляза Силк. – Хайде да се връщаме при другите. Може би след това ще успеем да открием защо Зандрамас е дошла в Мелцена.

5.

По някакъв странен начин нетърпението на Гарион се беше предало и на Кретиен. Големият сив жребец беше неспокоен още от мига, когато напуснаха къщата на Силк и излязоха на улицата, и раздражено присви уши, щом Гарион се опита да го укроти. Той потупа красивата шия на коня, за да го успокои, ала усети нервното потрепване на мускулите под лъскавата кожа.

– Зная – каза кралят на Рива. – И аз изпитвам същото чувство, но трябва да почакаме още малко, докато излезем извън града. Там ще можем да потичаме.

Кретиен изпръхтя, после жално изцвили.

– Още малко остава – увери го Гарион.

Яздеха един след друг по пълните с хора улици. Силк предвождаше колоната. Вятърът носеше пращен аромат на есен.

– Какви са тези сгради ей там? – извика Ерионд на Силк и посочи високите постройки, които се издигаха в центъра на един зелен парк.

– Това е университетът на Мелцена – отговори Силк. – Най-крупната учебна институция за получаване на висше знание в цял свят.

– Дори по-голям от университета в Тол Хонет? – попита Гарион.

– О, да. Много по-голям. Мелцените изучават всичко. В този университет се развиват области от знанието, които в Толнедра въобще не признават.

– Така ли? И кои са те?

– Приложна алхимия, астрология, некромантия, основи на магьосничеството и разни други такива неща. Има дори цял колеж, който се занимава с предсказания за бъдещето по листата на чая.

– Не говориш сериозно, нали?

– Аз наистина не приемам такива неща сериозно, но те – да.

Гарион се засмя и продължи напред.

Движението по улиците стана още по-натоварено, ала дори в суетнята хората запазваха благоприличния си вид. Независимо от това колко нетърпящи отлагане бяха делата на мелценските търговци, те никога не се отдаваха на грижите си до такава степен, че да не намерят време за приятелско бърбрене с конкурентите си. Откъслечните разговори, долиращи до слуха на Гарион, докато язدهа из улиците на града, се простираха в различни области – от времето и политиката до подреждането на различни видове цветя. Ала повечето разговори бяха посветени на цената на боба.

Когато стигнаха до северната порта, огромният меч отново започна да го тегли напред. Въпреки критиките на Силк, кралят на Рива беше решил, че няма да излиза извън пределите на града без оръжието си. Зандрамас имаше обичай да оставя капани след себе си, а Гарион определено не желаше да попадне в някой от тях съвсем неподготвен. Щом излязоха през портата, той пришпори Кретиен и се придвижи напред до Силк.

– Тръгнала е по този път – каза риванският крал и посочи широкото шосе, простиращо се на север.

– Добре поне че не минава направо през полето – отбеляза Силк. – Земята тук на места става блатиста, а аз никак не обичам да яздя из рядка кал.

Белгарат не беше изрекъл нито дума, откакто напуснаха къщата на Силк, и изглеждаше ядосан. Сега той излезе напред, присъедини се към Силк и Гарион и каза:

– Нека повторим още веднъж всичко – стъпка по стъпка. Какво точно каза твоят приятел?

– Ами – започна замислено риванският крал, – започна с това, че всички пророчества били загадъчни – по такъв начин предпазвали информацията и не позволявали тя да попадне в неподходящи ръце.

– В това има известен смисъл, Белгарат – намеси се Белдин, който яздеше зад тях.

– Може – отвърна Белгарат. – Ала в никакъв случай не облекчава работата ни.

– Никой не е обещавал, че ще е лесно.

– Зная. Просто ми се ще да не ни създават всевъзможни пречки, усложнявайки бездруго трудно разбираемите текстове. Продължавай, Гарион.

– След това каза, че сме само на три дни път след Зандрамас – отвърна Гарион.

– Това означава, че тя вече е напуснала острова – отбеляза Силк.

– И как стигна до този извод? – попита го Белгарат.

– Мелцена е голям остров, но не чак толкова – за два дни човек може да стигне на кон от единия до другия му край. Може би е отишла до един от островите на север, но щом сме изостанали на три дни път от нея, значи вече не е тук.

Белгарат изсумтя и попита:

– Какво друго каза?

– Спомена, че трябва да извършим тук нещо друго – искам да кажа, че трябва да сторим нещо, освен това, че намерихме следата на Зандрамас.

– Но не е посочил точно какво е то, така ли?

– Не, не ми каза. Ала обясни защо не трябва да го прави: ако каже на мен какво трябва да направим, другото пророчество ще съобщи на Зандрамас някои неща, които не са й известни. И ми каза, че тя не знае къде се намира Мястото, което вече не съществува. Освен това ми разкри, че в Пророчествата от Ашаба това място също не е посочено.

– Подказа ли ти по някакъв начин каква точно ще е нашата задача?

– Само спомена, че днес някакъв човек ще каже нещо, което ще бъде изключително важно за нас.

– И кой ще бъде този човек?

– Не ми каза. Само отбеляза, че човекът щял да изрече тази фраза мимоходом и предупреди, че не бива да я пропускаме. Трябвало да сме нащрек, за да я забележим.

– Нещо друго?

– Няма. Каза го и изчезна.

Възрастният мъж започна да ругае.

– И аз се чувствах по съвсем същия начин – съгласи се с реакцията му Гарион.

– Той е направил всичко, каквото е могъл, Белгарат – рече Белдин.

– Останалото зависи от нас.

Белгарат направи гримаса.

– Имаш право.

– Разбира се, че имам право. Винаги съм прав.

– Не стигай толкова далеч в твърденията си. Е, нека направим план за действие. Първо трябва да открием къде е отишла Зандрамас. След това ще започнем да анализираме всяка случайна забележка, която сме чули. – Вълшебникът се обърна назад и викна на останалите: – Всички да слушат и да помнят! – След това пришпори коня си и се понесе напред.

Някакъв ездач облечен в тъмносини дрехи, профуча в галоп край тях – яздеше към града с нетипично висока скорост. След като непознатият се отдалечи на достатъчно голямо разстояние от тях, Силк се разсмя.

– Кой беше този? – попита Дурник.

– Един от членовете на Консорциума – отвърна весело Силк. – Очевидно виконт Еска спешно свиква нова сесия.

– Трябва ли и аз да зная подробности по този въпрос? – попита Белгарат.

– Не, освен ако не се интересуваш от пазарната цена на боба.

– Би ли престанал с глупостите си и да се съсредоточиш върху оно-ва, с което трябва да се справим?

– Просто беше наложително да го направи, дядо – защити приятеля си Гарион. – Виконтът ни спря на улицата, докато търсехме следата на Зандрамас. Щеше да бърби цял ден, ако Силк не го бе пратил за зелен хайвер.

– А спомена ли нещо по въпроса, който ни интересува?

– Не, приказва само за боба.

– Днес срещахте ли някого другиго? Разкажи ни за срещите си, Гарион.

– Натъкнахме се на един човек от тайната полиция на Бродор. Предполагам, че изпратеният от него вестносец вече е на път към Мал Зет.

– Той каза ли нещо особено?

– Отправи ни няколко завоалирани заплахи, това беше всичко. Император Закат не е във възторг от нашата постъпка. Полицията ме разпозна, но това е съвсем естествено. Силк искаше да го убие, но аз го спрях.

– Защо? – попита сърдито Белдин.

– Бяхме на оживена улица – това първо. Убийството е нещо което човек извършва, без наоколо да има твърде много свидетели, нали?

– Беше много по-мило момче преди да станеш толкова умен – изръмжа Белдин.

Гарион вдигна рамене.

– Всички се променяме.

– Бъди учтив, Гарион – извика зад тях Поулгара.

– Да, лельо Поул.

Една черна карета профуча с бясна скорост край тях. Белите коне, които я теглеха, препускаха лудо, телата им бяха плувнали в пяна.

– Още един купувач на боб? – подхвърли Белгарат.

Силк се усмихна самодоволно и кимна.

Дурник се огледа и каза:

– Не виждам никакви признаци някой да обработва тази земя.

Силк се засмя.

– Земята в Мелцена е прекалено ценна, за да правят на нея никакви си ферми, Дурник. Хората тук внасят всички необходими за живота им храни от континента. Тук има единствено имения на много, много богати хора – оттеглили се от активен живот търговци, благородници и така нататък. Целият остров е един огромен парк. Дори планините са оформени като декоративни градини.

– Това не ми изглежда особено практично – изрече ковачът с неодобрение.

– Хората, които живеят в именията, харчат много пари за поддръжката им, затова според мен могат да правят със земята каквото пожелаят.

– Това също ми прилича на истинско разсипничество.

– Разбира се, че е така. Богатите умеят да правят най-добре тъкмо това – да съсипват разни неща.

Зелените хълмове на север бяха приятно полегати, тук-там по тях растяха специално засадени горички. Много от дърветата бяха окастрени внимателно, за да привличат вниманието на пътниците с красивите си форми. Гарион реши, че тази намеса в установения от природата ред го дразни. Оказа се, че не само той изпитва подобни чувства – лицето на Се'Недра изразяваше открито неодобрение и от време на време малката кралица сумтеше отвратено при вида на някое внимателно подкастрено дърво.

Напредваха в лек галоп по широкия път, покрит с блестящ бял чакъл. Пътят правеше леки завой, на равните места описваше внушителни извивки без никаква очевидна причина освен стремежа на строителите да разсеят еднообразието на дългите прави участъци. Къщите, които се издигаха далеч от пътя, бяха от мрамор и бяха заобиколени от паркове и градини. Беше слънчев есенен ден и вятърът носеше аромат на море – миризма, твърде добре позната на Гарион. Той изведнъж почувства остра носталгия по своето далечно кралство Рива.

Докато минаваха в галоп покрай едно от именията, многобройна тъпла хора, облечени в пъстроцветни одежди и яхнали бързоноги коне, прекосиха пътя, следвайки глутница лаещи кучета. Хората лекомислено прескачаха канавки и огради с лудешка невъздържаност.

– Какво правят? – попита Ерионд.

– Тръгнаха се на лов за лисици – отговори Силк.

– Но в това няма никакъв смисъл, Силк – възрази Дурник. – Щом като тук няма ферми, значи хората не отглеждат пилета. Защо толкова се тревожат, че има лисици?

– А като си помислиш, че лисицата въобще не е разпространена на тези острови, ще откриеш още по-малък смисъл в заниманието им. Лисиците се внасят от континента.

– Но това е нелепо!

– Да, разбира се. Богатите хора винаги вършат нелепи неща. Техният спорт е екзотичен – и често жестоки.

– Питам се какво ли ще почувстват, ако тръгнат да преследват глутница алготи – а може би един-два елдрака? – изсмя се Белдин.

– Стига – рече му Белгарат.

– Всъщност никак няма да е трудно да отгледаме няколко елдрака, Белгарат – ухили се гърбавият магьосник: – А защо не и няколко трола. Тролите са много приятни твари. Ще ми се отнякъде да зърна физиономията на тези натруфени пеперуди, щом прескочат някоя ограда и се озоват лице срещу лице с някой трол.

– Стига де – повтори Белгарат.

На едно място пътят се раздели на две и Кълбото ги насочи наляво.

– Отново се е насочила към океана – отбеляза Силк. – На какво ли се дължи тази нейна привързаност към водата? Откакто започнахме да я преследваме, все прескача от остров на остров.

– Може би й е известно, че Кълбото не може да я следва, когато се движи по вода – предположи Гарион.

– Не смятам, че това сега е най-голямата й грижа – възрази Поулгара. – Времето изтича – както за нея, така и за нас. Тя няма на разположение излишни часове, които би си позволила да губи в заобиколни маршрути.

Пътят ги изведе до високи скали и Кълбото тласна Гарион към една внушителна сграда, издигната на самия ръб на гигантската пропаст. Докато язدهа към постройката, Гарион разхлаби ножницата на меч си.

– Някакви неприятности ли очакваш? – попита го Силк.

– Просто искам да съм готов – отвърна Гарион. – Къщата е голяма и в нея могат да се скрият много хора.

Ала хората, които излязоха от къщата, не бяха въоръжени и всички бяха облечени в пурпурни ливреи.

– Мога ли да попитам по каква работа идвате тук? – попита един от тях. Беше висок и слаб, снежнобялата му коса се спускаше по раменете

му като грива. И се държеше надуто – като слуга с висок ранг, привикнал да се разпорежда с конярите и камериерките.

Силк бързо излезе напред и каза:

– Аз и приятелите ми излязохме да поюздим рано сутринта. Бяхме очаровани от великолепието на тази къща и особено от нейното разположение. Може би собственикът ѝ си е вкъщи?

– Негова светлост ерцхерцога в момента го няма – отговори мъжът.

– Колко жалко! Какъв срам! – възкликна Силк и се огледа. – Това място наистина ми взе ума – добави той и изведнъж неочаквано се разсмя. – Може бие по-добре, че не е вкъщи. Защото щях да му направя предложение да купя тази къща.

– Не зная дали негова светлост би проявил интерес – заяви слугата.

– Дали не познавам негова светлост – я да видим? – рече хитро Силк. – Кой е той?

– Ерцхерцог Отрат, сър – отвърна слугата и се наду още повече. – Негова светлост е член на императорското семейство.

– О, така ли?

– Той е трети братовчед на Негово императорско величество Кал Закат по линия на бабата на своята майка.

– Наистина ли? Колко удивително! Съжалявам, че не го заварих у дома. Но следващия път, когато го видя, ще му кажа, че съм се отбивал.

– Значи познавате Негова светлост?

– О, да. Ние сме стари приятели.

– Мога ли да попитам как е вашето име, ваша милост?

– О, съжалявам. Какъв глупав пропуск от моя страна. Аз съм принц Келдар от Драсния.

– Прочутият принц Келдар?!

– Искрено се надявам, че няма друг човек със същото име като моето – засмя се Силк. – Достатъчно неприятности си имам и сам.

– Негова светлост много ще съжалява, че е пропуснал срещата си с вас, ваше височество.

– Ще остана в Мелцена няколко седмици. – рече Силк. – Може би пак ще се отбия тук. Кога очаквате да се върне Негова светлост?

– Много ми е трудно да отговоря на въпроса ви, ваше височество. Той замина преди три дни с някакви хора от континента... – Белокосият слуга замълча замислено. – Ако вие и вашите приятели нямате нищо против да почакате няколко секунди, принц Келдар, ще съобщя на Нейна светлост ерцхерцогинята, че сте тук. При Нейно превъзходителство идват толкова малко посетители, а тя толкова обича компания. Бихте ли

влезли, моля? Веднага ще отида да я уведомя, че сте тук.

Приятелите слязоха от конете и последваха слугата през широкия вход. Коридорът бе украсен с десетки гоблени.

– Много добре се справи, Келдар – измърмори Велвет с възхищение.

– Че как иначе? – отвърна той.

Слугата ги помоли да изчакат и когато се върна, на лицето му бе изписано тъжно изражение.

– В момента Нейна светлост е леко неразположена, ваше височество – извини се той на Силк.

– Колко жалко, че госпожата не е добре! – изрече Силк с искрено съжаление. – Може би ще се видим някой друг път.

– О, не, ваше височество. Нейна светлост настоява да ви види, но моля, простете ѝ, ако ви изглежда мъничко... не на себе си.

Силк изненадано вдигна вежда.

– Това се дължи на факта, че води изключително уединен живот, ваше височество – довери му слугата. – Нейна светлост не е щастлива в провинцията, затова прибегва до подсилващи средства, приемайки, че те ще облекчат нейното изгнание тук.

– Какви подсилващи средства?

– Мога ли да разчитам на дискретността на ваше височество?

– Разбира се.

– От време на време Нейна светлост прибегва до помощта на виното, ваше височество. И изглежда, точно сега е един от моментите, когато се е възползвала от него. Боя се, че е поела малко повече, отколкото е полезно за нея.

– Толкова рано сутринта?

– Нейна светлост не води, както биха се изразили някои хора, редовен начин на живот. Бихте ли ме последвали, моля?

Докато вървяха след слугата, Силк измърмори през рамо на приятелите си:

– Внимавайте как реагирам и правете същото. Само се усмихвайте и се опитвайте да не изглеждате уплашени след онова, което кажа.

– Не е ли прекрасно, когато този човек започне да показва хитростите си? – прошепна възхитено Велвет на Се'Недра.

Ерцхерцогинята беше жена на около тридесет и пет години с буйна тъмна коса и големи очи. Долната ѝ устна бе леко нацупена, фигурата ѝ бе едва доловимо по-пълна, отколкото би трябвало, и изпълваше до пръсване копринената ѝ рокля. Освен това нейна светлост беше пияна

до козирката. Беше захвърлила чашата и сега се наливаше направо от каната.

– Принц Келдар – изхълца тя и се опита да направи реверанс. Сади ловко се приближи до нея и предотврати предстоящата катастрофа, при която дамата щеше да се просне на пода.

– Извинете – каза не особено разбирано тя. – Много мило от ваша страна.

– Удоволствието е изцяло мое, ваша светлост – учтиво отговори Сади.

Благородницата примигна няколко пъти срещу него и попита:

– Наистина ли си плешив, или само се преструваш?

– Избрал съм такава прическа поради разбиранията си в областта на културата, ваша светлост – обясни той и се поклони.

– Какво разочарование! – въздъхна ерцхерцогинята, потри с длан бръснатата му глава и отпи от каната. – Мога ли да предложа на всички ви нещичко за пиене? – попита тя, осенена от внезапно блякаво хрумване.

Повечето от тях отказаха, ала Белдин пристъпи напред и протегна ръка.

– Защо не? – рече дребният гърбушко. – Я да си пийнем мъничко от питието ти, моето момиче. – Неизвестно защо той отново започна да приказва като Фелдегаст.

Белгарат възмутено вдигна очи към тавана.

Ерцхерцогинята се разсмя и подаде каната на Белдин, който я пресуши на един дъх.

– Много вкусно – рече той и се оригна, после захвърли с истинско пренебрежение каната в ъгъла. – Обаче аз предпочитам пиво, ваша светлост. Щом пия вино толкова рано сутрин, получавам киселини.

– Нека бъде пиво тогава – кресна щастливо тя. – Всички ще седнем около тази маса и ще пием, докато изгубим съзнание. – Тя се отпусна на един диван, разкривайки по-голяма част от тялото си пред погледите на своите гости. – Донеси пиво – заповяда тя на загубилия и ума и дума слуга. – Искам направо да ни удавиш в пиво, разбра ли?

– Както нареди ваша светлост – отвърна високият мъж и се оттегли.

– Хуав чвек – изфъфли ерцхерцогинята. – Но понякога е страхотно надут. Винаги отказва, щом го покания да пийнем заедно. Очите й изведнъж се наляха със сълзи. – Никой не ще да пие с мене – оплака се тя, протегна умолително едната си ръка към Белдин и той я прегърна. – Ти ме разбираш, нали, приятелю? – захълца тя и зарови лице в рамото му.

– Естествено, че те разбирам – рече и той и я потупа по гърба. – Хайде, хайде, мило момиче. Успокой се. Скоро ще ти мине.

Тя възвърна самообладанието си, подсмъркна шумно и затърси носна кърпа.

– Не че специално ми се иска да съм такава, каквато ме виждате, ваше височество – извини се тя, опитвайки да съсредоточи погледа си върху Силк. – Тук просто умирам от скука. Отрат е истински охлюв. Няма никакви приятели и ме натика в този затвор. Че какво е забавното на този пуст бряг? Само приборят се блъска в скалите и чайките пищят – това е единствената ми компания. Така ми липсват баловете и вечерните увеселения – какво да правя тук като непрекъснато съм сама като кукувица?

– Това е ужасно жестоко, скъпа – съгласи се Белдин, взе малкото буренце с пиво, донесено от слугата с раболепен поклон, и избди капака с коравия си юмрук. – Искаш ли и ти да пийнеш с мене, скъпа? – учтиво попита той ерцхерцогинята и вдигна буренцето към нея.

– Ако направя опит да пия направо от това, ще се удавя – възрази тя и се изсмия глупаво.

– Имаш право – съгласи се гърбавият магьосник. – Хей, ти – обърна се той към Белгарат. – Я дай на това мило момиче някаква чаша.

Белгарат се намръщи, ала без да произнесе нито дума, му подаде една сребърна халба от бюфета.

Белдин загреба дълбоко с халбата, потапяйки я в буренцето, изтри дъното и с ръкав и я подаде на ерцхерцогинята.

– Да си жива и здрава, моето момиче – вдигна тост той и отпи направо от буренцето.

– Толкова си мил! – изхълца тя. После пресуши половината халба, а от зъглчетата на устните и потекоха струйки пенливо пиво и накапаха роклята ѝ.

– Много съжаляваме, че не успяхме да се срещнем с Негова светлост – подхвана Силк, очевидно твърде смутен от грубия подход на Белдин към благородната дама, която въпреки синята кръв във вените си, беше доста пийнала.

– Не сте пропуснали нищо интересно, ваше височество. – Тя се оригна, благовъзпитано прикривайки устата си с ръка. – Моят съпруг е дебела зелена крастава жаба, притежаваща не повече чар от някой мъртъв плъх. Прекарва цялото си време, опитвайки се да открие родствена връзка с императорския трон. Кал Закат няма наследник, така че всичките му братовчеди по цял ден седят и се дебнат кой от тях ще умре по-

бързо. А същевременно всички се опитват да сключат някакви съюзи помежду си. Били ли сте някога в Мал Зет, ваше височество? Този град е направо отблъскващ. Честно ви казвам – дори да получи императорската корона, предпочитам да отида в ада, вместо в столицата. – Тя изпи на един дъх останалото пиво в халбата и без да промълви нито дума, я подаде на Белдин. След това се огледа с блеснали очи, неспособна да съсредоточи поглед върху някой от гостите си. – Но, скъпи ми принц Келдар – рече ерцхерцогинята, – все още не сте ме представили на приятелите си.

– О, колко ужасно разсеян съм днес, ваша светлост – възкликна драснианецът, плесна се по челото, стана и направи официален поклон. – Ваша светлост, имам честта да ви представя Нейна светлост херцогинята на Ерат. – Дребният мъж протегна величествено ръка към Поулгара, която стана и направи реверанс.

– Ваша светлост – измърмори вълшебницата.

– Ваша светлост – отвърна ерцхерцогинята и се опита да се надигне, ала това не и се удаде.

– Нищо, нищо, скъпа – рече Белдин и я подпря с рамо, помагайки и отново да се разположи на мястото си. – Още е рано, а тук всички сме само приятели. Не е необходимо да се подчиняваме на всички тези досадни формалности.

– Този човек ми харесва – заяви тя и посочи с лявата си ръка Белдин и междувременно гребна още пиво с дясната. – Може ли да го задържа при мен?

– Съжалявам, ваша светлост – отговори й Белгарат. – но той ни е необходим.

– Я какво мрачно лице имаш – отбеляза ерцхерцогинята, като погледна древния вълшебник. След това палаво се ухили. – Обзалагам се, че мога да те накарам да се усмихнеш.

Силк бързо я прекъсна, продължавайки с представянето на спътниците си:

– Нейно височество принцеса Се'Недра от династията на боруните – обяви той. – А това е маркграфиня Лизел от Драсния. Младият мъж с големия меч е известен с прозвището Повелител на Западното море – признавам, че титлата му не е особено известна, но неговият народ също не може да се похвали с някакви големи постижения.

Гарион направи дълбок поклон.

– Какъв огромен меч имате, милорд – отбеляза тя.

– Това е семейна реликва, ваша светлост – отвърна той. – Дал съм

обет винаги да го нося.

– Останалите не притежават титли, достойни да бъдат споменати пред ваша светлост – заяви Силк. – Те са търговци, а ние не се интересуваме от титлите, щом стане дума за пари.

– А ти имаш ли някаква титла? – обърна се ерцхерцогинята към Белдин.

– Няколко, милейди – отвърна небрежно той. – Ала всички са валидни в кралства, които едва ли са ви известни – повече от тези земи са изчезнали отдавна от света. – Гърбавият магьосник отново вдигна буренцето и отпи няколко глътки.

– Какво мило дребно мъжле си ти! – заяви дамата разнежено.

– В това се състои моят чар, милейди – отвърна той съдържано. – Моята привлекателност винаги ми е създавала огромни проблеми. Понякога трябва буквално да се крия от симпатичните девойки, които при вида ми незначайно защо изпитват необузdana страст. – Гърбавият магьосник въздъхна и се оригна.

– Искаш ли да си поговорим в близките дни – както сме се събрали такава симпатична компания? – предложи ерцхерцогинята.

Силк се почувства като риба на сухо след въпроса й.

– Ами... – подхвана неубедително той, – както вече изтъкнах, ние много съжаляваме, че не успяхме да се срещнем с Негова светлост ерцхерцога...

– Просто не мога да ви опиша колко съм благодарна, че пропуснахте срещата с него – направо заяви дамата. – Съпругът ми е безподобно магаре, което въобще не се къпе редовно. Измъчват го неутолими аспирации към императорския трон, макар да няма никакви реални изгледи за успех. – Тя протегна халбата си към Белдин. – Би ли ми налял малко пиво, скъпи?

Той погледна буренцето с присвити клепащи.

– Скъпа, струва ми се, че някой трябва да ни донесе още една от тези великолепни малки бъчвички.

– Цялата ми изба е пълна с пиво – въздъхна щастливо благородницата. – Можем да продължим така цяла седмица.

Белгарат и Белдин се спогледаха, без да откъсват очи един от друг.

– Не може.

– Но...

– Не може.

– Споменахте, че съпругът ви има амбиции да се възкачи на императорския трон – поде Силк, за да поддържа разговора.

– Можете ли да си представите този идиот като император на Малореа? – изрече подигравателно благородната дама. – Та той не може дори да си върже обувките. За щастие кръвната му връзка с императорския престол е твърде далечна и шансовете му да го наследи са съвсем незначителни.

Изведнъж Гарион се досети за нещо.

– Някой правил ли е предложение на съпруга ви, чрез което би могъл да окуражи тези негови амбиции?

– Самата аз със сигурност не съм правила нищо в тази насока – заяви ерцхерцогинята. – Но като заговорихте за това, се сетих – да, преди пет години по тези места мина един човек с бели очи. Да сте виждали някога такова чудо – мъж с бели очи? Направо почувствах как кръвта ми замръзва. Както и да е, той и съпругът ми се уединиха в кабинета на ерцхерцога и разговаряха насаме. – Дамата изсумтя подигравателно. – Кабинет! Не мисля, че моят идиот изобщо може да чете. Той дори не умее да разговаря с мен, а нарича онова помещение „кабинет“! Нима това не е абсурдно! Е, както и да е. Това се случи по времето, когато все още се интересувах от делата на това изчадие. Бях накарала един от лакеите да пробие дупка в стената – така можех хем да слушам, хем да наблюдавам какво е наумил онзи глупак... – Долната й устна започна да трепери. – Много скоро след това го видях в кабинета с една от камериерките от втория етаж! – Херцогинята протегна трагично ръце и заля Белдин с пиво от халбата си. – Той ми изневери! – изкрещя тя. – Направи го в собствената ми къща!

– И за какво говориха? – попита я тихо Гарион. – Имам предвид съпругът ви и белоокият мъж?

– Белоокият каза на мъжа ми, че някой си Зандрамас може да му гарантира императорския престол в Мал Зет. Това име Зандрамас ми звучи познато. Някой от вас случайно да го е чувал? – Тя се огледа, опитвайки се да задържи погледа си на фокус.

– Не си спомням – отвърна любезно Силк. – Вие виждали ли сте отново онзи белоок човек?

Ерцхерцогинята беше твърде заета да загребе последните няколко глътки пиво от буренцето.

– Онзи, белоокият – нетърпеливо я попита Белгарат. – Връщал ли се е тук?

– Разбира се. – Дамата се отпусна в креслото си и енергично пресуши пивото. – Беше тук преди няколко дни. Дойде с някаква жена, облечена в черна рокля, и с някакво малко момче... – Ерцхерцогинята се

оригна и продължи: – Можеш ли да дръпнеш шнурчето на ей това звънче, мой гърбави приятелю? – помоли тя Белдин. – Мисля, че приключихме с това буренце, а пък още съм жадна.

– Веднага ще се погрижа за това, скъпа! – Гърбавият вълшебник отиде с несигурна стъпка до звънеца и дръпна шнурчето.

– Толкова е хубаво човек да е обкръжен с приятели – замечтано каза ерцхерцогинята. След това главата ѝ се килна на една страна и тя захърка.

– Събуди я, Поул – рече Белгарат.

– Да, татко.

Вълшебницата съсредоточи волята си и клепачите на дамата незабавно се отвориха.

– Какво правех, приятели? – попита тя.

– Ами... разказвахте ни за посещението на белоокия преди няколко дни, ваша светлост – подсказа ѝ Силк.

– О, да. Дойде привечер, вече се беше смрачило. Той и онази вещица с черната рокля.

– Вещица ли?

– Сигурно беше вещица. И си криеше лицето! Но малкото момченце беше наистина очарователно – с червеникаворуси къдрици и най-сините очи, които съм виждала. Дадох му мляко, защото беше гладно. Както и да е, белокият и вещицата заминаха нанякъде с мъжа ми, после се върнаха, взеха всички коне от къщата и отново изчезнаха. Онази крастава жаба, мъжът ми, ми каза, че известно време нямало да се връща у дома. Освен това добави да извикам добър шивач – да съм си напавела рокля, подходяща за коронясване. Забравих точно каква трябваше да бъде роклята.

– А малкото момче? – попита напрегнато Се'Недра.

Ерцхерцогинята сви рамене.

– Не знам. Май го взеха с тях. – Тя въздъхна. – Така ми се приспа изведнъж...

– Съпругът ви каза ли къде възнамерява да отиде? – попита Силк.

Тя размаха ръце и заяви:

– От години съм престанала да слушам какво дрънка. Имаме малка яхта в едно заливче на около миля оттук. Сега я няма, затова мисля, че са отпътували с нея. Той спомена нещо за търговските кейове на юг от града... – Ерцхерцогинята се огледа. – Още ли не са донесли друго буренце?

– Ще го донесат след секунда, скъпа – увери я Белдин с тих, нежен

глас.

– О, добре.

– Искаш ли да разбереш още нещо от нея? – попита Силк Белгарат.

– Мисля, че не. – Възрастният мъж се обърна към дъщеря си. –

Приспи я, Поул.

– Не е е необходимо, татко – отвърна тя и погледна тъжно ерцхерцогинята, която отново бе обвила ръце около врата на Белдин. Главата ѝ лежеше на рамото на магьосника и вече се чуваше лекото ѝ хъркане. Гърбавият внимателно се освободи от ръцете ѝ и я сложи да легне. После оправи роклята ѝ, взе едно одеяло и я зави.

– Лека нощ, милейди – измърмори той, докосвайки леко лицето ѝ. След това се обърна, измери Белгарат с войнствен, яростен поглед и попита с тон на човек, готов да се сбие с някого. – Е?

– Нищо не съм казал – рече Белгарат.

Без да произнесе нито дума, Се'Недра стана, отиде до ужасния дребен мъж, прегърна го и го целуна по бузата.

– Това пък защо? – попита я подозрително той.

– Аз също нищо не съм казала – отвърна малката кралица, разсеяно измъкна няколко сламки от брадата на вълшебника и му ги подаде.

6.

Щом излязоха от къщата, Гарион веднага отиде при Кретиен и се метна на седлото.

– Какво си наумил? – попита го Силк.

– Ще продължа по дирята на Зандрамас – отвърна кралят на Рива.

– Защо? Тя просто ще ни изведе до онова заливче, за което спомена херцогинята, и след това отново ще се изгуби в морето.

Гарион безпомощно погледна приятеля си.

– Според мен най-доброто е незабавно да се върнем в града. Там много хора работят за мен. Ще напълня кейовете с мои агенти – както направихме в Джарот. Не е трудно да бъде проследен Нарадас.

– Защо не взема Кълбото и не отида сам на кейовете? – възрази Гарион.

– Защото ще откриеш единствено от кой кей е отплавала Зандрамас. Необходима ни е повече информация. – Силк го погледна съчувствено. – Зная, че те измъчва нетърпение – всички ние изпитваме същото, – но ще стане по-бързо, ако постъпим както предлагам аз. Хората ми ще

разберат откъде е отплавала Зандрамас и накъде се е насочила. Всъщност нас ни интересува последното, нали?

– Добре тогава – рече Белгарат. – Качвайте се на конете. Тръгваме веднага.

Всички скочиха на седлата и се понесоха в галоп към пътя.

По пладне стигнаха северната порта на града и не след дълго слязоха от конете пред къщата на Силк. Влязоха, изкачиха се по стълбището и се отправиха направо във всекидневната.

– Ветер да дойде при мен – нареди Силк на един слуга, докато влизаха в стаята.

– Веднага, ваше височество.

– Смятам, че ще е най-добре веднага да опаковаме нещата си – предложи Силк. – Щом разберем накъде е тръгнала Зандрамас, ще трябва да потегляме на път.

– Бедната Зит – измърмори Сади. – Сигурно много се е изморила от това пътуване.

– Е, не е единствената – рече Велвет с известно съжаление. – Не мисля, че когато всичко това приключи, ще пожелае отново да погледна кон.

На вратата се почука и след секунда влезе Ветер.

– Искали сте да ме видите, ваше височество?

– Да, Ветер. – Силк крачеше напред-назад, вперил замислено поглед в пода. – Търсим едни хора – каза той.

– Така и предположих, ваше височество.

– Добре. Знаем, че тези хора са дошли неотдавна в Мелцена. Напуснали са града преди три или четири дни. Искаме да разберем накъде са се отправили.

– Разбирам, ваше височество. Можете ли да ми опишете тези хора?

– Да. Групата се състои от двама мъже, една жена и малко дете – момче. Единият от мъжете е ерцхерцог Отрат. Познаваш ли го?

Ветер кимна утвърдително.

– Да, мога да дам на хората си точното му описание.

– Много добре, Ветер. Другият мъж се казва Нарадас.

– Чувал съм това име, ваше височество, ала не мисля, че съм виждал този човек.

– Не би могъл да го забравиш. Очите му са изцяло бели.

– Да не е сляп?

– Не, но очите му не са с цвета на човешки очи, а съвсем бели.

– Това ще направи задачата ни много по-лека.

– Така си и мислех. Жената непрекъснато е полагала усилия да държи лицето си скрито, ала тя придружава ерцхерцога и Нарадас. До нас достигна следната информация: те може би са отплавали от някой кей на юг от града. Започни търсенето оттам. Изпрати всичките си хора в тази зона. Разпoredи им да разговарят с всички моряци, работници и докери по тези кейове. Нуждаем се незабавно от тази информация. Ако се наложи, раздай пари на агентите си. Искам да зная кога са тръгнали, с кой кораб и къде отиват. Ако корабът вече се е върнал в пристанището, изпрати при мен някой от моряците, работил на борда. А най-добре ще е да доведеш самия капитан. От изключително значение е да действаме бързо, Ветер.

– Веднага ще се погрижа за това, ваше височество. Най-много след час на онези кейове ще има неколкостотин от моите хора. Непрекъснато ще ви държа в течение как напредва търсенето. Има ли нещо друго, което желаете да свърша?

Силк се намръщи, после каза:

– Да. Ние дойдохме в Мелцена с един от нашите кораби. Той сигурно все още е в пристанището. Изпрати някой до капитана. Нека му съобщи да бъде готов да вдигне платната – ще отплаваме веднага щом получим необходимата информация.

– Ще се погрижа за това. – Ветер се поклони и безшумно излезе.

– Май е добър в занаята – отбеляза Белдин.

– Един от най-добрите – потвърди Силк. – Изпълнява точно всичко и никога не изпитва ненужно вълнение. – Дребният мъж се усмихна. – Чувам, че Братор се опитва отново да го привлече към своята мрежа, ала аз имам повече пари от него.

Белдин се ухили и погледна към Белгарат.

– Трябва добре да обмислим някои неща – каза той. – Защо Зандрамас се обременява с онзи ерцхерцог? И защо се е отклонила от пътя си? Не виждам никакъв смисъл в тази нейна постъпка.

– Разбира се, че има смисъл в пътуването, което е предприела.

– Сигурен съм, че ще ми го обясниш – в най-добрия случай подир една-две седмици.

Белгарат пхна ръка под туниката си, измъкна окъсано парче хартия и зачете:

„Запомнете. Преди богът на Мрака да се възкачи в небесата, кралят на изтока и кралят на юга ще започнат война един срещу друг. Това ще бъде знак, че приближава денят на последната среща. Затова побързайте! Отидете на Мястото, което вече не съществува, когато по равнините на

юга се водят опустошителни битки. Вземете със себе си човека, определен да бъде принесен в жертва, както и един крал на ангараките – той ще бъде свидетел на онова, което ще се случи. Защото онзи, който се появи пред Ктраг Сардиус с човека, определен за жертвоприношението, и с краля на ангараките, ще бъде издигнат над всички и ще ги управлява. Знайте – в момента, когато принесете жертвата, богът на Мрака отново ще се роди и ще триумфира, смазвайки в мига на своето ново раждане Детето на Светлината.“

– Глупави брътвежи – заяви Белдин. – Как попадна това в ръцете ти?

– Намерихме го в Ктхол Мургос. – Белгарат вдигна рамене. – Това е част от пророчествата на гролимите. Разказвал съм ти за него.

– Не – възрази Белдин. – Не си.

– Не може да не съм ти споменавал.

– Съжалявам, Белгарат – измърмори мръсният гърбав вълшебник и стисна зъби. – Не си.

– Удивително! – намръщи се Белгарат. – Сигурно съм забравил.

– Знаехме, че това рано или късно ще се случи, Поул – рече Белдин.

– Този момък вече наистина навлиза в годините на старостта.

– Не говори така – прошепна вълшебницата.

– Напълно ли си сигурен, че не съм ти казвал нищо по този въпрос? – каза Белгарат натъжено.

– Във философията не съществува понятие „пълна сигурност“ – отвърна Белдин.

– Радвам се, че го каза – рече Белгарат и в гласа му се прокраднаха едва доловими нотки на самодоволство.

– Я стига!

– Какво „стига“?

– Не се опитвай да използваш собствените ми предразсъдъци срещу самия мен. И какво ще стане с нас, ако вярваме на безумните пророчества на гролимите?

– Да, гролимите се подчиняват на заповеди, лишени от здрав смисъл.

– Ние правим същото – замисли се и ще видиш.

– Може би имаш право. Ала ние поне от време на време подлагаме на съмнение заповедите, които получаваме. Гролимите въобще не го правят. Те следват сякото всички инструкции. Когато бяхме в Рак Урга, видяхме как Агачак притиска крал Ургит. Агачак знае, че трябва да има поддръка някой крал на ангараките – единствено в този случай има

някакъв шанс да попадне на мястото на последната среща. Той ще вземе Ургит със себе си дори ако трябва да го влачи за косата. До този момент Зандрамас не се е погрижила да отговори на това изискване.

– Следователно тя планира да убие Закат – рече Дурник. – След това ще постави онзи ерцхерцог на неговия трон.

– Няма да е необходимо да го прави, Дурник. Необходими са няколко неща, за да бъде признат човек за крал на ангараките: във вените му да тече кралска кръв – колкото и малко да е тя; нужна е церемония по коронясването и някой висш гролим да потвърди пред обществото, че въпросната личност става владетел. В миналото племенните вождове бяха наричани крале. Това обаче нямаше никакво значение, защото цялата власт беше съсредоточена в ръцете на Торак. Ала всички те си имаха корони и тронове. Във всеки случай Зандрамас е гролим и заема висока позиция в йерархията на тяхната църква. Отрат пък има кралска кръв. Като организират церемонията по коронясването – колкото и фалшива да е, – той ще стане крал на ангараките и ще отговаря на посоченото в пророчеството.

– Въпреки всичко това не ми звучи съвсем убедително – рече Дурник.

– И тези думи изрича човек, чийто народ избра за свой първи крал най-обикновен фермер – намеси се Белдин.

– Всъщност Фундор Великолепни съвсем не беше лош крал – подхвана Белгарат. – Е, наистина му беше необходимо известно време, докато се научи да управлява. От фермерите винаги стават добри крале. Те знаят кое е важно и кое – не. Във всеки случай Отрат наистина ще притежава кралска титла – и затова отговаря на посоченото в пророчеството. Така че сега Зандрамас разполага с всичко, което и е нужно.

– На нас също ли ни е необходим владетел? – попита Дурник – Искам да кажа – трябва ли да имаме ангаракски крал?

– Не. С нас трябва да бъде алорнски крал. Мисля, че Гарион отговаря на това условие.

– Предишния път не беше толкова сложно, нали?

– Всъщност беше. Тогава Гарион беше и крал на Рива, и Детето на Светлината. Торак пък беше и крал, и бог, а същевременно беше и Детето на Мрака.

– А кой тогава беше човекът, когото трябваше да принесат в жертва?

– Ти беше този човек, Дурник – тихо каза вълшебникът. – Не помниш ли?

– О – възкликна Дурник объркано. – Понякога забравям.

– Е, аз пък никак не съм изненадан – изръмжа Белдин. – Когато убиват някой човек, обикновено паметта в някои моменти му изневерява.

– Престани! – намеси се Поулгара, повишила опасно глас, и прегърна Дурник.

Гарион изведнъж осъзна, че никой от тях не беше разговарял с Дурник за онова ужасно време от мига, когато Зедар бе убил ковача, до секундата, когато Кълбото и боговете го бяха възкресили. Но пък Поулгара едва ли би позволила някой да приказва по този въпрос.

– В такъв случай Зандрамас е изпълнила всичките си задачи, нали? – изрече тъжно Се'Недра. – Държи в ръцете си моя син и един ангаракски крал. Искам да видя детето си преди да умра.

– Да умреш? – възкликна невярващо Гарион. – Как така „да умреш“?

– Един от нас трябва да се раздели с живота си – отвърна малката кралица. – Сигурна съм, че ще бъда аз. Иначе няма никаква друга причина да идвам с вас, нали? Пред всеки един от нас е поставена някаква задача. Моята е да умра.

– Глупости!

– Не са глупости. – Тя въздъхна.

– Всъщност Зандрамас трябва да изпълни още няколко задачи – каза Белгарат. – Най-малкото трябва да се справи с Урвон.

– Мисля, че трябва да елиминира и Агачак – добави Сади. – Доколкото си спомням, йерархът също иска да влезе в играта.

– Агачак е в Ктхол Мургос – възрази Силк.

– И ние бяхме там преди няколко месеца – изтъкна евнухът. – Човек може без особени затруднения да стигне от Ктхол Мургос до Малореа. Нужен му е само кораб.

– Зандрамас трябва да направи и още нещо – рече Велвет и прегърна малката кралица.

– О, така ли? – отвърна Се'Недра без особен интерес. – И какво?

– Пророчеството съобщи на Гарион, че тя все още не знае къде е Мястото, което вече не съществува. Зандрамас не би могла да отиде там преди да разбере къде се намира то, нали?

Лицето на Се'Недра малко се разведри.

– Не само Зандрамас не е свършила работата си докрай – каза Белгарат. – Аз трябва да намеря неповредено копие на Пророчествата от Ашаба. – Вълшебникът погледна към Силк. – Как мислиш, колко време

ще бъде необходимо на хората ти да намерят нужната ни информация?

Силк разпери ръце.

– Не знам. Много неща просто зависят от късмета. Все пак предполагам, че няма да се наложи да чакаме повече от един ден.

– А корабът ти достатъчно ли е надежден? – попита Гарион. – Искам да кажа дали може да се движи по-бързо, отколкото докато идвахме насам?

– Е, не е в състояние да развива особено висока скорост – отговори дребничкият драснианец. – Мелцените са по-добри корабостроители от ангараките, но този кораб е предназначен за превоз на товари, а не да участва в състезания по ветроходство.

– Какво ли не бих дал да можех да имам в този миг един черекски боен кораб! – въздъхна Гарион. – Бързият плавателен съд наваксва много от изгубеното време. – Той се вгледа замислено в пода. – Ще ни е много трудно, нали? – каза кралят на Рива и погледна Белгарат. – Може би ако ти и аз обединим силите си, а после...

– Хм... Гарион – прекъсна го Дурник. – Дори ако тук имаше черекски кораб, как ще го управляваш? Не мисля, че тукашните моряци ще се справят с подобна задача.

– Да – рече мрачно Гарион. – Въобще не помислих за това.

Някой почука и след миг влезе Ветер.

– Хората са изпратени при южните докове, ваше височество – докладва той. – Споменахте, че работата не търпи отлагане, за това си позволих да изпратя куриери с бързи коне на определени места недалеч от бреговата ивица. Ако някой от тях се добере до нова информация, тя ще пристигне до нас след пет минути. – Той погледна към Се'Недра. – Надявам се, че това до известна степен ще облекчи безпокойството на Нейно височество.

– Нейно височество ли? – избухна Силк, ала след миг се овладя, погледна агента и избухна в смях. – Откъде разбра коя е тя, Ветер? Та аз не съм ти представял никого.

– Моля ви, ваше височество – отвърна Ветер обидено. – Не сте ме наели на този пост, за да правя глупости. Поддържам известни контакти с бившите си сътрудници от Мал Зет, така че в общи линии ми е известно кои са вашите спътници и каква е мисията ви. Вие предпочетохте да не споменавате нищо по този въпрос и аз тъй и не го повдигнах, ала не ми плащате да държа очите и ушите си затворени, нали?

– Не е възможно човек да не обича тези мелцени, нали? – обърна се Белвет към Сади.

Ала Сади вече наблюдаваше Ветер с подчертан интерес.

– Може би след време ще успее да разсея едно малко недоразумение, което се появи между мен и моята кралица – каза евнухът на агента на Силк. – Ако това се случи, бих могъл да ви предложа да работите за мен в Стис Тор.

– Сади! – възкликна Силк.

– Бизнесът си е бизнес, принц Келдар – отвърна любезно Сади.

Ветер се усмихна, после каза на Силк:

– Нося няколко документа, ваше височество. Помислих си, че докато чакате, може би ще пожелаете да ги прегледате. Без вашия подпис някои от тях ще са невалидни.

– Пак работа – въздъхна Силк.

– Така ще спестим време, ваше височество. Понякога са нужни дни, докато човек се справи с текущата работа.

Силк бързо прегледа документите.

– Всичко това не излиза извън обичайната практика – отбеляза той. – Има ли нещо друго, което непременно трябва да ми съобщите?

– Къщата е под наблюдение, ваше височество – докладва Ветер. – Двама от тайната полиция на Рола. Предполагам, че ще се опитат да ви проследят, когато тръгнете.

Силк се намръщи.

– Бях забравил за този човек. Има ли някакъв начин да се отървем от хората му?

– Смятам, че мога да се справя с положението, ваше височество.

– Не искам трупове – предупреди го Силк. – Кралят на Рива се отнася с неодобрение към отнемането на човешки живот. – И се ухили на Гарион.

– Мисля, че ще овладеем положението, без да проливаме кръв, ваше височество.

– Нещо друго?

– Утре сутринта Консорциумът ще ни изпрати оферта за откупуване на нашите запаси от боб – отговори Ветер. – Началната им цена ще е с три пункта под пазарната, но накрая ще достигне пет пункта над стойността, предлагана в момента на пазара.

– Откъде научи пък това? – попита го изумено Силк.

– Подкупих един от членовете на Консорциума. – Ветер сви рамене. – Обещах да му дам комисиона една четвърт пункт от приходите, ако успее да наложи на колегите си да закупят боб от нас на цена с десет пункта по-висока от пазарната. Може би предложението ми е прекалено

щедро, но по всяка вероятност ще имаме нужда от услугите на този човек и в бъдеще, а сега вече го държа в ръцете си.

– Този четвърт пункт наистина си струва!

– И аз така си помислих, ваше височество. – Изведнъж Ветер се разсмя. – А, и още нещо, принц Келдар. Сега разполагаме с възможност да направим нови инвестиции.

– Така ли?

– Всъщност става дума по-скоро за дарение с благотворителна цел.

– Това не е област, в която се проявявам особено често – отвърна Силк хладно, ала изведнъж носът му потрепна едва забележимо. – Е, както и да е, няма да изгубя нищо, ако чуя какво ще ми съобщиш, нали?

– В университета има един алхимик, който винаги се облича в необичайно мръсни дрехи – обясни Ветер. – Та той се кълне във всичко най-свято, че може да превръща пиринча в злато.

– О, интересно! – Очите на Силк светнаха.

Ветер вдигна предупредително ръка.

– Засега цената на услугите му е твърде висока. Няма никакъв смисъл да дадеш две жълтици и след експеримента да получиш в замяна само една.

– Не бих казал, че си струва.

– Ала този дребен куц алхимик твърди, че може да намали цената на опитите си. Хлопа по вратите на всеки търговец в Мелцена и проглушава ушите на всички със своя проект. Необходим му е богат покровител, за да намали разходите по експериментите си.

– Ти проучи ли как стоят нещата?

– Разбира се. Изглежда, че наистина умее да превръща пиринч в злато – освен ако не е някой блестящ фалшификатор. Той се ползва с особена репутация – говори се, че се занимава с тези опити от няколко столетия. Има непоносим характер и около него ужасно вони – казват, че това се дължало на химикалите, които използва.

Изведнъж очите на Белгарат се разшириха и той попита:

– Как нарече този човек?

– Мисля, че не съм споменавал името му, древни – отвърна агентът на Силк. – Нарича се Сенджи.

– Нямам предвид името му. Опиши ми го как изглежда.

– Нисък, плешив. Има брада, ала тя е вечно опърлена. Понякога нещо в експериментите му се обърква и от лабораторията му се разнасят експлозии. А, да, споменах, че е куц – струва ми се, че накуцва с левия крак и ходи изкривен на една страна.

- Точно това е! – възкликна Белгарат и щракна с пръсти.
- Не бъди толкова загадъчен, татко – каза строго Поулгара.
- Пророчеството съобщи на Гарион, че някой ще каже мимоходом пред нас нещо, което ще е изключително важно. Е, това е то!
- Не те разбирам.
- В Ашаба Кайрадис ни заръча да търсим човек с криви крака, защото само той ще ни помогне да открием онова, което търсим.
- По света има много куци хора, татко.
- Зная, но Пророчеството положи извънредни усилия, за да изпречи на пътя ни именно онзи, който ни е потребен.
- „Да изпречи на пътя ни“?
- Може би изразът ми не е съвсем точен, но разбираш какво имам предвид.
- Наистина, Поул – намеси се Белдин. – Спомням си, че приказвахме за Пророчествата от Ашаба, когато Кайрадис ни спомена за някакъв кривокрак човек. Не съм забравил думите й – тя каза, че Зандрамас държи в ръцете си едно от неувредените копия, у Нахаз е второто, а третото, последното копие е при кривокракия – или поне той знае къде се намира то.
- Всичко това не ми звучи много убедително, Белгарат – рече Дурник.
- Разполагаме с достатъчно време да проверим какво е положение-то – отговори му възрастният мъж. – Бездруго не сме в състояние да тръгнем преди да узнаем накъде се е отправила Зандрамас. – Вълшебникът погледна към Ветер. – Къде можем да намерим този Сенджи?
- Той работи във факултета по приложна алхимия, древни.
- Добре. Ще взема Гарион и ще отидем дотам. През това време вие се подгответе за тръгане.
- Дядо – възрази Гарион, – аз трябва да остана тук. Искам да чуя новините за Зандрамас със собствените си уши.
- Поул ще ги чуе. Може би ще ми потрябваш, докато се опитвам да убедя алхимика да разговаря с мен. Вземи Кълбото, ала остави мечата тук.
- А защо да взимам Кълбото?
- Да речем, че имам предчувствие.
- И аз ще дойда – заяви Белдин и стана.
- Не е нужно.
- О, разбира се, че е нужно. Паметта ти понякога ти изневерява, Белгарат. Забравяш да ми съобщаваш разни неща. Ако бъда до теб, когато намериш Пророчествата от Ашаба, ще ти спестя много време и

неприятности да си припомняш точно какво трябва да ми кажеш.

7.

Университетът на Мелцена бе огромен комплекс от сгради, разположени в обширен парк. Постройките бяха старинни и величествени, а дърветата, израснали сред ниско окосените морави, бяха изкривени от времето. Мястото излъчваше някакво особено спокойствие и сигурност, разкриващи безкрайната пристрастеност на учените към заниманията на ума. Странно спокойствие обзе Гарион, докато крачеше с двамата възшебници през зелената морава, ала в гърдите му се промъкна и тъга и той въздъхна.

– Какво има? – попита го Белгарат.

– Не зная, дядо. Понякога ми се иска да имам възможност да остана за дълго в място като това. Сигурно е чудесно да посветиш живота си на някакво изследване – просто защото желаяш да научиш нещо ново и непознато. Онова, което аз самият съм изучавал, почти винаги е било подчинено на различни неотложни дела. „Намери отговора на този въпрос, или ще настъпи краят на света“ – разбираш, нали?

– Ролята на университетите често се надценява – намеси се Белдин. – Много млади мъже отиват в тях просто защото бащите им настояват за това. Такива хора прекарват по-голямата част от времето си в гуляи и почти не учат. Шумът разсейва сериозните студенти. Трябва да учиш сам – така ще натрупаеш много повече знания. – Гърбавият магьосник погледна Белгарат. – Имаш ли въобще някаква представа къде можем да намерим този Сенджи?

– Ветер каза, че е от факултета по приложна алхимия. Значи тъкмо там трябва да го потърсим най-напред.

– О, ти проявяваш логика. Белгарат! Браво. Ала следващият въпрос, който ми идва наум, е къде да открием факултета по приложна алхимия?

Белгарат спря един учен в дълга тога, който прекосяваше моравата, стиснал отворена книга в ръка.

– Можете ли да ми кажете къде се намира факултетът по приложна алхимия?

– Всички факултети на науките за природата са ей натам – отговори ученият. – До катедрата по теология. – След това направи твърде неясен жест с ръка към южния край на университетските земи.

– Благодаря – каза му Белгарат. – Бяхте много любезен.

– Дългът на учения е да дава наставления и да разпространява знания – отвърна важно мъжът с тогата.

– О, да – измърмори Белгарат. – Понякога този факт просто ми убягва.

Тръгнаха натат, накъдето им беше посочил ученият.

– Ако професорът не даде на студентите си точни знания и указания, докато са тук, те вероятно ще напуснат това място с твърде смътни представи за света – отбеляза Белдин.

Упътванията, които Гарион и спътниците му получиха от други случайно срещнати люде на науката, бяха по-точни и накрая тримата стигнаха до внушителна постройка, изградена от тежки сиви камъни, чиито стени бяха здраво укрепени със специални подпори. Изкачиха се по широкото стълбище и се озоваха в коридор, който също бе подсилен с подпори.

– Не ми е ясно защо са укрепвали вътрешните стени – каза Гарион.

Сякаш в отговор на въпроса му в средата на коридора се разнесе оглушителен трясък, една врата изхвъркна от пантите си и през зейналия отвор започнаха да изскачат облаци вонящ дим.

– О – рече Гарион. – Вече ми е ясно.

Някакъв безкрайно сличан мъж се появи сред гъстия пушек.

– Прекалено много сяра – замърмори той под нос. – О да, прекалено много сяра!

– Извинете – обърна се към него Белгарат. – Случайно да знаете къде можем да намерим алхимика Сенджи?

– Прекалено много сяра – отвърна експериментаторът.

– Сенджи – повтори старият вълшебник. – Къде можем да го намерим?

Мъжът се намръщи и попита:

– Какво?

– Я оставете тази работа на мен – предложи Белдин и изрева с все сила в ухото на учения. – Къде да намерим Сенджи? Той е куц.

– О, да – отвърна мъжът. – Лабораторията му е на последния етаж – в срещуположния край на сградата.

– Благодаря пак – изкрещя Белдин.

– Прекалено много сяра. Това е проблемът, да. Сложих прекалено много сяра.

– Защо му крещеше? – попита Белгарат, когато тримата се отдалечиха по коридора.

– И аз съм преживявал доста експлозии на младини. – Белдин вдигна рамене. – Най-малко две седмици след всяка бях глух като пън.

– О, ясно.

Изкачиха се още два етажа и най-сетне стигнаха до таванския. Минаха покрай друга врата, която очевидно също бе изкъртена съвсем наскоро. Белгарат пхна главата си в зейналия отвор и викна:

– Къде можем да намерим Сенджи?

– Последната врата вляво – чу се отвътре.

– Изглежда, е доста опасно човек да се занимава с алхимия – отбеляза Гарион.

– Освен това е и глупаво – изръмжа Белдин. – Щом толкова им е притрябвало злато, защо не отидат в мините?

– Струва ми се, че подобно нещо никога не е хрумвало на повечето от тези учени – рече Белгарат, спря пред последната врата отляво, която очевидно бе ремонтирана съвсем наскоро, и задумка по нея с юмрук.

– Махай се! – отговори му дрезгав глас.

– Трябва да поговорим с тебе, Сенджи – викна Белгарат.

Дрезгавият глас надълго и нашироко му обясни как да се справи с това абсурдно желание, като повечето от използваните думи бяха нецензурни.

Белгарат се намръщи, съсредоточи волята си, изрече една-единствена дума и вратата се пръсна с оглушителен тътен.

– Да, такова нещо човек не вижда всеки ден в този факултет – рече мръсният дребен мъж, седнал на пода сред треските, които само допреди секунда бяха били съвсем здрава врата на лабораторията. – Дори не мога да си спомня кога за последен път съм виждал някой да взривява вратата ми по този начин. – и се зае да вади треските от вратата от брадата си.

– Добре ли си? – попита го Гарион.

– Разбира се. Просто съм малко изненадан. Когато човек преживява взривове всеки ден като мен, лека-полека свиква. Някой от вас би ли желал да ми до извади треските от брадата?

Белдин прилекна до него и почна да го чисти.

– Ама че си грозен! – рече алхимикът.

– И ти не си особено красив.

– Е, това не ми пречи да живея.

– На мен също.

– Добре. Ти ли взриви вратата на лабораторията ми?

– Не. – Белдин посочи Белгарат и след това помогна на алхимика да

се изправи.

– Как успя да го направиш? – попита мръсният дребен мъж Белгарат. – Не усещам миризма на никакви химикали.

– Просто дарба – отвърна му вълшебникът. – Ти си Сенджи, нали?

– Да, аз съм Сенджи – старши член на факултета по приложна алхимия. – Ученият се удари силно по темето с длан. – Експлозиите винаги предизвикват особено звънтене в ушите ми – отбеляза той. – Хей, грозник – рече той на Белдин. – В ъгъла има едно буре пиво. Я ми донеси да пийна. И ти си налей една халба. Дай и на приятелите си.

– С тебе ще се разберем – отбеляза Белдин.

Сенджи закуцука към каменната маса в средата на стаята. Левият му крак, тежко деформиран, беше значително по-къс от десния. Алхимикът разрови пергаментите на масата и каза на Белгарат:

– Добре. Взривът не е разпилял изчисленията ми по цялата лаборатория. – Огледа пак записките си и добави: – Е, щом вече си тук, намери си нещо, на което може да седнеш.

Белдин му донесе халба бира, след това се върна при бурето и наля още три.

– Ама този наистина е много грозен – рече Сенджи и седна на масата. – Но ми харесва. Почти хиляда години не съм срещал грозник като него.

Белгарат и Гарион се спогледаха.

– Хиляда години е доста време – рече предпазливо Белгарат.

– Да – съгласи се Сенджи, отпи и направи недоволна гримаса. – Пак се е вкиснало. Ей, грозник! На лавицата над бъчвата има една пръстена кана. Изсипи няколко шепи от праха в пивото. Това ще му възвърне добрия вкус. – След това алхимикът отново погледна Белгарат. – Та за какво искаш да си приказваме? Толкова ли е важно, че направи вратата на лабораторията ми на трески?

– Почакай малко – каза Белгарат, отиде до куция и докосна плешивата му глава с върха на пръстите си.

– Е? – попита Белдин.

– Не използва вълшебства често, но умее да ги прави – каза Белгарат. – Гарион, оправи вратата. Искам да поговорим без излишни свидетели.

Гарион безпомощно погледна треските по пода и каза:

– Не съм в добра форма, дядо.

– Е, направи нова тогава.

– О! Не се сетих!

– Бездруго трябва да се упражняваш. Но се увери, че после ще успееш да я отвориш. Не ми се ще да я взривявам, когато си тръгнем.

Гарион призова волята си, съсредоточи се за миг, посочи празния отвор и каза: „Врата!“. Зейналата дупка незабавно се затвори.

– Значи отново има врата? – изрече невярващо Сенджи.

– Понякога той прави такива неща – подхвърли Белгарат. – Опитвам се да го накарам да забрави този вреден навик, но той все пак от време на време се връща към него.

Сенджи ги изгледа с присвити очи и каза:

– Я виж ти! Изглежда, при мен са дошли талантиви гости. От много отдавна не съм срещал истински вълшебник.

– Колко отдавна? – попита Белгарат.

– От няколко столетия, струва ми се. Един гролим изнасяше лекции във факултета по сравнителна теология. Доколкото си спомням, беше старомоден и тесногръд човек, но пък повечето гролими са такива и...

– Добре, Сенджи – прекъсна го Белгарат. – Всъщност ти на колко си години?

– Ами, роден съм през петнадесетото столетие – отговори Сенджи. – Коя година сме сега?

– Пет хиляди триста седемдесет и девета – каза Гарион.

– Нима? – възкликна Сенджи. – Ей, как лети времето! – Той започна да брои на пръсти. – Значи съм на около три хиляди и деветстотин години.

– Откъде научи за Волята и Думата? – попита настойчиво Белгарат.

– За какво?

– За вълшебствата.

– Така ли го наричаш? – Сенджи се замисли за миг. – Всъщност този термин е доста точен – изрече сериозно той. – Харесва ми – Волята и Думата. Звучи добре.

– Кога направи това откритие? – повтори Белгарат.

– Очевидно през петнадесетото столетие. В противен случай бих умрял както всички останали хора.

– И никой ли не те е обучавал?

– Че кой би могъл да го стори през петнадесетото столетие? Сам се натъкнах на това изкуство.

Белгарат и Белдин се спогледаха. След това Белгарат въздъхна и покри с длан очите си.

– Такива неща се случват понякога – рече Белдин. – Някои хора просто случайно откриват тайната на нашето изкуство.

– Зная, но това все пак ме дразни. Помисли си колко векове бяха нужни на нашия учител, докато ни предаде тези знания, а този тук е постигнал всичко сам. – Вълшебникът отново се обърна към Сенджи. – Защо не ни разкажеш как се случи това? Опитай се да не пропускаш особено интересните моменти.

– Наистина ли имаме толкова време, дядо? – попита Гарион.

– Трябва да използваме времето по най-рационален начин – отвърна му Белдин. – Това беше една от последните заръки на нашия учител. Винаги щом попаднем на човек, който спонтанно е открил тайната на нашето изкуство, трябва да проучим как е станало това. Тази загадка остава неразкрита дори от боговете.

Сенджи скочи от масата и закуцука към препълнената с книги и пергаменти библиотека. Започна да рови сред тях и накрая измъкна някаква изпокъсана книга.

– Съжалявам, че е такава – извини се той, – но е преживяла много експлозии. – Алхимикът се върна при масата и отвори книгата. – Написах всичко това през двадесет и третото столетие – подхвана той. – Забелязах, че започнах да ставам разсеян, затова описах подробно всичко, докато е още свежо в паметта ми.

– Разумна постъпка – отбеляза Белдин. – Моят приятел с мрачното лице, дето седи ей там, напоследък започна да забравя страшно много неща – разбира се, тъкмо това трябва да се очаква от човек, който е на деветнадесет хиляди години.

– Би ли престанал? – попита Белгарат с леден тон.

– Искаш да кажеш, че си дори още по-стар?

– Млъкни, Белдин!

– Ето какво съм написал – рече Сенджи и започна да чете на глас: „През следващите хиляда и четиристотин години Мелценската империя процъфтявала, незасегната от политическите и теологически размирици, типични за западната част на континента. Мелценската култура била светска по своя характер, високо издигната, характеризираща се с високо ниво на образование. Робството било неизвестно явление, търговията с ангараките и с подчинените на тях народи в Каранда и Даршива донасяла изключително високи печалби. Старата столица на империята станала център на знанието.“

– Извинявай – прекъсна го Белгарат, – но този пасаж не е ли взет от „Императорите на Мелцена и Малореа“?

– Естествено – отвърна Сенджи, без изобщо да се смути. – Плагиатството е първото правило в научния свят. Моля те, не ме прокъсвай.

– Извинявай – каза Белгарат.

– „За съжаление – продължи да чете Сенджи, – някои представители от цвета на мелценската наука се обърнаха към силите на мрака. Те съсредоточили силите си предимно в областта на алхимията.“ – Куцият вдигна глава и погледна Белгарат. – Оттук нататък четивото е оригинално – заяви той и се изкашля, за да прочисти гърлото си. – „Мелценският алхимик Сенджи Куция съвсем случайно се натъкнал на някакво вълшебство и го използвал при опитите си.“

– Защо говориш за себе си в трето лице? – попита Белдин.

– Превземки, присъщи на двадесет и третото столетие – отвърна Сенджи. – Писането на автобиографии се приемаше за проява на изключително лош вкус – нескромност, показност – нали разбирате. Едно наистина много скучно столетие. През всичките тези сто години непрекъснато се прозявах. – След това куцият продължи да чете: – „Сенджи, човек от петнадесетото столетие, работещ в областта на алхимията в университета на имперската столица, бил известен с некадърността си.“ – Дребният мъж спря за миг. – Може би трябва да редактирам този откъс – отбеляза критично той и хвърли бърз поглед на следващия ред. – А пък това въобще не ми допада – измърмори той с неудоволствие. – „Експериментите на Сенджи превръщали по-често златото в олово, отколкото обратното. Обзет от огромно безсилие след пълния провал на последния си експеримент, Сенджи съвсем случайно превърнал половин тон пиринч в чисто злато. Веднага възникнал спор между Бюрото по паричните единици, Бюрото на мините и рудниците, Департамента по здравеопазване, факултета по приложна алхимия в университета и факултета по сравнителна теология която от всички тези институции да контролира тайната по откритието на Сенджи. След около триста години разгорещени спорове, доводи и контрааргументи учените изведнъж се досетили, че освен че е много талантлив, Сенджи е и безсмъртен. В името на научния експеримент различните бюра, департаменти и факултети накрая се споразумели, че трябва да положат съвместни усилия да убият този алхимик, за да проверят дали наистина е безсмъртен.“

– Не мога да повярвам, че са взели такова решение! – възкликна Белдин.

– О, взеха го и още как – отвърна Сенджи с мрачно самодоволство. – Мелцените са любопитни, до пълно видиотряване. Готови са да излязат от кожата си, за да докажат някаква теория.

– И какво направиха?

Сенджи подсмъркна толкова силно, че дългият му нос и

заострената му брадичка почти се докоснаха, и продължи да чете:

– „Широко известен убиец, който умъртвявал хората, хвърляйки ги от прозорците на жилищата им, бил привлечен да изтика избухливия стар алхимик от един прозорец в една от кулите на административната сграда на университета. Този експеримент преследвал три отделни цели, които щели да задоволят любопитството на различните бюра. А. Дали наистина е невъзможно Сенджи да бъде убит. Б. Към какви средства ще прибегне, за да спаси живота си, докато пада с шеметна скорост към покрития с павета вътрешен двор. В. Дали ще е възможно да бъде разкрита тайната на летенето, като на алхимика не се предоставя никаква алтернатива.“ – Куцият потупа с длан страницата. – Винаги съм изпитвал известна гордост от това изречение – изтъкна той. – То е толкова красиво и добре балансирано.

– Истински шедевър – рече одобрително Белдин и така силно шляпна алхимика по рамото, че едва не го събори от масата. – Гледай сега – рече той и взе чашата на Сенджи. – Сега ще ти наля нещо особено. – Гърбавият магьосник се съсредоточи, челото му се сбръчка, волята му за миг се концентрира до крайност и след това чашата се оказа пълна до самия ръб. Сенджи отпи една глътка от течността и веднага започна да фъфли.

– Това питие приготвя една жена от народа на надраките. Тя е добра моя позната – каза му Белдин. – Невероятно силно е, нали?

– Повече от невероятно – съгласи се Сенджи.

– Продължавай, приятелю.

Сенджи се изкашля няколко пъти и отново зачете:

– „Онова, което официалните лица и учените разбрали в резултат на своя експеримент, било следното: много е опасно да заплашваш живота на някой вълшебник – та дори и на толкова непохватен като Сенджи. Убиецът изведнъж се пренесъл в пространството и увиснал сред облаците над пристанището на височина хиляда и петстотин метра. Това било място, отдалечено на пет мили от кулата на университета. В един момент убиецът просто блъскал Сенджи към прозореца; в следващия се озовал във въздуха високо над водата. Смъртта на убиеца не предизвикала особена скръб – натъжени били единствено рибарите, чиито мрежи били изпокъсани от светкавичното падане на тялото му от такава височина.“

– Това беше пасаж, написан с истинско майсторство – изсмя се гръмко Белдин. – Но откъде си научил значението на израза „пренасяне в пространството“?

– Беше ми попаднал някакъв старинен текст, описващ подвизите на вълшебника Белгарат, и... – Сенджи млькна, пребледня и рязко се обърна към дядото на Гарион.

– Човек изпитва истинско разочарование като го види на живо, нали? – рече Белдин. – Винаги сме му казвали, че трябва да се опита да придобие по-внушителен външен вид.

– Точно пък ти ще ми говориш за външен вид – отвърна рязко старият вълшебник.

– Ти имаш световна репутация. – Белдин вдигна рамене. – Аз съм просто лакей и вървя с теб, за да създавам комичен ефект.

– И този разговор наистина ти харесва, така ли, Белдин?

– Не ми е било толкова весело от години. Чакай само да разкажа на Поул...

– Затваряй си устата, чу ли ме!

– Да, о, могъщи Белгарат – отвърна подигравателно Белдин.

Белгарат се обърна към Гарион и каза:

– Сега разбираш защо Силк ме дразни толкова много.

– Да, дядо. Струва ми се, че разбирам.

Сенджи все още се взираше диво в тях.

– Я си пийни още малко, Сенджи – посъветва го Белдин. – Няма да ти е толкова трудно да го преглътнеш, щом вече бездруго си се налял с това питие.

Сенджи започна да трепери, след това пресуши чашата си на един дъх.

– Това се казва храбър момък – похвали го Белдин. – Моля те, продължи да четеш. Историята ти е наистина очарователна.

Дребният алхимик зачете със запъване:

– „В прилив на справедливо възмущение Сенджи продължил да наказва деканите на различните департаменти, които прибегнали до насилие над неговата личност. Най-накрая единствено личната молба на самия император възпряла стареца от изпълнението на някои твърде особени наказания. След това деканите не създавали никакви проблеми на куция алхимик и го оставили да прави експериментите си, без да му досаждат. Сенджи създаде своя частна академия и разпространил информация за нея, за да набере студенти. Макар че неговите ученици не станали вълшебници от ранга на Белгарат, Поулгара, Ктучик и Зедар, някои от тях все пак успявали да изпълнят редица елементарни приложения на принципа, който техният учител открил съвсем случайно. Това незабавно ги издигнало далеч над нивото на магьосниците и знахарите,

практикуващи своите ограничени номера в университета.“ – Сенджи вдигна глава. – Писал съм още неща, но те са свързани с алхимичните ми експерименти.

– Това е най-важната част – рече Белгарат. – Нека се върнем малко назад. Какво точно чувстваше в мига, когато превърна пиринча в злато?

– Раздразнение. – Сенджи сви рамене и затвори книгата. – Дори ярост. Бях направил изчисленията си много внимателно, Но металът, с който работех, изобщо не реагираше. Това ме въбеси и усетих как събирам цялата сила на съществото си, волята си, и почувствах огромна мощ и изкрещях: „Промени се!“

– Имал си късмет, че не си превърнал и стените в злато – каза Белдин. – Успявал ли си да повториш това?

Сенджи поклати глава.

– Опитвах, ала, изглежда, в мене никога не се е натрупвала толкова силна ярост.

– Винаги ли си сърдит, когато правиш такива неща? – попита гърбавият магьосник.

– Почти винаги – призна Сенджи. – Ако не съм ядосан, не мога да съм сигурен в резултатите. Понякога успявам, понякога не.

– Изглежда, тъкмо това е ключът към загадката, Белгарат – рече Белдин. – Яростта е общият характерен белег при всички случаи, на които се натъкнахме.

– Доколкото си спомням, аз също бях силно подразнен от нещо, когато го направих първия път – потвърди мисълта му Белгарат.

– Аз също бях много ядосан – спомни си Белдин. – Бях сърдит на теб.

– А защо трябваше да си го изкарваш на онова дърво?

– В последната секунда си спомних, че учителят ни е привързан към теб. Не исках да нараня чувствата му, като те изтрия от лицето на земята.

– Това вероятно е спасило живота ти. Ако беше казал: „Престани да съществуваш!“, сега нямаше да бъдеш тук.

Белдин се почеса по корема.

– Това може би обяснява факта защо има толкова малко случаи на спонтанно овладяване на уменията да се правят вълшебства. Когато някой е разярен от нещо, първото му желание е да го унищожи. Това вероятно се е случвало много, много пъти, ала станалите по спонтанен начин вълшебници вероятно са се самоунищожили в мига, когато са направили откритието.

– Никак не бих се изненадал, ако истината е тъкмо такава – съгласи се Белгарат.

Сенджи пребледня още повече и каза:

– Мисля, че трябва да узная още много неща от вас.

– Първото правило е следното – подхвана Гарион. – Вселената не ни позволява да лишаваме от съществуване различни живи и неживи неща. Ако опитаме да го сторим, силата се обръща към самите нас, затова тъкмо ние ще изчезнем от лицето на земята.

Кралят на Рива потрепера, припомняйки си унищожаването на Ктучик, погледна Белдин и попита:

– Правилно ли се изразих?

– Да, това обяснение е твърде близо до истинската същност на нещата. Разбира се, всичко е много по-сложно, но ти описа процеса много точно.

– Успявали ли са някои от учениците ти да го постигнат? – обърна се Белгарат към Сенджи.

Алхимикът се намръщи и каза:

– Може би. Неколцина от тях изчезнаха някъде, но е вероятно и да не са успявали.

– Вземаш ли още ученици?

Сенджи поклати глава.

– Вече нямам търпение да се занимавам с тази работа. Само един на десет успява да схване същността, останалите само хленчат и ме обвиняват, че не им обяснявам достатъчно добре какво да правят. Затова отново се върнах към алхимията. Вече не използвам почти никакви вълшебства.

– Казаха ни, че всъщност вече можеш да го правиш – каза Гарион. – Имам предвид – златото.

– О, да – отвърна Сенджи. – Всъщност това е много лесно, но процесът е по-скъп от самото злато. Тъкмо това се опитвам да направя – да опростя процеса, като използвам по-евтини химикали. Ала не мога да привлека някой желаещ да финансира опитите ми.

Гарион почувства внезапно пулсиране до бедрото си и погледна кесийката, в която носеше Кълбото. В ушите му се разнесе особен звук – някакво гневно бръмчене, много различно от благовъзвучните акорди, които Кълбото издаваше обикновено.

– Какъв е този звук? – попита Сенджи.

Гарион отвърза кесията от колана си и я отвори. Кълбото сияеше с гневен ален блясък.

– Зандрамас? – попита Белгарат напрегнато.

Гарион поклати глава.

– Не, дядо.

– Може би то иска да те заведе някъде?

– Тласка ме в определена посока.

– Хайде да видим къде иска да отиде.

Гарион стисна Кълбото в дясната си ръка, изправи я напред и усети как скъпоценният камък го тласка към вратата. Излязоха в коридора, следвани от Сенджи, чието лице бе пламнало от любопитство. Кълбото ги поведе по стълбището, след това ги накара да излязат от постройката с лабораториите.

– Изглежда, иска да отиде към онази сграда там – каза Гарион и посочи издигащата се високо в небето кула от бял мрамор.

– Колежът по сравнителна теология – заяви Сенджи и подсмъркна. – Всички там са жалка група учени, въобразяващи си, че правят неоценним принос към човешкото знание.

– Следвай Кълбото, Гарион – каза Белгарат.

Четиримата прекосиха моравата. Уплашени учени се пръскаха като пилци пред тях, щом зърнеха навъсеното лице на Белгарат.

Влязоха в приземния етаж на кулата. Някакъв слаб мъж, облечен в свещенически одежди, седеше на голямо писалище точно до входа.

– Вие не сте членове на този колеж – заяви гневно той. – Не можете да влизате тук.

Без да спира дори за миг, Белгарат премести досадния чиновник в средата на моравата заедно с писалището.

– В определени случаи вълшебствата могат да бъдат полезни – призна Сенджи. – Може би трябва да ги проуча в по-голяма дълбочина. Алхимията започва да ме отегчава.

– Какво има зад тази врата? – попита Гарион и посочи напред.

– Това е техният музей. – Сенджи вдигна рамене. – Истински хаос от стари идоли, религиозни реликви и други подобни на тях неща.

Гарион натисна дръжката на вратата и каза:

– Залучено е.

Белдин изби вратата с ритник, като нацепи на трески дървото – около ключалката.

– Защо го направи? – попита Белгарат.

– А защо не? – Белдин вдигна рамене. – Не си струва да съсредоточавам волята си заради някаква най-обикновена врата.

– Ставаш мързелив.

– Ако искаш, мога веднага да я поправа – така ще можеш сам да я отвориш.

– О, я стига!

Влязоха в прашно, отрупано с множество предмети помещение. В центъра имаше няколко редици стъклени витрини, а стените бяха украсени с гротескни статуи. От тавана висяха паяжини и всичко бе покрито с прах.

– Не идват тук много често – отбеляза Сенджи. – Готови са да съчинят безброй умопобъркани теории, ала не желаят да проследят истинския ефект от религиозните чувства на човека.

– Натам! – извика Гарион, защото Кълбото в ръката му продължаваше да го тласка напред. Кралят на Рива забеляза, че блясъкът на скъпоценния камък става все по-ален и по-наситен. Самото Кълбо пареше все по-болезнено кожата му.

Изведнъж Кълбото спря Гарион пред една стъклена витрина, в която имаше някаква възглавничка. Кълбото излъчваше буквално изгаряща топлина, а аленият му гневен блясък изпълни цялата стая.

– Какво е имало в тази витрина? – попита Белгарат.

Сенджи се наведе да прочете надписа върху потъмнялата пиринчена табелка, прикрепена към витрината.

– О – възкликна той. – Това е витрината, където съхраняваха Ктраг Сардиус – това беше по времето преди да го откраднат.

Изведнъж без никакво предупреждение Кълбото сякаш подскочи в ръката на Гарион и празната стъклена витрина избухна, разбивайки се на безброй парчета.

8.

– Колко време е останал Ктраг Сардиус тук? – обърна се Белгарат към потресения Сенджи, който се взираше със страхопочитание в мрачно проблясващия скъпоценен камък в ръката на Гарион.

– Сенджи! – рязко каза Белгарат. – Попитах те нещо!

– Дали това нещо в ръката му е онова, което си мисля? – попита алхимикът и посочи Кълбото с треперещи пръсти.

– Да, това е Ктраг Яска – каза Белдин. – Ако наистина възнамеряваш да участваш в тази игра, трябва да знаеш в какви неща се забъркваш. А сега отговори на въпроса.

– Та аз не съм... – започна объркано Сенджи. – Винаги съм си бил

само алхимик. Въобще не се интересувам от...

– Не може така – прекъсна го Белгарат. – Независимо дали ти харесва, или не, ти си член на нашата група, в която достъп са получили малцина. Престани да мислиш за злато и други подобни глупости. Време е да започнеш да обръщаш внимание само на важните неща.

Сенджи преглътна мъчително.

– Просто всичко досега беше само като на игра – колебливо каза той. – Никой не ме е приемал сериозно...

– Ние те приемаме – каза му Гарион и протегна Кълбото към дребния мъж, който веднага се отдръпна. – Имаш ли някаква представа на каква могъща сила си се натъкнал? – Изведнъж кралят на Рива страшно се разгневи. – Или може би искаш да срина до основи тази кула – или да изпратя Мелценските острови на дъното на морето – само за да ти докажа колко сериозни са нашите намерения?

– Ти си Белгарион, нали? Богоубицеа?

– Някои ме наричат и така.

– О, богове! – изхленчи Сенджи.

– Губим време – твърдо каза Белгарат. – Говори. Искам да зная точно откъде е дошъл Ктраг Сардиус, колко време е останал тук и кога и как е изчезнал.

– Историята е много дълга – въздъхна Сенджи.

– Съкрати я – каза му Белдин и подритна парчетата стъкло по пода.

– Колко време е останал Сардионът тук? – попита Белгарат.

– Безброй векове.

– Откъде е дошъл?

– От Замад – отговори алхимикът. – Хората там са каранди, ала се страхуват от демони. Мисля, че някои от техните магьосници били изядени живи. Както и да е, според легендата, по времето, преди около пет хиляди години, когато светът се разделил... – Куцията отново се взря невярващо в двамата ужасни мъже, изправили се пред него.

– Беше много шумно. – Белдин плю встрани с отвращение. – Много пара, пушечи и земетресения. Торак обичаше винаги да привлича вниманието към себе си – мисля, че това беше един от недостатъците му.

– О, богове! – отново възкликна Сенджи.

– Престани да повтаряш това – каза му Белгарат отвлечено. – Ти дори не знаеш кой е твоят бог.

– Ала ще научиш, Сенджи – каза Гарион с глас, който не беше неговият собствен. – След като се срещнеш с него, ще го следваш през всичките дни на живота си.

Белгарат погледна Гарион и вдигна вежди. Кралят на Рива разпери безпомощно ръце.

– Продължавай, Белгарат, – изрече гласът чрез устните на Гарион. – Времето не чака никого, нали знаеш?

Белгарат отново се обърна към Сенджи.

– Е, добре – рече той. – Сардионът е дошъл от Замад. А как е паднал там?

– Говори се, че бил паднал от небето.

– Винаги става така – въздъхна Белдин. – Ще ми се някой ден нещо да изскочи от земните недра – просто за разнообразие.

– Много лесно се отегчаваш – каза му Белгарат.

– Аз пък не съм те виждал да седиш на гроба на Торак Изгореното лице цели петстотин години – отвърна гневно Белдин.

– Не мисля, че бих могъл да понеса такова нещо – рече Сенджи и скри лице зад треперещите си длани.

– Човек постепенно свиква и му става по-лесно – утеши го Гарион. – Ние не сме дошли тук, за да направим живота ти неприятен. Просто са ни необходими някои сведения, след което ще си отидем. А ти може би ще си наложиш да вярваш, че всичко е било само сън.

– Та аз съм сред трима полубогове и искате да го нарека сън?

– Добре подбрана фраза – подчерта Белдин. – Полубогове. Харесва ми как звучи.

– Ти лесно се впечатляваш от думите – подхвърли Белгарат.

– Думите са сърцевината на мисълта. Без думи мисълта не би могла да съществува.

Очите на Сенджи светнаха и той предложи:

– Може би да поговорим по-нашироко по този въпрос?

– По-късно – отвърна Белгарат. – Да се върнем към Замад и Сардиона.

– Добре – каза дребният куц алхимик. – Ктраг Сардиус – или Сардионът, наричайте го както желаете, попаднал в Замад, падайки от небето. Живеещите там варвари си помислили, че той е свята реликва, построили параклис в негова чест, долепили лица до земята и започнали да му се молят. Параклисът се издигал в една високопланинска долина; там имало пещера, а в нея бил изграден олтар.

– Вече бяхме там – рече Белгарат. – Сега това място е дъно на езеро. Как е попаднал камъкът в Мелцена?

– Това е станало много години по-късно – отговори Сенджи. – Карандите винаги са били непокорен народ, а социалната им организация

е твърде зле развита. Преди около три хиляди години – а може би и повече – кралят на Замад, воден от властническите си амбиции, покорил Воресебо и започнал да се вглежда жадно на юг. Осъществил няколко неудържими набега в Ренгел. Разбира се, Ренгел бил част от Мелценската империя и императорът в Мелцена решил, че е дошло време да даде добър урок на карандите. Той предприел наказателна експедиция, нахлувайки във Воресебо, а след това в Замад, начело на дълга колона от безброй слонове. Карандите никога не били виждали слон и побягнали, обзети от неудържима паника. Императорът унищожил систематично всички градове и села в земите, където преминал. Той чул за светлата реликва и за параклиса, издигнат в нейна чест, затова отишъл и взел Ктраг Сардиус – мисля, че го сторил повече от желание да накаже карандите, а не толкова защото му се искало да притежава камъка. Всъщност Сардионът никак не е привлекателен, знаете.

– Как изглежда той? – попита Гарион.

– Доста голям е – отговори Сенджи. – Има овална форма и размерите му са приблизително такива. – Той вдигна ръце на около две стъпки една от друга. – Цветът му е странен – млечночервеникав, каквито са някои мрамори. Както и да е, вече ви казах, че императорът не желал да го вземе за себе си, затова щом се върнал в Мелцена, го подарил на университета. Прехвърляли го от департамент в департамент и най-сетне му намерили място в този музей. Камъкът останал във витрината в продължение на хиляди години, върху него се стелели гъсти пластове прах и всъщност никой не му обръщал никакво внимание.

– Как е изчезнал? – попита Белгарат.

– Тъкмо се готвех да ви разкажа това. Преди около петстотин години в колежа, където били изучавани силите на мрака, имало някакъв странен учен – той непрекъснато чувал различни гласове. Както и да е – този човек се вманиачил на темата Ктраг Сардиус. Не мисля, че някой щял да забележи липсата на камъка, но ученият побягнал от острова с такава скорост, сякаш всичките легиони на Мелценската империя го преследвали по петите. Качил се на някакъв кораб и се насочил на юг. За последен път корабът му бил видян недалеч от южните предели на Гандахар; хората сметнали, че ученият иска да стигне в някой от Даласианските протекторати. Корабът така и не се завърнал, затова хората решили, че е потънал по време на буря някъде в тези води. Това е всичко, което зная за Сардиона.

Белдин се почеса замислено по корема.

– Струва ми се, че всичко пасва, Белгарат. Сардионът притежава

същата мощ като Кълбото. Бих казал, че Камъкът на Мрака предприема съзнателни стъпки, за да се премести от едно място на друго – по всяка вероятност в отговор на определени събития. Предполагам, че ако направим сравнение във времето, ще се натъкнем на следния факт: мелценският император е взел Ктраг Сардиус от Замад точно по същото време, когато ти и Мечото рамо сте отишли Ктхол Мишрак, за да си върнете Кълбото. След това ученият, за когото спомена Сенджи, е откраднал Камъка на Мрака по времето на битката във Воу Мимбре.

– Приказваш така, сякаш камъкът е жив – възрази Сенджи.

– Наистина е жив – потвърди Белдин. – Освен това е в състояние да контролира мислите на хората. Очевидно е невъзможно да напусне мястото си и да се придвижва сам, затова са му нужни хора, които го вземат и го пренасят от място на място.

– Това предположение се крепи на твърде много произволно направени изводи, Белдин – отбеляза Белгарат.

– Силата ми е тъкмо в това – да правя изводи. Ще тръгваме ли вече? Знаете, че трябва да пътуваме с кораб. Може да поговорим за тази неща по-късно.

Белгарат кимна и погледна Сенджи.

– Съобщиха ни, че може би ти ще можеш да ни помогнеш – рече вълшебникът.

– Ще се опитам.

– Добре. Един човек ни довери, че ти разполагаш или най-малкото имаш достъп до древно копие от Пророчествата на Ашаба.

– И кой точно ви каза това?

– Една даласианска пророчица. Казва се Кайрадис.

– Никой не вярва на онова, което приказват пророците – каза подигравателно Сенджи.

– Аз вярвам. Цели седем хиляди години никога не съм чувал някой пророк да е допускал грешка – може би предсказанията са били загадъчни и обвити в неяснота, ала никога не са били погрешни.

Сенджи се отдръпна стреснато от вълшебника.

– Не се преструвай на толкова страхлив, Сенджи – каза Белдин. – Знаеш ли къде можем да намерим копието от Пророчествата?

– В библиотеката на този факултет имаше едно – отвърна уклончиво алхимикът.

– Имаше? Нима вече няма?

Сенджи се огледа нервно, след това сниши глас и прошепна:

– Аз го откраднах.

– От него бяха ли отрязани някои откъси? – попита напрегнато Белгарат.

– Прегледах го и смятам, че няма.

Белгарат издиша шумно въздуха от гърдите си и възкликна:

– Е, най-сетне! Мисля, че победихме Зандрамас в собствената ѝ игра.

– Значи сте тръгнали да се борите срещу Зандрамас? – попита недоверчиво Сенджи.

– Ще го сторим веднага щом я настигнем – отговори му Белдин.

– Нали знаете, че тя е ужасно опасна?

– Ние сме не по-малко страшни от нея – рече Белгарат. – Къде е книгата, която си откраднал?

– Скрих я в лабораторията си. Университетските чиновници са много тесногръди и се проявяват като истински палачи към хората от всички департаменти, които задигат книги от чужди библиотеки.

– Чиновниците са винаги тесногръди. – Белдин вдигна рамене. – Това е едно от най-важните изисквания за чиновническите длъжности. Хайде да се върнем в лабораторията ти. Древният ми приятел трябва да прочете тази книга.

Сенджи закуцука към вратата и тримата го последваха.

Слабият мъж в свещенически одежди беше успял по някакъв начин да върне писалището си на предишното му място и отново седеше зад него. Гарион забеляза, че погледът му е малко неспокоен.

– А сега ще си тръгнем оттук – обърна се Белгарат към мъжа. – Имате ли някакви възражения?

Слабият мъж се отдръпна рязко назад.

– Мъдро решение – подхвърли Белдин.

Вече беше късен следобед. Лъчите на есенното слънце озаряваха добре поддържаната морава.

– Питам се дали приятелите ни вече са проследили Нарадас – рече Гарион, докато четиримата се връщаха с бързи стъпки към факултета по приложна алхимия.

– Това е повече от вероятно – отвърна Белгарат. – Хората на Силк си разбират работата.

Отново влязоха в сградата с укрепените стени и завариха всички коридори изпълнени с пушек. Освен това още няколко врати бяха избити и лежаха по пода на коридорите.

Сенджи подуши дима и отбеляза с професионален тон:

– Слагат прекалено много сяра.

– Натъкнахме се на някакъв учен, който твърдеше съвсем същото – каза Гарион. – Тъкмо бе взривил лабораторията си.

– Непрекъснато им говоря по този въпрос – заяви Сенджи. – Малко сяра наистина е необходима, ала те слагат много и – бух! Експлозия!

– Струва ми се, че тук доста често стават експлозии – отбеляза Белдин и размаха ръка пред очите си да разсее дима.

– Когато човек е алхимик, такива неща нерядко съпътстват работата му – отвърна Сенджи. – Е, просто свикваш с тях. – Той се разсмя. – Освен това никога не знаеш точно какво ще се случи. Веднъж един идиот превърна купчина стъкло в стомана.

Белгарат рязко спря.

– Какво е направил?

– Превърна стъклото в стомана – или в някакво вещество, силно подобяващо стомана. То пак си беше прозрачно, но нито се огъваше, нито се чупеше, нито се цепеше. Беше най-твърдото вещество, което съм виждал.

Белгарат удари с длан по челото си.

– По-полека – рече му Белдин и се обърна към Сенджи. – Онзи учен спомня ли си подробностите на процеса?

– Съмнявам се. Той изгори всичките си записки и след това отиде в манастир.

Белгарат изстена.

– Имаш ли някаква представа колко безценен може да се окаже този процес? – обърна се Белдин към Сенджи. – Стъклото е едва ли не най-евтиното нещо на света – та то в крайна сметка е просто стопен пясък – освен това хората са в състояние да го моделират в каквато форма пожелаят. Тъкмо този процес може да се окаже по-ценен от всичкото злато на света.

Сенджи примигна.

– Е, както и да е – рече Белдин. – Ти си човек, който се интересува единствено от наука? Парите за тебе нямат никакво значение, нали?

Ръцете на Сенджи се разтрепериха.

Изкачиха се по стълбището и отново влязоха в претъпканата с какво ли не лаборатория на Сенджи. Алхимикът затвори и залости вратата, след това се отправи куцукайки към един голям шкаф до стената. Сумтейки той го отмести малко напред, коленичи и пхна ръката си в пролуката.

Книгата не беше дебела и беше подвързана в черна кожа. Ръцете на Белгарат трепереха, докато я носеше към масата. После вълшебникът

седна и я отвори.

– Много неща в нея ми бяха напълно непонятни – призна Сенджи пред Белдин. – Мисля, че онзи, който я е писал, е бил истински безумец.

– Такъв беше.

– Значи знаеш кой е той?

Белдин кимна и каза:

– Торак.

– Та Торак е просто мит – измислица на ангараките.

– Разправяй тези неща на него – каза Белдин и посочи Гарион.

Сенджи преглътна и се взря в краля на Рива.

– Ти наистина ли... искам да кажа – ти съвсем наистина ли...

– Да – отговори тъжно Гарион. Странно, но откри, че все още съжалява за онова, което се беше случило в Ктхол Мишрак преди повече от дванадесет години.

– Никакви откъси не са отстранени от копието! – възкликна триумфално Белгарат. – Някой е преписал оригинала преди Торак да е имал време да го повреди. Всичките липсващи пасажии са тук. Чуйте това: „И ще се случи така: Детето на Светлината и Детето на Мрака ще се срещнат в Града на Вечната нощ. Ала това не ще бъде мястото на последната среща помежду им, защото изборът няма да бъде направен там и Духът на Мрака ще побегне. Освен това знайте, че новото Дете на Мрака ще се появи на изток.“

– Че защо е притрябвало на Торак да унищожава този пасаж? – попита Гарион.

– Изводите, до които достига човек, никак не са добри – е, поне за него – отговори Белгарат. – Фактът, че на изток ще се появи ново Дете на Мрака, недвусмислено подсказва, че Торак няма да оцелее след срещата в Ктхол Мишрак.

– Пък и не само това – добави Белдин. – Другият извод е, че дори да оцелее, Торак ще бъде понижен в йерархията на боговете. Сигурно му е било твърде тежко да преглътне това.

Белгарат бързо прелисти още няколко страници.

– Сигурен ли си, че не пропускаш някои важни неща?

– Зная точно какво беше написано в онова копие в Ашаба, Белдин. Имам много добра памет.

– Наистина ли? – Тонът на Белдин бе язвителен.

– Остави това засега – рече Белгарат и започна бързо да чете нов откъс: – „Запомнете – камъкът, който съдържа в себе си силата на Тъмния дух, няма да се разкрие пред онова Дете на Мрака, което ще отиде в

Града на Вечната нощ. Той ще се прояви единствено пред Онзи, който ще се въздигне в бъдеще.“ – Старият вълшебник почеса брадата си. – Ако разбирам правилно този откъс, Сардионът се е скрил от Торак, защото богът с изгореното лице е нямало да бъде върховният инструмент на Пророчеството на Мрака.

– Надявам се, че това е наранило егото му съвсем, ама съвсем мъничко – разсмя се Белдин.

Ала Белгарат вече беше продължил да чете. Очите му изведнъж се разшириха, а лицето му преbledня.

– „Защото помнете – прочете на глас вълшебникът. – Само онзи, който е докосвал Ктраг Яска, ще бъде в състояние да докосва и Ктраг Сардиус; и в момента на това докосване всичко, което той е бил или може да стане в бъдеще, ще бъде принесено в жертва и той ще се превърне във Вместилище на Духа на Мрака. Затова търси сина на Детето на Светлината – този негов син ще бъде нашето оръжие на Мястото, което вече не съществува. И ако Той – Вместилището на Мрака – победи, ще се издигне над всички останали твари и ще властва над света, стиснал Ктраг Яска в едната си ръка и Ктраг Сардиус в другата. Така онова, което е било разделено в миналото, отново ще стане едно цяло, а Той ще бъде властелин и повелител на всички живи същества и неживи предмети, докато свят светува.“

Гарион замръзна, зашеметен до смърт.

– Значи това са имали предвид под фразата „принасяне в жертва“! – възкликна той. – Зандрамас няма да убие Геран!

– Не – мрачно каза Белгарат. – Тя ще-направи нещо много по-лошо. Тя ще го превърне в същество, по-ужасно от самия Торак.

– Ще стане дори по-страшно – изръмжа Белдин. – Кълбото отхвърли Торак и изгори половината от лицето му. Сардионът дори не разкри пред него присъствието си. Ала Кълбото ще приеме Геран, същото ще стори и Сардионът. Ако синът ти сложи ръка върху двата скъпоценни камъка, той ще притежава абсолютна власт. Торак беше невинен младенец в сравнение с онова, което ще стане синът ти. – Гърбавият магьосник погледна мрачно към Гарион. – Затова Кайрадис ти каза в Реон, че може би ще се наложи да убиеш сина си.

– Това е немислимо! – извика Гарион.

– Може би ще е по-добре, ако започнеш да мислиш по този въпрос. Геран вече няма да бъде твой син. След като докосне Сардиона, той ще се превърне в нещо абсолютно зло и лошо – и освен това ще бъде бог.

Белгарат мрачно продължи да чете:

– Има и друго – каза той. – „Детето на Мрака ще доведе нашето скрито оръжие – сина на риванския крал – на мястото, където ще бъде направен изборът. След това Детето на Мрака ще бъде отдадено изцяло от Духа на Мрака; нейната плът ще бъде само външната обвивка и цялата звездна вселена ще се влее в кръвта ѝ.“

– Какво означава това? – попита Гарион.

– Не съм сигурен – призна Белгарат, прелисти още две страници и се намръщи. – „И ще се случи така, че онази, която е дала живот на нашето скрито оръжие, ще ви разкрие мястото на последната среща. Но вие трябва да я залъгвате и заблуждавате, преди да е проговорила.“

– Се'Недра ли? – попита Гарион, неспособен да повярва чутото.

– Зандрамас и по-рано се опита да обърка съзнанието на Се'Недра. – напомни му Белгарат. – Отсега нататък Поул ще я наглежда непрекъснато. Но защо Торак е изрязал този откъс? – попита объркано той.

– Не само Торак е имал остри ножове, Белгарат – рече Белдин. – Тази информация е изключително важна. Не мисля, че Зандрамас би искала да ни я остави.

– Ясно – раздразнено каза Белгарат. – И Торак и Зандрамас са отстранявали съществени откъси от копието в Ашаба. Учудвам се, че въобще беше останало нещо.

– Продължавай да четеш, старче – подкани го Белдин и погледна през прозореца. – Слънцето вече клони към залез.

– Най-сетне! – каза Белгарат, след като прочетете още няколко пасаж. – Ето го. Слушайте: „Запомнете: мястото на последната среща ще бъде разкрито в Кел, защото то е скрито сред страниците на прокълнатите книги на пророците.“ – Старият вълшебник се замисли. – Глупости! Самият аз съм чел Малореанските евангелия – по целия свят са пръснати десетки други екземпляри! Ако това, което съм чел, е вярно, всеки би могъл да прочете и да научи къде ще е мястото на последната среща.

– Копията обаче не са еднакви – измърмори Сенджи едва чуто.

– Какво? – избухна Белгарат.

– Копията от Малореанските евангелия не са еднакви – повтори алхимикът. – Едно време четях подробно всички тези свети книги. Понякога древните са се натъквали на открития, които можеха да се окажат полезни за моите експерименти. Събрах богата библиотека от подобни съчинения. Точно затова откраднах и тази книга.

– И сигурно имаш и копие от Мринския сборник? – попита Белдин.

– Всъщност две. И са напълно еднакви. Но Малореанските

евангелия имат една странна особеност. Имам три комплекта и всичките са различни.

– О, ясно – рече Белгарат. – Знаех, че е имало някаква причина, поради която не си се доверявал на пророците.

– Мисля че го правят нарочно. – Сенджи вдигна рамене. – След като започнах да се натъквам на различни несъответствия, отидох до Кел. Там пророците ми казаха, че в Евангелията има много тайни, които са прекалено опасни и не всеки трябва да разбира смисъла им. Затова всички копия са различни. Всички екземпляри са били променени и по такъв начин истината за тези тайни остава скрита. Естествено само оригиналът е останал непроменен. Той винаги е бил съхраняван в Кел.

Белдин и Белгарат се спогледаха.

– Добре – твърдо каза Белдин. – В такъв случай отиваме в Кел.

– Но сега сме съвсем близо до Зандрамас – възрази Гарион.

– И никога няма да я настигнем, ако не отидем до Кел – каза Белдин. – Все ще вървим след нея. Единственият начин да я изпреварим и да я победим е да отидем в Кел.

Белгарат беше обърнал последната страница на Пророчествата.

– Мисля, че това е послание, изпратено лично до тебе, Гарион – каза вълшебникът и в гласа му прозвучаха нотки на страхопочитание.

– Какво?!

– Торак иска да разговаря с тебе.

– Торак нека си приказва колкото си ще. Аз няма да го слушам. Веднъж едва не допуснах тази грешка – когато се опита да ми каже, че е мой баща. Помниш ли?

– Това е малко по-различно. Този път той не лъже.

Гарион взе книгата и почувства как в ръцете му пропълзва смъртна студенина.

– Прочети го – каза неумолимо Белгарат. Гарион наведе очи към страницата.

– „Здравей, Белгарион – прочете той с потрепващ от вълнение глас. – Ако някога видиш това, значи съм паднал от твоята ръка. Не съжалявам за това. Ще съм се впуснал в тежкото изпитание на съдбата и ако не успея да победя – нека бъде така. Знай, че те мразя, Белгарион. Заради омразата си към теб ще се хвърля в мрака. Заради омразата си към теб ще изплюя последната глътка въздух в дробовете си, проклети мой братко.“ – Гарион млъкна, усетил огромната, непреодолима ненавист на обезобразения бог, достигаща до съществуването му след изтеклите безброй, безброй векове. Едва сега кралят на Рива разбра истинското

значение на онова, което се беше случило в ужасния Град на Вечната нощ.

– Продължавай! – каза Белгарат. – Има още.

– Дядо, това е повече, отколкото мога да понеса.

– Чети! – Гласът на Белгарат изплющя като удар на камшик.

Изпълнен с чувство на безпомощност, Гарион отново вдигна книгата.

– „Знай, че ние сме братя, Белгарион, макар че омразата ни един към друг някой ден може да разкъса небесата. Ние сме братя, защото помежду ни е поделена ужасна задача. Ако някога прочетеш думите ми, това означава, че си моят палач – ти си ме унищожил. Така аз ти предавам тежестта на задачата, която ще поемеш оттук насетне. Предсказаното в тези страници е ужасяващо. Не позволявай то наистина да се случи. Унищожил света, ако е необходимо, унищожил и вселената, но не позволявай това да се случи. Здравей, мой омразни братко, и сбогом. Ние ще се срещнем – или вече сме се срещнали в Града на Вечната нощ – и спорът между нас ще получи окончателното си решение. Ала все още ни предстои да решим задачата на Мястото, което вече не съществува. Един от нас трябва да отиде там и да се изправи лице в лице с върховния ужас. Ако това си ти, не ни предавай и не се оставяй да бъдеш победен. Ако си изчерпал всички други възможни средства, отнеми живота на единствения си син, както отне моя живот.“

Книгата падна от ръцете на Гарион. Той се строполи на пода и се разрида неудържимо.

ВТОРА ЧАСТ ПЕЛДАН

9.

Когато Гарион, Белгарат и Белдин се върнаха, Силк говореше наса-ме с някакъв мъж. Непознатият беше набит, косата и брадата му бяха прошарени, като напръскани със сребро, а на лявото му ухо висеше голяма златна обица.

– А, ето ви най-сетне – рече Силк. Беше сменил дрехите си и сега носеше обикновен жакет и панталони с избелял кафеникав цвят. – Това е капитан Кадиан. Той е човекът, който е откарал нашите хора на континента. – Силк погледна капитана. – Я им разкажи онова, което току-що каза на мен, капитане.

– Щом желаете, ще го сторя, ваше височество – съгласи се Кадиан. Като повечето мореплаватели, и той имаше дрезгав глас – според Гарион това се дължеше на силните бури и силните питиета, още повече че капитанът отпи глътка от голямата сребърна чаша, която държеше. – Значи – започна той – това се случи преди три дни. Току-що се бях върнал от Башад в Гандахар. Този град се намира до устието на река Маган. – Морякът направи недоволна физиономия. – Това място е нездравословно и твърде неприятно – само блата и джунгли. Както и да е, докарах тук слонова кост за Консорциума и щом го свалихме на брега, започнах да търся нов товар. Знаете, че човек не може да спечели никакви пари, ако корабът му стои на котва. Отидох до една таверна, където ме познават. Собственикът ми е стар приятел – на младини плувахме заедно. Та този човек се ослушва за поръчки, които мога да изпълня. И значи отидох там и той веднага ме попита дали се интересувам от кратко и лесно пътуване с добро заплащане. Казах му, че подобни предложения винаги ме интересуват, но преди да реша дали да приема, трябва да знам какъв товар трябва да превоза. Има някои неща, които не обичам да качвам на борда – крави например. Те така цапат трюмовете, че след това трябва да се чисти цели седмици. И моят приятел ми каза, че няма да возя никакъв товар, а само никакви хора, които искали да отидат на континента. Отговорих му, че няма да е зле да поговоря с тях. Той ме заведе в една задна стая при четирима души – двама мъже, една жена и едно малко

момченце. Единият от тях беше облечен в скъпи дрехи – помислих си, че е някакъв благородник – но през цялото време говори другият.

– Имаше ли нещо необикновено в този човек? – намеси се Силк.

– Тъкмо щях да го кажа. Онзи, дето приказваше, носеше обикновени дрехи, но не това привлече вниманието ми. Отначало си помислих, че е сляп – заради очите му, разбирате ли. Но после си рекох, че вижда достатъчно добре, въпреки че очите му бяха напълно безцветни. Преди време на кораба имах готвач и едното му око изглеждаше по същия начин. Той имаше непоносим характер и готвеше отвратително. Та значи онзи мъж с белите очи каза, че той и приятелите му трябвало да стигнат много бързо в Пелдан и че не искал да се разчува, че заминават там. След това ме попита дали зная някакво място извън градчето Селда, където мога да ги сваля на брега, без никой да научи. Казах му, че знам. – Капитанът замълча и се почеса лукаво по носа. – Почти всеки капитан знае десетки такива кътчета – на всички ни е известно що за хора са митничарите навсякъде по света. Обаче в мен започнаха да се зараждат разни подозрения. Хора, които искат да приключат пътуването си на усамотено място край брега, обикновено не кроят нищо добро. Е, от друга страна незаконните дела на всеки са си чисто негова работа, но ако и аз съм замесен, значи стават и моя работа. Мога да се забърквам в неприятности, без други да ми помагат, но... – Капитанът отпи дълга глътка от халбата си и изтри уста с опакото на ръката си. – Та както казах, взех да ставам подозрителен. Дори щях да им кажа, че всъщност не се интересувам от предложението им, но жената прошепна нещо на онзи с белите очи – не чух какво. Тя беше облечена в някакво дълго наметало, по-точно нещо като роба от черен сатен с качулка. И не свали качулката, така че не можех да видя лицето ѝ. Но забелязах, че стиска силно ръката на малкото момченце. Както и да е, онзи с белите очи извади една кесия и я изсипа на масата. Приятели, беше пълна със злато – повече, отколкото бих спечелил от двадесет пътувания. И си рекох, че положението става съвсем различно. Да го кажа с две думи – уредихме пазарлъка веднага. Аз ги попитах кога искат да тръгнат и ми казаха, че ще дойдат на кея веднага щом се стъмни. Разбрах, че подозренията ми не са били напразни. Смятам, че щом някой иска да отплава от пристанището в тъмна доба, работата му не е чиста. Но вече бяхме сключили сделката и бях прибрал кесията, така че беше късно да се отказвам. Потеглихме същата нощ и стигнахме до крайбрежието на Пелдан на следващия ден следобед.

– Разкажи им за мъглата – рече напрегнато Силк.

– Тъкмо бях стигнал дотам, ваше височество – отвърна Кадан. – Крайбрежната ивица е обвита в мъгла почти през цялата пролет и денят, в който пристигнахме в Пелдан, не правеше изключение. Мъглата беше по-плътна от вълнено наметало. Но хората в Селда са свикнали с нея и палят сигнални огньове на крепостните стени на града – така упътват корабите към пристанището в мъгливите дни. Аз се ориентирах по тези огньове и без проблеми намерих мястото, което ми трябваше. Стигнахме на неколкостотин метра от брега, и свалих пътниците на брега на една лодка – пратих с тях боцмана. Окачихме фенер на главната мачта на кораба – да му служи като ориентир в мъглата, освен това накарах няколко души да удрят по тенджери и тигани – да му помогнат да намери обратния път. Както и да е, след известно време чухме плясък на гребла и си помислихме, че боцманът се връща, обаче внезапно някакъв лъч светлина пресече мъглата, чух писъци и след това всичко утихна. Почакахме още малко, но боцманът и другите изобщо не се появиха. Това никак, ама никак не ми се понрави, затова заповядах да вдигнат котва и се понесохме бавно навътре в морето. Не зная какво се е случило там и не бих останал да разбера. Имаше някои неща, които ме караха да се чувствам много неспокоен.

– О – рече Белдин. – Какви например?

– Ами, докато бяхме в капитанската каюта например, онази жена протегна ръка да хване момчето и видях ръката ѝ. Може би светлината не беше достатъчно силна, нали ме разбирате – аз не прахосвам много пари за газ, лампи или свещи и да ослепея, ако ви лъжа – но ми се стори, че под кожата на ръката ѝ имаше искри.

– Искри ли? – попита Белгарат.

– Да. Видях ги със собствените си очи! Видях как се движеха – безброй малки блещукащи искрици плуваха из плътта ѝ като светулки в лятна вечер.

– Сякаш всички звезди са се събрали под кожата ѝ? – попита напрегнато Белдин.

– Ами горе-долу точно така – потвърди Кадан. – Веднага усетих, че това не са обикновени хора. А след като видях лъча в мъглата, наистина никак не ми се щеше да остана и да разбера колко необикновени са.

– Може би това е спасило живота ти, капитане – каза Белгарат. – Чувал ли си някога за Зандрас?

– За онази вещица? Всеки е, чувал за нея.

– Мисля, че тя е била жената с блещукащата плът на борда на

кораба ти. Зандрамас вярва непоколебимо в старото схващане, че мъртвите не могат да разкажат никому какво им се е случило. Доколкото знаем, досега тя е потопила три кораба заедно с екипажите им. Смятам, че единствено мъглата те е спасила. Ако Зандрамас беше видяла къде е корабът ти, ти едва ли щеше да си тук.

Капитан Кадриан преглътна с усилие.

– Искаш ли да чуеш още нещо от него? – попита Силк.

– Не – отвърна Белгарат. – Това обяснява всичко. – Той се обърна към капитана. – Благодарим ти, Кадриан. Можеш ли да ни нарисуваш скица на брега, където си свалил пътниците си?

– Разбира се, че мога – отвърна мрачно Кадриан. – Нима възнамерявате да преследвате тази вещица?

– Да, обмисляме подобна възможност.

– Когато я изгаряте на клада, хвърлете няколко дънера в памет на моя боцман и неговите гребци.

– Имаш думата ми за това, капитане – каза Гарион.

– И да са влажни – прибави Кадриан. – Те не изгарят толкова бързо.

– Ще запомня това.

Силк се изправи и подаде на капитана една кесия. Кадриан я подхвърли в шепата си и каза:

– Вие сте изключително щедър, ваше височество. Дайте ми писалка и мастило да начертая онази карта, дето я искате.

– Отиди на ей онази маса – рече Силк и посочи. Капитанът кимна и стана.

– Къде е леля Поул? – попита Гарион. – Къде са другите?

– Преобличат се – отговори Силк. – Изпратих съобщение до нашия кораб веднага след като един от хората на Ветер дойде и ни съобщи, че са открили капитан Кадриан. Корабът ни чака в пристанището. – Дребничкият драснианец погледна изпитателно Гарион. – Какво ти е? Изглеждаш малко блед.

– Получих съобщение, в което има лоши новини.

Силк хвърли объркан поглед към Белгарат.

– Намерихме Пророчествата от Ашаба – обясни накратко възрастният мъж. – На последната страница Торак беше оставил съобщение за Гарион. Не е много приятно. Ще поговорим за това като се качим на кораба.

Капитан Кадриан се върна със скицата.

– Това е град Селда – рече той и посочи на чертежа. – На юг от него има скалист нос, а брегът, за който ви говорех, е малко по на юг от носа.

Не мога да ви кажа къде точно е слязла вещицата – не успях да видя заради мъглата, но смятам, че го е направила недалеч от мястото, което съм отбелязал с кръстче.

– Благодаря ти още веднъж, капитане – каза Силк.

– Няма защо, ваше височество. И ви пожелавам успех в преследването. – Кадан се обърна и излезе.

След няколко минути дойдоха и останалите им спътници.

Се'Недра и Велвет бяха облечени в обикновени сиви рокли, също като тази, която Поулгара носеше по време на пътуване. Според Гарион сивият цвят изобщо не отиваше на Се'Недра – правеше кожата ѝ да наглежда много бледа и единствените ярки багри у нея бяха на буйната и коса с оттенък на бляскав бакър.

Дурник и другите мъже – с изключение на Тот, който беше загърнат с неизменното си одеяло – бяха облечени в кафяви дрехи като тези на Силк – така не привличаха ничие внимание.

– Е, татко? – попита Поулгара от прага. – Откри ли това, което търсехме?

– Да – каза той. – Но ще поговорим за това, когато се качим на кораба. Свършихме всичко, за което дойдохме в Мелцена. – И старият вълшебник ги поведе навън.

Тази вечер всичко изглеждаше сребристо. Пълната луна беше изгряла и осветяваше улиците с бледите си лъчи. Свещите изпълваха със златист блясък прозорците на къщите, покрай които минаваха. Стотици фенери блещукаха по реите на корабите, хвърлили котва в пристанището. Гарион яздеше мълчаливо напред, потънал в тъжни мисли, породени от ужасното съобщение, оставено му от Торак преди хиляди години.

Щом се качиха на кораба, се събраха в тясната каюта под задната палуба.

– И така – заговори Белгарат, щом Дурник затвори вратата – намерихме предсказанията. Открихме и мястото, където е бил съхраняван Сардионът преди битката във Вой Мимбре.

– Това пътуване беше полезно, нали? – отбеляза Силк. – Сенджи наистина ли е толкова стар, колкото твърдят?

– Дори е по-стар – изсумтя Белдин.

– Това не означава ли, че е вълшебник? – попита Се'Недра.

Тъмносивата рокля ѝ придаваше печален вид.

– Не е много добър като вълшебник, но наистина има такива способности – каза Белгарат.

– Кой е неговият учител? – попита Поулгара и прегърна нежно

риванската кралица.

– Никой – отвърна Белгарат, без да крие неудоволствието си. – Може да не ви се вярва, но той сам се е научил да прави вълшебства.

– Проучи ли внимателно това?

– Да. Белдин има теория и може да ви я обясни по-късно. Във всеки случай Сардионът е бил донесен в тукашния университет преди няколко хиляди години. Съхранявали са го в един музей. Не мисля, че някой е знаел какво всъщност представлява той. Но преди около петстотин години един от учените го откраднал и го отнесъл в южните земи на Гандахар. След това отплувал към Даласианските протекторати. Никой не знае със сигурност какво се е случило след това. Както и да е, Сенджи има неповредено копие на Пророчествата от Ашаба и...

– Какво пише там? – попита напрегнато Велвет.

– Много неща. Открихме защо Зандрамас е отвлякла Геран.

– За да го принесе в жертва? – попита русокосата девойка.

– Би могло и така да се каже, макар че няма да е съвсем точно. Ако надделее Тъмното пророчество, Геран ще бъде новият бог на ангараките.

– Моето бебе? – възкликна Се'Недра.

– Страхувам се, че той вече няма да бъде твоето бебе – каза навъсено старият вълшебник. – Той ще бъде Торак.

– Или дори нещо по-лошо – добави Белдин. – Ще държи Кълбото в едната си ръка и Сардиона в другата. Ще властва над цялата вселена и не мисля, че ще бъде добър бог.

– Трябва да я спрем! – изкрещя Се'Недра. – Не бива да позволим това да се случи!

– Всъщност тъкмо това е нашата цел, ваше величество – обърна се към нея Сади.

– Какво още пишеше там, татко? – попита Поулгара.

– Споменава се и друго нещо за Зандрамас, нещо, което ми звучи твърде неясно. Поради някаква непонятна причина в тялото ѝ постепенно се появява особена светлина. Капитанът, който я е превозил до Селда, зърнал ръката ѝ. Каза, че под кожата на Зандрамас забелязал движение се искри. В пророчествата пишеше, че ще се случи тъкмо така.

– Какво означава това? – попита Дурник.

– Нямам представа – призна Белгарат, погледна Гарион и помръдна пръстите си едва забележимо: „Не мисля, че трябва да казваме на Се'Недра какво пишеше в книгата за нея.“

Гарион поклати глава и каза:

– Както и да е, ще се наложи да отидем в Кел.

– В Кел? – възкликна Поулгара разтревожено. – Защо?

– Копието на Малореанските евангелия, съхранявано от пророците в Кел, посочва точно къде се намира мястото, което търсим. Ако отидем в Кел, ще имаме възможност да стигнем там за последната среща преди Зандрамас.

– Това би било добре – отбеляза Силк. – Вече взе да ми омръзва все да тичаме по петите на тази жена.

– Но така ще загубим следите ѝ – възрази Се'Недра.

– Виж какво, момиче – измърмори кисело Белдин. – Ако знаем къде отива Зандрамас, следите ѝ въобще няма да ни трябват. Просто ще отидем до Мястото, което вече не съществува и ще я чакаме да се появи.

Поулгара прегърна Се'Недра по-силно, сякаш се стремеше да я защити.

– Бъди мил с нея, Белдин. Тя беше достатъчно смела и те целуна в къщата на ерцхерцога. Смятам, че това е било истински удар за сетивата ѝ.

– Много забавно, Поул. – Грозният гърбав магьосник започна да се чеше с все сили под мишницата.

– Имаше ли още, татко? – попита Поулгара.

– Торак беше написал нещо на Гарион – отвърна Белгарат. – То е твърде мрачно, но се оказва, че дори богът с обезобразеното лице е знаел колко лошо ще стане по целия свят, ако Зандрамас победи. Торак казва на Гарион да я спре на всяка цена.

– Бездруго ще го сторя – рече тихо Гарион. – Не се нуждая от наставленията на Торак.

– Срещу кого ще бъдем изправени в Пелдан? – обърна се Белгарат към Силк.

– Предполагам, че неприятелите ни ще бъдат повече, отколкото във Воресебо и Ренгел.

– Как най-бързо можем да стигнем до Кел? – попита Дурник.

– Трябва да прекосим протектората Ликандия – отвърна Силк. – Най-краткият път там минава през Пелдан и Даршива, след това продължава надолу, прекосявайки планините.

– А какво ще кажете за Гандахар? – попита Сади. – Можем да избегнем всички неприятности, ако отплаваме на юг и минем оттам. – Сади изглеждаше някак странно в панталони и туника, пристегната на кръста с колан. Без пъстроцветната си роба приличаше повече на обикновен мъж, отколкото на евнух. Ала черепът му беше обръснат току-що.

Силк поклати глава.

– В Гандахар има само джунгли, Сади. Човек трябва да си пробива път с брадва в ръка.

– Джунглите не са толкова страшно нещо, Келдар.

– Напротив. Наистина са неприятни, особено ако човек бърза за някъде.

– Не можеш ли да повикаш на помощ войниците си? – попита Велвет.

– Мога – отговори Силк. – Но не съм сигурен дали ще могат да ни подкрепят. Ветер каза, че в Даршива гъмжи от гролими и войници на Зандрамас, а в Пелдан от години цари пълен безпорядък. Войниците ми наистина са добри, но не чак толкова. – Драснианецът погледна Белгарат. – Страхувам се, че в козината ти отново ще се забият много бодили и репей, докато бродиш като вълк сред неприятелите си, приятелю.

– Защо просто не пренебрегнем следата? – попита Гарион. – Нека тръгнем направо към Кел.

Белгарат подръпна лявото си ухо.

– Подозирам, че бездруго дирята на Зандрамас води към Кел – рече той. – Както знаете, тя също е прочела Пророчествата от Ашаба. Известно й е, че Кел е единственото място, откъдето може да получи нужната й информация.

– Кайрадис ще й позволи ли да погледне в Евангелията? – попита Дурник.

– Вероятно. Кайрадис все още не е взела ничия страна и в никакъв случай няма избраник.

Гарион стана и каза:

– Ще изляза на палубата. Трябва да обмисля нещо и морският въздух ще ми помогне да се разведря.

Светлините на Мелцена блещукаха ниско на хоризонта зад тях. Луната оставяше сребриста пътека по повърхността на морето. Капитанът стоеше на задната палуба, стиснал здраво кормилото в силните си ръце.

– Не е ли трудно да определяш посоката нощем? – попита го Гарион.

– Не – отговори капитанът и посочи нощното небе. – Сезоните идват и си отиват, но звездите винаги са едни и същи.

– Всъщност да – рече Гарион. – Да се надяваме, че винаги ще е така.

След това отиде на носа на кораба, загледа се напред и се замисли дълбоко.

А после усети, че тя е до него. Разбра го просто от уханието, което познаваше от най-ранно детство, от ведрото спокойствие, лъхашо от нейното присъствие. И се върна в спомените си. Стори му се, че винаги е знаел къде точно се намира тя. Дори и в най-тъмните нощи, когато се събуждаше от сън в непозната стая, в чужд град, можеше да посочи безпогрешно мястото, където бе тя. Капитанът на кораба беше насочван от небесните светила, но звездата, която водеше Гарион през целия му живот, не беше никакъв далечен проблясък върху кадифената мантия на нощта, тя беше много по-близо и той я намираще винаги, когато му беше необходима.

– Какво те безпокои, Гарион? – попита вълшебницата и сложи нежно ръка на рамото му.

– Чувам гласа му, лельо Поул – гласа на Торак. Той ме е мразил хиляди години дори преди да се родя. Дори е знаел името ми.

– Гарион – съвсем спокойно каза тя. – Вселената е знаела името ти преди тази луна над главите ни да изплува от нищото. Цели съзвездия са чакали да се появиш след сътворението на света.

– Аз не съм искал това, лельо Поул.

– На някои от нас не е позволено да избират, Гарион. Има неща, които трябва да бъдат направени, и определени хора, които следва да ги извършат. Съвсем е просто.

Той се усмихна тъжно и нежно докосна снежнобелия кичур над челото ѝ. И за последен път през живота си ѝ зададе въпроса, стоящ на устните му, откакто беше малко момче.

– Защо аз, лельо Поул? Защо тъкмо аз?

– Можеш ли да се досетиш за някой друг човек, на когото би поверил тази работа, Гарион?

Той наистина не беше подготвен за такъв въпрос. Думите ѝ го поразиха с абсолютната си простота. Най-сетне кралят на Рива разбра всичко.

– Не – въздъхна той. – Не бих могъл. Въпреки това ми се струва малко нечестно. Дори не са ме попитали.

– Нито пък мен, Гарион – отвърна тя. – Но не е нужно да ни питат, нали? Ние сме родени със знанието за онова, което трябва да извършим. – Тя го прегърна. – Толкова се гордея с теб, Гарион.

Той се засмя, без да крие иронията си.

– Е, в края на краищата не станах чак толкова лош. Поне мога да си

обувам обувките, без да слагам дясната на левия крак, нали?

– Нямах представа колко време ми беше необходимо, докато ти обясня това – отвърна тя и също се засмя. – Ти беше добро момче, Гарион, но никога не слушаше. Дори Рундориг ме слушаше. Обикновено не ме разбираше, но слушаше.

– Понякога ми липсва. И Доруун и Зубрет също. – Гарион замълча за миг. – Те ожениха ли се? Имам предвид Рундориг и Зубрет.

– О, да. Преди много години. Зубрет има много деца – пет, може би дори повече. Всяка есен ми пращаше съобщение и се връщах във фермата на Фалдор да помагам при раждането на следващото и бебе.

– Наистина ли? – попита удивено Гарион.

– Не бих позволила на никого друго да го направи. Зубрет и аз имахме различни мнения по някои въпроси, но я обичам много.

– Тя щастлива ли е?

– Мисля, че да. Човек може да се справи лесно с Рундориг, а и около нея има предостатъчно деца, за които да мисли. – Вълшебницата го огледа критично. – Оправи ли ти се настроението?

– Чувствам се по-добре – отвърна Гарион. – Винаги се чувствам добре, когато си до мен.

– Много мило от твоя страна.

– Дядо каза ли ти какво пишеше за Се'Недра?

– Да – отвърна тя. – Ще я наблюдавам внимателно. Защо не слезем долу? Следващите няколко седмици сигурно ще са изтощителни, така че трябва да спим колкото се може повече, докато можем.

Крайбрежието на Пелдан беше обвито в мъгла точно както беше казал капитан Кадан. Сигналните огньове, които горяха на крепостните стени на Селда, наистина се оказаха добри ориентири.

– На около миля на юг оттук има рибарско селище, ваше височество – каза капитанът на Силк. – Сега е изоставено заради размириците, но наблизо има кей – или поне имаше, когато плавах за последен път край този бряг. Там ще можем да свалим конете.

– Отлично, капитане – отвърна Силк.

Щом слязоха на брега, Гарион веднага оседла Кретиен, яхна го и пое покрай брега. Измина около миля и половина и долови познато усещане – мечът го тласкаше по следата на Зандрамас. Обърна коня и се върна при другарите си.

– Откри ли следите й? – попита напрегнато Се'Недра.

– Да – отвърна той, погледна дядо си и попита: – Е? Ще тръгваме ли за Кел, или ще направим нещо друго?

Белгарат се почеса по брадата и погледна първо Белдин, а след това Поулгара.

– Следата води към вътрешността на страната, нали? – попита Белдин.

– Да – каза Гарион.

– Значи все още не е нужно да взимаме такова решение – каза гърбавият магьосник. – Докато Зандрамас върви в същата посока като нас, ще продължим да я следваме. Ако се отклони, ще решим какво да предприемем.

– Това е разумно, татко – съгласи се Поулгара.

– Добре тогава – каза старият вълшебник. – Мъглата ще ни прикрива не по-зле от тъмнината. Първо да стигнем до следата, пък после Гарион, Поул и аз ще отидем на разузнаване.

Тръгнаха покрай брега след Гарион и скоро мечът разтърси ръката на краля на Рива и посочи навътре към сушата.

– Мисля, че ще можем да стопим преднината ѝ – отбеляза Сади.

– Защо смяташ така? – попита Силк.

– Тя е дошла на брега с лодка – отвърна евнухът, – така че няма коне.

– Това не е никаква пречка за нея, Сади – каза Поулгара. – Тя е горлим и може да общува с подчинените си от големи разстояния. Сигурна съм, че се е снабдила с коне не повече от час, след като е слезла на сушата.

– От време на време забравям това – призна евнухът. – За нас е твърде удобно да имаме подобно предимство, но нещата не изглеждат толкова добре, когато и другата страна разполага с него.

Белгарат скочи от коня си и каза:

– Ела, Гарион. Ти също, Поулгара. – Вълшебникът погледна към Дурник и добави: – Ще поддържаме връзка с теб.

Гарион хвана Поулгара за ръката и двамата тръгнаха след Белгарат.

– Достатъчно се отдалечихме – каза старият вълшебник и спря. – Хайде сега да се преобразим, а след това аз и Гарион ще отидем на разузнаване напред. Поулгара, опитай се да не изпускаш от поглед останалите. Не искам да се изгубят в тази мъгла.

– Да, татко – отвърна тя, след това проблесна и се превърна в снежнобяла сова.

Гарион си представи образа, който желаше да приеме,

съсредоточи волята си и още веднъж изпита странното чувство, че се стопява в пространството. После провери внимателно дали има всичко необходимо – веднъж, когато бе променил образа си набързо, беше забравил опашката.

„Спри да си се възхищаваш – чу се гласът на Белгарат в тишината на съзнанието му. – Имаме работа.“

„Просто исках да се уверя, че всичките ми крайници са си на мястото, дядо.“

„Да тръгваме. Няма да виждаш добре в мъглата, така че използвай носа си.“

Поулгара беше кацнала на един бял като кост клон на довлечен от вълните дънер и внимателно почистваше с извитата си човка снежнобелите пера на крилето си.

Белгарат и Гарион затичаха с големи скокове сред мъглата.

„Денят ще е влажен“ – отбеляза мислено Гарион, докато тичаше до големия сребрист вълк.

„Козината ти няма да се стопи.“

„Знам, но ми е студено на лапите, когато ги намокря.“

„Ще кажа на Дурник да ти направи някакви обувчици.“

„Това са глупости, дядо“ – отвърна възмутено Гарион.

„Пред нас има хора – рече Белгарат и подуши въздуха. – Кажете ми на лея ли.“

Разделиха се и продължиха напред пред високата мокра трева.

„Лельо Поул.“

„Да, скъпи?“

„Кажете ми на Дурник и останалите да спрат. Пред нас има някакви непознати.“

„Добре, Гарион. Бъдете внимателни.“

Гарион се промъкваше през влажната трева, снишил предпазливо гръб.

– Тая мъгла няма ли да се вдигне? – чу се сърдит мъжки глас от лявата му страна.

– През пролетта тук винаги е мъгливо – отговори друг глас.

– Сега не е пролет.

– Тук е пролет. Нали сме на юг от екватора. Сезоните настъпват в ред обратен на онзи, с които сме свикнали.

– Глупава работа.

– Не съм го измислил аз. Обърни се към боговете, ако не ти се нрави и искаш да се оплачеш.

Дълго време никой не наруши тишината. После първият глас попита:

– Хрътките откриха ли нещо?

– Много е трудно да подушиш нечия следа след като са минали три дни – дори и за хрътките. Мъглата и влагата още повече усложняват нещата.

Гарион замръзна и изпрати мисълта си през мъглата.

„Дядо!“

„Не крещи.“

„Пред нас има двама мъже, които си говорят. Водят хрътки и също се опитват да намерят следата.“

„Поул – мисълта на стария вълшебник изплющя като удар на камшик. – Ела веднага!“

„Да, татко“.

Вълшебницата се появи след няколко мига, които се проточиха дълги и безконечни като часове.

„Вляво от нас има няколко мъже – съобщи Белгарат. – Мисля, че е много вероятно да са гролими. Иди да ги огледаш. И внимавай.“

„Добре“ – отвърна тя. Мекият плясък на крилето ѝ прозвуча сред мъглата, след това отново започна дълго, тягостно очакване.

Изведнъж гласът ѝ отново прозвуча съвсем ясно:

„Имаше право, татко – рече тя. – Чандими са.“

„Урвон“ – изръмжа Белгарат.

„Вероятно и Нахаз е с него“ – добави Поулгара.

„Това усложнява нещата – рече възрастният мъж. – Хайде да се върнем и да поговорим с другите. Може би ще се наложи да вземем решение по-скоро, отколкото си мислеше Белдин.“

10

Вечерта, спускаща се над мрачния бряг, променяше цвета на мъглата от бял в сив.

– Е, добре – рече Белдин, след като Белгарат разказа какво има пред тях. – Щом хората и хрътките на чандимите се опитват да открият следата на Зандрамас – каквато е и нашата цел, – рано или късно ще се сблъскаме с тях.

– И преди сме се справяли с тях – изтъкна Силк.

– Съгласен съм – отговори Белдин. – Но защо да рискуваме, след

като не се налага? Сега следата на Зандрамас не е важна за нас. Трябва да отидем в Кел – това е основната ни задача.

– Белдин има право – рече Белгарат. – Не е нужно да поемаме рискове за нещо, което вече не е от значение.

– Но сме толкова близо до нея! – възрази Се'Недра.

– Ако започнем да се бием с чандимите и хрътките, скоро няма да сме толкова близо – възрази Белдин.

– Какво най-вероятно ще направи Зандрамас, ако открие, че чандимите я следят? – попита Сади.

– Ще заповяда на всеки свой гролим и войник да се изправят на пътя им – отвърна Поулгара.

– А Урвон ще доведе още войски срещу враговете си, нали?

– Сто на сто – съгласи се Дурник.

– Което означава, че тук съвсем скоро ще бъде излъчен победителят между тях – въпреки че нито Зандрамас, нито Урвон биха избрали тъкмо този бряг за решаващия сблъсък.

– Какво искаш да кажеш, Сади? – попита Силк.

– Ако Урвон и Зандрамас съсредоточат всичките си усилия в битката помежду си, едва ли ще обръщат особено внимание на нас, нали? И ние просто трябва да тръгнем към Кел.

– Какво има на юг от нас? – обърна се Белдин към Силк.

– Нищо съществено. – Силк сви рамене. – Поне докато стигнем до Гандахар.

– Но на север оттук има някакъв град, нали?

– Да. Селда – отвърна Силк.

– Вероятно Урвон е вече там. Но ако тръгнем на юг, ще избегнем евентуална среща с него – а също и със Зандрамас. Сади има право. Те ще бъдат толкова заети един с друг, че няма да имат време да ни търсят.

– Някой да иска да добави нещо? – попита Белгарат.

– Един хубав пожар може би? – каза Дурник.

– Не те разбирам.

– Около нас всичко е потънало в мъгла – обясни Дурник. – И нощта скоро ще настъпи. Чандимите са пред нас. Нуждаем от нещо, което би могло да отвлече вниманието им, докато се промъкваме покрай тях. По брега има много дървета, изхвърлени от морето. Огньовете на открито в мъгливите нощи осветяват цялото небе, виждат се от няколко мили. Ако накладем няколко огъня, чандимите ще си помислят, че зад гърба им става нещо сериозно, и ще се втурнат назад да проучат случая. Това ще разчисти пътя пред нас.

Белдин потупа ковача по рамото и се изкиска.

– Направила си добър избор, Поул. Такива хора рядко се срещат.

– Да – каза тя. – Знам.

Поеха край брега към изоставеното село.

– Искаш ли аз да свърша всичко, дядо? – предложи Гарион. – Имам предвид да запаля огньовете.

– Не – отвърна вълшебникът. – Аз ще се погрижа за това. Ти, Поул и другите продължавайте напред. Ще ви настигна след малко.

– Искаш ли кремък и огниво? – попита го Дурник.

Белгарат поклати глава и отвърна:

– Ще го направя по друг начин. Искам да накарам чандимите да се вслушат в звуците, които ще предизвикам. Ще видят и огъня. – това би трябвало да привлече вниманието им изцяло. – Вълшебникът закричи в мъглата към брега.

– Ела, Гарион – каза Поулгара и отметна качулката на наметалото си. – Трябва да отидем на разузнаване.

Двамата се отдалечиха на известно разстояние и отново промениха образите си – той се превърна във вълк, вълшебницата – в птица.

„Нека умът ти бъде непрекъснато нащрек, превърни се цял в слух и души, души! – тихо прозвуча гласът на Поулгара. – Вероятно заради мъглата чандимите ще наблюдават местността с помощта на мислите си, а не с очите.“

„Да, лельо Поул“ – отвърна той и се отдалечи с дълги скокове по плажа. Ходенето по пясъка беше по-различно от това по трева – пещчинките потъваха леко под лапите му и това го бавеше и никак не му харесваше. Гарион измина две мили покрай брега, без да срещне никого, после чу ужасно силен звук и почувства мощна въздушна вълна, напираша откъм гърба му. Потрепери и хвърли поглед назад. Мъглата беше осветена от мрачен оранжев блясък. След това усети силата на втора въздушна вълна, съпроводена от звук, подобен на взрив, а след нея – нов ураганно силен напор на вятъра.

„Това е проява на лош вкус, татко – чу Гарион гласа на Поулгара. – Защо действаш толкова показно?“

„Исках да съм сигурен, че са ме чули“ – отговори възрастният мъж.

„Вероятно са те чули чак в Мал Зет. Идваш ли вече?“

„Първо ще запаля още няколко огньовете. Чандимите не са от най-наблюдателните. Освен това пушекът ще попречи на хрътките да надушат дирите ни.“

Последваха още няколко мощни взрива.

„Това ще свърши работа.“ – В мисълта на Белгарат личеше, че е доволен от делото си.

Двадесетина минути по-късно големият сребрист вълк се появи сред мъглата като призрак.

„А, тук ли си? – рече Белгарат на Гарион. – Нека се разделим и продължим напред. Дурник и останалите са точно зад нас.“

„Чандимите отидоха ли до плажа да видят какво става?“

„О, да – Белгарат изплези език – така се смееха всички вълци. – Това наистина разпали любопитството им. Да тръгваме.“

Затичаха. След около час ноздрите на Гарион изведнъж доловиха миризма на кон и ездач и кралят на Рива се насочи с големи скокове натам.

Конникът беше пазач на храма и яздеше на север към гигантските огньове, запалени от Белгарат. Гарион скочи срещу него със страховито ръмжене. Конят изцвил панически, изправи се на задните си крака и хвърли слисания ездач върху купчина побелели от водата дърва, наполовина заровени в пясъка.

„Някакви проблеми?“ – долетя някъде отдалеч мисълта на Белгарат.

„Един пазач на храма – отговори Гарион. – Конят го хвърли и избяга. Мисля, че си е счупил нещо.“

„Сам ли е?“

„Да, дядо. Къде си?“

„Малко по-напред от теб. Тук има гора. Мястото ми изглежда подходящо да поемем на запад. Не мисля, че се налага да изминаваме целия път до Гандахар.“

„Ще кажа на леля Поул да предаде думите ти на Дурник.“

Гарион навлезе сред високите дървета. На едно място мина покрай все още неугасналите въглени на лагерен огън. Лагерът беше изоставен, навсякъде наоколо се забелязваха признаци, че хората са го напуснали бързо. Дълбоко отпечатаните следи в глинещата почва показваха, че ездачите са се насочили в галоп към огньовете на брега.

Гарион продължи да тича напред.

Близко до гората лекият ветрец донесе остра миризма на куче и Гарион спря.

„Дядо – изпрати той бързо мисълта си към Белгарат. – Пред мен има хрътка. Подуших я.“

„Само една ли е?“

„Така мисля. – Той запълзя напред, целият в слух, носът му почти

докосваше земята. – Подушвам само една.“

„Стой на място. Идвам веднага.“

Гарион приклепна на задните си крака и зачака. След малко към него се присъедини сребристият вълк.

„Движи ли се?“ – попита Белгарат.

„Не, дядо. Изглежда, стои на място. Мислиш ли, че ще можем да се промъкнем край нея?“

„Ние с теб ще успеем, но не и Дурник и останалите. Слухът и обонянieto на хрътките са почти толкова силни, колкото на вълците.“

„Можем ли да я уплашим?“

„Съмнявам се. Тя е по-едра от нас. Дори да успеем, ще извика мощ – а не искаме след нас да се втурне глутница хрътки. Ще се наложи да я убием.“

„Дядо!“ – Гарион се задъха. Не можеше да си обясни защо е така, но мисълта да убият хрътката го потресе дълбоко.

„Зная – съгласи се Белгарат. – Неприятно е, но нямаме друг избор. Тя препречва пътя ни за бягство, а трябва да изчезнем оттук преди да съмне. Сега слушай внимателно. Хрътките са едри, но не са особено подвижни. Аз ще я нападам отпред. Ти изтичай зад нея и прехапи крака ѝ. Знаеш ли как да го направиш?“

Гарион с изненада откри, че знае съвсем точно какво трябва да направи.

„Да“ – отговори той. Не можеше да изрази колко неловко се чувства.

„Добре – продължи Белгарат. – Щом прехапеш сухожилията ѝ, отскочи, защото тя ще се обърне и ще се опита да те нападне. Останалото е моя работа – ще ѝ прегриза гърлото.“

Гарион потръпна. Белгарат не предлагаше битка, а хладнокръвно убийство.

„Да приключим по-бързо тогава“ – каза той наскърбен.

„Не скимти, Гарион. Ще те чуе.“

„Това не ми харесва“ – отвърна Гарион.

„На мен също. Но е единственото нещо, което можем да направим.“

Всичко приключи изненадващо бързо. Хрътката нададе див вой, когато зъбите на Гарион прегризаха сухожилията на задните ѝ крака, после воят се превърна в ужасно хъркане – зъбите на Белгарат се бяха впили в гърлото ѝ. Огромното ѝ черно тяло се сви, предните ѝ лапи започнаха да ровят конвулсивно в пръстта. След това кучето потрепера, отпусна се безсилно на тревата, замря и на негово място се появи гролим с

разкъсано гърло.

„Не знаех, че могат да се преобразяват“ – рече Гарион, опитвайки се да преодолее обзелото го отвращение.

„Понякога го правят. – След това Белгарат изпрати мисълта си към дъщеря си. – Вече е чисто, Поул. Кажи на Дурник, че може да продължи заедно с останалите.“

Когато мъглата порозовя от зората, се подслониха в едно разрушено село. От някои къщи все още се издигаше дим.

– Мисля, че можем да рискуваме да запалим огън – каза Дурник.

– Топлата закуска няма да ни навреди – съгласи се Поулгара. – Скоро няма да имаме възможност за друга такава. Ето там – добави вълшебницата. – Да отидем в онази къща, или поне в онова, което е останало от нея.

– Почакай един момент, Дурник – рече Белгарат. – Би ли превел нещо? – Той погледна към Тот. – Допускам, че знаеш как да стигнем оттук до Кел? – обърна се вълшебникът към глухонемия гигант.

Тот намести пъстрото вълнено одеяло на рамото си и кимна.

– В Мелцена чухме, че пророците от Кел са затворили града – продължи старият вълшебник. – Нас ще пуснат ли да влезем?

Тот направи няколко от жестовете, с които си служеше.

– Казава, че това не е никакъв проблем, поне докато Кайрадис е в Кел – преведе Дурник. – Тя ще помоли другите пророци да ни пуснат в града.

– Значи тя е там? – попита Белгарат.

Този път жестовете дойдоха почти светкавично.

– Не можах да те разбера – каза Дурник на приятеля си. Глухонемият гигант пак замахна с ръце, но този път по-бавно.

Ковачът се навъси.

– Доста е сложно, Белгарат – подхвана той. – Доколкото го разбирам, Кайрадис е там, но и едновременно с това не е – както стана, когато видяхме Зандрамас. Кайрадис може да бъде на няколко различни места и в различно време.

– Виж ти колко интересно! – намеси се Белдин. – А Тот спомена ли къде се намират тези други места и времена?

– Не. Мисля, че би предпочел да не го прави.

– Е, ще уважим желанието му – рече Белгарат.

– Аз пък ще уважа любопитството си – каза Белдин, махна няколко

клички от брадата си и посочи към небето. – Отивам там – добави гърбавият вълшебник. – Мисля, че трябва да знаем докъде се простира тази мъгла и на какво ще се натъкнем, след като излезем от нея. – После разпери ръце, проблесна и излетя.

Дурник влезе в срутената къща и запали огън, а Силк и Сади излязоха да обиколят разрушеното село. След малко се върнаха – водеха един мършав мелцен, облечен в кафява роба.

– Криеше се в едно мазе – каза Силк.

Мъжът трепереше, очите му се стрелкаха диво.

– Как се казваш? – попита го Белгарат.

Човекът се вгледа втренчено в него, сякаш не го беше разбрал.

– Мисля, че не е съвсем на себе си – рече Силк. – Не каза нито дума през целия път дотук.

– Имаш ли някакво лекарство, което може да го успокои? – попита Белгарат Сади.

– Да, древни. – Евнухът извади малко шишенце, пълно с кехлибарена течност, взе една чаша, наля в нея вода, внимателно прибави няколко капки от кехлибарената течност и я разбърка. – Хайде, изпий това – каза той на треперещия човек.

Мъжът взе чашата и я пресуши на няколко шумни глътки.

– Трябва да изчакаме малко – каза Сади на Белгарат.

Уплашеният човек престана да трепери.

– По-добре ли си вече, приятелю? – попита го Сади.

– Д-да – отговори мъжът и си пое дълбоко дъх. – Много ви благодаря. Имате ли нещо за ядене? Умирам от глад.

Пουλгара му даде хляб и сирене и каза:

– Хапни, докато стане яденето.

– Благодаря. – Той се нахвърли върху храната с вълчи апетит.

– Изглежда, си преживял доста неприятности през последните дни – рече Силк.

– Да – отговори му мелценът с пълна уста.

– Как се казваш?

– Наброс. Аз съм от Бюрото по пътищата.

– Откога си в Пелдан?

– От цяла вечност. Сигурно ще станат двадесет години.

– Какво е станало тук? – Силк посочи разрушените къщи.

– Пълен хаос – отговори Наброс. – Вече няколко години царят безредици, а миналия месец Зандрамас присъедини Пелдан към своите владения.

– Как го е направила? Чух, че била някъде в западната част на континента.

– И аз мислех така. Може би е заповядала на генералите си да го направят. Никой не я е виждал от няколко години.

– Изглежда, разполагаш с добра информация за положението в страната, Наброс – каза Силк.

Мъжът сви рамене.

– Така е, когато си чиновник. – Той се усмихна малко тъжно. – Понякога си мисля, че прекарваме повече време в клюки, отколкото в истинска работа.

– Да си чувал нещо за Зандрамас напоследък? – попита Белгарат.

– Всъщност да – отговори мелценът и почеса небръснатата брадичка. – Точно преди да замина от Селда, един приятел от Бюрото за търговия се отби при мен и ми разправи за плъзналите навред слухове – сяло да има коронация в Хемил, столицата на Даршива. Щели да короняса някакъв ерцхерцог от Мелцена за император на Малореа.

– Но Малореа си има император – възрази Велвет.

– Да, знам. Но моят приятел от Бюрото по търговия е много умен. Разви много интересни идеи и ми разкри какво планирали да направят. Кал Закат престоя много години в Ктхол Мургос, но наскоро се върна в Мал Зет, нали така? По-голямата част от армията му е все още на запад, така че той не разполага с много войници. Зандрамас, изглежда, подготвя тази коронация с цел да разгневи императора и той да предприеме някаква необмислена стъпка, Предполагам, че се надява да го подмами извън Мал Зет и нейните войски ще го нападнат извън столицата. Ако успее да го убие, ерцхерцогът от Мелцена ще стане император.

– С каква цел предприема всичко това? – попита Силк.

– Чували сте за Урвон, нали?

– Ученикът на Торак ли?

– Същият. Векове наред той е бил затворен в Мал Яска, но онова, което ставаше в тази част на света, го накара да напусне своята столица. Всичко е заради Зандрамас. Тя го е предизвикала. Както и да е, Урвон обикаля Каранда и събира огромна армия. Карандите вярват, че води със себе си демони да му помагат. Разбира се, това са глупости, ала карандите биха повярвали на всичко. Ето защо на Зандрамас ѝ трябва нов император. Тя иска да върне малореанската армия в Ктхол Мургос, за да спре войските на Урвон. В противен случай той ще разруши всичко, за което е работила. – Мелценът, който изненадващо бе станал твърде разговорлив, въздъхна дълбоко и главата му започна да клюма.

– Ей сега ще заспи – промърмори Сади на Белгарат.

– Нищо – отговори старият вълшебник. – Разбрах всичко, което ми беше необходимо.

– Аз обаче не – обади се Поулгара решително. – Има някои неща, които ме интересуват. – Тя отиде до дремещия мъж и докосна с ръка лицето му. Очите му се отвориха и той погледна към нея с безизразен поглед. – Какво още знаеш за Зандрамас? – попита го тя. – Бих искала да науча цялата ѝ история. Как е придобила толкова много сила и власт?

– Разказът е твърде дълъг, милейди.

– Имаме време.

Наброс разтърка очите си и се прозя.

– Значи така – каза той сякаш на себе си. – Как започна всичко? – Той въздъхна. – Дойдох тук, в Пелдан, преди двадесет години. Бях млад, започвах работа и много исках да се представя добре. Пелдан наистина не е чак толкова лошо място. Естествено, имахме гролими, но Мал Яска е много далеч оттук и те никак не приличаха на Урвон и на хората му. Нашите гролими не приемаха религията си особено сериозно. Торак спеше, а Урвон не се интересуваше какво става тук, в затънтените провинциални земи. Но положението в Даршива беше съвсем различни. Имаше някакви ожесточени диспути в храма в Хемил и всичко приключи с кръвопролитие. – Наброс се усмихна. – Това беше един от малкото случаи, когато гролимите използваха оръжието си за нещо наистина полезно. Крайният резултат от всички размирици беше, че новият върховен жрец Нарадас постави храма в Хемил под свой контрол.

– Да – рече Поулгара. – Чували сме за него.

– Всъщност аз никога не съм го виждал, но са ми казвали, че очите му били много странни. Както и да е, сред неговите последователи била и младата жрица Зандрамас. Тогава сигурно е била само на шестнадесет години. Била много красива, така казват. Нарадас въведе отново старите религиозни ритуали и олтарът на храма в Хемил отново бе оплискан с кръв. – Мелценът потрепери. – Изглежда, младата жрица е била най-ревностната участничка в жертвоприношенията на гролимите – може би защото е била обладана от прекомерен фанатизъм, от вродена жестокост или пък защото е разбрала, че това е най-добрият начин да привлече вниманието на новия върховен жрец. Казват и че попаднала на някакъв пасаж от Книгата на Торак, според който обредите в жертвоприношенията трябвало да бъдат изпълнявани от голи жрици, и понеже имала зашеметяваща фигура, комбинацията от пролятата кръв и нейната голота окончателно покорила Нарадас. Не знам обаче дали нещата, ставали в

светилището на храма, трябва да бъдат описвани в присъствието на дами...

– Смятам, че можем да пропуснем тази част, Наброс – каза строго Поулгара, поглеждайки към Ерионд.

– Както и да е – продължи мъжът, – всички гролими се кълнат, че са магьосници, но доколкото зная, тези в Даршива не са особено изкусни. Нарадас можеше да прави някои неща, но повечето от неговите последователи прибягваха до шарлатанство, нали разбирате? Малко след като Нарадас се бе утвърдил, разбрахме, че Торак бил убит. Върховният жрец и неговите подчинени изпаднали в непреодолимо отчаяние, но със Зандрамас се случило друго. Тя излязла от храма като зашеметена. Приятелят ми от Бюрото по търговията бил там и я видял. Очите ѝ се взирали с празен поглед в пространството, а на лицето ѝ било изписано нечовешко въодушевление. Щом излязла от града, тя се съблякла и влязла гола в гората.

– После я забелязали в пустошта близо до границата с Ликандия – продължи Наброс. – Обикновено бягала, но друг път започвала да говори на някакъв език, който никой не можел да разбере. Изслушвали я – може би защото все още не успявала да си намери дрехи. Един ден преди няколко години се появила на портите на Хемил. Носела черна гролимска роба и изглеждала съвсем нормална. Отишла в храма при Нарадас. В своето отчаяние върховният първосвещеник се бил отдал на най-долен разврат, но след като поговорил със Зандрамас насаме, се върнал към предишния си начин на живот. Оттогава Нарадас е неин последовател и изпълнява всичко, което тя му заповяда. Зандрамас прекарала известно време в храма, а после започнала да обикаля Даршива. Отначало приказвала само с гролими, но след време започнала да говори и с обикновени хора. Винаги им казвала едно и също – че новият бог на ангараките идва. Когато новините за дейността на Зандрамас стигнали до Мал Яека, Урвон изпратил няколко много могъщи гролими да я спрат. Не зная какво ѝ се е случило там, в онази пустош, но каквото и да е то, тя била изпълнена с огромна сила. Щом гролимите на Урвон се опитали да прекъснат проповедите ѝ, тя просто ги заличила от лицето на земята.

– Заличила? – възкликна Белгарат учудено.

– Това е единствената дума, която бих могъл да употребя. Зандрамас унищожила някои от тях с огън, други били разкъсани на парчета от светкавици, появили се от ясно небе. Дори разцепила земята и хвърлила петима гролими в зейналата яма, а след това затворила пукнатината над тях. Оттогава Урвон започнал да се отнася към Зандрамас много

сериозно. Изпращал все повече и повече гролими от Даршива, но тя ги унищожавала. Тези от тях, които предпочели да я последват, били възнаградени с истинска магьосническа сила и вече не трябвало да прибягват до различни номера.

– А какво станало с онези, които не го направили?

– Никой от тях не оцелял. Някои гролими се опитали да я измамат, преструвайки се, че приемат учението ѝ, но мисля, че тя можела да чете мислите им и предприела съответни действия срещу тях. Ала това вероятно не е било необходимо, защото Зандрамас говорела толкова въодушевено, че никой не можел да отхвърли думите ѝ. И скоро всички – и гролими, и светски люде от Даршива – пълзели в краката ѝ.

– Тя отишла на север от Даршива, в Ренгел и Воресебо, и спечелила за своята религия цели тълпи поклонници – продължи той. – Първосвещеникът Нарадас я следвал сяпапо навсякъде. Той също бил красноречив и почти толкова могъщ, колкото Зандрамас. Поради някаква неизвестна за мен причина досега тя не желала да преминава река Маган.

– Добре – рече Поулгара. – Тя е спечелила Ренгел и Воресебо. И после?

– Не мога да кажа. – Наброс сви рамене. – Преди три години двамата с Нарадас изчезнаха някъде. Мисля, че са отишли на запад, но не съм сигурен в това. Последното нещо, което съобщила на тълпите свои последователи, било, че тя ще бъде жената на новия бог, за когото проповядвала. След това, преди месец, нейните войски пресякоха река Маган и нахлуха в Пелдан. Това е всичко, което зная.

– Благодаря ти, Наброс – рече Поулгара. – Защо не попиш сега? Ще ти запазя нещо за закуска.

Наброс въздъхна, клепачите му се затвориха и след миг той вече спеше дълбоко. Поулгара внимателно го зави с едно одеяло.

– Сега всичко започва да се изяснява, нали? – каза Белгарат. – Когато Торак умря, Черният дух се е вселил в Зандрамас и я е направил Детето на Мрака. Това се е случило в онази пустош.

Се'Недра си мърмореше нещо под нос. Очите ѝ проблисваха опасно, лицето ѝ изглеждаше гневно.

– По-добре направи нещо за това, древни – каза тя заплашително на Белгарат.

– За кое? – погледна я той изумено.

– Чу думите на този мъж. Той ни каза, че Зандрамас възнамерява да стане невестата на новия бог.

– Да – отговори и той меко. – Чух го.

– Няма да позволиш това да се случи, нали?

– Не, не съм помислял подобно нещо. Но защо си толкова разстроена, Се'Недра?

Очите ѝ заблестяха.

– Не искам Зандрамас да ми бъде снаха – заяви тя разгорещено. – Каквото ще да става, само това не!

Той се вгледа в нея за миг и след това се засмя.

11.

Следобед, когато бледият диск на слънцето започна да пробива мъглата, Белдин се върна и съобщи:

– На около левга на запад няма никаква мъгла.

– Забеляза ли някакво движение? – попита го Белгарат.

– Не особено силно – отговори гърбавият магьосник. – Няколко отряда войници са поели на север. Иначе полето е празно като душата на търговец. Извинявай, Келдар, но това е израз, древен като самия свят.

– Няма нищо, Белдин – прости му Силк благородно. – Тези малки грешки на езика се срещат често при хората в напреднала възраст.

Белдин го изгледа накриво и след това продължи:

– Селата пред нас изглеждат изоставени и повечето са разрушени. Бих казал, че обитателите им са избягали. – Той погледна спящия мелцен. – Кой е този?

– От Бюрото по пътищата – отговори Белгарат. – Силк го намери скрит в едно мазе.

– Наистина ли толкова му се спеше?

– Сади му даде нещо за успокоение на нервите.

– Бих казал, че лекарството има доста добър ефект. Изглежда доста спокоен.

– Искаш ли да похапнеш? – попита го Поулгара.

– Благодаря ти, Поул, но преди около час си хванах един тлъст заек. – Белдин се обърна към Белгарат. – Мисля, че трябва да продължим да пътуваме през нощта. Пред нас наистина няма много войска, но войниците могат да ни създадат неприятности.

– Имаш ли някаква представа какви са?

– Не бяха нито пазачи на храма, нито карандаи. Предполагам, че са хора на Зандрамас или пък от кралската армия на Пелдан. Но каквито и да са, отиват на север към мястото на предстоящата битка.

– Добре – каза Белгарат, – ще пътуваме през нощта – поне докато отминем войниците.

Тази нощ се движиха със задоволително висока скорост. Пресякоха горите и заобиколиха огньовете в равнината отдалеко. После, точно преди разсъмване, Белгарат и Гарион спряха на върха на нисък хълм и погледнаха надолу към един войнишки лагер, очевидно по-голям от онези, покрай които вече бяха минали.

– Трябва да е цял батальон, дядо – каза Гарион, – Вече сме изправени пред сериозен проблем. Околността става равнинна. Това е единственият хълм на мили наоколо, пък и растителността не е гъста. Колкото и да се крием, ще ни видят.

– Хайде да се върнем и да се посъветваме с останалите – изсумтя Белгарат.

– Няма смисъл да рискуваме, татко – рече Поулгара, когато двамата разказаха какво са видели. – По-добре да се върнем няколко мили и да изчакаме да си вдигнат лагера.

– Готвачите приготвиха ли вече закуската? – попита Сади.

– Да – отговори Гарион. – Усещаше се отдалече – овесена каша и бекон.

– Преди закуска няма да има много движение в лагера, нито пък ще изпращат разузнавачи, нали?

– Не – отвърна кралят на Рива, – Войниците стават сърдити и груби, ако ги накараш да маршируват преди да си ги нахранили.

– А всички ли часовои носеха стандартни военни пелерини като моята? – и той подръпна наметката си.

– Да, поне тези, които видях – отговори Гарион.

– Защо не ги посетим, принц Келдар? – предложи евнухът.

– Какво си намислил? – попита го Силк подозрително.

– Не смяташ ли, че овесената каша е твърде безвкусна храна? Аз имам някои подправки, с чиято помощ тя ще стане много по-апетитна. Можем да минем през лагера като двама обикновени часовои, които току-що са били сменени и отиват да закусят. Няма да ми е много трудно да сложа в чайниците нужната подправка.

Силк се засмя.

– Никаква отрова – заяви твърдо Белгарат.

– Нямах пред вид отрова, древни – възрази Сади. – Не поради някакви морални подбуди, забележете, а защото войниците ще станат подозрителни, когато лицата на сътрапезниците им преbledнеят и съседите им по маса започнат да рухват на земята. Намислил съм нещо много

по-хубаво. Войниците ще бъдат извън себе си от щастие за малко, а след това ще заспят дълбоко.

– За колко време по-точно? – попита Силк.

– Няколко дни – сви рамене Сади. – Най-много седмица.

Силк подсвирна.

– Сигурен ли си, че това е безопасно за тях?

– Е, има известна опасност, но само за хора със слабо сърце. И аз съм използвал това лекарство при нужда, когато съм бил твърде уморен. Ще тръгваме ли?

– Двамата, които нямат нищо общо с моралните ценности се обединиха – подхвърли Белгарат.

Около час по-късно дребничкият драснианец и евнухът се върнаха.

– Сега можем да минем направо през лагера им, без да се излагаме на никаква опасност – докладва Сади. – На около левга по-нататък се издига верига невисоки хълмове, където можем да се подслоним до падането на нощта.

– Имахте ли някакви проблеми? – попита Велвет.

– Съвсем не – усмихна се доволно Силк. – Сади е много добър в тези работи.

– Всичко това е постигнато с много практика, драги ми Келдар – каза Сади. – През живота си съм упоил и дори отровил твърде много хора – засмя се той тъжно. – Веднъж дадох банкет на група мои врагове. Нито един от тях не ме забеляза, докато слагах отровата в супата, а нийсанците са много наблюдателни, що се отнася до такива работи.

– Не станаха ли подозрителни, когато ти самият дори не вкуси от супата? – попита го Велвет с искрено любопитство.

– Ала аз ядох, Лизел. Но преди това цяла седмица поглъщах малки дози противоотрова. Имаше отвратителен вкус. – Той сви рамене. – Отровата обаче беше много вкусна! Някои от гостите ми дори похвалиха супата, когато си тръгнаха. – Евнухът въздъхна. – Това беше в добрите стари времена – добави тъжно той.

– Мисля, че ще можем да продължим със спомените и по-късно – рече Белгарат. – Сега да се опитаме да стигнем до онези хълмове, преди слънцето да се е вдигнало високо.

В лагера на войниците цареше тишина, нарушавана от време на време от леко похъркване. Всички спяха дълбоко, все още щастливо усмихнати.

През следващата нощ небето беше облачно и въздухът миришеше силно на дъжд. Гарион и Белгарат с лекота откриваха войсковите лагери, намиращи се на пътя им. Подслушаха няколко откъслечни разговора и разбраха, че войските са част от кралската армия на Пелдан и се насочват към мястото на предстоящата битка с огромно нежелание. Сутринта Гарион и дядо му се върнаха и се присъединиха към приятелите си. Поулгара летеше безшумно над тях.

– Звукът си е звук – приказваше упорито Дурник на Белдин, докато двамата язدهа един до друг.

– Но щом никой не го чуе, как можем да твърдим, че наистина е звук? – възрази гърбавият магьосник.

Белгарат се превърна отново в човек.

– Става дума за онзи шум в гората, нали? – каза той с неприкрито отвращение.

Белгарат вдигна рамене.

– Все трябва да започнем отнякъде, нали?

– Не можа ли да измислиш нещо друго? Спорили сме по този въпрос хиляди години и вече си мислех, че ти е омръзнало.

– За какво става дума? – попита Поулгара.

– Белдин и Дурник обсъждат един много стар, омръзнал на всички въпрос – изсумтя Белгарат. – Ако в гората се чува шум, но няма никой, който го чува, това звук ли е наистина?

– Разбира се, че е звук – отговори тя спокойно.

– Как стигна до това заключение? – попита я Белдин.

– Никъде на света няма абсолютно празно място. Винаги има все някакви същества – животни, насекоми, птици – те също чуват.

– Но ако нямаше? Ако гората беше наистина празна?

– Защо трябва да си губим времето, приказвайки за невъзможни неща?

Той се втренчи в нея с истинско безсилие.

– Не само това – добави Се'Недра малко самодоволно. – Вие говорите за гората, а в нея има дървета. Те също могат да чуват, нали знаете?

– Защо всички са против мен? – възкликна Белдин.

– Защото грешиш – усмихна се Поулгара.

– Греша ли? – зафуча той, хвърляйки слюнки на всички страни. – Аз?

– На всички ни се случва да допускаме грешки. Хайде сега да похапнем.

Докато се хранеха, слънцето се издигна на хоризонта и Белгарат вдигна глава и присви очи срещу него.

– Не сме виждали никакви войници от полунощ – рече той – и всички отряди, които срещнахме досега, са от кралската армия на Пелдан. Няма защо да се притесняваме от тях – затова смятам, че не е опасно да продължим да яздим известно време в ранния предиобед. – Той погледна към Силк. – Още колко остава до границата на Даршива?

– Не е далече, но пък и ние не се движим бързо. Пролет е, нощите стават по-къси, освен това губим много време да заобикаляме войниците. – Дребничкият драснианец се намръщи. – На границата сигурно ще се сблъскаме с малък проблем. Ще трябва да пресечем река Маган. Ако всички хора от околността са избягали, трудно ще намерим превоз.

– Наистина ли реката е толкова голяма, колкото казват? – попита Сади.

– Това е най-голямата река на света. Дълга е повече от хиляда левги и е толкова широка, че не можеш да видиш отсрещния бряг.

– Аз ще избързам малко напред – рече Белдин. – Нищо, че войниците са от кралската армия на Пелдан – не бива да им позволим да ни изненадат, нали? – Той се преобрази в ястреб и отлетя на запад, описвайки широки кръгове в безоблачното утринно небе.

– Сигурно си много изморен – каза Се'Недра на Гарион и го докосна нежно по лицето.

– Вълците не се уморяват бързо – отвърна той. – Ако трябва, мога да тичам цяла седмица.

– Но не трябва, така че дори не мисли за това.

– Да, скъпа.

– Откакто спряхме, все си мисля, че ще намеря нещо подходящо да нахраня Зит – подхвана Сади. – Знаеш ли, Лизел, мисля, че ти имаше право в Замад. Тя определено е напълняла.

– Сложи я на диета – предложи русокосото момиче.

– Не съм сигурен дали идеята ти е добра – усмихна се Сади. – Много трудно можеш да обясниш на змия защо я караш да гладува. Не бих искал да ми се разсърди.

След малко тръгнаха. Тот водеше.

– Казва, че е възможно да намерим село южно от града на брега на реката – съобщи Дурник.

– Това е Фера – каза Силк.

– Не знам. Скоро не съм разглеждал географската карта. Но Тот твърди, че покрай брега има няколко села и че можем да наемем лодка,

с която да отидем в Дервиша.

– Глупаво е да мислим, че все още има някой в тях – каза Силк.

Дурник сви рамене.

– Няма да разберем, докато не стигнем там, нали?

Беше топла сутрин и небето над хълмистите пасища на южен Пелдан беше безоблачно. По едно време Ерионд ускори ход и пое редом с Гарион.

– Смяташ ли, че Поулгара ще има нещо против, ако двамата с теб препуснем в галоп? – попита той. – Може би до онзи хълм ей там? – Младежът посочи на север.

– Вероятно да – отговори Гарион. – Освен ако не измислим някоя убедителна причина. Тя не би приела идеята, че Кон и Кретиен просто искат да потичат, нали?

– Прав си – въздъхна Ерионд.

Гарион погледна към хълма и каза:

– Ние наистина трябва да следим какво става на север от нас. Оттам трябва да очакваме всичките си неприятности. Трябва да се случва там, нали? А този хълм е отлично място, откъдето да огледаме цялата околност.

– Това е самата истина, Белгарион.

– Не е същото като да я лъжем.

– Не бих и помислил да я лъжа.

– Аз също.

Двамата се засмяха едновременно.

– Ще кажа на Белгарт къде отиваме – каза Гарион. – И ще го оставим той да й обясни всичко.

– Да, той е най-подходящият човек за това – съгласи се Ерионд.

Кралят на Рива изостана малко, докосна рамото на задрямалия си дядо и каза:

– Двамата с Ерионд отиваме до онзи хълм. Искам да видя дали има някакви признаци за започване на битката.

– Какво? О, да, това е добра идея. – Белгарт се прозя и отново затвори очи.

Гарион махна на Ерионд и двамата препуснаха през високата трева.

– Гарион – извика Поулгара, – къде отивате?

– Дядо ще ти обясни, лельо Поул – отвърна той. – Ще ви настигнем след малко. – Кралят на Рива погледна Ерионд. – Дай по-бързо!

Двамата препуснаха на север в лудешки галоп. Тревата шибаше краката на жребците, копитата им тежко удряха земята. Двамата се

смееха радостно.

– Беше хубаво – задъхано каза кралят на Рива, докато слизаше от седлото, когато стигнаха билото на хълма. – Но нямаме възможност да го правим често, нали?

– Поне не колкото бихме искали – съгласи се Ерионд и също слезе от Кон. – Много дипломатично успя да уредиш всичко, Белгарион.

– Разбира се. Кралете трябва да бъдат добри дипломати.

– Мислиш ли, че я излъгахме?

– Ние ли? – засмя се Гарион. – Да излъжем леля Поул? Не говори глупости, Ерионд.

– Прав си. – Младежът направи кисела физиономия. – Дали ще ни се кара?

– Вероятно. Но ездата си струва едно мъмрене, нали?

Ерионд се усмихна, после погледна на север и усмивката изчезна от лицето му.

– Виж, Белгарион – тъжно каза той.

Гарион погледна в указаната посока. На хоризонта се издигаха високи черни стълбове дим.

– Изглежда, битката вече е започнала – каза мрачно Гарион.

– Да – въздъхна Ерионд. – Но защо го правят?

Кралят на Рива се замисли, после каза:

– Предполагам, че заради гордостта си. Заради жаждата за власт. А може би желаят да отмъстят. Веднъж в Арендия Лелдорин ми каза, че много често битките продължават, защото хората просто не знаят как да ги спрат.

– Но всичко е толкова безсмислено...

– Разбира се, че е безсмислено. Арендите не са единствените глупави хора на земята. Когато двама души желаят силно едно и също нещо, ще има битка. Ако всеки от тях има достатъчно последователи, ще има война. Ако двама обикновени мъже имат разногласия, изходът ще бъде счупен нос или някой избит зъб. Но когато се замесят и армии, ще бъдат избити много хора.

– Ти и Закат ще воювате ли?

Това беше труден въпрос и Гарион не бе сигурен дали знае отговора му.

– Наистина не зная – призна той.

– Неговото желание е да управлява света – изтъкна Ерионд, – а ти не искаш да допуснеш това. Войните не започват ли от точно такива разногласия?

– Много трудно е да се отговори на такъв въпрос – отговори тъжно Гарион – Сигурно, ако не бяхме напуснали Мал Зет, щях да го вразумя. Но ние тръгнахме и не се възползвах от тази възможност. – Кралят на Рива въздъхна. – Мисля, че всичко зависи от него. Може би се е променил достатъчно и се е отказал от идеята си, но може и да не е. Човек никога не може да е сигурен какво ще предприеме Закат. Надявам се, че е променил намерението си. Не желая да воювам с никого, ала няма и да му се подчиня. Светът не е създаден да бъде управляван от един човек – особено от човек като Закат.

– Но ти го харесваш, нали?

– Да. Ще ми се да го бях срещнал преди Таур Ургас да бе съспал живота му. – Гарион стисна зъби. – Виж, Ургас бе човек, на когото без колебание бих обявил война. – Такива хора вредят на света просто като живеят в него.

– Но вината не е негова. Той беше душевноболен и това го извинява.

– Много лесно прощаваш, Ерионд.

– Не е ли по-лесно да простиш, отколкото да мразиш? Докато не се научим да прощаваме, подобни неща ще продължават да се случват. – Младецът посочи на север към стълбовете дим. – Омразата е безплодно чувство, Белгарион.

– Зная – въздъхна риванският крал. – Аз мразех Торак, но накрая му простих – по-скоро от съжаление, отколкото от някакво друго чувство. Но въпреки всичко трябваше да го убия.

– Как мислиш, че ще изглежда светът, ако хората престанат да се убиват?

– Сигурно ще е по-хубав.

– Тогава защо не го направим такъв?

– Ти и аз? – засмя се Гарион. – Сами?

– Защо не?

– Защото е невъзможно, Ерионд.

– Мисля, че ти и Белгарат отдавна сте решили въпроса дали нещо може да бъде невъзможно, или не.

Гарион отново се засмя.

– Да, предполагам, че наистина го решихме.

– Добре, нека пропуснем думата „невъзможно“.

– В такъв случай би ли приел, че подобна задача е изключително трудна?

– Нищо ценно на света не се постига лесно, Белгарион. Ако беше

така, нямаше да осъзнаваме неговата стойност. Сигурен съм, че ще успеем да намерим отговор. – На лицето на младежа бе изписана непоколебима увереност и Гарион за миг повярва, че двамата наистина биха могли да осъществят своята мечта.

Но след миг кралят на Рива отново погледна към грозните стълбове дим и надеждата му се изпари.

– Трябва да се връщаме и да кажем на другите какво става там – рече Гарион.

Следобед Белдин се върна и каза:

– На около миля пред нас има отряд войници. Десетина.

– И отиват на север към битката? – попита Белгарат.

– Не. Бих казал, че по-скоро бягат оттам. Изглежда, са претърпели поражение.

– Можеш ли да кажеш на чия страна са?

– Това наистина няма значение, Белгарат. Щом човек дезертира, забравя верността си към държавата.

– Понякога разсъждаваш толкова разумно, че ми прилява.

– Защо не накараш Поулгара да ти забърка някакво лекарство?

– От колко време продължава това? – обърна се Велвет към вълшебницата.

– Кое, скъпа?

– Тази непрекъснато препирня между тях двамата.

Поулгара затвори очи и въздъхна.

– Няма да ми, повярваш, Лизел, но понякога си мисля, че е започнала със сътворението на света.

Войниците, които срещнаха, бяха много предпазливи, дори уплашени, ала стискаха здраво оръжията си. Силк направи знак на Гарион и двамата спокойно излязоха напред – язدهа съвсем бавно, за да се стреснат дезертърите.

– Добър ден, господа – поздрави ги любезно Силк. – Какво става тук?

– Искаш да кажеш, че още не си чул? – отвърна му с въпрос един жилав човек с окървавена превръзка на главата.

– Не срещнах никого да ми обясни – отговори дребничкият драснианец. – Какво е станало с хората, живеещи в тази част на Пелдан? Не сме виждали жива душа вече четири дни.

– Всички избягаха – отговори превързаният мъж. – Поне онези,

които бяха живи.

– И от какво бягат?

– От Зандрамас – отговори му човекът и потрепера. – Армията ѝ нахлу в Пелдан преди месец. Ние се опитахме да ги спрем, но с тях имаше и гролими. Обикновените войници не могат да се бият срещу тях.

– Да, това е самата истина. А какви са онези стълбове дим на север?

– Там се разрази страшна битка. – Войникът седна на земята и започна да размотава изцапания с кръв парцал от главата си.

– Не приличаше на никое сражение, което съм виждал – добави друг войник, целият в кал и кръв. – Участвал съм в доста войни, но не бях си и представял подобно нещо. Щом си войник, трябва да поемаш рискове – всички мечове, стрели и копия, сеещи смърт – знаете как е. Но откакто станах свидетел на тези ужасии, смятам да си потърся друга работа.

– Какви ужасии? – попита го Силк.

– С тях има и демони, приятелю. И с двете враждуващи страни. Огромни чудовища с ръце като змии, ужасяващи зъби и нокти.

– Шегуваш се!

– Видях ги със собствените си очи. Някога виждал ли си да изяждат жив човек? Толкова е страшно, че ми настръхват косите.

– Не те разбирам – каза Силк. – Какви две страни? Вие трета ли сте? Освен това обикновените армии не разполагат с дресирани демони, които да им помагат.

– Прав си – съгласи се войникът. – Обикновеният войник би напуснал войската, ако го накарат да марширува до чудовище, което всеки момент може да го погълне. Никога не бих се изправил срещу демон. – Той погледна мъжа с ранената глава. – Разбра ли въобще срещу кого се бихме, ефрейтор?

– Капитанът нали каза преди да го убият – отговори той, докато вдъдеше нова превръзка.

– По-добре започнете от самото начало, защото съвсем се обърках – рече Силк.

– Както ви казах – поде ефрейторът, – преди около месец даршиванците и техните гролими нахлуха в Пелдан. Аз и моите хора сме от кралската армия, така че опитахме да ги спрем. Успяхме да ги задържим за известно време на източния бряг на Маган, но после ни връхлетяха гролимите и трябваше да отстъпим. След това чухме, че от север идва друга армия – каранди и още гролими. Усетихме, че положението е отчайващо, но се оказа, че другата армия не е свързана с даршиванците, а

се бие на страната на някакъв могъщ гролим от запад. Както и да е, войската му въобще не навлизаше във вътрешността на страната. Очевидно чакаха нещо да се случи. Ние си имахме достатъчно проблеми с даршиванците, така че не се интересувахме какво точно е наумила армията на онзи гролим. Правехме много „маневри“ – така ги наричат нашите офицери, но на нормален език това означава, че бягахме.

– Но гролимът накрая е решил да навлезе във вътрешността, така ли? – попита Силк.

– Да, приятелю. Да. Нахлу преди няколко дни и ни удари като ураган. Или знаеше къде точно отива, или преследваше някого – не знам кое от двете е вярното. Както и да е, даршиванците престанаха да ни преследват и се втурнаха да препречат пътя им. Тогава гролимът на карандите повика демоните, за които спомена Вурк. Отначало чудовищата се нахвърлиха върху даршиванците, но после гролимите от Даршива – или може би самата Зандрамас – призоваха своите демони. И тогава започна истинската битка. Демоните се нахвърлиха един върху друг и започнаха да тъпчат всички нещастници по пътя си. А ние бяхме там – притиснати от двете страни в клещите на чудовищата – намирахме се между двете армии и отначало ни изпотъпкаха едните демони, а след тях – другите. Тогава аз, Вурк и останалите направихме кратко съвещание и решихме да проверим какво е времето в Гандахар.

– Доста е топло за този сезон – подхвърли Силк.

– Не чак толкова, колкото малко на север оттук, приятелю. Виждал ли си някога демон да бълва огън от грозната си паст? Видях как един войник бе опечен жив в ризницата си. След това чудовището го измъкна от нея парче по парче и го изяде още докато плътта му димеше. – Ефрейторът пристегна новата превръзка около главата си. – Сега би трябвало да се задържи – рече той и се изправи, после погледна слънцето. – Можем да изминем още няколко мили преди да се стъмни, Вурк. Да тръгваме. Ако битката се премести насам, може отново да попаднем в разгара ѝ.

– Слушам – отговори войникът.

Ефрейторът погледна Силк, присви очи преценяващо и каза:

– Ти и приятелите ти сте добре дошли при нас. Няколко мъже на коне могат да помогнат, в случай че налетим на нови неприятности.

– Благодаря, ефрейтор – отклони предложението му Силк. – Ние смятаме да отидем до река Маган и да намерим превоз.

– Тогава ви съветвам да яздите, додето конете ви плувнат в пяна и капнат от умора. Демоните са ужасно бързи, особено когато са гладни.

Силк кимна и каза:

– Желая ви късмет в Гандахар, ефрейтор.

– Смятам да се уволня – каза унило човекът. – Заплатата беше добра, ала работата става все по-опасна и по-опасна. Цялото злато на света не струва пукната пара, ако попаднеш в търбуха на някой демон. – Ефрейторът се обърна към Вурк. – Да тръгваме.

Силк и Гарион се върнаха при другарите си и дребничкият драснианец каза:

– Положението е точно такова, каквото предполагаме. Битката на север е между Урвон и Зандрамас. И двете страни разполагат с демони.

– Значи е стигнала дотам? – попита невярващо Поулгара.

– Всъщност не е имала друг избор – каза Силк. – Нахаз и ордите му от демони са връхлетели срещу нейната армия и са изстребили повечето войници. Трябвало е да направи нещо, за да го спре. Не е шега да попаднеш в плен на демони – дори и за Детето на Мрака.

– Добре – каза сериозно Дурник. – Какво ще правим сега?

– Ефрейторът, който командваше онези войници, ми даде интересен съвет – отвърна Силк.

– О? И какъв по-точно?

– Препоръча ми да се измъкнем от Пелдан колкото е възможно по-скоро.

– Обикновено ефрейторите са умни хора – отбеляза Дурник. – Защо не последваме съвета му?

– Надявах се някой да каже тъкмо това – съгласи се Силк.

12.

Вела изпитваше необяснима тъга. Това беше необичайно чувство за нея, но тя откри, че то ѝ харесва, някаква дълбока, упойваща съществуването ѝ печал. Сега Вела вървеше с тихо достойнство по величествените, облицовани с мрамор коридори на палата в Боктор и всички се отдръпваха, забелязали замисленото ѝ изражение. Вела не искаше да приеме факта, че нейните остри ками са изиграли важна роля за това уважение. Всъщност красивата млада жена не беше вадила камите си срещу никого вече цяла седмица. Последният човек беше един слуга с прекалено фамилиарно държане, който бе приел прямото ѝ поведение за предложение за по-интимно приятелство. Но тя не го нарани много и той ѝ прости още преди кървенето да спре.

В тази ранна утрин Вела беше тръгнала към приемната на кралица на Драсния. Кралица Порен често караше Вела да се чувства объркана. Тя беше дребна и спокойна, не носеше ками и рядко повишаваше глас, но всички в Драсния и останалите кралства на алорните се отнасяха към нея с безкрайно уважение. Самата Вела, без да знае защо, бе приела предложението на дребната кралица да започне да се облича в рокли от светлолилава коприна. Роклята обаче бе нещо обременяващо и ограничаваше бързината на краката, и стягаше гърдите. Доскоро Вела предпочиташе да носи черни кожени панталони, ботуши и кожен елек – удобни и практични дрехи. Освен това бяха здрави и ѝ даваха възможност да покаже качествата си на онези, които искаше да впечатли. В поспециални случаи обикновено обличаше леки вълнени рокли и фино прозрачно бельо от розова малореанска коприна, което прилепваше към тялото ѝ, докато танцуваше. От друга страна, коприната шумеше обезпокоително, но допирът с кожата ѝ ѝ харесваше. Това я караше да се чувства неудобно, защото осъзнаваше, че е жена, а не просто няколко ками и изгарящо желание да ги използва.

Вела почука тихо на вратата на Порен.

– Да? – Гласът на Порен бе спокоен и ведър.

Тази жена никога ли не спеше?

– Аз съм, Порен. Вела.

– Влез, дете.

Веда стисна зъби. Все пак не беше дете. Странстваше по света, от както навърши дванадесет години, и беше препродавана вече шест пъти. За една година – толкова кратко и така щастливо време – беше омъжена за един висок и слаб надракски трапер на име Тек, когото обичаше до полуда. Но Порен сякаш я приемаше като някое диво жребче, което на всяка цена трябва да опитоми. Въпреки че не го желаше, тези мисли смекчаваха възмущението ѝ. Дребната русокоса кралица на Драсния по някакъв странен начин се бе превърнала в майката, която Вела никога не бе имала. Мислите за камите и за това как я бяха продавали и купували отлетяха някъде далеч под въздействието на този мъдър и нежен глас.

– Добро утро. Вела – поздрави я Порен. – Искаш ли чай? – Макар че на обществени места кралицата носеше черно, тази сутрин халатът ѝ беше от бледорозова коприна и може би затова тя изглеждаше много уязвима.

– Здравей, Порен – отвърна Вела. – Не, благодаря, не ща. – И се отпусна тежко на креслото до дивана на русокосата кралица.

- Не сядай така грубо, Вела – каза Порен. – Дамите не правят така.
- Аз не съм дама.
- Все още не може би, но се опитвам да те направя дама.
- Защо си губиш времето с мен. Порен?
- Да правиш онова, което си струва, не е загуба на време.
- Аз? Нещо, което си струва?
- Повече, отколкото можеш да си представиш. Много рано си се събудила тази сутрин. Тревожи ли те нещо?
- Не можах да заспя. Напоследък сънувам странни сънища.
- Не позволявай на сънищата да те разстройват, дете. Понякога те са свързани с миналото, понякога с бъдещето, но в повечето случаи са просто сънища...
- Моля те, не ме наричай „дете“, Порен – възрази Вела. – Да си кажем правичката, аз съм почти толкова възрастна, колкото си и ти.
- Може би на години, но годините просто измерват времето. Някой почука дискретно на вратата.
- Да? – отговори Порен.
- Аз съм, ваше величество – отвърна познат мъжки глас.
- Влезте, маркиз Кендон – покани го кралицата.
- Джевълн беше слаб, със строг аристократичен вид. Устните му бяха язвително извити. Както обикновено носеше перленосив жакет и плътно прилепнал към тялото му черен панталон, който никак не му отиваше, защото краката му бяха тънки като клечки. Началникът на драснианското разузнаване направи дълбок поклон.
- Ваше величество – поздрави той кралицата. – Лейди Вела.
- Не ме обиждай, Джевълн – отговори Вела – Аз нямам титла, така че не ме наричай „лейди“.
- Още ли не си й казала? – попита тихо Джевълн кралицата.
- Възнамерявах да го направя на рождения ѝ ден.
- За какво става дума? – попита Вела.
- Имай търпение, скъпа – рече и Порен. – Ще научиш всичко за титлата си, когато му дойде времето.
- Не ми трябва драснианска титла.
- Всеки има нужда от титла, скъпа.
- Тя винаги ли се е държала по този начин? – попита Вела началника на драснианското разузнаване.
- Беше малко по-наивна, докато имаше млечни зъби – отговори учтиво Джевълн, – но стана много по-забавна, когато се сдобих с постоянни.

– Дръж се прилично, Кендон – каза му Порен. – Как беше в Рак Урга?

– Отвратително – но всички градове на мургите са такива.

– Как е крал Ургит?

– Той е младоженец, ваше величество, и поради тази причина е малко разсеян.

– Не му изпратих подарък – въздъхна Порен.

– Позволих си да се погрижа за това, ваше величество – отвърна Джейвлин. – Една хубава сребърна гривна, която купих в Тол Хонет – на намалена цена, разбира се. Знаете, че бюджетът ми е ограничен.

Тя му хвърли враждебен поглед.

– Оставих сметката при шамбелана на замъка – добави той без ни най-малка следа от смущение.

– Как вървят преговорите?

– Изненадващо добре, ваше величество. Изглежда, кралят на мургите все още не се е поддал на наследствения безпорядък на съзнанието, властващ в династията Урга. Всъщност е много хитър.

– Предполагах, че има тъкмо такава възможност – отвърна малко самодоволно Порен.

– Имате някакви тайни от мен, Порен – обвини я Кендон.

– Да. Жените го правят от време на време. Малореанските агенти в палата Дроджим следят ли развоя на събитията?

– О, да – усмихна се Джейвлин. – Понякога трябва да се издаваме, за да сме сигурни, че разбират какво става. Сигурен съм, че забелязват напредъка на преговорите. Изглежда, започват да изпитват определени опасения.

– Много бързо си изменил пътя на връщане – отбеляза кралицата.

Джейвлин сви леко рамене.

– Крал Анхег ни осигури кораб. Капитан беше онзи пират Грелдик. Направих грешка и му казах, че бързам. Пътуването беше ужасно.

Откъм вратата отново се чу учтиво почукване.

– Да? – каза Порен.

Един слуга внимателно откряна вратата и каза:

– Надракът Ярблек отново е тук, ваше величество.

– Да влезе.

Ярблек беше съвсем пиян – Вела веднага забеляза това. Собственикът ѝ в много отношения беше прозрачен човек. Той свали смачканата си кожена шапка, захвърли я безцеремонно в ъгъла и високо:

– Добро утро, Порен. Имаш ли нещо за пиене? От пет дни съм на

седлото и умирам от жажда.

– Ето там. – Порен посочи един бюфет до прозореца. Ярблек изсумтя, наля си един голям бокал от кристалната гарафа, отпи дълга глътка и попита:

- Джевъллин, имаш ли хора в Яр Надрак?
- Няколко – призна Джевъллин предпазливо.
- Накарай ги да наблюдават Дроста. Той крои нещо.
- Той винаги крои нещо.

– Наистина е така, но този път може би е малко по-сериозно. Дроста поднови контактите си с Мал Зет. Той и Закат не си говорят откакто той зае страната на противниците на Малореа в битката при Тул Марду, но сега са се сдобрили. Това никак не ми харесва.

– Сигурен ли си? Никой от моите хора не е съобщавал подобно нещо.

– В такъв случай те вероятно са в палата. Дроста не се занимава със сериозните дела там. Накарай ги да отидат в таверната на брега на реката в квартала на крадците. Нарича се „Едноокото куче“. Дроста ходи там да се забавлява. Пратеникът от Мал Зет се среща с него в една стая на горния етаж – това е единственият момент, когато Дроста се откъсва от момичетата.

– Веднага ще поставя няколко от хората си там. Имаш ли някаква представа какво обсъждат?

Ярблек поклати глава и уморено се отпусна в едно кресло.

– Дроста е заповядал на пазачите си да не ме пускат в таверната. – Надракът погледна Вела и отбеляза: – Изглеждаш малко заядлива тази сутрин. Да не би да те гони махмурлук?

– Откакто си тръгна, почти не съм се напивала – заяви тя.

– Знаех, че ще направя грешка, ако те оставя в Боктор – рече той навъсено. – Това се дължи на покваряващото влияние на Порен. Още ли ми се сърдиш?

– Всъщност не. Не си виновен, че си глупак.

– Благодаря. – Ярблек я огледа оценяващо от глава до пети. – Харесва ми роклята ти – подхвърли той. – В нея приличаш повече на жена, а това е истинска промяна.

– Ти съмняваше ли се? – попита го тя дяволито.

Адис, главният евнух в палата на Салмисра, се приближи към тронната зала треперещ и изпълнен със страх. Напоследък кралицата беше в

много особено настроение, затова в съзнанието на Адис плуваше болезненият спомен за съдбата на неговия предшественик. Той влезе в слабо осветената тронна зала и се просна по очи пред платформата с трона на своята владетелка.

– Главният евнух се приближава към трона – запя звънко хорът от изпълнените със страхопочитание и обожание придворни на Салмисра. Въпреки че доскоро той самият беше член на този хор, Адис се подразни от факта, че придворните повтарят очевидни неща.

Кралицата беше задрямала и пъстрото ѝ, навито на спирали, тяло потрепваше неспокойно. Люспите издаваха сух съскащ звук, когато се търкаха една в друга. Владетелката отвори безизразните си змийски очи и го погледна. Раздвоеният ѝ език се стрелна напред като мълния.

– Е? – изрече тя заядливо тя със съскащ шепот, който винаги смразяваше кръвта му.

– Повика ме, божествена Салмисра – отвърна неуверено той.

– Зная, идиот такъв. Не ме ядосвай. Скоро ще си сменям кожата, а това ме прави избухлива. Заповядах ти да разбереш какво планират алорните. Чакам да ми разкажеш всичко.

– Не научих много, кралице моя.

– Това не е отговорът, който исках да чуя, Адис – изсъска тя застрашително. – Може би способностите ти не са достатъчни за поста, който заемаш.

Адис затрепери неудържимо.

– Изпратих да повикат Дроблек, ваше величество. Той е драснианският началник на пристанищните власти тук, в Стис Тор. Мисля, че може да ни даде някаква информация за положението.

– Може би. – Гласът ѝ беше разсеян: кралицата наблюдаваше отражението си в огледалото. – Извикай и посланика на Толнедра. Каквото и да правят алорните в Ктхол Мургос, в него е замесен и Варана.

– Прости ми, божествена Салмисра – каза Адис малко объркан, – но какво ни засягат действията на алорните и толнедранците?

Тя завъртя бавно глава и змийският ѝ врат се залюлея.

– Нима наистина си толкова непоправим некадърник, Адис? Може и да не ни харесва, но Нийса е част от света и ние винаги трябва да знаем какво правят съседите ни, защото... – Владетелката на хората-змии направи пауза и езикът ѝ и нервно разсече въздуха. – Нещо ще се случи скоро и аз искам да зная какво точно е то, преди да реша дали да се включа, или не. – Тя отново замълча за секунда, ала бързо продължи: – Научи ли какво се е случило с Айсус?

– Да, ваше величество. Той е бил нает от драснианското разузнаване. За последен път са го видели в Рак Урга с алорните, които водят преговорите.

– Това е много интересно. Смятам, че тъкмо сега е необходимо да получавам най-подробна информация за всички събития – и то много, много скоро. Не ме разочаровай. Адис, Знаеш, че положението ти съвсем не е безопасно. Сега можеш да ме целунеш. – Кралицата-змия сведе глава и главният евнух се отправи с несигурни стъпки към платформата и докосна с треперещи устни студеното ѝ чело.

– Много добре, Адис – рече тя. – Тръгвай. – Владетелката на хората-змии продължи да се визира в отражението си в огледалото.

Крал Нател от Мишрак ак Тул беше млад мъж с отпуснати устни, глупав поглед и права коса с цвят на засъхнала тиня. В него нямаше нищо, което дори отдалече би напомнило за някакви признаци на интелигентност. Дрехите му бяха смачкани и изцапани с петна, а короната очевидно беше прекалено широка за главата му и често се свличаше точно пред очите на негово величество.

Агачак, йерархът на Рак Урга, не можеше да понася младия крал на тулите, но полагаше усилия да бъде учтив с него по време на всекидневните им срещи. Учтивостта в никакъв случай не беше от силните страни на Агачак. Той предпочиташе да издава категорични заповеди, придружени със заплахи за ужасно отмъщение, ако събеседникът му изрази някакво несъгласие по време на разговора. Но внимателната преценка на личността на Нател убеди йерарха, че младият тул веднага ще падне духом, ако някой го заплаши или му постави ултиматум. Затова Агачак бе решил да разчита на ласкателства и измами.

– Пророчеството ясно показва, ваше величество – подхвана отново той, – Че ако някой крал ме придружи до мястото на срещата, той ще стане върховен император на всички ангараци.

– Означава ли това, че ще получа Ктхол Мургос и Гар от Надрак? – попита Нател и в мътния му поглед се появи едва забележим проблисък.

– Точно така, ваше величество – увери го Агачак. – Освен това ще получите и Малореа.

– Но тогава Кал Закат ще страда. А аз не искам той да страда. Веднъж заповядал да бичуват баща ми, знаеш ли? Дори щял да го разпъне на кръст, но наоколо нямало никакви дървета.

– Да, чувал съм за това. Но не трябва да се притеснявате, ваше

величество. Закат ще е принуден да се подчинява на вашите заповеди.

– Закат да се подчинява на мен? – Нател се засмя. Звучите, които издаде, бяха лишени от всякакви признаци на мисъл.

– Той няма да има избор, ваше величество. Ако откаже, новият бог мигновено ще го разкъса на безкрайно мънички късчета.

– Нямам нищо против, ако Ургит и Дроста ми се кланят – призна Нател, – но Закат едва ли ще се съгласи да го прави. Ургит и Дроста си мислят, че са много умни. Искам да им смачкам фасона. Но Закат... за него не съм сигурен. – Очите на тула светнаха. – Това означава, че ще получа цялото злато в Ктхол Мургос и Гар ог Надрак, нали? И тогава ще мога да ги накарам да го изкопаят със собствените си ръце и да ми го донесат. – Короната за пореден път се свлече пред очите му и Нател я надигна с показалец.

– Ще получите цялото злато в Малореа, както и скъпоценностите, коприната и прекрасните килими. Дори ще ви дадат собствен слон, който ще можете да яздите.

– Какво е това – „слон“?

– Слонът е огромно животно, ваше величество.

– По-голямо от кон?

– Много по-голямо. Освен това ще получиш и Толнедра, а там има много пари. Целият свят ще ви се подчинява.

– Значи е по-голям и от бивол? Виждал съм ужасно големи биволи.

– Десет пъти по-голям.

Нател се усмихна щастливо.

– Хващам се на бас, че тогава всички ще ми се възхищават.

– Точно така, ваше величество.

– Би ли повторил отново какво трябва да направя?

– Трябва да дойдете с мен до Мястото, което вече не съществува.

– Точно тази част не я разбирам. Как мога да стигна там ако то не вече не съществува?

– Когато му дойде времето, пророчеството ще ни покаже пътя, ваше величество.

– О, разбирам. Имаш ли някаква представа къде се намира това място?

– Открих някои доказателства, че е някъде в Малореа.

Изведнъж Нател се намръщи и викна:

– Ужасно!

– Не ви разбирам...

– Наистина бих искал да дойда с теб, Агачак. Наистина много ми се

иска – защото ще получа много злато, килими, коприна и други неща – и дори ще накарам Ургит и Дроста, а може би и Закат да ми се кланят. Но за жалост не мога да го направя.

– Не ви разбирам. Защо?

– Не трябва да излизам от къщи. Маминка ще ме накаже, ако го направя. Знаеш как стои този въпрос. Дори не мога да си представя, че някога ще отида чак в Малореа.

– Но нали сте крал!

– Това не променя нещата. Винаги правя това, което ми нареди маминка. А тя казва на всички, че съм най-доброто момче.

Агачак не се подаде на непреодолимото си желание да превърне този глупак в крастава жаба, а може би още по-добре – в медуза.

– Искате ли да поговоря с майка ви? – предложи той. – Сигурен съм, че ще мога да я убедя да ви разреши.

– Точно така! Това е великолепно, прекрасна идея, Агачак. Ако маминка каже, че мога да отида, ще дойда с теб бързо като светкавица.

– Добре – рече Агачак и се обърна.

– Хей, Агачак?

– Да?

– Какво означава думата „пророчество“?

Бяха се събрали във Воу Мандор, далеч от бдителните очи на кралете, за да обсъдят нещо, което трябваше да бъде изпълнено незабавно. Постъпката им малко противоречеше на закона, но това не ги интересуваше.

Барак също беше там, както и Хетар, Мандорален и Лелдорин. Рел току-що бе пристигнал от Марагор. Унрак, синът на Барак, седеше на пейката до прозореца.

Графът на Трелхайм се изкашля и призова към тишина. Приятелите се бяха събрали в кулата в крепостта на Мандорален. Златните лъчи на есенното слънце нахлуваха през сводестия прозорец. Барак, огромен и сияещ в зеления си кадифен жакет, бе сресал рижата си брада, косата му беше сплетена на плитки.

– Добре – избоботи той. – Да започваме. Мандорален, сигурен ли си, че стълбището е добре охранявано? Не искам някой да ни подслуша.

– Разбира се, господарю на Трелхайм – отговори сериозно рицарят. – Гарантирам с живота си за това – Мандорален носеше ризница и обшитата със сребро туника.

– Едно обикновена „да“ щеше да е достатъчно, Мандорален – въздъхна Барак. – Значи така – бързо продължи той, – на нас ни е забранено да се присъединим към Гарион и другите, нали?

– Така каза Кайрадис в Реон – отвърна тихо Хетар. Както винаги, той беше облечен в обичайната си дреха от конска кожа и кичурът коса, който се спускаше върху раменете му, беше стегнат със сребърна халка. Седеше отпуснат спокойно в едно от креслата, протегнал дългите си крака напред.

– Е, добре тогава – продължи Барак. – Ние не можем да отидем с тях, но никой не може да ни попречи да отскочим до Малореа по наша собствена работа, нали?

– Каква работа? – бързо попита Лелдорин.

– Все ще измислим нещо. Аз имам кораб. Ще отпътуваме до Тол Хонет и ще купим някакви стоки, които ще са нашият товар. След това ще отплуваме до Малореа и ще започнем някаква търговия.

– Как възнамеряваш да прекосиш Източното море с „Морска птица“? – попита Хетар. – Това може да отнеме много време.

Барак примигна хитро и каза:

– Имам карта. Ще пътуваме край източните предели на Ктхол Мургос и след това ще навлезем в Източното море. Разстоянието оттам до Малореа е съвсем малко.

– Мислех, че мургите са скрили всички карти на тяхното крайбрежие – рече Лелдорин и се навъси.

– Така е – засмя се Барак. – Но докато Джевъллин беше в Рак Урга, успя да открадне една.

– А как успяхте да я вземете от него? – попита Хетар. – Той е попитаен дори от мургите.

– Той се върна в Боктор с кораба на Грелдик. Джевъллин не е добър моряк и често му прилязва. Така че Грелдик е отмъкнал картата и е наредил да направят копие. Джевъллин изобщо не знае за това.

– Твоят план е отличен, графе – рече сериозно Мандорален, – но ми се струва, че откривам в него един недостатък.

– Така ли?

– Целият свят знае, че Малореа е огромен континент, широк хиляди левги. Дължината му от юг до полярния лед на далечния север е дори още по-голяма. Ние ще остареем, преди да открием приятелите си – защото смятам, че си намислил точно това.

– Тъкмо щях да обясня това – каза лукаво Барак. – Докато бях в Боктор, успях здравата да напоя Ярблек. Той е достатъчно

проницателен, когато е трезвен, но като изпие половин буре бира, става словоохотлив. Зададох му няколко въпроса за бизнеса, който той и Силк развиват в Малореа, и научих много полезни неща. Изглежда, че те имат представителства във всички по-големи градове там. И тези представителства са в постоянна връзка помежду си. Независимо от всички други неща, които прави, Силк следи внимателно бизнеса си. Винаги, когато е близо до някое от своите представителства, намира повод и се отбива да провери колко милиона е спечелил през последната седмица.

– Това е напълно в стила му – съгласи се Хетар.

– Всичко, което трябва да направим, е да хвърлим котва в някое малореанско пристанище и да открием офиса на този дребен крадец. Неговите подчинени ще ни кажат къде приблизително се намира. А където е Силк, там са и другите.

– Милорд – извини се Мандорален, – мнението ми е погрешно. Можеш ли да ми простиш, че подцених съобразителността ти?

– Няма нищо, Мандорален – отвърна великодушно Барак.

– Но – възрази Лелдорин – на нас ни е забранено да се присъединим към Гарион и неговите спътници.

– Това е така – съгласи се Мандорален. – Ние не трябва да се приближаваме до тях, защото в противен случай търсенето им е обречено на провал.

– Мисля, че намерих начин да се справим и с това неудобство – заяви Барак. – Ние не можем да яздим с тях. Но Кайрадис не каза, че не можем да ги следваме на известно разстояние, нали? Всичко, което ще правим, е да гледаме собствената си работа и ще вървим на около левга – е, може би миля – след тях. Ще сме достатъчно близо, така че ако изпаднат в беда, ще им се притечем на помощ. В това няма нищо лошо, нали?

Лицето на Мандорален внезапно просветна.

– Това е наш дълг, милорд! – възкликна той. – Наше морално задължение. Боговете не гледат с добро око на тези, които не помагат на странници в опасност.

– Знаех, че ще го приемеш по този начин – рече Барак и потупа своя приятел по рамото с огромната си ръка.

– Празни приказки, с които само увърташ – заяви непоколебимо Релг с дрезгавия си глас. Улгосът беше облечен в туника, твърде подобна на онази, каквато обикновено носеше Дурник. Бледата му кожа беше загоряла от слънцето и той вече не прикриваше очите си с плат. С годишната работа в полето близо до къщата, която беше построил за Тайба и

многобройната им челяд, кожата и очите му бяха привикнали към слънчевата светлина.

– Какво имаш предвид под „празни приказки“? – възрази Барак.

– Точно това, което казвам, Барак. За боговете е важна нашата цел, а не хитроумните ни извинения. Ти искаш да отидеш в Малореа и да погнеш на Белгарион – както и всички ние, – но не се опитвай да заблуждаваш боговете с такива неубедителни доводи.

Всички безпомощно гледаха Релг.

– Но планът е толкова хубав – тъжно каза Барак.

– Може – съгласи се Релг, – но това е неподчинение, а неподчинението пред боговете – и пред пророчеството – е грях.

– Пак ли приказваш непрекъснато за грехове, Релг? – рече с неприкрита досада Барак. – Мислех, че си престанал.

– Не съвсем.

Синът на Барак Унрак, който на четиринайсет години беше едър колкото възрастен мъж, стана от мястото си. Носеше ризница и меч. Косата му беше огненочервена, а бузите му бяха покрити с пухкава брада.

– Да видим дали съм разбрал правилно – подхвана той. Гласът му вече не мутираше и не звучеше пискливо, а беше звучен баритон. – Ние трябва да се подчиняваме на пророчеството, нали така?

– На всяка дума, записана в него – рече твърдо Релг.

– В такъв случай аз трябва да отида в Малореа – каза Унрак.

– Струва ми се, че избързваш малко – възкликна баща му.

– Не е толкова сложно, татко. Аз съм наследствен защитник на Риванския трон, нали?

– Той е намислил нещо – подхвърли Хетар. – Продължавай, Унрак. Кажи ни какъв е планът ти.

– Е – рече младият мъж и се изчерви, защото възрастните го гледаха съсредоточено. – Ако принц Геран е в Малореа и се намира в опасност, аз трябва да отида там. Така казва пророчеството. Аз не зная къде е той и затова ще вървя след крал Белгарион, докато той открие сина си. След това ще го защитавам.

Барак се усмихна широко.

– Но – добави Унрак – аз не съм много опитен в тази работа и може би ще се нуждая от напътствия. Татко, дали ще мога да убедя приятелите ти и теб да дойдете с мен? По този начин, разбира се, няма да ми позволите да допусна някаква грешка.

Хетар се изправи, разгърси десницата на Барак и каза:

– Поздравявам те.

– Е, Релг – подхвърли Барак, – това задоволява ли чувството ти за благоприличие?

Релг помисли известно време и каза:

– Да. Мисля, че ще свърши работа. – След това се засмя – това беше първата усмивка, която Барак виждаше на лицето му. – Кога тръгваме?

Негово императорско величество Кал Закат стоеше до един прозорец във високата кула в Мага Рен и наблюдаваше огромната река Маган. Плавателните съдове с всякакви размери образуваха многобройна армада, движеща се надолу по течението. Те приближиха града в правилен ред и се насочиха към пристана, където кралските полкове чакаха да се качат на борда.

– Имаш ли някакви новини? – попита императорът.

– Нещата долу са твърде хаотични, ваше императорско величество – съобщи Брадору, началникът на Бюрото на вътрешните работи. Той носеше строга кафява връхна дреха. – Изглежда, основният сблъсък между Урвон и Зандрамас ще стане в Пелдан. Урвон се приближава от север. Зандрамас превзе Пелдан миналия месец, за да го превърне в защитна зона между Урвон и Даршива. Съсредоточава войските си в Пелдан, за да го пресрещне.

– Какво мислиш за това, Атеска? – попита Закат.

Генерал Атеска се изправи, отиде до картата, която висеше на стената, погледна я за момент и почука с показалец по нея.

– Тук, ваше величество – посочи той, – е град Фера. Съсредоточаваме войските в тази посока, за да го превземем. Това е най-подходящата база за създаване на предна позиция, от която могат да се провеждат операции. Там река Маган е широка петнайсет мили и няма да е трудно да пресечем пътя на всеки, който пожелае да я премине от Даршива. Така Зандрамас няма да може да изпраща подкрепления. Урвон ще има числено превъзходство и ще разбие армията ѝ. Въпреки това част от войските му също ще бъдат избити. И двете страни желаят фанатично победа и ще се бият до смърт. След като унищожи армията на Зандрамас, Урвон ще спре да събере нови сили и да обlige раните си. Тъкмо тогава трябва да нападнем ние. Той ще бъде слаб и войските му ще са изтощени. Нашите ще са със свежи сили. Изходът на битката е лесно предсказуем. След това ще прекосим река Маган и ще установим надмощието си в Даршива.

– Отлично, Атеска – заяви Закат и за миг върху студените му устни

пробяга усмивка. – В твоя план има нещо, което е и очарователно, и звучи като ирония на съдбата. Първо Урвон елиминира Зандрамас, а след това ние го унищожаваме. Харесва ми идеята, че ученикът на Торак ще свърши мръсната работа вместо нас.

– Ако позволите, ваше величество, аз искам да предвождам войските и да ръководя лично превземането на Фера – каза генералът. – Зандрамас ще предприеме контраатака, защото ние ще разцепим армията ѝ на две. Налага се да укрепим града. Ще поставя патрули по реката, за да попречи на войските ѝ да преминат в Пелдан, заобикаляйки нашите флангове. Това е най-важната част от операцията и искам да я ръководя лично.

– На всяка цена, Атеска – даде съгласието си Закат. – Не бих възложил толкова отговорна задача на никого друго.

Атеска се поклони.

– Ваше величество е много любезен.

– Мога ли да се намеся в разговора, ваше императорско величество? – подхвърли Брадор. – Получихме няколко много обезпокоителни съобщения от Ктхол Мургос. Нашите агенти там твърдят, че между Ургит и алорните протичат някакви много сериозни преговори.

– Между мургите и алорните? – попита недоверчиво Закат. – Те се ненавиждат от векове.

– Вероятно са намерили общ враг – предположи деликатно Брадор.

– Да нямаш предвид мен?

– Това ми се струва логично, ваше величество.

– Трябва да сложим край на това. Мисля, че трябва да нападнем алорните. Трябва да създадем нещо опасно близо до дома им, което да ги тревожи непрекъснато – така няма да имат време за приключения в Ктхол Мургос.

Атеска се изкашля леко, за да прочисти гърлото си.

– Мога ли да говоря направо, ваше величество?

– Никога не съм те чувал да се изразяваш по друг начин, Атеска. Какво искаш да кажеш?

– Единствено някой слабоумен владетел би водил война на два фронта, а само истински безумец би дръзнал да се бие на три. Вие водите война тук в Пелдан, друга в Ктхол Мургос, а замисляте и трета в Алория. Съветвам ви в никакъв случай да не предприемате подобно нещо.

На лицето на Закат се изписа крива усмивка.

– Ти си смел мъж, Атеска – рече той. – Не си спомням някой да ме е наричал слабоумен и истински безумец в едно изречение.

– Вярвам, че ваше величество ще прости откровеността ми, но това е мнението ми по въпроса.

– Всичко е наред, Атеска. – Закат махна с ръка. – Ти си тук да ми даваш съвети, а не да ме ласкаеш. Твоят прост начин на изразяване привлече вниманието ми. Много добре, няма да започваме война срещу алорните, докато не приключим тук. Нека си мислят, че съм слабоумен; истинското безумие обаче е нещо съвсем различно. Светът видя достатъчно при царуването на Таур Ургас. – Императорът закричи из стаята. – Проклинам те, Белгарион! – избухна внезапно той. – Какво си намислил?

– О, ваше величество – Намеси се Брадор. – Белгарион не е на запад. Миналата седмица са го видели в Мелцена.

– Че какво е правил в Мелцена?

– Не можахме да научим това, ваше величество. Но е съвсем сигурно, че е напуснал островите. Смятаме, че се намира някъде в областта недалеч от самите нас.

– И без съмнение ще обърка нещата още повече. Опитай се да го откриеш, Атеска. Наистина искам да си поговоря надълго и нашироко с този млад човек. Той вилнее из света като природно бедствие.

– Ще се опитам да науча точно къде се намира той, ваше величество – отвърна Атеска. – Сега с ваше позволение, ваше величество, искам да следя войските, докато се качват на корабите.

– За колко време ще стигнете до Фера?

– Може би три или четири дни, ваше величество. Ще наредя войниците да хванат веслата и да гребат.

– Това няма да им хареса.

– Не е нужно да им харесва, ваше величество.

– Добре, тръгвай. Аз ще дойда след няколко дни.

Атеска отдаде чест и се обърна, за да излезе.

– О, между другото, Атеска – спря го Закат, – защо не вземеш едно от тези животинчета? – Той посочи няколкото котета в ъгъла.

– Ами... – поколеба се Атеска. – Много съм ви благодарен, ваше величество, но котешката козина кара очите ми да се подушат, да сълзят и накрая направо се затварят. Мисля, че очите ще са ми твърде необходими през следващите няколко седмици.

– Разбирам, Атеска – въздъхна Закат – Е, върви.

Генералът се поклони и излезе.

Закат се замисли, после каза:

– Щом не иска да вземе котето, ще го произведа във фелдмаршал –

но само ако ръководената от него операция е успешна. Разбираш ли?

– Напълно, ваше величество – промърмори Брадор.

Коронацията на ерцхерцог Отрат за император на Малореа премина гладко. Отрат, разбира се, беше недодялан като пън и трябваше да му подсказват какво да прави по време на церемонията. Когато тя приключи, Зандрамас го настани на един пищно украсен трон в палата в Хемил и заповяда на придворните да бъдат безкрайно любезни с него и да го обипват с ласкателства. След това си тръгна съвсем безшумно.

Принц Геран беше в съвсем обикновената стая в храма, която Зандрамас беше избрала за себе си. За него се грижеше една жрица на средна възраст.

– Той се държа много добре тази сутрин, свещена Зандрамас – докладва жрицата.

– Добре, зле – какво значение има? – вдигна рамене Зандрамас. – Сега можеш да си вървиш.

– Да, свещена Зандрамас. – Жената коленичи, после излезе. Принц Геран погледна Зандрамас съвсем сериозно.

– Днес си кротък, твое величество – иронично каза Зандрамас. Изражението на детето не се промени. Въпреки че бяха заедно повече от година, Геран не показваше никакви признаци на привързаност към Зандрамас и което беше по-обезпокоително, не се страхуваше от нея. Момченцето взе една от играчките си и каза:

– Топка.

– Да – отвърна тя. – Топка. – След това, може би защото острият му поглед я обърка, прекоси стаята и застана пред огледалото.

Дръпна назад качулката на наметалото и се взря напрегнато в отражението си. Лицето ѝ все още не беше засегнато. Това поне бе нещо, което се забелязваше с лекота. Тя погледна с отвращение появяващите се и изчезващи бляскави светлинки по кожата на ръцете си. След това решително разтвори дрехата си и погледна отражението на голото си тяло. Петната от блещукащи светлинки се разрастваха, това беше съвсем сигурно. По кожата на гърдите и корема ѝ също имаше потрепващи, въртящи се точки светлина.

Геран се приближи тихичко и застана до нея.

– Звезди – каза той и посочи огледалото.

– Отивай да си играеш, Геран – отвърна му Детето на Злото и се загърна.

13.

Този следобед, докато яздеха на запад, приятелите на Гарион видяха как тежките, оцветени в тъмночервено облаци се наслоиха един върху друг високо, високо в небето и замъглиха небесната синева.

– Тот смята, че трябва да си намерим подслон – сподели Дурник с Белгарат. – Пролетните бури в тази част на света са много опасни.

Белгарат сви рамене.

– И друг път ме е валял дъжд.

– Според него бурята няма да трае дълго – продължи Дурник, но ще е много страшна. Ще мине до утре сутринта. Наистина мисля, че трябва да го послушаме, Белгарат. Не ще има само дъжд и вятър. Тот твърди, че обикновено се разразяват опасни градушки, а ледените парчета достигат големината на ябълка.

Белгарат погледна вече синкавочерните облаци на запад. В мрачните им туловища се раждаха светкавици, политащи страховито към земята.

– Добре – реши вълшебникът. – Днес едва ли ще изминем още много път, дори да продължим. Тот знае ли някакъв подслон наблизо?

– След около левга ще стигнем до някакво селце с множество ферми наоколо – каза Дурник. – Ако и то е като другите, които отминахме, в него няма да има жива душа. Трябва да намерим къща с достатъчно добър покрив, за да ни предпази от градушката.

– Тогава да побързаме. Бурята се приближава. Ще потърся Белдин и ще го помоля да огледа наоколо. – Възрастният мъж вдигна лице към небето и Гарион усети как мисълта му се разнася в пространството.

Приятелите препуснаха напред в галоп. Наметалата им плюсяха под все по-страшните напори на вятъра, който носеше със себе си неприятен студ и първите ледени капки на студения дъжд.

Когато се изкачиха на билото на хълма над пустото село, видяха, че бурята вече е надвиснала над откритата равнина.

– Ще връхлети съвсем скоро – извика Белгарат и гласът му се разнесе като мощно ехо сред свистенето на вятъра. – Трябва да я изпреварим.

Спуснаха се по хълма сред бясно люшкачите се треви, а след това преминаха през нивите, заобикалящи селото. То беше заградено със стена, но портата беше изкъртена и в много от къщите имаше следи от скорошни пожари. Изведнъж Гарион чу рязък звук, след това още един,

последван от още няколко.

– Започна да вали град! – изкрещя той.

Изведнъж Велвет извика от болка и сграбчи рамото си. Силк, без въобще да се замисля, приближи коня си до нейния и я зави с наметалото си, за да я защити от градушката.

Белдин стоеше в двора на една почти непокътната къща.

– Тук! – извика той. – Вратите на обора са отворени! Вкарайте конете!

Всички скочиха от седлата и бързо въведоха конете в подобния на пещера обор. След това затвориха вратите и се втурнаха през двора към къщата.

– Провери ли дали в селото има хора? – извика Белгарат, докато влизаха.

– Няма никой – отговори му Белдин. – Освен ако някой не се е скрил в някое мазе.

Тропотът на ледените зърна отвън ставаше все по-силен и постепенно прерасна в постоянен тътен. Гарион погледна през откренатата врата. Големите ледени буци падаха от небето и се разбиваха на парчета върху калдъръма. С всеки момент ставаше все по-студено.

– Мисля, че се скрихме точно навреме – рече кралят на Рива.

– Би ли затворил вратата, Гарион? – помоли го Поулгара. – И хайде да запалим огън.

Личеше, че къщата е напусната много припряно. Масата и столовете бяха преобърнати и по пода се търкаляха парчета от счупени глинени съдове. Дурник се огледа и откри в ъгъла остатък от свещ. После изправи масата, постави свещта в парче от счупена чиния и извади кремъка и огнивото си.

Тот отиде до прозореца, отвори го, протегна ръка навън и затвори кепенците.

Свещта започна да капе и да пращи, но след това пламъкът стана силен и неподвижен, хвърляйки в стаята златисти отблясъци. Макар че по пода имаше разхвърляни боклуци и преобърнати мебели, стаята изглеждаше добре. Стените бяха варосани, гредите над главите им бяха тъмни и гладко одялани. Имаше и голямо огнище, а до него купчина дърва за огрев.

– Хайде – подкани ги Поулгара. – Не стойте така. Мебелите трябва да се подредят, някой трябва да измете пода. Освен това ни трябва още свещи. Искам да огледам спалните помещения.

Бързо подредиха и почистиха. Дурник запали огъня, огледа го

критично и каза:

– Ще ида да нагледам конете. Искаш ли да донеса вързопите с багажа, Поул?

– Засега ми трябва само храната и готварските съдове, скъпи. Не мислиш ли, че трябва да изчакаш малко, докато градушката намалее?

– Над пътеката до конюшната има широка стряха – отвърна той. – Хората, които са я построили, са познавали добре тукашния климат. – Той излезе, следван от Тот и Ерионд. Гарион отиде до Велвет, която седеше на една грубо издялана пейка и държеше дясното си рамо. Лицето ѝ беше бледо, а челото ѝ беше покрито с пот.

– Много ли боли? – попита я той.

– Градушката просто ме изненада – отвърна тя. – Много мило от твоя страна, че питаш.

– Изобщо не е мило – разгневи се внезапно кралят на Рива. – Аз те приемам като своя сестра, Лизел. Ако се нараниш, ще го приема като лична обида.

– Да, ваше величество. – Усмивката ѝ внезапно огря стаята.

– Не се шегувай с мен, Велвет. Не се опитвай да бъдеш храбра. Ако те боли, просто ми кажи.

– Най-обикновена синина, Белгарион – възрази тя. Големите ѝ кафяви очи бяха изпълнени с искреност, която въпреки всичко не внушаваше доверие.

– Ще те напляскам – заплаши я той.

– Ще ми бъде много интересно. И къде по-точно? – засмя се русокосата девойка.

Гарион се наведе и я целуна по челото.

Тя го погледна изненадано и попита с престорена тревога:

– Защо, ваше величество? Какво ще каже Се'Недра?

– Ще го понесе. Тя те обича толкова, колкото и аз. Ще помоля леля Поул да погледне рамото ти.

– То е добре, Белгарион.

– Искаш ли да поспориш за това с леля Поул?

Тя се замисли, после каза:

– Не. Не искам. Защо не извикаш Келдар да ми подържи ръката?

– Нещо друго?

– Може да ме целунеш още веднъж.

С присъщата за лекарите безпристрастност Поулгара разтвори сивата рокля на Велвет и разгледа внимателно голямата тъмнолилава синина на рамото на русокосото момиче. Велвет се изчерви и скромно

прикри с дрехата съблазнителните си форми.

– Не мисля, че има нещо счупено – рече Поулгара и внимателно опипа нараненото рамо. – Но много боли, нали?

– Забелязах – отвърна Велвет и примигна.

– Сади – каза Поулгара. – Трябва ми болкоуспокояващо. Какво предлагаш?

– Имам отвара от дилиянка, лейди Поулгара – отвърна евнухът.

– Не – каза Поулгара. – Отварата от дилиянка ще отнеме силите й през следващите два дни. Имаш ли блатно омайниче?

Той я погледна стреснато.

– Лейди Поулгара – възрази евнухът. – Блатното омайниче е чудесно болкоуспокояващо, но... – Сади погледна измъчената Велвет. – Но знаете какви странични ефекти има, нали?

– Ще можем да я контролираме, ако се наложи.

– Какви странични ефекти? – попита Силк, готов да защити русокосото момиче.

– То кара човека – как да кажа – да се чувства изпълнен със страст и пламенност – рече деликатно Сади. – В Нийса го използват единствено с тази цел.

– О – рече Силк и се изчерви.

– Една капка – реши Поулгара. – Не. Нека бъдат две.

– Две?! – възкликна Сади.

– Искам действието му да продължи, докато болката премине.

– Добре, две – рече Сади. – Но ще се наложи да я наблюдаваме, докато страничните ефекти преминат.

– Ако се наложи, ще я приспя.

Сади несигурно отвори червената си кутия и извади малко шишенце с тъмнолилава течност.

– Здравият разум ми нашепва обратното, лейди Поулгара – измърмори той.

– Довери ми се.

– Винаги се притеснявам, когато някой изрича тези думи – обърна се Белгарат към Белдин.

– Няма какво да се притесняваш. Бездруго не можем да стигнем далеч, докато момичето не оздравее. Поул знае какво прави.

– Може би – рече Белгарат.

Сади отмери две капки от лилавото лекарство в чаша вода и я разбърка с пръст. След това много внимателно избърса ръката си с парче плат и връчи чашата на Велвет.

– Изпий я бавно – посъветва я той. – Почти веднага ще се почувстваш странно.

– Странно ли? – попита тя подозрително.

– Ще говорим за това по-късно. Всичко, което трябва да знаеш сега е, че болката ще мине.

Велвет отпи няколко глътки и отбеляза:

– Не е лошо.

– Разбира се, че не е – отвърна евнухът. – Ще ти става все по-вкусно и по-вкусно, докато стигнеш до дъното на чашата.

Велвет продължи да отпива малки глътки от течността. Лицето ѝ се изчерви.

– О, богове! – възкликна тя. – Тук изведнъж стана много горещо!

Силк седна на пейката до нея.

– Помага ли ти?

– Какво?

– Как е рамото ти?

– Видя ли синината ми, Келдар? – Тя разтвори роклята си да му покаже рамото си. Той, както и всички останали в стаята видя освен синината и твърде много други забележителни неща. – Оо! – каза тя разсеяно, без да си прави труд да закопчае дрехата.

– Мисля, че е по-добре да предприемете предпазните мерки, за които споменахте, лейди Поулгара – напомни и Сади. – Ситуацията може да излезе извън контрол всеки момент.

Поулгара кимна и бързо постави едната си ръка върху челото на Велвет. Гарион почувства лекия тласък на волята ѝ.

– Доспа ми се – каза Велвет. – Това от лекарството ли е?

– Да, може да се каже, че е така – отговори Поулгара.

Главата на Велвет клюмна, след това русокосата девойка се облегна на рамото на Силк.

– Вдигни я, Силк – каза Поулгара. – И ела да ѝ намерим легло.

Силк вдигна спящото момиче и го изнесе от стаята. Поулгара вървеше след него.

– Това лекарство винаги ли има този ефект? – обърна се Се'Недра към Сади.

– Блатната омайниче ли? О, да. То може да накара дори дърво да се влюби в някого.

– Действа ли и на мъжете?

– То не прави разлика между мъжете и жените, ваше величество.

– Много интересно. – Малката кралица хвърли кос, изпълнен с

лукавство поглед към Гарион. – Пази това шишенце, Сади.

– О, я стига! – възкликна Гарион.

Поулгара и Силк се върнаха и вълшебницата каза:

– Велвет спи. Разгледах и другите стаи. Изглежда, че домакинята е била много подреден човек. Единствено тук е разхвърляно – явно защото са бягали. – Тя остави свещта и приглади сивата си рокля. Лицето ѝ сияеше доволно.

– Радвам се, че ти харесва – каза Белдин, който лежеше на една пейка до прозореца.

– Колко път има до реката? – попита го Белгарат.

– Много. Поне един ден бърза езда. Не мога да бъда по-точен. Когато задуха вятърът, едва не оскуба всичките ми пера.

– Местността пред нас населена ли е?

– Трудно е да се каже. Летях доста високо, но дори и да е имало някакви хора, със сигурност са се скрили от бурята.

– Ще се наложи да огледам наоколо утре сутринта. – Белгарат протегна крака към огнището. – Добре, че запалихме огън. Въздухът е доста студен.

– Случва се, когато върху земята са натрупани три-четири пръста лед – отвърна Белдин. – Знаеш ли, ако подобни бури са обичайно явление следобед, ще се наложи да прекосим Маган в сутрешните часове. Няма да е много забавно, ако завали град, докато сме напред реката.

– Престани веднага! – обърна се Сади към бутилката на Зит и в гласа му прозвучаха остри нотки.

– Какво има? – попита Се'Недра.

– Издаваше странни звуци – отговори Сади. – Исках да проверя дали е добре, ала тя изсъска срещу мен.

– Е, нали змиите винаги съскат.

– Но сега беше различно. Предупреди ме да стоя далеч от нея.

– Да не се е разболяла?

– Не мисля. Зит е млада, а и аз винаги проявявам голямо внимание с какво я храня.

– Може би се нуждае от ободряваща отвара. – Се'Недра погледна въпросително към Поулгара.

Поулгара се засмя и безпомощно отвърна:

– Съжалявам, Се'Недра. Нямам никакъв опит в лечението на влечуги.

– Не може ли да говорим за нещо друго? – попита наскърбено Силк. – Зит наистина е хубаво малко животинче, но все пак е змия.

Се'Недра се обърна към него, очите ѝ блеснаха и тя възкликна:

– Как можа да го кажеш! Досега тя е спасявала живота ни два пъти – в Рак Урга, когато ухапа онзи гролим, и в Ашаба, когато ухапа Харакан. Без нея нямаше да сме тук. Можеш да покажеш поне малко благодарност към нея.

– Ами... – несигурно каза дребният драснианец. – Може би имаш право, Се'Недра, но, по дяволите, не мога да понасям змиите.

– Аз дори не я приемам като змия.

– Се'Недра – търпеливо каза той, – тя е дълга, извива се, няма крака и ръце, а на всичко отгоре е и отровна. Като правило такова нещо се нарича змия.

– Ти си пълен с предразсъдъци – обвини го малката кралица.

– Знаех си, че ще кажеш това.

– Много съм разочарована от теб, Келдар. Тя е сладко, любвеобилно, храбро малко същество, а ти я обиждаш.

Силк я погледна за миг, след това се изправи и се поклони зрелищно пред глинената бутилка.

– Ужасно съжалявам, скъпа Зит – извини се той. – Не зная, защо се държах по този начин. Ще ми прости ли твоето малко студено зелено сърце?

Зит изсъска срещу него, после съскането се превърна в нещо подобно на глухо сумтене.

– Тя казва да я оставиш на мира – обърна се към него Сади.

– Наистина ли разбираш какво казва?

– Общо взето, да. Речникът на змиите е много беден и не е трудно да разпознаваш фразите. – Евнухът се намръщи. – Напоследък Зит ругае много, а това не е в неин стил. Обикновено се държи като истинска дама.

– Не мога да повярвам, че участвам в подобен разговор – рече Силк, поклати глава и излезе от стаята.

Дурник се върна с Тот и Ерионд – носеха вързопите с храна и домакинските съдове на Поулгара. Вълшебницата погледна към огнището и каза:

– Напоследък ядем много еднообразна храна. Тук обаче разполагаме с добре оборудвана кухня, защо да не се възползваме от нея? – Вълшебницата започна да оглежда запасите си. – Ще ми се да имам по-разнообразни продукти – измърмори тя сякаш на себе си.

– В задния двор има кокошарник, Поул – подхвърли Белдин.

– Дурник, скъпи – каза тя замечтано.

– Веднага ще се погрижа, Поул. Три кокошчици може би?

– Нека да са четири, тъкмо ще имаме и за из път. Се'Недра, отиди с него и донеси всички яйца, които намериш.

Се'Недра я погледна изумено.

– Никога не съм събирала яйца, лейди Поулгара.

– Не е, трудно, скъпа. Просто внимавай да не ги счупиш.

– Но...

– Ще направя за закуска омлет със сирене.

Очите на Се'Недра блеснаха и тя бързо каза:

– Ще взема кошница.

– Прекрасна идея, скъпа. Има ли още някакви интересни места тук?

– Отзад има пивоварна. – Белдин сви рамене. – Нямах достатъчно време, за да я огледам.

Белгарат веднага се изправи и каза:

– Ами да отидем да видим.

– Фермерите не правят добра бира, Белгарат.

– Е, тази може би ще бъде изключение. Няма как да разберем преди да опитаме, нали?

– Прав си.

Двамата вълшебници излязоха, а Ерионд се зае да слага още дърва в огъня.

Се'Недра се върна намръщена и се оплака:

– Кокошките не ми дават яйцата си, лейди Поулгара. Седят върху тях.

– Трябва да бръкнеш да ги вземеш, скъпа.

– Няма ли да се ядосат?

– Да не би да те е страх от кокошки?

Очите на малката кралица блеснаха с неподозирана твърдост и тя излезе от стаята с решителна походка.

В мазето имаше изобилни запаси от зеленчуци, а Белгарат и Белдин донесоха бъчва с бира. Докато пилетата се печеха, Поулгара претърси кухнята, намери брашно и други продукти и веднага запретна ръкави.

– Ще похапнем бисквити тази вечер – рече тя, – а утре сутринта ще има топъл хляб.

Гарион не беше ял толкова вкусна вечеря от няколко месеца. В гостилниците и кръчмите често си устройваха пиршества и храната беше добра, но гозбите на леля Поул се отличаваха с невероятния си вкус и аромат. Едва ли друг готвач на земята беше толкова умел в своя занаят. След като изяде повече, отколкото беше добре за стомаха му, кралят на

Рива отмести чинията и с въздишка се облегна на стола.

– Радвам се, че реши да оставиш малко и за нас – подхвърли Се'Недра малко презрително.

– Сърдиш ли ми се за нещо? – попита я той.

– Не, Гарион просто съм малко ядосана.

– Защо?

– Една кокошка ме клъвна. – Тя посочи подноса. – Ей тази. – После откъсна кълката на кокошката и я захапа свирепо с малките си зъби. – На ти! – възкликна тя с отмъстителен тон. – Харесва ли ти?

Гарион познаваше добре съпругата си и затова не се засмя.

След вечеря поседяха доволно около масата. Бурята откънелно вилнееше.

На вратата се чу почукване, което привлече вниманието им въпреки тътената на урагания вятър. Гарион скочи и протегна ръка към меча.

– Не искам да ви тревожа – долетя писклив глас от другата страна на вратата. – Просто исках да се уверя, че имате всичко, от което се нуждаете.

Белгарат се изправи, отиде до вратата и я отвори.

– Свещени Белгарат – поздрави го мъжът, който стоеше отвън, и се поклони с дълбоко уважение. Беше много възрастен, със снежнобяла коса и слабо сбръчкано лице. И без никакво съмнение беше гролим.

Белгарат го погледна предпазливо и каза:

– Ти ме познаваш?

– Разбира се. Познавам всички ви. Чаках ви. Може ли да вляза?

Без да каже нито дума, Белгарат се отдръпна встрани да му направи място. Старият гролим влезе – пристъпваше несигурно, подпирайки се на дълъг бастун. Поклони се на Поулгара и каза:

– Лейди Поулгара. – След това се обърна към Гарион. – Ваше величество, ще ми простите ли?

– За какво? – попита Гарион. – Ти не си ми направил нищо лошо.

– Напротив, ваше величество. Когато разбрах какво се е случило в Града на Вечната нощ, ви намразих. Можете ли да ми простите?

– Няма за какво да ти прощавам. Било е съвсем естествено да изпитваш такива чувства към мен. Но доколкото разбирам, си променил възгледите си, нали?

– Нещата се промениха, крал Белгарион. Новият бог на ангараките ще бъде много по-добър и по-благороден от Торак. Сега живея само за да служа на този бог и чакам с нетърпение идването му.

– Седни, приятелю – каза му Белгарат. – Значи си постъпил така

поради някаква религиозна причина?

Старият гролим се отпусна на стола и сбръчканото му лице грейна в усмивка.

– Сърцето ми се трогна, свещени Белгарат – отвърна той простичко. – Бях посветил целия си живот в служба на Торак в храма на това село. Тъгувах повече, отколкото можете да си представите, когато научих за смъртта му. Служех му, без да поставям под въпрос нищо, което прави. А после с неговия образ от стената на храма и вече украсявам олтара с цветя, вместо с кръвта на хората, убити по време на жертвоприношенията. Съжалявам горчиво за всеки път, когато аз самият съм държал ножа, изпълнявайки кървавите ритуали.

– Какво те накара да се промениш? – попита го Поулгара.

– Един глас, който чух в дъното на душата си, лейди Поулгара. Този глас ме изпълни с огромна радост. Дори ми се стори, че виждам как светлина обгръща целия свят.

– Какво ти каза този глас?

Възрастният гролим пхна ръка под черната си роба и извади един пергамент.

– Беше ми много трудно да напиша думите точно така, както ги изричаше гласът – отговори той. – Ала бях получил такива инструкции. Човек може да повтори неправилно думите, които е чул, може да ги промени, ако не му харесват, или да разбере погрешно съдържанието им. – Той се усмихна. – Каквото написах, е за благо на хората. И тези думи са запечатани в сърцето ми и никой не може да ги заличи, както никой не е в състояние да ги изтрие от този лист. – Гролимът вдигна пергаментата и с треперещ глас зачете: – „Запомнете. В дните, които ще последват срещата между Детето на Светлината и Детето на Мрака в Града на Вечната нощ, сред свещениците, служещи на Бога на Мрака, ще настъпи огромно отчаяние. Това е така, защото Тъмният бог ще бъде победен и няма да се появява пред поклонниците си. Но ти, човече, не унивай! Нека те окуражава мисълта, че отчаянието е нощ, която ще бъде изместена от изгряващото слънце на надеждата. Казвам ти: сред ангараките ще има ново рождество и ще се въздигне нов бог – този, който е предопределен да води страната от самото начало на дните. И знай – Богът на Злото е роден от нищото в мига, когато вселената била разделена на две отделни начала. Той не е предопределен да предвожда и защитава ангараките. В последния сблъсък между Детето на Мрака и Детето на Светлината пред вас ще се появи истинският Бог. Трябва да му отдадете сърцата си и да му се посветите изцяло. Пътят, който ще поемат

ангараките, ще бъде определен от избора на новия бог. След като този избор е направен, никой не може да го промени. От него зависи дали на Земята ще надделее доброто, или злото. Запомни – двама ще се изправят един срещу друг на Мястото, което вече не съществува, но само един от тях ще бъде избран. Детето на Светлината и Детето на Мрака ще се отърсят от товара на духовете, които ги водят, и ще останат в очакване на великия избор. Ако бъде пред почетен единият от тях, светът ще потъне в мрак. Но ако бъде избран другият, навсякъде ще грейне ярка светлина и онова, което е предсказано още преди сътворението на света, ще се сбъдне. Чакайте, изпълнени с надежда, и се отнасяйте към останалите люде с доброта и любов. Това ще се хареса на истинския бог. Ако той надделее и бъде избран, ще те благослови и кръстът ти ще бъде в живота.“ – Старият гролим отпусна пергаментата и сведе набожно глава. – Това ми каза гласът. Сега сърцето ми е изпълнено с радост и отчаянието е прогонено.

– Много сме ти благодарни, че сподели това с нас – каза Белгарат. – Искаш ли да хапнеш нещо?

Гролимът поклати глава.

– Вече не се храня с месо. Не искам да обиждам своя бог. Изхвърлих жертвения кинжал и няма да проливам ничия кръв до края на своя живот. – Той стана. – Сега ще си тръгна. Дойдох само, за да споделя с вас онова, което ми каза гласът. Бъдете сигурни, че поне един от ангараките ще се моли за успеха ви.

– Благодарим ти – отговори му искрено Белгарат, отиде до вратата и я отвори.

– Думите му бяха наистина много ясни и точни, нали? – отбеляза Белдин, след като гролимът си тръгна. – За пръв път чувам пророчество, което съдържа толкова подробности.

– Значи според теб той беше истински пророк? – попита Силк.

– Разбира се. Това е класически случай. Има всички признаци – първоначално е изпаднал в екстаз, след това е променил коренно личността си. Всичките необходими условия са изпълнени.

– Въпреки това има нещо, което не ми харесва – намеси се Белгарат и се намръщи. – Прекарал съм векове наред, четейки различни пророчества. Казаното от него не прилича на нито един текст, какъвто съм виждал досега – нито от нашите, нито от техните пророчества. – Той погледна Гарион и попита: – Можеш ли да се свържеш с твоя приятел? Трябва да поговорим с него.

– Ще опитам – отвърна Гарион. – Той не се появява винаги, когато

го призова.

– Провери дали можеш да го откриеш. Каж ми, че е извънредно важно.

– Ще видя какво мога да направя, дядо – Гарион седна, затвори очи и попита: „Чуваш ли ме?“

„Моля те, не крещи, Гарион – изрече с болка гласът. – Направо ме заболяват ушите.“

„Извинявай, не знаех. Дядо иска да си поприказва с теб.“

„Добре. Отвори очи, Гарион. Не виждам, когато ги затваряш.“

И както понякога се случваше, Гарион отново се почувства изолиран в някакъв далечен кът на съзнанието си и сухият глас заговори вместо него.

– Добре, Белгарат – изрече той с устните на Гарион. – Какво има?

– Искам да ти задам няколко въпроса – отговори възрастният мъж.

– Това не е нищо ново. Ти винаги имаш въпроси.

– Чу ли какво каза гротимът?

– Естествено.

– Ти ли беше? Имам предвид ти ли беше гласът, който той е чул?

– Не, не бях аз.

– Тогава е бил гласът на другия?

– Не, не беше и неговият.

– В такъв случай кой е бил?

– Понякога не ми се вярва, че Алдур те е избрал за свой пръв ученик. Или може би мозъкът ти е изгубил силата и пъргавината си?

– Хайде да не се обиждаме – рече Белгарат обидено и Белдин се засмя подигравателно.

– Добре – въздъхна гласът. – Ще ти обясня всичко внимателно. Опитай се да разбереш колкото се може повече. Самият аз и моята противоположност се появихме на света, когато Съдбата беше разделена на две части. Схвана ли тази част от думите ми?

– Вече зная това.

– И дори си го запомнил? Изумително.

– Благодаря – отвърна сърдито Белгарат.

– Служа си с речника на Гарион. Той е расъл във ферма, затова понякога се изразявам грубо. Нима не е логично, че сега, когато двете части на Съдбата отново ще се обединят, трябва да се появи и нов глас? Моята противоположност и аз изпълнихме задачата си и повече няма нужда от нас. Ние враждуваме помежду си от милиони години и това е променило схващанията ни.

Белгарат изглеждаше леко уплашен след тези думи.

– Помисли – каза гласът. – Аз не мога да се справя с всички проблеми на обединената вселена. Насъбрал съм твърде много недоволство в себе си. Новият глас, който ще се появи, няма да страда от никакви предубеждения. Така ще е по-добре, повярвай ми.

– Ще ми липсваш.

– Не ставай сантиментален, Белгарат. Няма да мога да го понеса.

– Почакай. Новият глас ще се появи след срещата, нали?

– Всъщност точно в момента на последната среща.

– Как тогава е говорил на стария гролим, ако не съществува?

– Времето не е от голямо значение за нас, Белгарат. Ние можем да преминаваме в бъдещето или в миналото и това никак не ни затруднява.

– Следователно гласът е разговарял с гролима от бъдещето?

– Очевидно е така. – Гарион почувства, че по устните му пробягва иронична усмивка. – Откъде знаеш, че аз не говоря с теб от миналото?

Белгарат примигна.

– Сега разбираме точно какво искаш да ни кажеш – извика триумфирошо Белдин. – Ще победим, нали?

– Надявам се, че ще стане така, но няма никакви гаранции.

– Гласът, който е чул гролимът, принадлежи на някой по-добър бог, нали?

– Да.

– Ако спечели Детето на Злото, богът няма да е особено добър, нали?

– Да, няма да бъде.

– Гласът идва от бъдещето – тоест след избора на новото божество. Това означава, че Детето на Светлината ще победи, нали?

Гласът въздъхна.

– Защо винаги усложняваш нещата, Белдин? Гласът, които е разговарял с гролима, потвърждава вероятността да се появи новият дух. Гласът се обръща към миналото, за да подготви нещата, в случай че Детето на Светлината надделее в битката. Изборът все още не е направен, знаеш това.

– Но тази възможност има огромна сила, нали?

– Да, понякога в съществуващите възможности се крие по-голяма сила, отколкото в самата действителност.

– В такъв случай другият дух също може да се върне в миналото и да прави приготовления, нали?

– Не бих се изненадал, ако стане точно така. Най-сетне забеляза

очевидното.

– Следователно отново сме там, откъдето започнахме. Все още има две пророчества, които се борят за надмощие във времето и пространството.

– Не. Изборът ще елиминира едното от тях веднъж завинаги.

– Това не го разбирам – призна Белдин.

– Въобще не мислех, че ще разбереш.

– Какви приготовления прави новият глас? – попита внезапно Поулгара.

– Гролимът, който дойде при вас, ще бъде пророкът и първият ученик на новия бог – разбира се, ако Детето на Светлината победи.

– Та той е гролим!

– Не аз взимам решенията. Новият бог ще бъде закрилник на всички ангараки. В такъв случай подобен избор наистина има смисъл.

– Значи ще се наложи да свикнем с това... но мисля, че ще ни трябва известно време.

– Ти страдаш от същите предразсъдъци като мен, Поулгара – засмя се гласът. – Но мисля, че в края на краищата ще се приспособиш по-лесно от тези двама упорити старци. С времето ще приемеш направения избор. А сега, ако нямате повече въпроси, аз си тръгвам. Имам да върша още работа – в друго измерение на времето.

14.

Залезващото слънце хвърляше жълтеникави отблясъци върху обгазените в тъмноалено облаци, намирайки пролуки сред напорите на приближаващата буря. Гарион се изкачи на един хълм и погледна към долината, която трябваше да прекосят. Там забеляза няколко сгради. Изглеждаха му толкова познати, че приклепна и се взря с изумление в тях. След това застана на четири крака и пълзя внимателно през високата трева. Не видя никакъв пушек. Голямата порта беше отворена, но той не желаше да рискува – фермерите изпитваха подсъзнателна омраза към вълците и Гарион не искаше някой от тях да изпрати от засада някоя стрела по него.

Спря и легна по корем на земята. Изглежда, постройката беше изоставена. Той се затича напред и се промъкна внимателно през отворената порта. Дворът беше голям почти колкото фермата на Фалдор, която се намираще на половин свят оттук.

Шмугна се през отворената врата на близката барака и започна да души въздуха: заслушваше се внимателно, за да разбере дали наистина е сам. От чифлика не долиташе никакъв шум освен жалното мучене на някаква крава с натежало виме, която чакаше да бъде издоена. Усети и миризма на хора, но те бяха напуснали чифлика отдавна.

Измъкна се от бараката и затича от врата на врата – отваряше ги, натискайки дръжките на бравите с челюсти. Мястото му се стори толкова познато, че изпита непреодолима носталгия, макар и да си мислеше, че отдавна е забравил това чувство. Пристройките приличаха много на тези във фермата на Фалдор. Ковачницата беше почти същата като онази, в която навремето работеше Дурник. Стори му се дори, че чува ударите, които приятелят му непрестанно сипеше върху наковалнята. Беше сигурен, че дори да затвори очи ще прекоси безпогрешно двора и ще стигне в кухнята.

Обиколи една подир друга всички стаи на приземния етаж. След това се изкачи по стълбите на горния. Ноктите на краката му дращеа дървените стъпала.

Навсякъде беше пусто.

Излезе от къщата и потръгна към обора. Кравата измуча панически и той спря – не искаше да я безпокои.

„Лельо Поул“ – извика мислено той.

„Да, скъпи?“

„Тук няма никой. Мястото наистина е чудесно.“

„Думата «чудесно» трябва да се използва в много редки случаи, скъпи.“

„Почакай, докато го видиш сама.“

След малко Белгарат се шмугна през портата, подуши въздуха, огледа се, възвърна човешкия си облик и се засмя.

– И сякаш се връщаме вкъщи, нали?

– Аз си помислих същото – отвърна Гарион, изправи се и отупа дрехите си.

Белдин долетя, описвайки широка спирала, кацна, също прие човешкия си образ и каза:

– Можем да стигнем там преди да се стъмни.

– Ще останем тук – каза Белгарат. – По брега на реката може да има охрана. Няма да имаме никаква полза, ако безпричинно дебнем в тъмното.

Гърбавият магьосник сви рамене.

– Както желаш.

Поулгара, бледа и безшумна като привидение, прелетя над стената, кацна на двуколката, която стоеше наред двора, бързо прие човешки образ и възкликна:

– О, богове! Имаш право, Гарион. – И тръгна към кухнята.

След пет минути Дурник въведе останалите в двора, огледа се, засмя се и каза:

– Човек може да си помисли, че самият Фалдор ще излезе да ни посрещне. Как е възможно две ферми, които са на толкова голямо разстояние една от друга, да си приличат толкова много?

– Това е най-подходящият начин за разположението на постройки в една ферма, Дурник – каза Белгарат. – Рано или късно всички практични хора на земята ще го разберат. Можеш ли да накараш кравата да млъкне? Няма да можем да спим, ако продължи да мучи.

– Веднага ще я издоя. – Ковачът скочи от седлото и поведе коня си към обора.

Белгарат го погледна с умиление и отбеляза:

– Утре сутринта май ще се наложи да го отведем насила оттук.

– Къде е Поулгара? – попита Силк, докато помагаше на Велвет да слезе от седлото.

– Къде другаде, освен в кухнята? – Белгарат посочи отворената врата. – Може би ще се окаже по-трудно да измъкнем нея оттам, отколкото да накараме Дурник да излезе от ковачницата.

Велвет изглеждаше разсеяна, дори замечтана. Ефектът от лекарството, което ѝ беше дал Сади, все още не беше преминал. Гарион се наядваше, че Поулгара стриктно я държи под контрол.

– Колко мило – рече тя и се облегна на рамото на Силк. – Напомня ми за родния дом.

Изражението на Силк беше предпазливо като на човек, готов да си плюе на петите.

Тази вечер отново се нахраниха добре. Златната светлина на восъчните свещи изпълваше стаята и се отразяваше от излъсканите дъна на медните котли, които висяха на стената. Стаята беше уютна и топла въпреки бурята, която се бе разразила още в ранния следобед. Навън ечеше воят на вятъра и тътенът на гръмотевиците и силни дъждовни струи се забиваха косо в прозорците.

Гарион беше изпълнен с необикновено спокойствие, каквото не беше изпитвал повече от година. Прие го с благодарност, защото знаеше, че то ще укрепи силите му за изпълнените с безкрайно напрежение месеци, които го очакваха.

– О, богове! – възкликна Сади, който бе клекнал да даде на Зит купичка току-що издоено мляко.

– Какво има, Сади? – попита Велвет. Ефектът от лекарството беше преминал и вече не се налагаше Поулгара да я държи под око.

– Зит ни е приготвила малка изненада – каза евнухът с истинска наслада. – Всъщност няколко малки изненади.

Велвет се приближи любопитно към него и възкликна:

– О! Възхитителни са, нали?

– Какво има? – попита Поулгара.

– Нашата скъпа Зит стана майка – отвърна Велвет.

Всички станаха и отидоха да видят новородените змийчета. Също като майка си те бяха яркозелени и имаха характерната червена ивица от главата до опашката. Бяха пет, мънички като червейчета. Всички бяха изпъззели до чинийката и пиеха мляко, като мъркаха доволно, подали раздвоените си езичета. Зит се бе навела загрижено над тях, ала не изглеждаше никак застрашително.

– Това обяснява защо напоследък се държеше толкова зле – заключи Сади. – Защо не ми каза, Зит? Можех да ти помогна при раждането.

– Не бих желал да бъда акушерка на змия – рече Силк. – Освен това мислех, че влечугите снасят яйца.

– Повечето от тях наистина го правят – призна Сади. – Но има някои живораждащи видове. Зит е от тях.

– Аз си мислех, че просто е малко напълняла – сподели Велвет. – А през цялото време тя е била бременна.

Дурник се намръщи.

– Тук нещо не е наред – каза той. – Нийса не е ли единственото място, където се среща този вид змии?

– Да – отвърна Сади. – И дори там са истинска рядкост.

– Но как тогава... – Дурник се изчерви. – Как е станало това? Ние от доста време не сме ходили в Нийса. Къде Зит е срещнала бащата?

Сади примигна.

– Наистина! Това е невъзможно. Зит, какво си направила?

Малката зелена змия не му обърна никакво внимание.

– Това не е чак такава загадка, Сади – рече Ерионд и се засмя. – Не си ли спомняш какво каза Кайрадис на Зит, когато бяхме в Ашаба?

– Че нещо е било отложено. Наистина не обърнах внимание на думите ѝ. Точно тогава бяхме заети с нещо друго, което ми отвлече вниманието, ако си спомням правилно.

– Пророчицата каза: „Бъди спокойна, малка сестрице. Това, за

което си родена, вече е изпълнено. Дълго отлаганото събитие най-сетне ще се случи.“ Значи за това е говорила Кайрадис. Раждането на змийчетата е дълго отлаганото събитие.

– Знаеш ли – обърна се Белдин към Белгарат, – мисля, че той има право. Това не е единственият път, когато пророчеството се намесва така, че събитията да потекат в нужната посока. Думите „за което си родена“ означават, че Зит е била предопределена за едно – да ухапе Харакан. След като го направи, всичко продължи по обичайния си начин. – След това гърбавият магьосник погледна Ерионд. – Как си спомни какво точно каза Кайрадис? Всички бяхме доста нервни, докато стояхме в тронната зала на Урвон.

– Винаги се стремя да запомням това, което казват около мен – отговори Ерионд. – Може би няма да го разбере веднага, но рано или късно всичко отива на мястото си.

– Това момче е много странно, Белгарат – рече Белдин.

– Всички сме забелязвали това по един или друг повод.

– Нима наистина е възможно? – обърна се Сади към стария вълшебник. – Имам предвид дали въобще е възможна такава намеса?

– Не трябва да задаваш подобни въпроси на дядо – засмя се Гарион. – Той вярва, че няма невъзможни неща.

Силк стоеше на безопасно разстояние от Зит и потомството ѝ. Веждите му бяха леко повдигнати.

– Честито, Зит – рече най-сетне той на малката зелена майка. След това погледна строго приятелите си. – Предполагам, че всичко това е много хубаво, но ако някой ги нарече „сладки малчугани“, просто ще започна да крещя.

Всички се окъпаха и си легнаха, но Се'Недра беше неспокойна и се въртеше в леглото. Внезапно малката кралица се надигна.

– Чудя се дали млякото все още е топло – промърмори тя, после отметна одеялото и леките ѝ стъпки помилваха пода. – Ти искаш ли мляко, Гарион?

– Не, благодаря, скъпа.

– То ще ти помогне да заспиш.

– Нямам проблеми със съня.

Тя му се изплези и излезе в коридора.

Върна след малко с чаша мляко. Усмивваше се дяволито.

– Какво ти е толкова смешно? – попита я той.

– Видях Силк.

– И какво от това?

– Той не ме забеляза, но аз го видях. Тъкмо влизаше да си ляга.

– Може да си ляга, когато пожелае.

Кралицата се засмя още веднъж и скочи в леглото.

– Тъкмо това ти приказвам, Гарион – рече тя. – Не влизаше в своята спалня.

– О – изкашля се объркано Гарион. – Изпий си млякото.

– Аз застанах до вратата и подслушвах известно време разговора им – добави Се'Недра. – Искаш ли да чуеш за какво си говореха?

– Не, не особено.

Но въпреки това малката кралица му разказа всичко.

Дъждът беше преминал, но далеч на запад се чуваше тътен от гръмотевици и множество светкавици разсичаха небето на хоризонта. Гарион се събуди внезапно и се надигна в леглото. Отвън се чуваше някакво бучене, различаващо се от воя на бурята, на моменти съпроводяно от пронизителен рев. Кралят на Рива се измъкна от завивките и излезе на терасата, която заобикаляше вътрешния двор от всички страни. На около половин миля на запад се придвижваше дълга колона хора със запалени факли. Гарион реши да приеме образа на вълк и да провери какви са тези хора.

Факлите се движеха много бавно. Докато Гарион приближаваше с дълги скокове към тях, забеляза, че светлината от пламъците се вижда много по-високо, отколкото ако хората язدهа коне. Глухият, тътенещ звук и съпроводящият го рев продължаваха да огласят пространството наоколо. Едрият вълк спря до един къпинак и приклепна, за да наблюдава и слуша. Дългият керван от огромни сиви животни се движеше с тежки стъпки в нощта в североизточна посока. Гарион беше виждал фантом слон на остров Веркат в Ктхол Мургос, когато леля Поул беше накарала лудия отшелник да избяга в гората. Ала фантом е едно, а действителността – нещо съвсем друго. Слоновете бяха огромни, по-големи от всички животни, които Гарион беше виждал. Постоянната скорост, с която се движеше керванът, изразяваше страховитата мощ на тези същества. Главите и хълбоците им бяха покрити с метални ризници и Гарион потръпна при мисълта за смазващата тежест на метала. Въпреки това слоновете се движеха, сякаш ризниците бяха леки като паяжина. Ушите им, наподобяващи корабни платна, се люшкаха, а хоботите им се

поклашаха пред тях като махала. От време на време някой от слоновете извиваше нагоре хобот и докосвайки челото си, издаваше пронизителен рев.

Върху огромните бавно движещи се животни, облечени с грубо изработени брони мъже язدهа. Върху всеки огромен врат седеше човек с кръстосани крака и стискаше факла. Другите зад него бяха въоръжени с копия, прашки и малки лъкове. В началото на колоната, яхнал врата на огромен слон, по-висок цял метър от останалите, седеше облечен в черна роба гролим.

Гарион се изправи и се промъкна по-близо. Предпазливите му стъпки не вдигаха никакъв шум в мократа от дъжда трева. Беше сигурен, че слоновете ще усетят миризмата му, но прецени, че толкова едри животни няма да обърнат внимание на хищник, който не представлява опасност за тях – пред тези могъщи същества се почувства дребен като бълха. Това усещане никак не му хареса. Собственото му тегло беше над осемдесет килограма, но теглото на слоновете не се измерваше в килограми, а в тонове.

Продължи да върви с тихи стъпки край колоната, без да се приближава на повече от петдесет метра, до нея, като през цялото време душеше въздуха и се ослушваше напрегнато. Вниманието му беше съсредоточено върху облечения в черна роба гролим на първия слон.

Слоновете продължаваха да се движат с бавни стъпки напред.

На пътеката пред слона в началото колоната се появи фигура, облечена в лъскав черен сатен, който проблясваше под светлината на факлите. Колоната спря и Гарион се промъкна още по-близо. Облечената в сатен фигура отметна качулката на наметалото си. В плътта на ръката и блещукаше силна, въртяща се в множество пламнали кръгове светлина. В Ашаба и Замад Гарион беше видял за кратко лицето на жената, която бе отвлякла сина му. Но сблъсъците с магьосницата от Даршива бяха толкова опасни и ужасяващи, че той не бе имал достатъчно време да запомни чертите на Детето на Мрака. Сега, приближавайки се още по-близо, кралят на Рива се взря в осветеното от факлите лице.

Чертите ѝ бяха правилни, дори красиви. Косата ѝ беше черна, а кожата ѝ беше почти толкова бледа, колкото тази на братовчедка му Ада-ра. Но приликата свършваше дотук. Зандрамас беше гролим и черните ѝ очи притежаваха типичната за всички ангараки острота. Носът ѝ беше орлов, по широкото ѝ чело не се виждаше нито една бръчица, брадичката ѝ беше остра и придаваше на цялото лице тригъглен вид.

– Чаках те, Нарадас – каза тя с глас, в който се чувстваше остър

чужд акцент. – Къде беше?

– Прости ми, господарке – извини се гролимът, който беше възседнал врата на огромния слон. – Пастирите бяха по-далече на юг, отколкото бяхме предупредени. – Той също свали качулката си. – Лицето му беше сурово, белите му очи проблеснаха под светлината от факлите. – Как върви борбата със слугите на Урвон?

– Зле, Нарадас – отвърна тя. – Неговите пазачи, хората и хрътките плюс тълпите войници на негова страна извън Каранда надвишават по брой нашите сили.

– Аз водя след себе си полк бойци на слонове, господарке – съобщи й Нарадас. – Те ще обърнат хода на битката. Тревата в централните области на Пелдан ще се напои с кръвта на пазачите на Урвон, чандимите и карандите. Ще ги отблъснем и ще превърнем завинаги Даршива в оазис на сигурността.

– Изобщо не се интересувам от Даршива, Нарадас. Аз искам да завладея света; за мен е съвсем безразлично какво ще стане с една малка държавица в покрайнините на Малореа. Колко време ще ти трябва да заведеш слонове и мъжете на бойното поле?

– Най-много два дни, господарке.

– Направи го тогава. Остави ги под командването на моите генерали и ме последвай в Кел. Ще се върна в Хемил да взема Отрат и противното дете на Белгарион. Ще те чакаме в сянката на свещената планина на пророците.

– Вярно ли е, че Урвон е довел със себе си Господаря на демоните Нахаз и неговите орди, господарке?

– Да, но това не ни засяга. Не е толкова трудно да се призовават демони, а Нахаз не е единственият господар на демони в ада. Господарят Морджа се съгласи да ни помогне със своите орди. Между Морджа и Нахаз отдавна съществува вражда. Сега те ще водят битка помежду си, без да ги е грижа за обикновените сили на войските.

– Господарке! – възкликна Нарадас. – Не трябва да се съюзяваш с такива същества!

– Бих се съюзила със самия крал на ада, за да победя на Мястото, което вече не съществува. Морджа отлетя надалеч от бойното поле и примами след себе си Нахаз. Отведи твоите слонове там – нека унищожат пълчищата на Урвон. Нахаз и демоните му няма да бъдат там, така че няма да те забавят. След това ела възможно най-бързо в Кел.

– Слушам, господарке – отвърна покорно Нарадас.

Гневът бавно започна да се надига в гърдите на Гарион. Той

можеше да достигне само за няколко секунди жената, отвлякла сина му. Знаеше, че тя няма да успее да съсредоточи волята си преди той да впие зъбите си в плътта ѝ, а след това щеше да е твърде късно. Гарион оголи ужасните си остри зъби и промъкна стъпка по стъпка към нея. Козината около врата му беше настръхнала, коремът му почти докосваше земята. Беше жаден за кръв, омраза изгаряше мозъка му. Тръпнейки в ужасяващо очакване, звярът напрегна мускулите си ниско ръмжене изпълни гърлото му.

В крайна сметка този звук го накара да се осъзнае. Мисълта, която изгаряше съзнанието му, беше мисъл на дива твар – вълк, затова се отнасяше само за настоящия момент. Ако Зандрамас наистина стоеше само на няколко скока от него, той можеше да разкъса плътта ѝ, още преди писъците да достигнат близките хълмове. Но ако фигурата, изправена пред белоокия Нарадас, беше само проекция, образ, лишен от плът и кръв, тогава зъбите му щяха да изщракат в празното пространство и магьосницата от Даршива щеше да се спаси от отмъщението му, както бе станало в Ашаба.

Може би мисълта, която изгаряше съзнанието му, я предупреди. Или пък – както често правеше Поулгара – Зандрамас проучи околността със силата на ума си и откри своя противник. Изведнъж магьосницата изсъска уплашено:

– Опасност! – След това по устните ѝ пробяга жестока, неумолима усмивка. – Но аз мога да променя формата си и ставам недосегаема за магиите на алорните. – Зандрамас се съсредоточи, след миг придоби неясни очертания и внезапно пред погледите на уплашените слонове се появи огромен дракон. Чудовището разпери криле, огромни като корабни платна, и полетя във влажния нощен въздух. Тъмнината се изпълни с пронизителен рев, в пространството се понесе гъст стълб кървавочервени сажди, обвиващи пламъците около чудовището.

„Лельо Поул! – мислено извика Гарион. – Към вас приближава дракон!“

„Какво?“ – долетя до него мисълта ѝ.

„Зандрамас промени формата си! Сега лети към вас!“

„Върни се! – решително заповяда вълшебницата. – Веднага!“

Вълкът се завъртя на място, изравяйки влажния торф с ноктите си, и затича с все сила към чифлика. Зад гърба си чуваше пронизителния, изпълнен с паника рев на слоновете, а отпред до слуха му долиташе оглушителният писък на огромния дракон. Гарион тичаше отчаяно напред – знаеше, че каквито и мерки да предприемат Поулгара и приятелите

му, няма да успеят да наранят Зандрамас. Единствено пламтящият меч на Желязната хватка можеше да я прогони.

Секундите му се струваха часове. Виждаше пред себе си огнения дъх на дракона, който осветяваше надвисналите над главата му мрачни буреносни облаци. Зловещи бледосини светкавици проблясваха сред пламъците и потъваха в земята. Изведнъж Зандрамас сви огромните си криле и се спусна стремглаво към чифлика, бълвайки огнени кълба.

Гарион направи няколко скока, отново прие човешки образ и продължи да тича към портата, размахвайки пламтящия меч на Желязната Хватка над главата си.

Драконът разпери криле и кацна в двора, продължавайки да бълва пламъци и дим. Разлюля змийския си врат, изхвърляйки нажежени до бяло огнени кълба към дървените постройки. Изсъхналото дърво се овъгли и от него започна да се вдига гъст дим. На няколко места по рамките на вратите се появиха малки сини пламъчета, които постепенно започнаха да се увеличават.

Гарион се втурна в двора с високо вдигнат меч и започна да нанася безмилостни удари срещу дракона.

– Може би си недосегаема за магиите, Зандрамас – изкрещя той, – но нищо не може да те предпази от това!

Тя издаде остър писък и изпрати към него огнено кълбо, което го обви от всички страни. Без да му обръща внимание, Гарион продължи да я отблъсква с меча и с огнения лъч, който се отделяше от кълбото. Най-сетне, неспособна да понесе безпощадните му удари, Зандрамас излетя, като с дългите нокти на краката си успя да събори покрива на двуетажния чифлик. След това кацна извън двора и продължи да бълва пламъци срещу сградата.

Гарион изскочи от портата, възнамерявайки да нападне Зандрамас още веднъж, ала изведнъж спря. Драконът не беше сам. Една синя вълчица, обгърната от блестяща светлина, се изправи срещу приелата образа на дракон магьосница от Даршива. Синята вълчица придоби колосални размери, също както беше направила Поулгара в Стис Тор, за да се изправи срещу бог Иса. Самият Гарион беше направил същото в Града на Вечната нощ, преди съдбоносната битка с Торак.

Подобна картина можеше да се роди само в най-страшните човешки кошмари. Драконът използваше пламъци, а вълчицата – ужасните си зъби. Синята хищница не беше от плът и кръв, но зъбите ѝ май бяха истински. Огнените кълба на дракона не успяваха да я наранят. И все пак, въпреки че зъбите на вълчицата бяха много остри, те не бяха в

състояние да пробият люспестата броня на дракона. Между двете същества бушуваше титанична битка, чийто край не се виждаше. На Гарион му се стори, че става нещо странно. Светлината не беше достатъчно силна и ужасяващите проблясъци на светкавиците повече скриваха, отколкото озаряваха очертанията на биещите се същества, ала нямаше съмнение, че всеки път, когато вълчицата се втурваше в атака, драконът отстъпваше назад. Изведнъж Гарион откри коя е причината за това. Зъбите на вълчицата не бяха в състояние да наранят дракона, но ореолът, обвиващ тялото ѝ, нанасяше страшни удари.

Очевидно и ореолът, и блясъкът на меча на Желязната хватка оказваха едно и също влияние върху дракона. Синьото сияние, обгръщащо вълчицата Поледра, притежаваше част от мощта на Кълбото. Дори сега, когато се беше превърнала в непобедим дракон, Зандрамас се страхуваше от Кълбото и от всичко, свързано с него. Уплахата ѝ ставаше все по-очевидна и Поледра започна да използва предимството си. Синьото ѝ тяло скачаше неустрашимо напред, в гърлото ѝ клокочеше свирепо ръмжене. Но изведнъж и двете внезапно прекратиха битката и без да произнесат нито дума приеха отново човешките си образи. Очите им блестяха с неумолима омраза.

– Предупредих те, Зандрамас – каза Поледра с гробовен глас. – Всеки път, когато опиташ да промениш съдбата, контролираща всички ни, тя ще се изправи срещу теб.

– А пък аз ти казах, Поледра, че не се страхувам от теб – отвърна магьосницата.

– Добре тогава – заяви Поледра така тихо, сякаш някъде наблизко мъркаше котка. – Да призовем пророчицата от Кел. Нека тя направи избора тук и веднага, ръководейки се от изхода на битката помежду ни.

– Ти не си Детето на Светлината, Поледра. Ти нямаш нищо общо с предопределената среща.

– Аз мога да застана на мястото на Белгарион, ако е необходимо – отговори Поледра. – Съдбата на света не зависи от срещата между вас двамата. В този последен сблъсък ти вече няма да бъдеш Детето на Мрака и той няма да бъде Детето на Светлината. Други ще поемат този товар от вашите рамене. Затова нека срещата да се състои между мен и теб сега и тук.

– Ти ще превърнеш всичко в хаос, Поледра! – изкрещя Зандрамас.

– Не всичко – така поне мисля. Ти ще загубиш много повече от мен. Белгарион е Детето на Светлината и ще отиде до Мястото, което вече не съществува. Ти си Детето на Мрака. Ако проведем битката тук и

сега и ти си предопределена да загубиш, кой ще поеме товара ти? Може би Урвон или Агачак? Или някой друг? Във всеки случай не ти ще бъдеш призвана да се явиш на последната среща – такава мисъл не би могла да понесеш, нали? Помисли, Зандрамас, и вземи решение.

Двете жени стояха една срещу друга. Ярките проблясъци на последните светкавици хвърляха по лицата им зловеща светлина.

– Е, Зандрамас?

– Със сигурност ще се срещнем, Поледра, и тогава всичко между нас ще се реши – но не тук. Това не е мястото, което съм избрала. – Въздухът около Детето на Мрака проблесна за миг, след това Зандрамас внезапно изчезна, а Гарион почувства буйната вълна, предизвикана от преместването и в пространството.

15.

Тя тръгна към него с величествени, бавни стъпки. Златистите ѝ очи бяха загадъчни.

– Прибери меча, Гарион – каза тя. – Вече няма нужда от него.

– Да, бабо. – Той вдигна оръжието над рамото си и ножницата го плъзна.

– Чу всичко, нали?

– Да, бабо.

– Значи си разбрал?

– Не, не всичко.

– Сигурна съм, че след време ще разбереш. Ела да влезем. Искам да поговоря със съпруга си и с дъщеря си.

– Добре. – Гарион беше наясно с правилата за изискано поведение, но не знаеше дали ако се опита да ѝ помогне, няма да открие, че тя не е от плът и кръв. Ала добрите маниери изискваха да ѝ подаде ръка и той стисна зъби и я хвана за лакътя.

Тя беше толкова истинска, колкото и самият той! Това го накара да се почувства по-добре.

– Благодаря, Гарион. – Тя се усмихна дяволито. – Да не би да мислеше, че ръката ти ще премине през мен?

Той се изчерви.

– Ти знаеш какво мисля.

– Разбира се. – Поледра се засмя тихо, сърдечно. – Това съвсем не е толкова чудно, Гарион. Ти приемаш образа на вълк, а вълците лесно

издават мислите си. Забелязах объркването ти по стотиците малки движения и жестове, които направи, без да осъзнаваш това.

– Не знаех, че е така.

– Наистина е очарователно. Малките вълчета го правят непрекъснато.

– Благодаря – сухо каза той.

Влязоха в двора на чифлика.

Дурник и Тот гасяха последните пламъци по обгорялата стена на една от пристройките в двора. Силк, Ерионд и Сади им подаваха пълни с вода кофи. Драконът не бе имал достатъчно време да запали с огнения си дъх сградите, затова пожарите не бяха нанесли сериозни щети.

Поулгара прекоси двора, вперила сериозен поглед пред себе си. Се'Недра и Велвет вървяха на крачка след нея.

– Майко – каза простичко вълшебницата.

– Изглеждаш добре, Поулгара – отвърна жената със светлокестеняви коси, сякаш двете бяха разговаряли миналата седмица. – Семейният живот ти се отразява добре.

– Харесва ми – усмихна се Поулгара.

– Така си и мислех. Той тук ли е? Трябва да поговоря с него, както и с теб.

– Да, в една от стаите на горния етаж. Знаеш, че не обича тези срещи.

– Ще го извикаш ли, Гарион? Имам малко време, а трябва да му разкажа много неща. Ще му се наложи да изостави уединението си за известно време.

– Веднага, бабо. – Кралят на Рива бързо се качи по дървените стъпала на втория етаж.

Белгарат седеше на едно легло със смачкани чаршафи, подпрял лакти на коленете си и заровил лице в шепите си.

– Дядо – тихо каза Гарион.

– Какво?

– Тя иска да говори с теб.

Белгарат вдигна лице. То изразяваше безмълвното му страдание.

– Съжалявам, дядо, но тя каза, че е много важно.

Белгарат стисна челюсти и въздъхна примирено.

– Добре. Да вървим.

Двамата тръгнаха надолу по стълбите и когато излязоха на двора и видяха Дурник, който се покланяше малко несръчно пред Поледра.

– Госпожо – каза ковачът. Изведнъж Гарион осъзна, че те едва сега

се запознават официално.

– Толкова си официален и благоразумен, Дурник – отговори вълшебницата с кестенявите коси, после протегна ръка, докосна леко лицето му и след това го прегърна. – Ти направи дъщеря ми много щастлива, Дурник – продължи тя. – Благодаря ти. – После се обърна, погледна Белгарат в очите и каза предизвикателно: – Е?

– Изобщо не си се променила – изрече той треперещ от вълнение глас.

– О, промених се, и то доста – отвърна тя недоволено. – Дори не можеш да си представиш колко.

– Не ти личи.

– Много мило от твоя страна. Чу ли разговора ми с вещицата?

Той кимна и каза:

– Ти пое голям риск, Поледра. Какво щеше да се случи, ако тя беше приела предизвикателството ти?

– Вълците обичат да поемат рискове. – Жената с кестенявите коси сви рамене. – Това им вдъхва още по-голямо желание за живот. Съвсем не беше толкова рисковано. Зандрамас е Детето на Мрака и Духът на Мрака постепенно превзема както тялото, така и душата ѝ. Тя не би рискувала точно сега. Подготовката на подходящи заместници отнема доста време, а последният сблъсък ще се състои скоро. Добре, нека поговорим за онова, заради което искам да се срещна с теб. Сега Зандрамас има свой фаворит, когото е направила крал на ангараките.

– Вече чухме за това.

– Вие винаги сте много умели, когато е необходимо да се измъкне някаква тайна. Церемонията по коронацията беше наистина абсурдна. Зандрамас спазваше древен ангаракски ритуал. Трябваше да присъства и самият Торак, но тя се справи и с тази част. Подправи твърде много неща, но образът му беше достатъчно убедителен да заблуди доверчивите. – Поледра се усмихна. – Сигурна съм, че е убедила ерцхерцог Отрат. Той припадна три пъти по време на церемонията. Глупакът си мисли, че сега наистина е император – но палачите на Кал Закат ще му докажат колко дълбоко се заблуждава, ако има нещастieto да попадне в ръцете на братовчед си. Във всеки случай на Зандрамас ѝ остава да изпълни само още една важна задача.

– О! – рече Белгарат. – И каква е тя?

– Също като вашата. Трябва да открие къде ще се състои срещата. Не се бавете по пътя към Кел. Предстои ви да преодолеете още много неща. Времето е ограничено, а трябва да прекосите река Маган преди

Закат да стигне там.

– Закат ли? – сепна се вълшебникът.

– Значи не знаехте? Той премести армията си в околностите на Мага Рен преди няколко седмици. Изпрати отряди с разузнавачи преди няколко дни и напусна Мага Рен с основната част от войските си едва вчера. Възнамерява да блокира движението по реката от северния край на Даласианските планини до джунглите на Гандахар. Ако успее да го направи, ще ви е трудно да преминете реката.

Жената с кестенявите коси погледна Белдин.

– Не си се променил много, мой гърбави приятелю.

– Нима очакваше нещо друго, Поледра? – засмя се той.

– Мислех, че поне си сменил тази стара туника. Може да се разпадне на парцали всеки момент.

– От време на време я кърпя. – Той сви рамене. – Слагам нови кърки, щом старите се износят. Удобна е, освен това ми е по мярка. Може би оригиналната дреха вече е само спомен. Смяташ ли, че има още нещо, което трябва да знаем? Или ще продължим с обсъждането на моя гардероб?

Поледра се засмя и каза:

– Липсваш ми. О, един от йерарсите на Ктхол Мургос пристигна с кораб и хвърли котва на източния бряг на Даласианските протекторати.

– Кой?

– Агачак.

– При него има ли някой от кралете на ангараките? – попита нетърпеливо Силк.

– Да.

– Ургит?

– Не. Очевидно Ургит не се е подчинил на Агачак и е отказал да тръгне на това пътешествие.

– Ургит не се е подчинил на Агачак? Сигурна ли си? Ургит се страхува и от собствената си сянка.

– Изглежда, че вече не е така. Брат ти се промени значително, от както го видя за последен път, Келдар. Може би новата му съпруга има пръст в тази работа. Тя е много решителна млада жена и го тласка да се променя така, че да й допадне.

– Това е ужасно – оплака се Силк.

– Вместо него Агачак е довел новия крал на тулите – един кретен, който се казва Нател. – Поледра погледна съпруга си. – Трябва да сте много внимателни, когато стигнете до Даласия. Зандрамас, Урвон и

Агачак ще съсредоточат силите си в борбата срещу вас. Те се мразят, но знаят, че сте техни общ враг. Може да решат да пренебрегнат взаимната си омраза и да се обединят, за да ви отстранят от пътя си.

– Ако прибавиш към тях Закат и цялата малореанска армия, на Мястото, което вече не съществува, ще има доста хора, когато пристигнем – отбеляза Силк и направи гримаса.

– На това място числеността на армиите не е важна, Келдар. Има само трима души, които са от значение – Детето на Светлината, Детето на Мрака и пророчицата от Кел, която ще направи избора. – След това вълшебницата погледна Ерионд и го попита: – Знаеш ли какво трябва да правиш ти?

– Да – отвърна простиичко той. – Това наистина не е толкова трудно.

– Може би не е – рече му Поледра, – но ти си единственият, който може да го направи.

– Ще бъда готов, когато му дойде времето, Поледра.

Вълшебницата отново погледна Белгарат и каза твърдо:

– Смятам, че най-сетне дойде времето да проведем онзи разговор, който избягваш, откакто се родиха дъщерите ни.

Възрастният мъж трепна.

– Насаме – добави тя. – Ела с мен.

– Да, Поледра – отвърна смирено той.

Вълшебницата закрочи решително към портата на чифлика.

Белгарат тръгна след нея като ученик, който очаква да бъде смъртен – или дори да получи някакво по-тежко наказание.

– Най-сетне – въздъхна с облекчение Поулгара.

– Какво става, лейди Поулгара? – попита объркана Се'Недра.

– Мама и татко ще се сдобрят – рече щастливо Поулгара. – Майка ми умряла – или може би не е точно така, – когато родила сестра ми Белдаран и мен. Татко се самообвинява, че не е бил там, за да ѝ помогне. Той, Мечото рамо и другите отишли в Ктхол Мишрак, за да откраднат Кълбото от Торак. Мама никога не го е обвинявала, защото е знаела от какво огромно значение е това, което правят. Но татко не могъл да си прости толкова лесно и се самонаказва през всичките тези векове. На мама най-сетне ѝ омръзна всичко това и ще предприеме стъпки да оправи положението.

– О – рече Се'Недра и гласът ѝ потрепери. – Това наистина е прекрасно. – Очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи.

Без да каже дума, Велвет извади ефирно лека кърпичка от ръкава си, изтри очи и я подаде на Се'Недра.

Около час по-късно Белгарат се върна при приятелите си. Беше сам, но на лицето му светеше усмивка, а очите му проблясваха като на младеж. Всички сметнаха, че е неуместно да му задават въпроси.

– Според теб колко е часът? – обърна се той към Дурник.

Ковачът хвърли поглед към небето. Силният вятър отнасяше на изток последните облачета и вече се виждаха звезди.

– Има още два часа до зазоряване, Белгарат – отвърна той.

– Мисля, че тази нощ няма да може да спим повече – рече възрастният мъж. – Защо не съберем багажа и оседлаем конете, докато Поул приготви яйца за закуска?

Поулгара го погледна и леко повдигна вежди.

– Не възнамеряваш да тръгнем преди да се нахраним, нали, Поул? – попита я той закачливо.

– Не, татко – отвърна тя, – дори не помислям за това.

– Така си и знаех. – Вълшебникът се засмя и я прегърна. – О, Поулгара!

Очите на Се'Недра отново се напълниха със сълзи и Велвет пак й подаде кърпичката.

– Тези двете ще съспят хубавата кърпичка – отбеляза цинично Силк.

– Е, нищо – отговори Гарион. – Имам още две резервни. – След това кралят на Рива се сети нещо и каза: – Дядо, покрай цялата тази суматоха за малко щях да забравя да споделя – преди да се превърне в дракон, Зандрамас говори с Нарадас.

– О, така ли?

– Той е бил в Гандахар и ще заведе цял полк със слонове на бойното поле.

– Те едва ли ще окажат голяма съпротива на демоните.

– Демоните няма да участват в тази битка. Зандрамас е призовала друг господар на демоните – Морджа. Той е подмамил Нахаз далеч от бойното поле. Двамата се сражават на друго място.

Белгарат почеса брадясалата си буза и попита Силк:

– Добре ли се сражава тази кавалерия от слонове от Гандахар?

– Те са почти непобедими – отговори драснианецът. – Облечени са в плетени ризници. Смазват с крака войниците на неприятелската армия и след тях остават широки пътеки. Ако демоните не участват в боя, армията на Урвон няма шанс за победа.

– Бездруго твърде много хора са замесени в тази надпревара – изсумтя Белгарат. – Хайде да прекосим река Маган и да не се намесваме в

планове на двете армии.

Закусиха и напуснаха чифлика точно когато първите лъчи на зората обагриха в алено източния хоризонт. Странно, но Гарион не чувстваше особена умора, въпреки че беше спал съвсем малко през нощта. Много неща се бяха случили и той имаше върху какво да размишлява.

Слънцето вече беше изгряло, когато стигнаха до реката Маган и продължиха да яздят на юг до Даршива. Денят беше топъл, тревата и дърветата бяха измити от бурята.

Стигнаха до малко селце от измазани с кал колиби, построени върху колове над тинята. Разнебитените кейове се простираха навътре в реката. Самотен рибар седеше на края на един от тях и небрежно държеше дълга тръстикова пръчка.

– Отиди да говориш с него, Дурник – рече Белгарат. – Провери дали знае къде можем да наемем лодка.

Ковачът кимна и отклони коня си към непознатия мъж. Без много да му мисли, Гарион го последва. Двамата скочиха от седлата недалеч от мястото, където започваше кеят, и се запътиха към рибаря.

Той беше нисък и набит човек в проста туника и кални обувки. Краката му не бяха особено чисти и по тях се виждаха множество възлести тъмночервени вени. Лицето му беше силно загоряло от слънцето. Брадата му не беше дълга, но личеше, че не се е бръснал от дълго време.

– Кълве ли? – попита го Дурник.

– Виж – отвърна рибарят и посочи дървеното ведро до себе си, без да се обръща – вираше се напрегнато в плаващата червена тапа, към която беше прикрепено влакното му.

Ведрото беше наполовина пълно с вода и вътре плуваха в кръг няколко едри пъстърви.

Дурник клекна до рибаря и отбеляза:

– Чудесни риби.

– Рибите са си риби – повдигна рамене набитият човек. – Изглеждат по-добре в чиния, отколкото във ведрото.

– Точно затова ги ловим – съгласи се Дурник. – На каква стръв ловиш?

– Опитвах на земен червей – отвърна лаконично човекът, – но не щеше. Така че минах на хайвер.

– Не съм пробвал на хайвер – призна Дурник. – Дава ли резултат?

– Хванах тия петте за половин час. Понякога стават толкова възбудени, че за да сложиш стръв на кукичката си, трябва да се скриеш зад някое дърво. В противен случай сами изскачат на брега и хукват да те

преследват.

– Трябва да го опитам някой път – рече Дурник и хвърли замечтан поглед към водата. – Имаш ли представа къде можем да наемем лодка? Трябва да прекосим реката.

Рибарят се обърна и втренчи недоверчив поглед в ковача.

– Да отидете в Даршива? – възкликна той. – Ти луд ли си?

– Да не би там да има размирици?

– Размирици? Не искам дори да ти описвам какво става там. Чувал ли си някога за демони?

– Чувал съм.

– А виждал ли си?

– Мисля, че веднъж.

– Не мисли, приятелю. Ако си виждал, значи знаеш какво представляват – човекът потрепери. – Те са просто ужасни. Цяла Даршива гъмжи от тях. Това е работа на онзи гролим, който дойде от север. Следваше го цяла глутница зъбещи се и ръмжащи чудовища. След това пристигна друг гролим – жена, ако можеш да повярваш. Казва се Зандрамас. Тя отстъпи за малко, но след това направи някаква магия и доведе своите демони. Сега тези твари се сражават помежду си в Даршива.

– Чухме, че се разразила битка на север отгук, в Пелдан.

– Това са обикновени войски, те водят обикновена война с мечове, брадви и така нататък. Демоните прекосиха реката, търсейки нови земи за опустошаване. Освен това търсят и хора, които да изяждат живи.

– И все пак ни се налага да прекосим реката – каза Дурник.

– В такъв случай се надявам, че си добър плувец. Едва ли ще намериш лодка. Жителите на селото се качиха на всички стари корита, които могат да плуват, и се отправиха към Гандахар. Решиха, че дивите слонове са за предпочитане пред демоните.

– Май кълве – каза любезно Дурник и посочи плувката. Тапата се потопяше и после отново се показваше на повърхността.

Рибарят дръпна рязко пръта нагоре и след това изруга.

– Изпуснах я.

– Е, не можеш да хванеш всички – отвърна философски Дурник.

– Но мога да опитам. – Човекът се засмя, изтегли влакното и набоде на кукичката хайвер, които извади от глинената купа до себе си.

– Аз бих опитал под кея – посъветва го Дурник. – Пъстървата обича сянката.

– Използването на хайвер за стръв има една добра страна – рече рибарят. – Надушват го отдалеч и идват на всяка цена, дори и да им се

наложи да прескочат някоя ограда – Той отново хвърли въдицата и разсеяно изтри ръка върху туниката си.

– Ти защо си останал тук? – попита Дурник. – Щом има такива неприятности, защо не отиде в Гандахар с другите?

– Че какво ще правя в Гандахар? Хората там са луди. Прекарват цялото си време в преследване на слонове. Какво ще правиш със слона, след като го хванеш? А и рибата там не си заслужава стръвта. Освен това сега за пръв път от пет години разполагам с целия пристан. Преди почти не можех да хвърля въдицата – толкова рибари имаше.

– Е – рече Дурник и се изправи с очевидно съжаление. – Тъй, или иначе се налага да продължим пътя си. Трябва да намерим лодка отнякъде.

– Аз те съветвам да стоиш настрана от Даршива, приятелю – рече сериозно рибарят. – По-добре си отрежи пръчка и седни тук до мен да ловим риба, докато неприятностите отминат.

– Ще ми се да можех – въздъхна Дурник. – Наслука, приятелю.

– За мен най-хубавото нещо на света е да се дя тук и да си ловя риба. – Човекът вдигна рамене и обърна очи и впери очи в плувката. – Отидеш ли в Даршива, внимавай да не попаднеш в ръцете на демоните.

– Ще внимавам – обеща Дурник.

– Е? – попита старият вълшебник, който го чакаше на кея.

– Кълве, та се къса – отвърна му сериозно Дурник.

Белгарат се взря за момент в него, вдигна очи към небето и изпъшка, после каза:

– Имах предвид какво става в Даршива.

– Не бих могъл да кажа със сигурност, Белгарат, но щом кълве от тази страна, съвсем логично е да кълве и от другата, нали? – Тонът на Дурник беше съвсем сериозен.

Белгарат се обърна и се отдалечи с тежки стъпки, мърморейки сърдито под нос.

Отидоха при останалите и Гарион повтори най-главното от информацията, която бяха получили от мъжа на кея.

– Това малко променя нещата, нали? – рече Силк – Сега какво ще правим?

– Надявам се, че няма да имаш нищо против предложението ми, Белгарат – рече Сади. – Смятам, че е най-добре да последваме примера на селяните, за които спомена Белгарион и да се спуснем надолу по реката до Гандахар. Там ще намерим лодка. Може би ще ни отнеме малко повече време, но ще избегнем демоните.

Тот поклати глава. Лицето на немия гигант, обикновено спокойно, сега изразяваше безпокойство. Той светкавично направи серия от онези неясни знаци, които бяха понятни единствено на Дурник.

– Тот смята, че няма да имаме достатъчно време – преведе ковачът.

– Има ли някакъв определен срок, за който трябва да стигнем в Кел? – попита Силк.

Тот отново направи няколко бързи движения – пръстите му сякаш летяха във въздуха.

– Твърди, че Кел е изолиран от останалата част от Даласия – каза Дурник. – Кайрадис се е разпоредила да ни пуснат да влезем, но щом тя самата напусне Кел, останалите пророци отново ще изолират града.

– Нима ще напусне Кел? – попита изненадано Белгарат. – Къде ще замине?

Дурник погледна въпросително Тот и немият гигант веднага направи няколко знака.

– О – рече Дурник. – Разбирам. – Ковачът отново се обърна към Белгарат. – Тя трябва незабавно да отиде до мястото на срещата. Трябва да е там, когато му дойде времето, за да направи избора.

– Не може ли да пътува с нас? – попита Велвет.

Тот поклати отново глава и жестовете му станаха по-енергични.

– Не съм сигурен дали разбрах всичко правилно – призна Дурник. – Тот, прекъсни ме, ако допусна грешка. – Ковачът отново се обърна към другарите си. – Той твърди, че нещо трябва да се случи преди да пристигнем в Кел. Ако то не се случи, Кайрадис трябва да пътува сама.

– Каза ли какво ще бъде това нещо? – обърна се Поулгара към съпруга си.

– Мисля, че не знае, Поул.

– А известно ли му е къде ще се случи това нещо? – попита Белгарат напрегнато.

Гигантът разпери ръце.

– Тази млада дама наистина започва да ме дразни – каза Белгарат и погледна Белдин. – Ти какво мислиш?

– Смятам, че нямаме избор, Белгарат. Ако това нещо трябва да се случи в Даршива и в този момент ние не сме на определеното място, усилията ни ще бъдат напразни. Може би всичко към което се стремим, зависи от поведението ни точно сега.

– Добре – каза Белгарат. – В такъв случай отиваме в Даршива. И друг път съм надхитрял демони. Най-важното е да прекосим реката преди Закат да пристигне тук.

– Трябва ни лодка – каза Дурник.

– Ще отида да проверя дали няма да намеря някоя – рече Белдин и се наведе, разпервайки широко ръце.

– Не се колебай твърде дълго, докато избираш – посъветва го Белгарат. – Всяко корито, което успее да се задържи над водата, ще свърши работа.

– Ясно – отвърна Белдин и излетя.

ТРЕТА ЧАСТ ДАРШИВА

16.

Не беше точно лодка, а по-скоро шлеп. След него се влечеше дълго въже, показващо, че се е откъснал от някой кей. Това старо корито все пак можеше да им бъде полезно, но беше заседнало и дъските от дясната страна на носа зееха пробити.

– Какво мислиш, Белгарат? – попита Белдин.

– Нещо, което веднъж е потънало, не ми вдъхва особено доверие – отвърна старият вълшебник.

– Едва ли ще ти хареса повече, ако опитаме да прекосим реката с плуване. На десет мили оттук няма дори сал.

Дурник застана на брега, хвърли поглед към мътната вода и каза:

– Ще свърши работа.

– Дурник – възрази Силк. – Той е пробит.

– Мога да го поправя – освен ако не е стоял прекалено дълго във водата и дървесината не е започнала да гние. – Ковачът събу ботушите си, после се съблече, нагази в реката и заопипва дъските, като от време на време забиваше ножа си в дървото.

– Е? – извика Белгарат.

– От тази страна всичко е наред – отвърна Дурник. – Сега ще проверя и другата. – Той се гмурна в зеленикавата вода и заплува покрай другия брод. Появи се за кратко, после се потопи отново да разгледа дупката и когато изплува, пое дъх и викна: – Ще мога да го оправа достатъчно, за да прекосим реката. Но първо трябва да го разтоварим.

– Така ли? – Носът на Силк потрепери от любопитство. – И какъв товар превозва този шлеп?

– Боб – отговори Дурник. – Стотици чували боб. Но повечето са се пръснали, защото зърната са набъбнали от водата.

Силк изпъшка.

– Може би са принадлежали на някой друг, Келдар – каза Велвет утешително.

– И мислиш, че каза нещо много умно?

– Аз ще ти помогна, Дурник – предложи Гарион и започна да се

съблича.

– А, не – възрази Дурник. – Виждаш как плуваш. По-добре остани на брега. Тот и аз ще се справим.

– И как възнамерявате да извадите шлепа от водата? – попита Сади.

– Нали имаме коне – каза Дурник. – Ако успеем да го завъртим в кръг, те ще успеят да го изтеглят на брега.

– Защо трябва да го въртим?

– Защото дупката е близо до носа. Така водата ще изтича, докато го изтегляме на брега. Цял табун коне няма да успее да го помръдне, ако го дърпаме пълен с вода.

Тот остави тоягата си, свали одеялото, което носеше на раменете си, и нагази в реката.

Ерионд също започна да се съблича.

– Ами ти къде отиваш, млади човече? – попита го Поулгара.

– Ще помогна в разговарването, Поулгара – отвърна – сериозно той. – Мога да плувам много добре. Имам голям опит, не си ли спомняш? – След това младият мъж също влезе във водата.

– Не разбрах какво иска да каже – призна Велвет.

Поулгара въздъхна печално.

– Когато беше малък, Ерионд живееше с мен и Дурник в Долината на Алдур. Наблизо имаше река и той редовно падаше в нея.

– О, ясно.

– Добре – рече решително Белгарат. – На тях ще им трябва дървен материал да запушат дупката. Докато идвахме насам, минахме край една колиба на около половин миля нагоре по течението. Да отидем и да я разглобим.

Няколко часа след залез слънце шлепът вече беше на брега. Както никога досега природата беше на страната на пътешествениците и тази вечер нямаше буря. Запалиха огън на брега да осигурят светлина, след това Дурник, Тот и Ерионд се хванаха на работа.

Силк се разхождаше печално около шлепа и въздишаше. Накрая каза:

– Добре де, мой е.

– Твоите шлепове са добре екипирани, Силк – рече весело Дурник, докато мереше една дъска. – На борда има всичко, от което се нуждаем – пирони, буре с катран и дори достатъчно добър трион. Ще можем да го пуснем във водата утре още преди да е изгряло слънцето.

– Радвам се, че го харесваш – подхвърли мрачно Силк и направи кисела гримаса. – Но това наистина не е естествено.

– Какво има, Келдар? – попита го Велвет.

– Обикновено щом има нужда от лодка, аз я открадвам. Да използвам своя собствена ми изглежда съвсем неморално.

Русокосата девойка се засмя весело и го погали по бузата.

– О бедничкият ми! Сигурно е ужасно човек да има толкова чувствителна съвест.

– Скъпи дами – обади се Поулгара. – Хайде да се погрижим за вечерята.

Дурник, Тот и Ерионд поправяха дупката на шлепа, Поулгара, Се'Недра и Велвет приготвиха вечерята, а Гарион и другите донесоха още дървен материал и започнаха да дялат груби гребла, като продължиха да работят дори докато се хранеха. Странно защо, но това се хареса на Гарион. Всичките му приятели бяха около него и всеки беше зает с някаква задача. Поправката на шлепа беше от жизненоважно значение. Въпреки това кралят на Рива смяташе, че обикновените домакински задължения са необходими и изключително полезни, затова можеше да им се отдаде изцяло и това го изпълваше с особено спокойствие.

Към полунощ Гарион отиде на брега и потопа възпалените си ръце във водата. Се'Недра седеше близо до него, загребваше лениво пясък в шепите си и го оставяше да изтече между пръстите ѝ.

– Защо не си легнеш? – попита я Гарион.

– Мога да стоя будна колкото и ти – отговори тя.

– Сигурен съм, че можеш, но защо?

– Не се дръж покровителствено с мен. Не съм дете.

– Знам – рече лукаво той. – Много пъти съм го забелязвал.

– Гарион! – възкликна тя и се изчерви.

Кралят на Рива се засмя и я целуна.

– Отиди да поспиш, скъпа.

Призори изтласкаха шлепа във водата и Дурник скочи вътре с факла в ръка да огледа кръпката.

– Тече съвсем малко – заяви със задоволство той. – Ще успеем.

Мъглата ставаше все по-гъста. В тази част на света беше пролет, жабите крякаха усилено, изпълнявайки любовните си ритуали сред тръстиките. Дурник проучи брега и на неколкостотин метра по-надолу откри плитчина, където течението беше оформило нанос от мека почва. Откараха шлепа там и натовариха конете.

– Да изчакаме, докато стане по-светло – предложи ковачът. –

Мъглата бездруго утежнява положението, но като прибавим и тъмнината, става почти невъзможно да видим накъде отиваме. Гребането едва ли ще ни се хареса чак толкова, че да ни се прииска да се въртим в кръг.

– Не може ли да поставим някакво платно? – попита Силк с надежда.

– Това е най-лесното – отвърна Дурник. – Ще го направя веднага, стига да накараш вятъра да задуха.

– Много изкривено чувство за хумор имаш – отбеляза Силк.

Когато първите лъчи зората започнаха да обагрят хоризонта на изток, всеки зае мястото си на греблата и потеглиха.

– Не искам да те критикувам – рече Сади на Дурник, – Но в Нийса много често падат непрогледни мъгли и знам как стоят нещата. Как възнамеряваш да поддържаш правилния курс?

– Се'Недра ще се погрижи за това – отвърна ковачът и посочи към носа.

Риванската кралица се беше навела над водата и наблюдаваше внимателно едно носещо се върху повърхността на реката дърво, завързано с дълго въже.

– Какво прави тя? – попита Сади объркано.

– Наблюдава течението. Нали трябва да го пресечем. Докато въженцето и лодката сключват един и същ ъгъл, значи се движим в правилната посока.

– Ти мислиш за всичко, нали? – рече Сади и продължи да гребе.

– Опитвам се. Обикновено човек може да избегне много проблеми, ако помисли малко.

Се'Недра вдигна ръка и посочи с категоричен жест надясно. Изглежда, малката кралица приемаше задачата си много сериозно. Дурник се подчини и завъртя кормилото.

Източният бряг изчезна в мъглата и Гарион изведнъж си помисли, че времето изцяло е спряло. Не беше сигурен дали шлепът се движи, въпреки че навеждаше гръб над греблото в постоянен, несекващ ритъм.

– Уморително е, нали? – рече Силк.

– Гребането винаги е уморително – отвърна Гарион.

Силк се огледа и тихо попита:

– Да забелязваш някаква промяна у Дурник?

– Не, не съвсем.

– Просто се опитвам да кажа, че той не държи да изпква сред останалите, но сега пое нещата изцяло в свои ръце.

– Дурник винаги е бил такъв, Силк. Когато правим нещо, което не

познава много добре, просто ни помага и държи очите си отворени. Но щом трябва да преодолеем нещо, което му е добре известно, веднага се намесва и прави всичко необходимо. – Гарион се засмя с обич и отпусна ръка върху рамото на стария си приятел, след това го погледна лукаво. – Ковачът се учи много бързо. Може би вече е толкова добър шпионин, колкото си и ти. Забелязах, че наблюдава много внимателно манипулациите, които ти приложи при търговията на боб в Мелцена. Ако реши да се заеме с такъв бизнес, смятам, че ти и Ярблек трябва да започнете да следите особено внимателно развоя на събитията и най-вече новия си конкурент.

– Той не би се заел с подобно нещо наистина, нали? – разтревожено попита Силк.

– Не знам. Никой не знае как ще постъпи Дурник.

Слънцето се издигна високо, ала лъчите му се разсейваха в мъглата и светът около тях стана едно цветен – бяла мъгла и черна вода. Нищо не показваше, че напредват – и ако все пак наистина се придвижваха някъде, не можеха да определят дали е в правилната посока. Гарион изпитваше някакво странно чувство, защото знаеше, че сега всичко зависи от Се'Недра – курсът се определяше единствено от внимателния поглед на малката кралица. Той я обичаше, но знаеше, че понякога тя проявява лекомислие и преценката ѝ не винаги е най-добрата. Категоричните ѝ жестове към лявата или дясната страна на кораба показваха, че кралицата не се колебае и не изпитва несигурност. Дурник се подчиняваше безпрекословно на знаците, които тя му подаваше. Гарион въздъхна и продължи да гребе.

Малко преди обяд мъглата започна да се вдига и Белдин издърпа веслото си в лодката.

– Ще можете ли да се справите без мен? – обърна се той към Белгарат. – Смятам, че трябва да знаем къде отиваме. В Даршива се случват редица неприятни неща и мисля, че няма да ни хареса, ако на брега се озовем в разгара на някоя остра междуособна война.

– И освен това вече се измори от гребането, нали? – отвърна саркастично Белгарат.

– Аз мога да обиколя цели свят, гребейки на това корито, стига да пожелаея – отговори гърбавият магьосник и стегна мускулите на яките си ръце, които приличаха на дъбови клони. – Но това е по-важно. Наистина ли искате да хвърлите котва на брега и едва тогава да разберете, че Нахаз ви очаква, готов за бой?

– Постъпи така, както смяташ, че е най-добре.

– Аз винаги постъпвам най-добре, Белгарат – дори ако това понякога те дразни. – Мръсният дребен мъж се запъти към носа. – Извини ме, скъпа – рече той на Се'Недра, – но трябва да излитам.

– Трябва да останеш на мястото си при греблата – възрази тя. – Как ще поддържам курса, ако всички избягат?

– Сигурен съм, че ще се справиш, скъпа – каза той, потупа я нежно по бузата и след миг изчезна в мъглата с глух, призрачен смях.

– Върни се! – изкрещя малката кралица, но него вече го нямаше.

Изведнъж се появи лек, едва доловим вятър – Гарион усети полъха му върху потния си тил. Мъглата се раздвижи леко и започна да се разсейва.

А после навсякъде около шлепа започнаха да се люлеят огромни черни сенки.

– Гарион! – възкликна Се'Недра.

Ликуващи викове, откъснали се от десетки гърла, се разнесоха сред бързо разпръскващата се мъгла. Бяха заобиколени от кораби, чиято цел очевидно беше да ги обградят от всички страни.

– Ще се опитаме ли да ги изпреварим? – прошепна Силк с потрепващ от напрежение глас.

Белгарат хвърли поглед към корабите, които се движеха около тях, и изръмжа:

– Да ги изпреварим и да избягаме? С това корито? Не ставай смешен.

Един кораб се отдели от флотилията и тръгна към тях. Гарион видя гребците на веслата и каза:

– Малореански войници. Армията на Закат.

Белгарат измърмори под нос няколко цветисти ругатни.

– Може да не ни познаят. Силк, опитай да ни измъкнеш с някоя лъжа.

Дребният мъж се изправи и отиде до носа на шлепа.

– Радваме се, че срещаме императорски войски в този район, капитане – каза той на офицера, който командваше кораба, препречил пътя им. – Може би вие ще сложите край на лудостите, които стават тук.

– Кой си ти? – отвърна офицерът.

– Казвам се Ветер. Работа за принц Келдар. Може би сте чували за него?

– Името ми е познато. Къде отивате?

– Тръгнали сме надолу по течението към Баласа в Даласианските протекторати. Принц Келдар има намерение да развива бизнес там –

стига да успеем да прекосим Даршива – там има страшни размирици, знаете. – Дребничкият драснианец замълча за миг. – Чудя се, капитане, дали ще можете да отделите няколко войници, които да използвам като ескорт? Упълномощен съм да платя щедро за подобна услуга.

– Ще видим – рече офицерът.

А после сред мъглата се появи по-голям кораб и приближи към тяхната закръпена течаша черупка, и те видяха познато лице.

– Не сме се срещали отдавна, нали, крал Белгарион? – подхвана генерал Атезка с приятен тон, сякаш се канеше да проведе дълъг разговор. – Наистина трябва да общуваме по-често. – Той носеше обичайното си алено наметало и украсения със злато полиран стоманен шлем.

Сърцето на Гарион се сви. Не можеше да става и дума за някакви военни хитрости, просто отново се озоваваха в плен.

– Ти си знаел, че сме тук! – възкликна той.

– Разбира се. Имам хора, които ви наблюдаваха в Пелдан – каза обличеният в червено генерал и в гласа му се промъкнаха самодоволни нотки.

– Не съм усетила присъствието им – рече Поулгара и се загърна в синьото си наметало.

– Щях да се изненадам, ако ги бяхте открили, милейди – отвърна Атезка. – Хората, които ви следяха, са малоумни в истинския смисъл на думата. Празноглави са като гъби. – Той погледна с неприязън към реката. – Не можете да си представите колко време ми отне, докато им обясня какво трябва да правят. Във всяка армия има такива хора. Опитваме се да се отървем от тях, но предполагам, че понякога дори огромната глупост може да бъде използвана.

– Вие сте много умен, генерал Атезка – отвърна тя мрачно.

– Не, лейди Поулгара – възрази военният. – Аз съм просто обикновен войник. Нито един офицер не може да бъде умен, ако не разполага с добро разузнаване. Братор е умен. Той събира информация за необикновените ви способности и след битката при Тул Марду разпита много гролими. Гролимите обръщат изключително внимание на вашите постижения, милейди, и през годините са събрали много информация за уменията ви. Доколкото разбирам – въпреки че не съм специалист в тази област, – колкото по-умен е човек, толкова по-лесно можете да откриете присъствието му. Затова изпратих да ви следят онези хора, които имат репи вместо глави на раменете. – Генералът огледа критично шлепа. – Знаете ли, това е истинска развалина. Може би я поддържате на повърхността чрез някакво вълшебство?

– Не – отвърна Дурник и гласът му прозвуча унило и сърдито. – Караме я да плава, защото умеем да го направим.

– Прекланям се пред уменията ти, Дурник – каза Атеска малко прекалено високо. – Може би ще измислиш начин да накараш и камъка да плува – ако наистина пожелаеш да го сториш. – Генералът замълча за миг и погледна към Белгарат. – Предполагам, че при създаването се положение ще постъпите като възпитани хора. Ти какво мислиш по този въпрос, древни?

– Нека първо чуя какво ще ми кажеш – рече предпазливо Белгарат.

– Негово императорско величество изпитва силно желание да обсъди с теб и спътниците ти няколко въпроса, Белгарат – подхвана Атеска. – Мисля, че с тази развалина сте се запътили точно към гнездо на усойници. Напоследък разумните хора стоят надалеч от Даршива.

– Никога не съм се преструвал, че съм особено разумен.

Атеска се усмихна тъжно.

– Аз също – призна той. – В момента подготвям план за военен поход. Трябва да навляза в този неприятелски район, макар да е крайно неблагоприятен за разумни хора. Мога ли да ви предложа, господа – и на вас, дами – гостоприемството на моя кораб? – Той замълча за миг и добави със съжаление: – Страхувам се, че трябва да ме придружите. Такава е заповедта, която имам, разбирате. Освен това трябва да обменим информацията, с която и ние, и вие разполагаме, преди пристигането на Негово императорско величество.

– Нима Закат ще дойде тук? – попита Гарион.

– Едва ли е на повече от един ден път след мен, ваше величество – отвърна Атеска. – Императорът на Малореа изгаря от нетърпение да си поговори с вас.

„Какво ще правим, дядо?“ – попита Гарион с пръсти.

„Не мисля, че в момента имаме голям избор. Белдин е някъде наблизо. Ще му съобща какво се е случило. Той ще измисли нещо.“

– Добре, генерале – каза на глас старият вълшебник. – Бездруго се уморих от гребането. – „Съобщи на останалите – продължи той с пръсти към Гарион. – Нека тръгнем с него – поне докато стигнем до брега на Даршива.“

Корабът на Атеска не беше богато украсен, но бе удобен. Всички се събраха в голямата каюта зад носа – помещение, отрупано с географски карти и множество документи. Както винаги генерал Атеска беше

учтив, ала непреклонен.

– Закусвали ли сте? – попита той.

– Налагаше се да побързаме – отвърна Белгарат.

– Ще изпратя човек да уведоми готвача – рече Атеска, отиде до вратата, каза нещо на един от облечените в червено стражи на пост отвън, после продължи: – Защо не обменим малко информация, докато чакаме? Чух, че сте се отправили към Ашаба, след като напуснахте Мал Зет. След това внезапно се появявате в Мелцена, а сега ви намирам по средата на река Маган на път към Даршива. Вие наистина се движите неуморно от място на място.

„Той вече знае всичко за онова, което правим – казаха пръстите на Силк на Белгарат. – Няма смисъл да се опитваме да го крием.“

– Моля те, принц Келдар – каза Атеска обидено. – Недей така. Знаеш, че не е учтиво.

Силк се засмя.

– Или зрението ти е много остро, генерале, или с напредването на възрастта пръстите ми стават по-тромави. Всъщност предложих на Белгарат да не крием причината за идването си в Малореа. Кал Закат знае защо сме тук, така че няма смисъл да пестим думите си. – Дребничкият драснианец хвърли въпросителен поглед към Белгарат и след като той кимна утвърдително, лицето му стана сериозно, дори мрачно. – Отидохме в Ашаба, преследвайки Зандрамас – и сина на крал Белгарион. След това я проследихме през цяла Каранда, спуснахме се до Джарот в северна Селанта. Следите ѝ водеха към Мелцена и затова отидохме там. След това се върнахме на континента.

– Все още ли сте по петите ѝ? – попита напрегнато Атеска.

– Повече или по-малко – излъга Силк, без да му мигне окото и побърза да се отклони от темата. – Докато бяхме в Ашаба, открихме, че Урвон е напълно луд. Сигурен съм, че Кал Закат ще се заинтересува от това. Както и да е, Урвон е под контрола на един от повелителите на демоните, който се казва Нахаз. Зандрамас е призовала друг господар на демони на име Морджа; в момента двамата се бият в Даршива. Бих си помислил сериозно преди да нахлуя в този район на империята, генерале. Нахаз и Морджа едва ли биха желали някой да прекъсва борбата, разгоряла се помежду им.

– А какво стана с Менга? – попита Атеска. – Мислех, че той призовава демоните.

Лицето на Силк се изкриви в невесела усмивка.

– Всъщност Менга беше чандим и истинското му име беше

Харакан. Той беше подчинен на Урвон от векове.

– „Беше“ ли?

– Страхувам се, че повече няма да виждаме Менга сред нас. Той срещна една малка зелена змия на име Зит и скоро след това загуби интерес към всичко на тази земя.

Атеска отметна глава и се засмя.

– Чувал съм за домашния ти любимец – обърна се той към Сади. – Според теб дали Зит ще приеме медал – Героиня на империята, или нещо подобно?

– Не мисля, че това ще я заинтересува, генерал Атеска – отвърна хладно Сади. – Освен това, ако някой се опита да ѝ закачи медал, Зит може би ще изтълкува погрешно благородното му намерение.

– Прав си – съгласи се Атеска и се огледа нервно. – Тя сега е затворена, нали?

– Разбира се, генерале – увери го Велвет и трапчинките грейнаха на лицето ѝ. – в момента Зит се грижи за бебетата си, а те са наистина очарователни. Защо не ги покажеш на генерала, Сади?

– Ами... – поколеба се Атеска. – Може би някой друг път.

– Добре, Атеска – рече Белгарат. – Ние ти разказахме всичко. Смятам, че е време и ти да споделиш информацията си с нас.

– Ние също не криехме онова, което правим, древни. Силите на императора се изтеглиха от Мал Зет и използвахме Мага Рен, за да разгърнем войските си. Аз получих заповед да предвождам авангарда на армията към Маган и да завзема Фера. По този начин трябваше да отрежем пътя на подкрепленията на Зандрамас, пристигащи от Даршива, а армията на Урвон щеше да унищожи войските и в Пелдан. След това възнамерявахме да осъществим масирана атака срещу Урвон. Следващата стъпка беше да прекосим реката и да се справим с остатъка от силите на Зандрамас.

– Добър план – рече Силк.

– За нещастие не успяхме да го осъществим. Отрязвахме пътя откъм Даршива, но един от подчинените на Зандрамас замина в Гандахар и нае многобройни войски, използващи бойни слонове. – Атеска се намръщи. – Мисля, че ще се наложи да говоря с Негово императорско величество по този въпрос. Нямам нищо против наемните войници, но пастирите от Гандахар не са особено придиличиви и се бият за всекиго, който им плаща добре. Както и да е, вчера е имало битка в централен Пелдан и слоновете са направили това, което правят обикновено. Армията на Урвон избягала, но вместо да се отправи назад към Селанта, войниците

заобиколили слоновете и остатъка от армията на Даршива и тръгнаха към Маган. Ако прекосят реката и стигнат в Даршива, ще се наложи да се справям с прекалено много неприятели едновременно. Ще трябва да се изправя срещу демоните, гролимите, чандимите, хрътките, слоновете, карандите и цялата армия на Даршива. – Той въздъхна. – Страхувам се, че всичко това няма да е онзи кратък и лесен поход, какъвто очаквах.

– Защо не оставиш Урвон и Зандрамас да се бият помежду си? – предложи Силк.

– Политика, принц Келдар. Императорът не желае да изглежда страхлив и безпомощен. Сигурен съм, че иска единствено неговата армия да побеждава в Малореа. Ако го направи някой от враговете му, би се създал лош прецедент, внушаващ на останалите му неприятели непокорни, неприятни мисли. Обществото в Малореа не е толкова монолитно, колкото изглежда отвън. Единствено огромната сила на императора го запазва цяло – тъкмо тя е причината, поради която то все още не се е разпаднало.

– Одобрявам този начин на мислене – съгласи се Силк. – Стабилността е добра за бизнеса.

– Като говорим за това – рече Атеска, – някой ден двамата с теб ще трябва да си поговорим за боб.

– Ще продаваш или ще купуваш, генерале? – попита нагло Силк.

– Нека се върнем към нашия случай, господа – предложи Поулгара. – Генерал Атеска, какви са плановете на императора – какво смята да прави той с нас?

– Това решава самият той, милейди – отвърна Атеска. – Негово величество не споделя с мен подобни неща. Беше много огорчен от начина, по който се отнесохте към гостоприемството му в Мал Зет.

– Той знаеше къде отиваме – решително каза Гарион. – Известна му беше и причината за това.

– Той желае да разговаря с вас тъкмо по този въпрос, ваше величество. Възможно е да постигнете някакво съгласие.

– Възможно, ала не особено вероятно.

– Това ще реши Негово императорско величество, нали?

Мъглата се разсея, но небето над Даршива беше покрито с тежки облаци. Застанал недалеч от носа на кораба, Гарион усети натрапчиво позната миризма – смесица от мирис на влажна ръжда, застояла вода и воня на мухъл. Взя се напред и видя гора – по-точно стотици

изсъхнали бели дънери. Сърцето му се сви.

Атеска се присъедини до него и каза:

– Надявам се, че ваше величество не ми се сърди. Изглежда, че ми стана навик да ви пленявам заедно с вашите приятели.

– Ти просто изпълняваш заповеди, генерале – каза Гарион. – Свадата е между мен и твоя император, не между теб и мен.

– Вие сте много толерантен човек, ваше величество.

– Не съвсем, генерале. Но не си губя времето да се сърдя на хора, които изпълняват получените заповеди.

Атеска погледна към брега на Даршива, разположен на по-малко от миля от кораба и смени темата:

– Смятам, че до обяд вятърът ще разчисти облаците.

– Не бих разчитал на това, Атеска – отвърна мрачно Гарион. – Ходил ли си някога в Ктхол Мишрак?

– За военните няма причина да посещават необитаеми развалини, ваше величество.

– Ктхол Мишрак не беше необитаем – каза Гарион. – Чандимите бяха там, хрътките и всякакви други същества, на които дори не мога да измисля име.

– Религиозни фанатици – вдигна рамене Атеска. – Те правят особени неща, водени от някакви неразбираеми причини. Казвали са ми, че не е здравословно да се ходи там.

Гарион посочи брега на Даршива.

– Страхувам се, че се приближаваме към още едно подобно местенце. Зная, че мелцените са почти толкова скептично настроени към всички неестествени неща, колкото и толнедранците. Затова не съм сигурен дали ще повярваш на онова, което ще ти кажа. Усещаш ли някаква особена миризма?

Атеска подуши въздуха и сбърчи нос.

– Не е много приятна, нали?

– В Ктхол Мишрак миришеше по същия начин. А небето над Даршива е било покрито с облаци поне десетина години.

– Трудно ми е да приема това.

– Погледни дърветата. – Гарион посочи белите дънери. – Защо според теб е изсъхнала цялата гора?

– Появила се е някаква болест.

– Не, генерале. Досега щяха да поникнат фиданки, а няма дори ниски храсти. Дърветата са изсъхнали поради липсата на слънчева светлина. Там могат да виреят единствено плесени и гъби. От време на време

вали и дъждовната вода се събира в локви. Слънчевите лъчи не достигат до тях, водата не може да се изпарява и се заблътява. На това се дължи неприятната воня, която усещаш.

– Струва ми се, че мирише и на ръжда. Каква е причината за това?

– Наистина не знам. В Ктхол Мишрак тази миризма идваше от руините на железната кула на Торак. Даршива е обгърната от вечна тъмнина, защото е дом на Детето на Мрака.

– Чувал съм това име и по-рано. Кой е Детето на Мрака?

– Зандрамас – поне в настоящия момент. Сигурен ли си, че искаш войските ти да слязат там?

– Трябва да изпълня заповедта, която съм получил, крал Белгарион. Моите войници са добре обучени. Ще построят укрепен лагер на брега независимо дали слънцето свети, или не. След това ще изчакаме императора. Той трябва да вземе някои важни решения – включително и това какво ще прави с вас.

17.

Приятелите на Гарион останаха да чакат на борда на кораба, а войниците слязоха на брега и започнаха да строят укрепления лагер. Мало-реанските войски работеха не по-малко упорито и ефективно от легионите на империя Толнедра. Относително бързо изчистиха няколко акра земя и издигнаха чист, добре подреден град от палатки. Откъм сушата той беше заобиколен от бруствери и дълбок ров, в който бяха забити заострени колове. Край брега на реката имаше ограда от остри пръти, а в самата вода бяха построени няколко плаващи кея.

В ранния следобед Гарион и другарите му бяха свалени на брега, отведоха ги в една голяма охранявана шатра в центъра на лагера и ги помолиха учтиво, но твърдо да не излизат от нея.

– Успя ли да се свържеш с Белдин? – попита шепнешком Силк Белгарат.

Възрастният мъж кимна.

– Измислил е нещо.

– Надявам се, че няма много да се бави – рече дребният драснианец. – Защото щом Закат пристигне, ще заповяда да ни преместят на по-сигурно място – може би в някоя крепост със здрави стени. – Той направи кисела физиономия. – Мразя затворите.

– Не мислиш ли, че преувеличаваш, принц Келдар? – попита

Се'Недра. – Закат винаги се е държал като истински благородник.

– О, разбира се – отвърна Силк с подчертан сарказъм: – Защо не разкажеш същите приказки на всички мурги, разпънати на кръст в равнините на Хага? Императорът наистина може да се държи учтиво, когато това не му създава неудобства, но ние го разсъдихме сериозно. Смятам, че ако не изчезнем преди той да дойде тук, наистина ще ни покаже колко е ядосан.

– Грешиш, Келдар – сериозно каза Ерионд. – Просто Закат все още не знае какво да прави, това е всичко.

– Какво точно искаш да кажеш?

– В Ктхол Мургос Кайрадис му разкри, че в определен момент от живота си той ще се окаже на кръстопът. Смятам, че този момент е дошъл. Ако Закат направи правилния избор, може отново да се сприятелим с него.

– Да се сприятелим с него ли?

– Да, точно така.

– Поулгара, моля те, накарай го да спре да приказва глупости!

Палатката беше обикновена палатка на малореански офицери. На пода имаше червен килим, а мебелите можеха лесно да се разглобяват. Преди време приятелите многократно бяха подслонявани в подобни шатри. Гарион се огледа без особен интерес и се изтегна върху една пейка.

– Какво ти е, Гарион? – попита Се'Недра и седна до него.

– Не е ли очевидно? Защо просто не ни оставят на мира?

– Мисля, че се притесняваш прекалено – рече тя и докосна челото му с мъничкия си показалец. – Приятелят ти, онзи в Кълбото, няма да позволи да ни се случи нещо, което не е предвидено в пророчеството. Затова не бива да изпадаш в мрачно настроение. Ние трябва да отидем в Кел и Закат не може да ни спре дори ако доведе цялата си армия от Ктхол Мургос и я изправи на пътя ни.

– Ти приемаш всичко прекалено спокойно.

– Вярвам, че ще стане така, Гарион – отвърна малката кралица и въздъхна. – Ако не вярвах, досега щях да полудея. – Тя се наведе и го целуна. – Махни тази кисела физиономия от лицето си, започваш да приличаш на Белгарат.

– Разбира се, че ще приличам на него. В края на краищата той ми е дядо.

– Въпреки това приликата трябва да започне да личи едва след няколко хиляди години – рече тя язвително.

Двама войници им донесоха вечеря – обикновени войнишки дажби. Силк отвори едно от канчетата, погледна вътре и въздъхна.

- Страхувах се, че ще стане точно така.
- Какво има, принц Келдар? – попита го Сади.
- Боб – отвърна Силк.
- Мислех, че обичаш боб.
- Не и когато се налага да го ям.

Тази вечер си легнаха рано, защото предната нощ не бяха спали. Известно време Гарион не престана да се мятя неспокойно, но най-сетне задряма.

На следващата сутрин всички станаха късно. Кралят на Рива излезе от покритото със завеса помещение, където бяха настанени той и Се'Недра, и видя, че Силк се разхожда нервно из палатката.

– Най-сетне – рече дребният драснианец. – Помислих си, че всички ще спите до обед.

- Какво има, Силк? – попита Гарион.
- Просто имам нужда да поприказвам с някого.
- Самотен си?
- Не. Просто съм нервен. Вероятно Закат ще пристигне днес. Мислиш ли, че трябва да събудим Белгарат?

– Защо?

– За да разберем дали Белдин е измислил начин да ни измъкне оттук, естествено.

- Твърде много се притесняваш.
- О, богове! Не си ли твърде самодоволен тази сутрин?
- Не съвсем. Освен това няма никакъв смисъл да се тормозиш за нещо, което е извън контрола ти, нали?

– Гарион, защо не си легнеш пак?

– Нали искаш компания?

– Размислих.

– Атеска идвал ли е тази сутрин?

– Не. Вероятно е зает. – Дребничкият драснианец се отпусна тежко на един от сгъваемите столове. – Няма значение дали Белдин ще измисли нещо, да ни измъкне оттук. По петите ни сигурно ще тръгне цял полк, ако избягаме с конете. А аз мразя да ме преследват.

– От онази нощ, когато напуснахме фермата на Фалдор, винаги някой ни преследва. Вече би трябвало да си свикнал.

– О, свикнал съм, Гарион. Но въпреки това не ми харесва.

След около час се събудиха и останалите и не след дълго същите

облечени в червени плащове войници им донесоха закуска. Тези двама мъже бяха единствените, които влизаха при тях, откакто ги бяха затворили в палатката.

Прекараха остатъка от предобеда в безцелни разговори. Сякаш следвайки някакво негласно споразумение, никой от тях не спомена нито дума за положението, в което бяха изпаднали.

Около обед генерал Атезка влезе в палатката и съобщи:

– Негово императорско величество ще пристигне след малко. Корабите му приближават пристанището.

– Благодаря, генерале – отговори Белгарат. Атезка се поклони скочено и излезе.

Поулгара стана и се обърна към Се'Недра и Велвет.

– Елате. Трябва да се подготвим за срещата и да се погрижим за външния си вид.

Сади погледна панталоните и туниката си и каза:

– Едва ли тези дрехи са подходящи за аудиенция с императора. Смятате ли, че трябва да се преоблека?

– Защо се тревожиш толкова? – вдигна рамене Белгарат. – Не искам Закат да остане с впечатлението, че го приемаме прекалено сериозно.

– А не е ли така?

– Може би. Но не е нужно той да го разбере.

Не след дълго в палатката влезе императорът на Малореа, придружаван от генерал Атезка и началника на Бюрото на вътрешните работи. Както винаги Закат носеше обикновена ленена роба, но раменете му бяха загърнати с алено военно наметало. Погледът му беше изпълнен с меланхолия, а бледите му устни бяха съвсем безизразни.

– Добър ден, ваше величество – поздрави той Гарион с глух, безстрастен глас. – Надявам се, че сте добре?

– Поносимо, ваше величество – отвърна Гарион. Щом Закат държеше на формалностите, Гарион щеше също да употребява официални изрази.

– Вашите продължителни пътувания сигурно са били твърде изтощителни – рече Закат със същия безстрастен глас. – Това важи особено за дамите. Ще се погрижа пътешествието ви обратно към Мал Зет да протече по-леко.

– Негово величество е много мил, но ние не възнамеряваме да се връщаме в Мал Зет.

– Грещиш, Белгарион. Ще се върнете в Мал Зет.

– Съжалявам. Имам много важни ангажименти на друго място.

– Ще предам съжалението ти на Зандрамас, когато я видя.

– Сигурен съм, че тя ще се зарадва извънредно много като чуе, че няма да идвам.

– Радостта ѝ няма да трае дълго. Възнамерявам да я изгоря на клада като вещица.

– Успех, ваше величество. Но не мисля, че тази жена е подходяща за горивен материал.

– Не се ли държите малко глуповато? – намеси се Поулгара. Беше се преоблякла в синя рокля, седеше на масата и съвсем спокойно кърпеше чорапите на Ерионд.

– Глупаво ли? – попита троснато Закат и очите му внезапно проблеснаха.

– И двамата знаете, че все още сте приятели. Спрете да се държите като деца.

– Мисля, че отивате твърде далеч, лейди Поулгара – изрече императорът следен глас.

– Наистина ли? – отвърна вълшебницата. – Смятам, че описах положението съвсем точно. Ти няма да оковеш Гарион във вериги и той няма да те превърне в ряпа. Затова трябва да престанете с тези заплахи един към друг.

– Мисля, че трябва да продължим този спор някой друг път – заяви лаконично Закат, поклони се леко на Поулгара и напусна палатката.

– Не се ли държахте малко рязко с него, лейди Поулгара? – попита я Сади.

– Не мисля – отвърна тя. – Това ни спести много празни приказки. – Вълшебницата внимателно сгъна чорапите и продължи: – Ерионд, смятам, че е време да си изрежеш ноктите на краката. Късаш чорапите побързо, отколкото съм в състояние да ги закръпя.

– Той е станал същият като преди, нали? – рече тъжно Гарион. – Имам предвид Закат.

– Не съвсем – възрази Поулгара. – Поведението му по-скоро беше маска, зад която крие истинските си чувства. – Тя погледна Белгарат. – Белдин измислил ли е нещо?

– Тази сутрин работеше върху някакъв план. Точно сега не мога да говоря с него, защото преследва някакъв заек. Ще се свържа отново с него веднага щом приключи с обяда си.

– Не може ли все пак да се съсредоточи върху задачата си?

– О, Поулгара, престани. Дори и ти понякога се отклоняваш от пътя си, ако забележиш някой тлъст заек.

– Не мога да повярвам! – изпъшка Се'Недра и погледна Поулгара с ужас.

– Не мисля, че ще разбереш, скъпа – каза й Поулгара. – Защо не ми донесеш сивата си рокля? Забелязах, че един от подгъвите й се е разпрал, а така и така съм извадила кутията с шивашки принадлежности.

Останаха в шатрата целия следобед. След вечеря се събраха около масата и започнаха да разговарят съвсем тихичко.

Силк погледна с присвити очи към вратата, където стояха стражите, и прошепна:

– Нещо ново от Белдин?

– Със сигурност замисля нещо – отговори също така тихо Белгарат. – Познавам го и затова предполагам, че планът му е доста необикновен. Вероятно все още изглажда подробностите и ще ми съобщи замисъла си след като всичко е напълно готово.

– Няма ли да е по-добре, ако работите двамата заедно над този план?

– Той знае какво трябва да направи. Само ще му попреча, ако се опитам да помогна. – Възрастният мъж се протегна, прозя се и се изправи. – Не зная вие какво ще правите – рече той. – но аз ще си лягам.

На следващата сутрин Гарион стана тихо, облече се и се измъкна от отделеното със завеса помещение, оставяйки Се'Недра да спи.

Дурник и Тот седяха на масата заедно с Белгарат.

– Не ме питайте как го е направил – тъкмо казваше Белгарат.

– Каза ми единствено, че Кайрадис се е съгласила да пристигне тук, когато я повика Тот.

Дурник и Тот размениха няколко знаци с пръсти.

– Той казва, че може да го направи – преведе ковачът. – Искаш ли пророчицата да дойде сега?

Белгарат поклати глава.

– Не, нека изчакаме, докато се появи Закат. Знам, че за нея е много уморително да изпраща образа си на толкова големи разстояния. – Старият вълшебник направи недоволна физиономия. – Белдин предлага да изчакаме, докато разговорът ни с императора достигне връхната си точка, и едва тогава да я извикаме. Понякога Белдин се увлича и е склонен да превръща нещата в мелодрама. През изтеклите години всички ние сме го предупреждавали за това, но от време на време той се връща към своя порок. Добро утро, Гарион.

Гарион им кимна, седна на масата и попита:

– И какво ще направи Кайрадис? Нима ще постигне нещо с

императора, което ние не бихме могли?

– Не съм сигурен – отвърна Белгарат. – Всички знаем, че тя има особено влияние над Закат. Той обикновено винаги губи контрол върху нещата, когато я види. Белдин не ми каза точно какво възнамерява да прави, но беше ужасно доволен от себе си. Искаш ли да разиграем малък театър тази сутрин?

– Не съвсем. Но предполагам, че мога да се справя.

– Трябва да раздразниш малко Закат – но помни, че не трябва да го ядосваш твърде много – просто той трябва да започне да те заплашва. Тогава ще извикаме Кайрадис. Закат не трябва да забележи каква е целта ти. Нека всичко стане постепенно. – Възрастният мъж погледна Тот. – Не откъсвай очи от мен, докато Гарион и Закат спорят – даде му наставления той. – Аз ще прикрия устата си с ръка и ще се изкашлям. Тогава трябва да повикаш господарката си.

Тот кимна.

– Ще кажем ли на останалите за това? – попита Гарион.

Белгарат го погледна с присвити очи и измърмори:

– Не. Реакциите им ще са по-естествени, ако не знаят какво става.

– Смятам, че Белдин не е единственият, който има усет към драматичните обрати – засмя се Дурник.

– Навремето бях професионален разказвач на приказки, Дурник – напомни му Белгарат. – Познавах реакцията на публиката толкова добре, колкото ти лютнята си.

След като и другите се събудиха и закусиха, генерал Атеска влезе в палатката и каза:

– Негово императорско величество заповяда да се пригответе. Ще тръгнете за Мал Зет след час.

Гарион незабавно се противопостави.

– Съобщи на негово величество, че няма да ходим никъде преди да довършим разговора, който започнахме вчера.

За момент Атеска изглеждаше крайно изумен, но след това бързо се съвзе.

– Не е допустимо да се говори така на императора на Малореа, ваше величество.

– Може би това ще му се стори освежаващо.

– В момента императорът е зает.

Гарион се отпусна на стола и кръстоса крака.

– Ще почакаме – заяви категорично той. – Това е всичко, генерале.

Лицето на Атеска се изпъна нервно, после военният се поклонил

сковано, обърна се и излезе, без да каже нито дума повече.

– Гарион! – възкликна Се'Недра. – Ние сме в ръцете на Закат, а ти съвсем съзнателно се държа грубо!

– И той не беше прекалено учтив с мен – сви рамене Гарион. – Казах му, че няма да се върнем в Мал Зет, а кой пренебрегна думите ми. Изглежда, че понякога трябва да положиш твърде много усилия, за да привлечеш вниманието му.

Поулгара погледна втренчено Гарион, а след това се обърна към Белгарат и попита:

– Какво сте намислили вие двамата?

Той ѝ намигна, но не отговори.

Кал Закат се появи след около пет минути с блеснали очи и огнено-червено лице.

– Как смееш? – почти изкрещи той на Гарион.

– Какво имаш предвид?

– Аз съм император и ти заповядах нещо!

– И какво от това? Аз не съм твой поданик.

– Това е непоносимо!

– Ще ти се наложи да свикнеш с подобни неща. Досега би трябвало да разбереш, че винаги правя онова, което съм намислил. Спомням си, че ти обясних този факт, когато напуснахме Мал Зет. Тогава ти казах, че ще отидем в Ашаба, и направихме точно така.

Императорът се овладя с видимо усилие.

– Опитвах се да предпазя теб и приятелите ти, идиот такъв! – изрече през зъби той. – Вие яздехте точно след Менга.

– Менга не ни създаде никакви проблеми.

– Атеска ми съобщи, че си го убил. Въпреки това не научих подробности точно как е станало. – Очевидно Закат възвръщаше спокойствието си.

– Всъщност не го направих аз. Маркграфиня Лизел го уби.

Закат повдигна вежди и погледна усмихнатата Велвет.

– Може би Негово величество преувеличава с похвалите си към мен – промърмори тя и направи реверанс. – Помогнаха ми.

– Помогнали са ти? И кой?

– Всъщност най-трудното го свърши Зит. Менга остана много изненадан.

– Бихте ли ми обяснили, ако обичате, какво точно се е случило? И ви моля да спестите остроумните си отговори.

– Съвсем просто е, ваше величество – отговори спокойно Силк. –

Имахме малка разправия с чандимите и с неколцина други господа в старата тронна зала на Торак в Ашаба. Менга крещеше заповеди на своите подчинени, а Лизел извади Зит от корсажа си и я хвърли право в лицето му. Зит го ухапа няколко пъти, Менга се вкочани и умря още преди да падне на пода.

– Наистина ли носиш тази змия в деколтето си? – попита недоверчиво Закат и впери поглед във Велвет. – Но как не те е страх?

– Беше ми нужно доста време, докато свикна – призна тя и отпусна скромно ръка върху корсажа си.

– Не се е случило точно по този начин, нали?

– Принц Келдар описа съвсем точно всичко, което се случи, ваше императорско величество – увери го Сади. – Зит беше много ядосана. Мисля, че все още е спяла, когато графинята я хвърли срещу Менга. Винаги става много раздражителна, когато я събудят внезапно.

– Закат – подхвана Белгарат, – оказа се, че Менга е чандим. Той беше главният подчинен на Урвон.

– Да, така ми каза и Атезка. Това означава, че Урвон е стоял зад всичко, което става в Каранда, нали?

– Само привидно – отговори Белгарат. – Урвон не притежава достатъчно разум, за да организира каквото и да било. Той е изцяло под властта на един от господарите на демоните, който се казва Нахаз. Общуването с демони обикновено довежда до пълна загуба на разсъдък – сега Урвон напълно е убеден, че е бог.

– Ако той е наистина луд, кой ръководи военната кампания тук? Атезка смята, че маневрата на армията, заобиколила по фланговете войската на Даршива, както и ходът със слоновете, са идеи на истински гений на военната тактика.

– Предполагам, че Нахаз командва похода, освен това господарите на демоните обръщат малко внимание на човешките жертви, дадени в битките. Нека добавя, че демоните имат свои начини да накарат хората да тичат много, много бързо.

– Никога не съм водил война с господар на демони – рече замислено Закат. – Каква е неговата крайна цел?

– Камъкът Сардион – отговори Гарион. – Всеки иска да се добере до него – включително и аз.

– За да създаде нов бог на ангараките?

– Предполагам, че иска точно това.

– Това не ми харесва. Ти ни освободи от Торак и аз нямам намерение да позволя на някакъв си негов заместник да се възкачи на трона в

Мал Зет, нито в Мал Яска. Ангараките не се нуждаят от бог. Те имат мен. Кой е твоят кандидат?

– Не зная. Все още не са ми казали.

– Какво да правя с вас, Белгарион? – въздъхна Закат.

– Ще ни пуснеш да си вървим, за да можем да изпълним онова, за което сме дошли. Може би идеята за нов бог на ангараките не ти допада, но моят избор ще ти се стори далеч по-добър пред онзи, който биха направили Зандрамас, Урвон или Агачак.

– Агачак? Кой е Агачак?

– Йерархът от Раг Урга. Той също е в Малореа.

– Тогава ще се справя и с него. Но се страхувам, че въпреки всичко се налага да реша какво да правя с тебе.

– Казах ти какво да правиш с мен.

Върху устните на Закат се появи слаба усмивка.

– Не смятам, че предложението ти ми допада. Не мога да разчитам на твоя избор.

– Какво искаш да постигнеш? – попита го Белгарат.

– Ще възстановя реда в Малореа. Ако се наложи, ще избия до крак населението в цели области, за да го направя. Щом камъкът Сардион е онова нещо, което кара всички да се чувстват толкова развълнувани, смятам, че ще е най-добре, ако го намеря и го унищожа.

– Добре – рече Гарион и стана. – Ние ще тръгваме.

– О, не! – Гласът на Закат отново стана студен и заповеднически. – Вече не ти вярвам. Веднъж допуснах подобна грешка. Мога да елиминирам поне част от хората, опитващи се да открият Сардиона, като изпратя теб и приятелите ти в Мал Зет под строга охрана. След това ще имам възможност да съсредоточа усилията си в търсене на Сардиона.

– И къде точно ще започнеш да го търсиш? – попита безцеремонно Гарион. Бе решил, че разговорът е достигнал подходящото място да притиснат Закат, както беше предложил Белгарат. – Ти дори не знаеш какво търсиш и нямаш ни най-малка представа откъде да започнеш.

– Мнението ти не ме интересува, Белгарион.

– Това е твърде жалко. Понякога истината е болезнена, нали?

– А ти да не би да знаеш къде се намира Сардионът?

– Мога да разбера.

– Щом ти можеш, значи мога и аз. Сигурен съм, че ще ме упътиш.

– Не се и надявай.

– Ще станеш по-сговорчив, като започна да подлагам приятелите ти на страшни мъчения. Дори ще те накарам да гледаш.

– В такъв случай ще е по-добре да наемеш палач, чийто живот можеш да пожертваш с лека ръка. Още ли не си осъзнал на какво съм способен? Уви, през цялото време си мислех, че си интелигентен човек.

– Край, Белгарион! – изсъска Закат. – Ще тръгнете към Мал Зет веднага. За да съм сигурен, че ще се държите добре, ще заповядам да ви държат разделени един от друг. По този начин ще си осигуря достатъчно на брой заложници, ако решиш да направиш нещо необмислено. Това е всичко. Разговорът ни е приключен.

Белгарат вдигна ръка пред устата си и се изкашля. Тот кимна и наведе глава.

Закат отстъпи изумен, защото точно пред него внезапно се появи блещукащо видение. Императорът хвърли свиреп поглед към Гарион и попита:

– Това някакъв трик ли е?

– Не е трик, Закат – отвърна Гарион. – Тя иска да ти каже много неща. Предлагам ти да я изслушаш, без да я прекъсваш.

– Ще изслушаш ли думите ми, Закат? – попита го блестящият образ на пророчицата от Кел.

Лицето на Закат бе изопнато от страшни подозрения.

– Какво трябва да ми кажеш, Кайрадис? – попита направо той.

– Не мога да остана дълго време при теб, императоре на Малореа. Веднъж ти говорих за онзи момент в твоя живот, когато ще бъдеш изправен на кръстопът, ти вече стигна до него. Остави настрана заповедническото си държане и отдай с готовност сърцето си на задачата, която ще ти възложи. Преди малко приказваше за заложници.

– Това е обичайна практика, Кайрадис – каза той. – По този начин мога да съм сигурен, че хората ще се държат добре.

– Наистина ли се чувстваш толкова немощен, че заплашваш невинни, за да наложиш волята си над другите? – В гласа ѝ се промъкнаха нотки на презрение.

– Аз? Немощен?

– Тогава защо искаш да постъпиш толкова малодушно и страхливо? Чуй ме, Кал Закат, защото животът ти зависи от това. В момента, когато вдигнеш ръка срещу Детето на Светлината или някой от спътниците му, сърцето ти ще се пръсне и ще умреш преди да си успял да си поемеш дъх.

– Нека бъде така. Аз управлявам Малореа и ако променя заповедта си или се поколебая заради нечия заплаха – та дори и твоята, ще изглеждам нищожество дори в собствените си очи. Няма да го направя.

– Тогава със сигурност ще умреш и с твоята смърт могъщата ти империя ще се разпадне – изрече с непоколебима решителност пророчицата.

Закат я погледна втренчено и лицето му стана мъртвешки бледо.

– Ти не желаеш да се вслушаш в предупреждението ми, императоре на Малореа и затова ще ти направя едно предложение. Ако се нуждаеш от заложник, нека аз да бъда твоя заложница. Детето на Светлината знае, че ако аз напусна света на живите преди да изпълня задачата си, търсенето му със сигурност ще завърши със страшен крах. Има ли някакъв по-добър начин от този да го държиш в подчинение?

– Не искам да те заплашвам, света пророчице. – прошепна Закат и потрепването на гласа му издаде, че вече не е толкова сигурен в себе си.

– Защо не, могъщи Закат?

– Защото подобна постъпка надминава всякакви норми на приличие – отвърна рязко той. – Това ли е всичко, което трябваше да ми кажеш? Имам задължения, които трябва да изпълня незабавно.

– Те са без никакво значение. Единствените истински задължения, които имаш, са към мен и към задачата, която ще ти възложи. Изпълнението на тази задача е целта на твоя живот. Заради това си роден. Ако откажеш, няма да доживееш до следващата зима.

– За втори път ме заплашваш със смърт, Кайрадис. Толкова много ли ме мразиш?

– Не те мразя, Закат, и не те заплашвам. Просто ти разкрих каква съдба те очаква. Ще приемеш ли задачата си?

– Не и преди да науча повече за нея.

– Добре тогава. Ще ти разкрия първата част от задачата. Ти трябва да дойдеш при мен в Кел, където ще се предам в ръцете ти. Аз ще бъда твой заложник, но и ти със сигурност ще бъдеш мой. Затова ела в Кел с Детето на Светлината и с неговите избрани спътници. Още от зората на света е предсказано, че ти трябва да си с тях.

– Но...

Пророчицата вдигна тънката си ръка.

– Забрави за своята свита, за армията си и за символите на властта си. Те няма да ти бъдат полезни. – Кайрадис замълча за миг. – Или се страхуваш, о, могъщи Закат, да вървиш през огромната си империя без войници, които да принуждават несъгласните с теб да подвиват коляно и да убеждават непокорните да се подчиняват на волята ти?

Закат се изчерви от гняв.

– Не се страхувам от нищо – отвърна той с леден глас. – Дори от

смъртта.

– Смертта е незначително нещо, Кал Закат. Струва ми се, че се страхуваш от живота. Както казах, ти си мой заложник и аз ти заповядвам да дойдеш в Кел, за да поемеш своя дял от бремето.

Императорът на Малореа започна да трепери. Гарион вече го познаваше добре и беше сигурен, че при нормални условия Закат веднага би отхвърлил нетърпящата възражение заповед на Кайрадис, но Закат беше притиснат от някаква непреодолима сила. Тялото му затрепери още по-силно, по лицето му изби студена пот.

Въпреки че очите на Кайрадис бяха вързани, тя долови вълнението, обхванало нейния „заложник“, и каза:

– Ти направи добър избор, Кал Закат. Ще се подчиниш на моята повеля – с готовност или с неохота, – но трябва да го сториш, защото така ти е писано. – Тя се изправи и продължи: – Сега ми отговори, императоре на Малореа. Съдбата ти изисква да ми се подчиниш. Ще дойдеш ли при мен в Кел?

– Ще дойда. – Гласът на Закат прозвуча като грак на гарван.

– Нека да бъде така. Заеми мястото си до Гарион и ела в Свещения град. След това ще ти дам указания каква е твоята задача. Там ще ти обясня защо от нея зависи не само твоят собствен живот, но и съдбата на целия свят. – Пророчицата се обърна, сякаш за да погледне Гарион с превързаните си очи. – Доведи ми го, Дете на Светлината – рече тя. – Всичко това трябва да стане преди последната среща.

Кайрадис протегна с копнеж ръка към Тот и след миг изчезна.

– Станахме дванадесет на брой – промърмори Сади.

Най-новият член на групата стоеше в средата на палатката с мъртешки бледо лице. Гарион удивен се взря в слъзите в очите на императора на Малореа.

18.

В гласа на Ерионд трепна едва доловима нотка на задоволство, когато рече:

– Празния. Задачата ни вече е почти изпълнена.

– Не те разбирам – призна Сади.

– Кайрадис дойде при нас, докато бяхме в Реон – обясни му младежът. – И ни разкри кой ще дойде с нас на Мястото, което вече не съществува. Чудех се кой ли ще бъде Празния. Сега вече знам.

– И как ме описа тя? – попита евнухът.

– Сигурен ли си, че искаш да узнаеш?

– Да, любопитен съм.

– Нарече те „Мъжът, който не е мъж“.

Сади примигна.

– Недвусмислено описание, нали?

– Ти сам ме попита.

Сади въздъхна.

– Всичко е наред, Ерионд. – рече той. – Процедурата е била извършена, когато съм бил бебе. Затова никога не съм узнал как бих се чувствал, ако бях различен. Всъщност интересът, който хората проявяват към онази особена функция, ми се струва забавен. Моят живот съвсем не е толкова сложен.

– Защо са постъпили по този начин с теб?

Сади сви рамене и потри с ръка обръснатия си череп.

– Майка ми е била бедна – отвърна той. – Това е бил единственият подарък, който е можела да ми направи.

– Подарък?

– Той ми даде шанс да бъда нает на работа в двореца на кралица Салмисра. В противен случай вероятно щях да прося по улиците като останалите членове на моето семейство.

– Как се чувстваш? – обърна се Гарвон към пребледнелия Закат.

– Остави ме на мира, Гарион – промърмори Закат.

– Защо не позволиш на мен да се справя с това, скъпи? – предложи Поулгара на Гарион. – Сега му е много тежко.

– Разбирам. За мен също не беше никак леко.

– Навремето ние разкрихме пред теб всичко, проявявайки такт и особено внимание. Кайрадис нямаше време за това. Аз ще поговоря с него.

– Добре, лельо Поул. – Гарион се отдалечи и я остави с потресения Закат. Неочакваният обрат на събитията бе породил редица съмнения у краля на Рива. Той харесваше малореанския император, но предсещаше, че включването му в групата им може да създаде много трудности. Твърде често в миналото оцеляването им зависеше изцяло от непоколебимото единодушие, с което спътниците му се отнасяха към целта на търсенето, а мотивите на Закат никога не бяха напълно изяснени.

„Гарион – каза уморено гласът в съзнанието му. – Не се меси в неща, които не разбираш. Закат трябва да дойде с вас, така че трябва да свикнеш с това.“

„Но...“

„Никакво но. Просто го направи.“

Гарион промърмори няколко ругатни под нос.

„И не ме ругай.“

– Това е абсурдно! – избухна Закат и се тръшна на един стол.

– Не е – възрази Поулгара. – Просто трябва да свикнеш да гледаш на света по различен начин, това е всичко. Повечето хора не са изправени пред подобен избор през целия си живот. Сега ти си член на група от строго подбрани хора и трябва да се ръководиш от други правила.

– Правилата никога не са се отнасяли до мен, Поулгара. Аз създавам свои собствени правила.

– Вече няма да го правиш.

– И защо точно на мен се случва такава нещo? – попита Закат.

– Това винаги е било първото нещo, за което питат – отбеляза сухо Белгарат, обръщайки се към Силк.

– Някой отговорил ли е на този въпрос?

– Доколкото зная, не.

– Ние ще ти даваме необходимата информация, докато пътуваме – увери Поулгара императора на Малореа. – Единственото важно нещo в момента е дали възнамеряваш да изпълниш задачата, която ти постави Кайрадис.

– Разбира се, че ще я изпълня. Вече дадох думата си. Никак не ми харесва, но нямам друг избор. Как е възможно да ме манипулира по такъв начин?

– Тя притежава много особени сили.

– Имаш предвид, че прави всичко това чрез различни вълшебства?

– Не. Тя предсказва бъдещето и говори винаги истината.

– Ти самата разбра ли нещo от онези безсмислици, които тя каза?

– Част от думите й – да, но със сигурност не всичко. Казах ти, че ние гледаме на света по особен начин. Пророците го възприемат коренно различно от нас. Никой, който не притежава тяхната дарба, не може да ги разбере докрай.

Закат впери поглед в пода.

– Внезапно се почувствах съвсем безпомощен – призна той. – И това чувство никак не ми харесва. Знаеш ли, много бързо ме свалиха от трона. Днес сутринта бях император на най-голямата нация на земята, а следобед ще се превърна в жалък скитник.

– Може и да ти хареса – подхвърли Силк.

– Млъкни, Келдар – скастри го Закат и отново погледна Поулгара. –

Знаеш ли, забелязвам нещо много странно.

– Какво?

– Дори да не бях дал думата си, пак щях да отида в Кел. Усещам, че някаква сила ме тласка натам. Някой ме принуждава да вървя нататък – едно сляпо момиче с превръзка на очите. Момиче, което е почти дете.

– Човек може да бъде възнаграден – отвърна му вълшебницата.

– Например?

– Кой знае? Може би просто ще бъде щастлив.

Императорът се засмя иронично.

– Щастието никога не е било цел за мен, Поулгара. Никога.

– Въпреки това може да се наложи да го приемеш – усмихна се вълшебницата. – На нас не ни е позволено да избираме с какво да бъдем възнаградени, защото не можем да избираме задачите си. Тези решения вече са взети.

– Ти щастлива ли си?

– Да, всъщност наистина съм щастлива.

Той въздъхна.

– Защо въздишаш толкова дълбоко, Кал Закат?

Императорът вдигна ръка и разтвори палеца и показалеца си на малко повече от един пръст.

– Оставаше ми само още толкова, за да стана господар на целия свят.

– А защо искаш да бъдеш господар на целия свят?

Той сви рамене.

– Никой досега не е постигал такова нещо, а властта има своите добри страни.

– Сигурна съм, че ще откриеш други неща, които ще те накарат да се почувстваш удовлетворен. – Тя се усмихна и постави ръка на рамото му.

– Наред ли е всичко? Постигнахте ли съгласие? – попита Белгарат малореанеца.

– Нищо не е наред, Белгарат – отговори Закат. – Не и докато не легнем в гробовете си. Но ще дойда с вас в Кел.

– Тогава защо не пратиш да повикат Атезка? Ще трябва да му кажеш къде отиваш, за да може да прикрива тила ни. Никак не ми се нрави, когато някой ме дебне зад гърба. Урвон минал ли е вече Маган?

– Не знам. Днес излизал ли си навън да огледаш наоколо, Белгарат?

– Палатката се охранява, а войниците на Атезка не поощряват стремежа ни да се запознаем с местните забележителности.

– Мъглата е толкова гъста, че можеш да спокойно да стъпиш върху нея. Урвон може да е някъде съвсем близо.

Поулгара се изправи и отиде до входа на палатката. Един от войниците ѝ каза нещо с рязък тон.

– Стига глупости! – отговори му тя, после няколко пъти пое дълбоко въздух, обърна се и каза: – Това е неестествено, татко. Миризмата на въздуха ме притеснява.

– Гролими ли?

– Да, така смятам. Вероятно някой от чандимите се опитва да прикрие армията на Урвон от патрулните кораби на Атеска. Сигурно ще минат реката без особени затруднения.

– Е, значи пътуването до Кел ще се превърне в истинско надбягване с коне.

– Ще поговоря с Атеска – рече Закат. – Може би той ще успее да ги забави. – Императорът погледна несигурно стария вълшебник. – Аз зная защо трябва да отида в Кел. Но ти защо ще ходиш там?

– Трябва да прочета Малореанските евангелия, за да открия къде се намира мястото, където трябва да отидем.

– Имаш предвид, че все още не знаеш?

– Да. Но зная как се казва. Непрекъснато го наричат мястото, което вече не съществува.

– Белгарат, това е безсмислица!

– Не съм го измислил аз, така че не обвинявай мен.

– Защо не ми спомена за това докато бяхме в Мал Зет? Имам копие от Евангелията в библиотеката си.

– Първо, не знаех за това, когато бяхме в Мал Зет. Научих го съвсем наскоро. Второ, твоето копие едва ли щеше да ми е от полза. Казаха ми, че всички евангелия са различни. Единственото, съдържащо пасажа, който ми е необходим, се намира в Кел.

– Това ми звучи твърде объркано.

– Прав си. Но с тези неща обикновено е така.

Закат отиде до пазачите, каза им нещо и се върна при вълшебника.

– Изпратих да извикат Атеска и Братор – каза той и се усмихна малко печално. – Няма да се изненадам, ако и двамата възразят.

– Не им оставяй време за възражения – посъветва го Гарион.

– И двамата са мелцени, Гарион – подчерта Закат. – Мелцените протестират срещу всичко по навик. – Малореанецът се намръщи. – Както стана дума за това, вие защо ходихте до Мелцена? Тази страна не е ли малко встрани от пътя ви?

– Преследвахме Зандрамас.
 – А защо тя е ходила там?
 – Трябваше да вземе твоя братовчед ерцхерцог Отрат.
 – Това глупаво магаре? За какво ѝ е притрябвал?
 – Зандрамас го отведе в Хемил и го коронова за император на Малореа.

– Какво!? – Очите на Закат за малко да изхвъркнат от орбитите.
 – Тя трябва да бъде придружавана от ангаракски крал, щом пристигне на Мястото, което вече не съществува. Доколкото зная, церемонията по коронацията е напълно законна.

– Това ще се промени веднага, щом Отрат ми падне в ръцете! – Лицето на Закат почервения от ярост.

– Имаше още една причина, поради която отидохме в Мелцена, въпреки че тогава не знаехме за нея – продължи Белгарат. – Там намерихме неповредено копие на Пророчествата от Ашаба. Трябваше да го прочета, за да науча каква трябва да бъде следващата ни стъпка – пътуването до Кел. Аз вървя по следа, която е била оставена преди хиляди години.

Атеска и Брадор влязоха в палатката и генералът енергично отдаде чест и каза:

– Изпратили сте да ни повикат, ваше величество.

– Да – отвърна Закат и погледна замислено двамата си подчинени. – Моля, изслушайте ме внимателно – заговори той. – И не се опитвайте да спорите с мен. – Странно, малореанецът изрече тези думи не като заповед, а като човек, обръщаш се към двама стари приятели. – Има промяна в плановете ни – продължи той. – До мен достигна важна информация. Абсолютно наложително е да не пречим на Гарион и неговите приятели. Тяхната мисия е жизненоважна за сигурността на Малореа.

Очите на Брадор светнаха от любопитство.

– Не трябва ли да ми разясните този въпрос по-подробно, ваше величество? – попита той. – В крайна сметка аз най-много от всички нося отговорността за сигурността на държавата.

– А, не, Брадор – каза с искрено съжаление Закат. – Страхувам се, че не мога да го направя. Подобно нещо изисква твърде голяма промяна в начина ти на мислене, а ти не си готов за това. Всъщност аз самият може би все още не съм съвсем готов. Във всеки случай Белгарион и неговите спътници трябва да отидат в Даласия на всяка цена. – Той замълча за миг. – И още нещо. Аз ще отида с тях.

Атеска се втренчи недоверчиво в императора, след това се овладя и

се насили да приказва спокойно.

– Ще уведомя командира на императорската гвардия. Ще бъдат готови за тръгване след час.

– Не се тревожи за това – каза Закат. – Те няма да дойдат с нас. Ще отида с Белгарат сам.

– Сам? – възкликна Атеска. – Ваше величество, това е нечувано!

Закат се усмихна тъжно.

– Виждаш ли, Гарион? Какво ти казах?

– Генерале – рече Белгарат на Атеска. – Кал Закат просто изпълнява заповед. Сигурен съм, че ще разбереш това. Наредиха му да не бъде провождан от никакви войски. Войниците бездруго няма му бъдат необходими на мястото, където отива.

– Заповед? – удивено попита Атеска. – Кой има такава власт да дава заповеди на Негово величество?

– Това е дълга история, Атеска – отвърна старият вълшебник. – А ние нямаме време.

– Но... ваше императорско величество – подхвана плахо Брадор. – Ако отивате в Даласия, ще трябва да прекосите цялата Даршива. Мога ли да ви напомня, че в момента Даршива е вражеска територия? Не бива да рискувате живота си при подобни обстоятелства! Може би ще бъде благоразумно, ако ви съпровожда ескорт поне докато прекосите границата.

Закат погледна Белгарат.

Старият вълшебник поклати глава и рече:

– Нека постъпим така, както ни каза тя.

– Съжалявам, Брадор – обърна се Закат към началника на разузнавателната служба. – Не можем да вземем ескорт. Но ще ми трябват броня и меч.

– Ваше величество не си е служил с меч от години – възрази Атеска.

– Белгарион ще ме обучи – сви рамене Закат. – Сигурен съм, че ще си спомня как се върти меч. Хайде действайте. Урвон ще прекоси Маган. Научих от добре осведомен източник, че не сме в състояние да направим почти нищо, за да го спрем. Предполагам, че армията на Даршива не е далеч от него, а те разполагат със слонове. Искам да им попречите да тръгнат след мен. Задръжете Урвон достатъчно време, за да го настигнат даршиванците. Тогава двете вражески сили ще се унищожат взаимно – единствено това ме интересува. След като враждебните армии почнат да се избиват, вие трябва да се оттеглите. Не искам войниците ми да

умират, ако не е абсолютно наложително.

Атеска се намръщи и попита:

– Значи няма да следваме политиката, която обсъждахме в Мага Рен, така ли?

– Политиката понякога се променя – каза Закат. – В настоящия момент от военна гледна точка ми е напълно безразлично кой ще спечели някаква незначителна победа в тази част на света. Това може да ви помогне да прозрете, че мисията на Белгарион е наистина жизненоважна за всички нас. – Той погледна Гарион. – Достатъчно ли е това, което вече казах?

– Не спомена нищо за демоните – отвърна Гарион. – Те също са в Даршива.

Закат се намръщи.

– Забравих. Те ще помагат на Урвон, нали?

– Нахаз ще застане на негова страна – каза Белгарт. – Морджа ще помага на даршиванците.

– Я обясни по-подробно.

– Урвон е довел Нахаз, а Зандрамас е призовала друг господар на демоните, който да ѝ помогне – обясни възрастният мъж. – Морджа е господар на демоните в Мориндландия. Той и Нахаз са равни по сила и се мразят от векове.

– Това означава, че няма да има победител и че враждебните ни сили ще запазят равновесието помежду си. И двете страни имат на разположение и добре въоръжени армии, и демони.

– Демоните не се особено придирчиви към жертвите си, Закат – рече Поулгара. – Те убиват всичко, което се движи, а твоята армия е тук, в Даршива.

– Права си – призна императорът и се огледа. – Някакви предложения?

Белгарт и Поулгара се спогледаха, после старият вълшебник вдигна рамене и каза:

– Струва си да опитаме. Той не обича ангараките, но демоните му харесват още по-малко. Мисля, че ако излезем от лагера, вероятността да успеем с негова помощ ще бъде по-голяма.

– За кого по-точно говорите? – попита Закат.

– За Алдур – отговори Белгарт и се почеса по бузата. – Ще бъде ли безопасно, ако му кажем, че ти няма да пожелаеш да ни последваш, ако армията ти е изложена на риск от поголовно унищожение?

– Мисля, че може да потвърдиш това. – Очите на Закат се

разшириха. – Опитваш се да кажеш, че си в състояние да призовеш един от боговете?

– Не съм сигурен дали „призовавам“ е точната дума, но ние наистина можем да разговаряме с него. Да видим какво ще каже той.

– Няма да използваш никакви хитрости, нали, татко? – попита Поулгара.

– Алдур знае какво правя – отговори той. – Не бих могъл да го измамя, дори и да опитам. Нежеланието на Закат да дойде с нас ни дава възможност да започнем разговор с него. Алдур е разумен, но винаги е харесвал разгорещените спорове. Би трябвало да знаеш това, Поул. В края на краищата самият той ти помогна да увеличиш майсторството си и да се образоваш. Хайде да проверим дали можем да разговаряме с него.

– Съгласни ли сте да дойда и аз? – попита Ерионд. – Аз също трябва да обсъдя нещо с него.

Белгарат го изгледа изненадано и за момент сякаш се готвеше да му откаже, но след това промени решението си.

– Постъпи както намериш за добре – сви рамене той. – Атеска, би ли заповядал на пазачите да ни пуснат до рова, който заобикаля лагера? След това ще продължим сами.

Атеска каза нещо на стражите пред вратата на палатката и тримата преминаха край часовете, без някой да ги спре.

– Какво ли не бих дал да присъствам на тази среща – промърмори Брадор. – Виждал ли си някога Алдур, принц Келдар?

– Да, два пъти – отговори небрежно Силк. – Първо го видях в Долината, а след това в Ктхол Мишрак – той дойде с другите богове да прибере тялото на Торак, след като Гарион го уби.

– Предполагам, че Алдур е изпитал огромно задоволство от това – рече Закат. – Той и Торак бяха заклетии врагове.

– Не – възрази тъжно Силк. – Нито един от тях не се зарадва от смъртта на Торак. Той и Алдур бяха братя. Но все пак смятам, че УЛ скърбеше най-дълбоко. В края на краищата Торак е негов син.

– Изглежда в теологията на ангараките има твърде големи празноти – замислено каза Закат. – Мисля, че гролимите дори не признават съществуването на УЛ.

– Биха променили мнението си, ако го видят – заяви Силк.

– Наистина ли изглежда толкова внушително? – попита Брадор.

– Той впечатлява не само с външния си вид – вдигна рамене Силк, – а по-скоро с присъствието си. То те кара да забравиш всичко останало.

– Той се държа много мило с мен – възрази Се'Недра.

– Всеки се държи мило с теб – отвърна й Силк. – Ти винаги оказваш такова въздействие на всички.

– Обикновено – поправи го Гарион.

– Смятам, че ще е най-добре да започнем да стягаме багажа – предложи Дурник. – Мисля, че Белгарат ще поиска да потеглим веднага щом се върне. – Ковачът погледна Атеска и попита: – Може ли да вземем някои неща от вашите складове? До Кел има много път, а ми се струва, че едва ли ще можем да намерим достатъчно хранителни припаси в Даршива.

– Разбира се – отговори генералът.

– В такъв случай ще направя списък с нещата, от които се нуждаем.

Дурник седна на масата и започна да пише, а Атеска хвърли пронителен поглед към Силк и каза:

– Досега не сме имали възможност да си поговорим за последните ви спекулации на стоковия пазар, нали, ваше височество?

– Нима си решил да градиш кариера на друго поприще, Атеска? – попита го Закат.

– Едва ли, ваше величество. Аз съм войник. Но тази година принц Келдар сключи няколко спекулативни сделки, засягащи търговията с боб. Бюрото за военните доставки изпадна в състояние на мъчително вцепенение, научавайки на каква цена принцът предлага своята стока.

Изведнъж Брадор се разсмя и викна:

– Браво, Келдар!

– Отношението ти е много странно, Брадор – каза укорително Закат. – Как ще приемеш, ако удържа от твоя собствен бюджет свръхпечалбите, реализирани от принц Келдар?

– Всъщност, ваше величество, спекулациите на принц Келдар изобщо не са ощетили хазната. Членовете на Бюрото за военни доставки са най-големите мошеници в империята и наистина трябва някой ден да увиснат на въжето. Преди няколко години, когато бяхте зает в Ктхол Мишрак, те ви изпратиха документ с твърде безобиден външен вид. С него трябваше да се уеднаквят цените на всички стоки, които се закупуват за армията.

– Да, спомням си. Основният им аргумент беше, че по този начин ще си осигурят основа за дългосрочно планиране на доставките.

– Така изглеждаше на повърхността, ваше величество. Всъщност фиксирането на цените им осигури златна възможност да напълнят собствените си джобове. Те купуваха стоката под утвърдената цена и я

продаваха на армията по определената от закона тарифа. По този начин успяваха да задържат разликата за себе си.

– Каква е фиксираната цена на боба?

– Десет крони за сто фунта, ваше величество.

– Това ми се струва съвсем разумно.

– Когато купуваш за три?

Закат го погледна втренчено.

Брадор вдигна ръце.

– Обаче – продължи той – по закон те са задължени да го продават на армията за десет – независимо от цената, която трябва да заплатят за необходимото количество. Така че сега им се налага да възстановят разликата от собствения си джоб. Това може би ще обясни защо са изпаднали във вцепенение, както го нарече генерал Атезка.

Внезапно на лицето на Закат се появи вълча усмивка и той попита:

– Ти каква цена си определил, Келдар?

– Продавах на мелценския консорциум за петнадесет. – Дребният драснианец сви рамене. – Предполагам, че са вдигнали цената още малко. А моята печалба е съвсем приемлива, както сам можете да изчислите.

– И си закупил цялата реколта боб в империята?

– Опитих се.

– Сигурен съм, че ваше величество ще получи няколко оставки от членовете на Бюрото за военни доставки – намеси се Брадор. – Съветвам ви да не ги приемате, докато тези господа не уредят всичките си сметки.

– Ще запомня това, Брадор. – Закат погледна замислено Силк. – Каж ми, Келдар, колко трябва да ти платя, за да прекратиш операциите си в Малореа?

– Не вярвам, че в хазната има толкова пари – отговори любезно Силк. – Освен това аз станах истински необходим тук. Преди да дойда в империята малореанската икономика беше в застои. Вече дори мога да кажа, че работя за теб.

– Това сериозно ли е? – обърна се Закат към Брадор.

– Да, ваше величество – въздъхна Брадор. – Странно, но принц Келдар говори истината. Приходите от данъците постоянно се покачват, от както Келдар и неговият дрипав партньор започнаха да развиват бизнеса си в империята. Ако решим да го изгоним, съвсем възможно е нашата икономика да претърпи истински срив.

– В такъв случай аз завися от него, така ли да разбирам това?

– До известна степен да, ваше величество.
 – Ще ми се тази сутрин да не бях ставал от леглото си – печално въздъхна Закат.

Когато се върнаха, Белгарат и Поулгара изглеждаха обезпокоени. Русокосият Ерионд вървеше след тях, безгрижен, както винаги.

– Какво каза Алдур? – попита ги Гарион.

– Предложението ни не му допадна особено – отговори Белгарат, – но все пак го прие. Генерал Атеска, с колко войници разполагате в Даршива?

– Неколкостотин хиляди. Разпределени са в лагери като този тук, разположени по горното и долно течение на източния бряг на река Маган. Основната част от нашите сили се намира от другата, страна на реката, в Пелдан. Могат да пристигнат тук за съвсем кратко време.

– Оставете ги по местата им. Задачата ви е да забавите Урвон достатъчно дълго – така, че да го настигне армията на Даршива. Когато това стане, изтегли всичките си хора в този лагер.

– В него едва ли ще се поберат толкова хора, древни – изтъкна Атеска.

– В такъв случай ще е по-добре да го разшириш. Алдур се съгласи да защити този лагер, ала не спомена нищо за останалите. Съсредоточи войските си тук. Той ще прогони демоните далече от това място.

– Как ще го направи? – попита Бладор.

– Демоните не могат да понесат присъствието на богове. Нито Нахаз, нито Морджа ще посмеят да се приближат на по-малко от десет левги от лагера.

– Значи Алдур ще бъде тук?

– Да, но само в известен смисъл. След като разширите лагера, ровът около него ще се изпълни с необикновена синя светлина. Предупреди хората си да стоят далече от нея. Алдур не харесва ангараките и на всеки войник, който се заблуди и приближи до тази светлина, могат да се случат много странни неща. – Възрастният мъж се усмихна на Закат. – Може би ще ти е интересно да научиш, че цялата твоя войска в Даршива за известно време ще бъде под командването на Алдур. Той никога не е имал армия и е трудно да се предвиди какво би му хрумнало да направи.

– Дядо ти винаги ли се държи така? – попита Закат.

– Обикновено да. – Гарион се изправи, като размърда пръстите си, и отиде в другия край на палатката. Белгарат веднага го последва.

– Какво все пак стана, дядо? – прошепна Гарион.

Белгарат сви рамене.

– Разговаряхме с Алдур и той обеща да защитава армията на Закат.

Гарион поклати глава.

– Не – възрази той. – Сигурен съм, че се е случило още нещо. Дватамата с Поулгара изглеждахте много странно, когато се върнахте. И защо Ерионд отиде с вас?

– Това е дълга история – отвърна уклончиво възрастният мъж.

– Имам достатъчно време. Мисля, че ще е по-добре, ако зная какво става.

– По-добре ще е да не знаеш. Алдур беше съвсем категоричен. Ако разбереш какво става, това може да ти попречи да изпълниш задачата си.

– Мислех, че отдавна си престанал да използваш това изтъркано извинение. Вече съм голям. Не е нужно да криеш нещата от мен.

– Нека ти кажа нещо, Гарион. Ти си Детето на Светлината. Защо не отидеш сам да поговориш с Алдур? Той може да реши да ти съобщи всичко, но това ще си зависи от него. Алдур ми каза да мълча и аз ще се подчиня на своя учител независимо дали това ти харесва, или не. – И старият възшебник обърна гръб на внука си и отиде при другите.

19.

Закат огледа очуканата си броня, после попипа ръждясалия си шлем и възкликна:

– Не мога да разбера защо трябва да изглеждам като просяк. – Бе облечен с кърпена кафява наметка, а мечът му висеше от едната страна на колана в обикновена кожена ножница.

– Обясни му, Силк – промърмори Белгарат. – Ти си експерт по тези неща.

– Всъщност не е чак толкова сложно – каза Силк на императора – Обичайната практика на пътниците е да наемат пазачи. Наемниците не прекарват много време, грижейки се за екипировката си, затова се налага да придобиеш неугледен външен вид. Дватамата с Гарион ще сте единствените с оръжие, ще яздите напред и ще се правите на страшни.

Едва забележима усмивка пробяга по бледото лице на Закат.

– Не мислех, че ще трябва да положа толкова много усилия, за да изглеждам анонимен.

Силк се засмя.

– Всъщност по-трудно е да бъдеш анонимен, отколкото велик владетел. А сега, Закат, моля те да не се обиждаш, но всички ще престанем да се обръщаме към теб с „ваше величество“. Някой може да допусне случайна грешка точно в най-неподходящия момент.

– Всичко е наред, Келдар – отговори Закат. – Бездруго понякога това „ваше величество“ твърде много дразни слуха ми.

Силк се вгледа в лицето му и каза:

– Знаеш ли, трябва да прекарваш повече време на открито. Много си блед.

– Аз ще се погрижа за това – заяви Поулгара. – Ще забъркам една смес и ще го направя да изглежда загорял от слънцето като след дълъг път.

– О, има още нещо – добави Силк. – Твоят лик украсява всяка монета в Малореа, нали?

– Точно ти би трябвало да го знаеш най-добре – нали имаш доста от тях.

– Е, скътал съм малко тук-там – отговори Силк скромно. – Хайде да прикрием това известно на всекиго лице с бакенбарди. Престани да се бръснеш.

– Келдар, не съм се бръснал сам още откакто ми е поникнала брада. Дори не зная как се държи бръснач.

– Позволяваш на някого да действа близо да гърлото ти с бръснач в ръка? Това не е ли малко непредпазливо от твоя страна?

– Обясни ли ми всичко необходимо? – прекъсна го Белгарат.

– В общи линии – отговори Силк. – Ще му разкрия подробностите веднага щом тръгнем.

– Добре. – Възрастният мъж ги огледа. – Вероятно ще срещнем хора. Някои от тях сигурно ще бъдат враждебно настроени, но повечето сигурно няма да искат да си навличат беля на главата, така че не биха притеснявали група обикновени пътници. – Вълшебникът погледна Закат. – Силк със сигурност ще ни измъква от повечето опасни ситуации, но ако се стигне до сериозна битка, бих искал да се върнеш малко назад и да оставиш на нас да се справим с възникналото затруднение. Не си използвал скоро оръжието си, а пък аз преминах през доста перипетии, докато те намеря, и не искам да изгубиш живота си в някаква безсмислена схватка.

– Все още мога да се грижа за себе си, Белгарат.

– Убеден съм в това. Но не искам да рискувам още от самото

начало. Кайрадис ще е много нещастна, ако не пристигнеш здрав и читав в Кел.

Закат сви рамене и отиде да седне до Гарион. Кралят на Рива го погледна. Закат се усмихваше и това непривично за него изражение го караше да изглежда с десет години по-млад. Изведнъж той напомни на Гарион за Лелдорин и сърцето му се сви.

– Закат, всъщност всичко това ти харесва, нали? – попита той.

– Не зная защо, но се чувствам отново млад – отговори малореанецът. – Винаги ли е така – хитрост, опасности и диво чувство на опиянение?

– Повече или по-малко – да – отговори Гарион. – Е, понякога опасностите са повече, отколкото ни се ще.

– Мога да ги понеса. Знаеш ли, досега животът ми беше досадно лишен от предизвикателства.

– Дори когато Нарадас те отрови в Ктхол Мургос?

– Бях твърде болен, за да разбере какво става – отвърна Закат. – Завиждам ти, Гарион. Твоят живот наистина е бил вълнуващ. – Императорът се намръщи. – Нещо особено става с мен – призна той. – Още когато се съгласих да се срещна с Кайрадис в Кел, почувствах, че някаква огромна тежест падна от гърба ми. Сега целият свят изглежда свеж и нов. Не съм в състояние да контролирам живота си и въпреки това съм щастлив като риба, плуваща в дълбоки води. Нелогично е, но нищо не мога да направя.

Гарион се вгледа в него и каза:

– Не искам да ме разбираш погрешно. Не се опитвам съзнателно да обвивам в тайнственост думите си, но сигурно си щастлив, защото правиш това, което ти е предопределила съдбата. С всички ни се случва така. Става дума за различния начин, по който гледаме на живота – тъкмо за това спомена одева леля Поул. А щастието е една от наградите, които получаваме.

– Не ми е съвсем ясно – призна Закат.

– Просто изчакай – каза му Гарион. – Ще разбереш.

Генерал Атеска влезе в палатката, следван от Брадор, и доложи:

– Конете са готови, ваше величество. – Изражението му подсказа на Гарион, че Атеска остро възразява срещу всичко това. – Прибавих още няколко товарни коня, майсторе – съобщи генералът на Дурник. – Вашите бяха натоварени твърде много.

– Благодаря, генерале – отговори ковачът.

– Няма да ме има известно време, Атеска – подхвана Закат, – така

че те оставям отговорен за всичко. Ще се опитам да поддържам връзка с теб, но ще има дълги периоди, през които няма да получаваш никакви вести от мен.

– Да, ваше величество – отговори Атеска.

– Знаеш какво да правиш. Остави Брадор да се разпорежда с гражданските дела, а ти се заеми с военните. Докарай войската в лагера, когато Урвон и армията на Даршива започнат да се избиват. И поддържай тесни контакти с Мал Зет. – Императорът свали големия пръстен с печат от пръста си. – Използвай това, ако е нужно да подпечаташ някакви официални документи.

– Такива документи изискват подписа на ваше величество – напомни му Атеска.

– Брадор може да го подправи. Той пише по-добре името ми, отколкото аз самият.

– Ама, ваше величество... – възрази Брадор.

– Не ми се прави на невинен, Брадор. Зная за твоите експерименти в краснописа. Грижете се за котката ми, докато ме няма, и потърсете дом за котенцата.

– Да, ваше величество.

– Имали нещо друго, заслужаващо вниманието ми, преди да замина?

– Ами... един случай, свързан с дисциплината във войската, ваше величество.

– Не можеш ли ти да се погрижиш за това? – попита Закат и в гласа му се промъкна леко раздразнение.

– Мога, ваше величество – отговори Атеска, – но вие сте поставили този човек под ваша лична защита, затова си помислих, че е по-добре да се посъветвам с вас.

– Кого съм поел под личната си защита? – изгледа го учудено Закат.

– Един ефрейтор от гарнизона на Мал Зет, ваше величество. Актас. Бил пиан по време на дежурство.

– Актас? Не си спомням...

– О този ефрейтор, който беше разжалван точно когато влизахме в Мал Зет! – сети се СеНедра. – Онзи, дете жена му му се караше на улицата.

– А, да – рече Закат. – Спомням си. Пак ли е пиан? Нали се зарече да не пие.

– Съмнявам се, че това е възможно, ваше величество – съобщи

Атеска с едва забележима усмивка. – Поне не и сега. Той е мъртвопиян.

– Тук ли е?

– Чака отвън, ваше величество.

– Доведи го тогава – въздъхна Закат и погледна към Белгарат. – Това ще отнеме само минутка-две.

Мършавият ефрейтор влезе с нестабилна походка в палатката и положи много усилия да разбере какво точно искат от него, но не успя. Опита се да отдаде чест, ала вместо това се удари с юмрук по носа.

– Ваше величество – изломоти той.

– Какво да правя с теб, Актас? – уморено каза Закат.

– Постъпих като ма... магаре... ваше величество – призна Актас. – Безподобно магаре.

– Да, наистина – съгласи се императорът и извърна глава настрана.

– Моля те, не дишай срещу мен. Устата ти мирише на разкопан гроб. Изведи го навън и го накарай да изтрезнее, Атеска.

– Със собствените си ръце ще го хвърля в реката, ваше величество.

– Атеска се опита да потисне напушващия го смях.

– На теб всичко това ти е забавно, нали?

– На мен ли, ваше величество?

Закат присви лукаво очи и каза:

– Добре, Се'Недра. Ти също носиш отговорност за този човек. Какво да го правим?

Тя махна небрежно с ръка и каза:

– Обесете го. – И се вгледа в ръката си. – О, велики Недра! Счупила съм си още един нокът!

Очите на Актас изскочиха от орбитите си и той зяпна невярващо. После падна на колене.

– Милост, ваше величество – застана той, изведнъж напълно изтрезнял. – Милост.

Закат погледна кралицата на Рива, която все още тъгуваше за счупения си нокът.

– Изведи го, Атеска. След малко ще ти дам заповед какво да правиш с него. – Атеска отдаде чест и дръпна плачещия Актас да се изправи.

– Не говореше сериозно, нали, Се'Недра – попита императорът, когато двамата излязоха.

– Разбира се, че не – отвърна тя. – Аз не съм чудовище, Закат. Изчистете го и го заведете при съпругата му. – Малката кралица замислено опря с пръст брадичката си. – Но вдигнете бесилка пред дома му. Нека

има за какво да мисли, когато ожадне пак.

– Ти наистина ли си се оженил за тази жена? – обърна се Закат към Гарион.

– Всичко беше решено от нашите семейства – отговори риванският крал. – Нас никой не ни попита какво мислим по въпроса.

– Дръж се възпитано, Гарион – каза Се'Недра с невъзмутимо спокойствие.

Когато излязоха от лагера, Закат въздъхна с облекчение.

– Какво има? – попита Гарион.

– Почти се изплаших, че някой може да е намерил начин да ме задържи – отговори Закат и погледна неспокойно назад. – Мислиш ли, че можем да препуснем в галоп за малко? Не ми се ще да ни догонят.

– Сигурен ли си, че си наред? – попита го Гарион подозрително.

– Никога не съм се чувствал по-добре и по-свободен – заяви Закат.

– Страхувах се, че ще стане така – измърмори Гарион.

– Какво искаш да кажеш?

– Тръгни напред в лек галоп – отвърна му кралят на Рива. – Трябва да обсъдя нещо с Белгарат. Ще те настигна след малко. – Гарион дръпна юздите на Кретиен и се върна при дядо си и леля си, които язدهа един до друг и разговаряха оживено.

– Никой не би могъл да обуздае този човек – каза им той. – Какво е станало с него?

– За пръв път през живота си не трябва да решава съдбата на половината свят, Гарион – отговори спокойно Поулгара. – Ще се оправи. Просто трябва да му дадем малко време.

– А разполагаме ли с време? Та Закат постъпва точно така, както би постъпил Лелдорин, може би дори Мандорален. Можем ли да си позволим да го чакаме няколко дни?

– Говорете с него – предложи Белгарат. – Просто му говорете. Ако трябва, дори цитирайте пасажите от „Книгата на алорните“.

– Но аз не я знам наизуст, дядо – възрази Гарион.

– Разбира се, че я знаеш. Тя е в кръвта ти. Ти можеше да я цитираш още когато плачеше в люлката си. А сега отиди при него преди да се е побъркал съвсем.

Гарион изруга и препусна да догони Закат.

– Някакви проблеми ли има? – попита го императорът.

– Не ми се приказва за това.

Белдин ги чакаше на следващия завой на пътя.

– Дотук всичко е наред – рече гърбавият магьосник. – Но защо трябваше да вземете и този?

– Кайрадис му каза да дойде с нас – отговори Белгарат.

– И как го убеди?

– Каза му, че ако не тръгне с нас, ще умре.

– Е, това сигурно го е впечатлило. Здравсти, Закат.

– Познаваме ли се?

– Аз те познавам – макар и само по физиономия. Виждал съм те по време на паради по улиците на Мал Зет.

– Това е брат ми Белдин – каза Белгарат на императора.

– Не знаех, че имаш брат.

– Връзката помежду ни е малко неясна, но и двамата служим на един бог и това ни прави братя по по-особен начин. Бяхме седмина, ала сега са живи само четирима от нас.

Закат се намръщи.

– Твоето име ми напомня нещо, Белдин – каза той. – Не си ли ти онзи, чийто портрет е разлепен из цялата област на тридесет левги около Мал Яска?

– Да, аз съм. Поизнервих малко Урвон. Изглежда, той смята, че имам намерение да го разрежа на две.

– А така ли е?

– Помислял съм си го няколко пъти. Но по-скоро би трябвало да изтръгна вътрешностите му, да ги хвърля в някой трънак и да гледам как ги кълват лешоядите. Сигурен съм, че на Урвон ще му е много забавно да наблюдава това.

Закат пребледня.

– Лешоядите също трябва да се хранят с нещо, нали – сви рамене гърбавият магьосник. – О, като си говорим за ядене – Поул, имаш ли нещо вкусно? През последните няколко дни ядох предимно плъхове и яйца на гарвани. Сигурен съм, че в цяла Даршива не е останал нито един заек, нито пък гълъб.

– Това е много необикновен човек – обърна се Закат към Гарион.

– Колкото повече го опознаваш, толкова по-странен ще ти се струва – отвърна му Гарион с усмивка. – Урвон се страхува от него до смърт.

– Той преувеличаваше, нали? Имам предвид, докато говореше за лешоядите?

– Вероятно не. Белдин наистина възнамерява да изкорми последния ученик на Торак.

Очите на Закат блеснаха.

– Мислиш ли, че ще се нуждае от помощ?

– Някой от твоите предци да не е аренд? – попита подозрително

Гарион.

– Не те разбрах.

– Няма нищо – въздъхна кралят на Рива.

Белдин клекна наред пътя, започна да рѳа едно студено печено пиле и изсумтя:

– Прегорила си го, Поул.

– Не съм го готвила аз – сопна му се тя.

– Защо? Да не би да си забравила как се готви?

– Но пък имам чудесна рецепта за варени джуджета – каза вълшебницата. – Сигурна съм, че все ще намеря някой желеащ да похапне от тази гозба.

– Остротата на езика ти спада катастрофално, Поул – рече той и избърса мазните си пръсти в дрипавата си дреха. – Умът ти започва да запада и да се отпуска, което впрочем се отнася и за задните ти части.

Закат се навъси, но Гарион го хвана за ръката и каза:

– Това е личен въпрос между тях двамата. Не се намесвай. Те се обиждат по този начин вече хиляди години. Смятам, че е някакъв особен вид обич.

– Обич ли?

– Добре де, привързаност – каза Гарион. – Просто ги слушай. Може да научиш нещо. Алорните не са като ангараките. Ние не сме се кланяли на никого и често прикриваме истинските си чувства с шеги.

– Ама Поулгара алорнка ли е? – попита изненадано Закат.

– Погледни я, Закат. Косата ѳ е тъмна, но пък сестра ѳ е била руса. Вгледай се в скулите и в челюстта ѳ. аз съм алорнски крал и знам как изглеждат те. Тя и Лизел могат да бъдат сестри.

– Всъщност наистина си приличат. Как съм могъл да го пропусна?

– Защото си наел Братор да е твое око и ухо – отговори Гарион. – аз не се доверявам толкова на очите на другите.

– Белдин също ли е алорн?

– Никой не знае. Тялото му е деформирано до такава степен, че националността му не може да се определи.

– Бедният!

– Не го съжалявай – каза Гарион. – Той е на шест хиляди години и може да те превърне в жаба. И освен това е много по-умен от Белгарат.

– Но видът му е толкова неугледен...

– Ходи мръсен, защото изобщо не го е грижа как изглежда – каза Гарион. – Белдин приема тази форма, за да ходи сред нас, хората. Грозен е, но това въобще не му пречи. Другата форма, която приема, е направо великолепна.

– Друга форма ли?

– Вълшебниците могат да променят облика си. Понякога човешкото тяло не е подходящо за онова, което правят. Белдин обича да лети, така че прекарва повечето си време като ястреб със синя ивица по крилето.

– Аз съм любител на лова със соколи, Гарион. На света няма такава птица.

– Кажй го на него. – Гарион посочи грозния гърбав магьосник, който ръфаше пилето със зъби.

– Можеше първо да го нарежеш – подхвърли Поулгара.

– Защо? – попита Белдин.

– По-възпитано е.

– Поул, аз те научих да летиш и да ловуваш. Не се опитвай да ме учиш как да ям.

– Не мисля, че „ям“ е правилно подбраната дума в случая. Ти не си от хората, които се хранят с прибори, а си по-скоро хищник, разкъсващ плячката си.

– Всеки се храни, както намери за добре, Поул. – Той се оригна. – Ти го правиш със сребърна вилица и порцеланова чиния, а аз с ноктите и зъбите си. Няма значение как ядеш – нали всичко отива на едно и също място.

– Какво има пред нас? – попита го Белгарат.

– Няколко отряда войници, ужасени граждани и тук-там гролими.

– Ами демони?

– Не видях. Разбира се, това не означава, че не се крият някъде наоколо. Знаеш как действат. Пак ли ще яздите нощем?

Белгарат се замисли за момент, после каза:

– Не. Твърде бавно е, а времето тече. Трябва да се възползваме от всяка минута.

– Както кажеш. – Белдин хвърли остатъците от пилето и се изправи. – Ще наблюдавам пътя пред вас и ще ви съобщя, ако забележа нещо подозрително. – И гърбавият магьосник се наведе, разпери ръце и излетя в мрачното небе.

– Богове! – възкликна Закат. – Той наистина се превърна в ястреб със синя ивица по крилето!

– Измисли го сам, защото не обича обикновените цветове – рече Белгарат. – Да тръгваме.

Въпреки че лятото беше почти настъпило, над Даршива витаеше леден студ. Гарион не можеше да определи дали причината за това е покритото с облаци небе, или мразовитият въздух е следствие на някакво по-зловещо влияние. Белите клони на изсъхналите дървета се протягаха като кости, навсякъде се носеше воня на плесен, гнилоч и застояла вода. Минаха покрай изоставени отдавна села, стените на един храм стърчаха унило край пътя, обрасли с ужасни на вид гъби, навяващи мисли за зловеща неизлечима болест. Вратите на храма зееха отворени, а бляскавата стоманена маска на лицето на Торак, която би трябвало да се издига над тях, я нямаше. Белгарат спря коня си, скочи от седлото и каза:

– Изчакайте. – Изкачи се по стълбите на храма и погледна вътре. После слезе и навъсено измърмори: – Знаех си аз.

– Какво, татко? – попита Поулгара.

– Свалили са лицето на Торак от стената зад олтара. Сега там има маска, чиито черти все още не са изваяни от длетото на майстора. Чакат да видят как ще изглежда лицето на новия бог.

През нощта се подслониха в полуразрушените къщи на селото. Не запалиха огън, стояха на смени на стража и на следващата сутрин тръгнаха по изгрев слънце. С всяка измината миля пейзажът ставаше все по-пуст и навяваше все по-мрачни предчувствия.

Малко преди обед Белдин се спусна от небето, кацна, прие човешката си форма и каза:

– Отряд войници е блокирал пътя на около миля оттук.

– Можем ли да ги заобиколим? – попита Белгарат.

– Не. Местността е равнинна и растителността е изсъхнала от години.

– Колко са? – поинтересува се Силк.

– Петнадесетина. Но с тях има и гролим.

– Знаеш ли на чия страна са? – попита старият вълшебник.

– По униформите им няма никакви отличителни знаци.

– Искате ли да направя опит да ги убедя? Може пък да ни пуснат да минем – предложи дребничкият драснианец.

Белгарат погледна Белдин и попита:

– Блокирали ли са пътя, или просто лагеруват край него?

– Вдигнали са барикада от дънери.

– Ясно. С приказки няма да постигнем нищо.

– Можем да изчакаме да се смрачи и да ги заобиколим – предложи Велвет.

– Така ще изгубим цял ден – отговори Белгарат. – Ще трябва да пробием блокадата им. Опитайте се да не ги убивате, ако не е абсолютно необходимо за спасението на собствения ви живот.

– Много точно казано – изсумтя раздразнено Закат.

Изкачиха се на билото на хълма и огледаха барикадата и войниците, стоящи зад нея.

– От Даршива са – заяви Закат.

– Как разбра? – попита Силк.

– По шлемовете. – Малореанецът присви очи. – Войниците от Даршива не се славят с храброст и им липсва военно обучение. Да ги нападнем.

И сложи на дясната си ръка някаква странна ръкавица без пръсти, обкована със стомана.

Врхлетяха като вихрушка върху войниците и битката свърши за броени секунди.

– Добре се справихме – отбеляза Закат. Дишаше тежко и по челото му бе избила пот. – Но май не съм в най-добрата си форма.

– Твърде много седиш на трона си – каза Силк. – Какво е това на ръката ти?

– Това е ръкавицата на потомствените рицари – отговори малореанецът, докато я сваляше. – Малко съм изгубил сръчността си с меч, затова реших, че с нея ще се справя по-добре – особено когато Белгарат каза да не убиваме.

– Убихме ли някого? – попита Дурник.

– Двама – призна Сади и завъртя камата си в ръка. – Нямаше как, нали е отровна.

– И още един – каза Силк. – Щеше да те прободете с копието си и хвърлих един от ножовете си по него.

– Е, без жертви не може – каза Белгарат. – Хайде да се махаме оттук.

Вечерта Дурник и Тот изкопаха малка дупка и запалиха в нея огън, след това опънаха палатките, а Гарион и Закат отидоха в края на гората да наблюдават пътя.

– Винаги ли е така? – попита тихо императорът.

– Как?

- Ами през цялото време дебнеш и се криеш.
- Обикновено, да. Белгарат се опитва да избягва всякакви стълкновения, ако е възможно. Повечето пъти успяваме да избягваме схватки като днешната. Силк, а също и Сади, са ни спасявали с хитроумните си лъжи в някои много тежки моменти. – Гарион се усмихна. – Във Воресебо Силк подкупи група войници да ни пуснат да минем с една кесия петачета.
- Но те нямат никаква стойност!
- Това ни каза и Силк, но се бяхме отдалечили на доста голямо разстояние от войниците, когато те отвориха кесията.
- До слуха на двамата достигна далечен вой.
- Вълк ли е това? – попита Закат.
- Не, не е вълк. Да се връщаме. Смятам, че Урвон е успял да заобиколи войската на генерал Атеска.
- Защо мислиш така?
- Това беше хрътка.

20.

Вървяха внимателно през гората от изсъхнали дървета, като се стремяха да избягват нападалите по земята клони и вейки. Слабата светлина от огъня ги насочваше, ала Гарион знаеше, че тя служи като маяк и за хрътките. Изглежда, еуфорията на Закат се беше изпарила и сега той пристъпваше предпазливо, стиснал дръжката на меча си.

– Хрътка – съобщи Гарион, когато стигнаха до останалите. – Чухме я да вие.

- Успя ли да разбереш какво каза? – попита Белгарат.
- Не говоря техния език, дядо. Но изглежда, беше някакъв сигнал.
- Сигурно е викала останалите от глутницата – изсумтя старият вълшебник. – Хрътките не ловуват сами.
- Светлината се вижда от много далеч – изтъкна Гарион.
- Ще се погрижа веднага за това – рече Дурник и започна да хвърля пръст върху огъня.
- Можа ли да определиш къде е хрътката? – попита Белгарат.
- Доста далече – отговори Гарион. – Някъде назад по пътя.
- Нашата диря ли следва? – поинтересува се Силк.
- Преследва някого, но не можах да разбера кого.
- Ако преследва нас, мога да я отклоня от следите ни, както

направих в Ашаба – предложи Сади.

– Какво мислиш? – обърна се Белгарат към Белдин.

Гърбавият вълшебник седеше на земята и разсеяно чертаеше някаква странна диаграма с една пръчка.

– Няма да стане – заяви накрая той. – Хрътките не са като кучетата, така че няма да се втурнат сляпо да преследват онзи, който е пред тях. Ако открият нашето местонахождение, ще се разпръснат и ще ни нападнат от всички страни. Трябва да избягаме.

– И то бързо – добави Силк и нервно се огледа.

Поулгара свали синьото си наметало, подаде го на Дурник и каза спокойно:

– Аз ще се справя с тях.

– Какво си намислила, Поул? – подозрително попита Белгарат.

– Все още не съм решила, татко. Може би просто ще импровизирам. – Тя се изправи, въздухът около нея заблестя с особен мек блясък и след малко вълшебницата полетя между белите изсъхнали дървета.

– Неприятно ми е, когато постъпва по този начин – измърмори Белгарат.

– Ти правиш същото – каза Белдин.

– Моето е друго.

– Това е неестествено. – Закат потрепери и погледна Гарион. – Но от друга страна, не ви разбирам. Нали сте вълшебници, не можете ли да...

– Не – поклати глава Гарион.

– Но защо?

– Вдига се твърде много шум. Не такъв, какъвто чуват обикновените хора, ала ние го долавяме, гролимите също. Ако се опитаме да направим нещо с помощта на магия, ще привлечем всички черни жреци от тази част на Даршива. Много хора преувеличават възможностите на вълшебствата, Закат. Признавам, че сме в състояние да правим неща, които другите хора не умеят. Но са ни наложени безброй ограничения и понякога не си струва да си навличаш толкова проблеми, освен ако не бързаш, разбира се.

– Не знаех – призна Закат. – Наистина ли хрътките са толкова големи, колкото разправят?

– Дори по-големи – отговори Силк. – Едри са като телета.

– Понякога си склонен да прибягваш до лъжи, Келдар. Ще повярвам само като ги видя със собствените си очи.

– Да се надяваме, че няма да ни доближат чак толкова.

Белгарат погледна малореанеца и попита:

– Не вярваш много в думите ни, нали?

– Вярвам в онова, което виждам – сви рамене Закат. – През годините изгубих вярата си във всичко.

– Това може да се окаже сериозен проблем – каза замислено възрастният мъж и се почеса по бузата. – Може би някога ще се наложи да действаме бързо и няма да има време за обяснения. Тогава не трябва да стоиш със зяпнала от почуда уста, затова ще ти разясним някои неща.

– Слушам те – отговори Закат. – Но не обещавам да повярвам във всичко, което кажеш. Започвай.

– Ще оставя на Гарион да направи това. Аз трябва да поддържам връзка с Поулгара. Отидете пак да наблюдавате пътя и Гарион ще ти разкаже всичко. Но се опитай да не бъдеш толкова скептично настроен.

– Ще видим – каза Закат.

През следващия час Гарион и Закат седяха до един паднал дънер и императорът на Малореа си мислеше, че онова, което слуша, надвишава всички предели на човешката доверчивост. Кралят на Рива преразказва накратко най-важните моменти от Книгата на алорните, след това продължи с няколко съществени пасажа от Мринския сборник. После спомена някои случки, доколкото му бяха известни, от предишния живот на Белгарат и едва след това пристъпи към същността. Посочи възможностите и ограниченията, налагани от Волята и Думата, разясни въпросите, свързани с образите проекции, с приемането на лика на друг човек, със смяната на формата и други. Обясни също и мистериозния звук, съпровождащ използването на онова, което обикновените хора наричат магия. Разказа и защо вълшебниците се чувстват толкова изморени, след като прибягват до нея. Изтъкна единствената абсолютна забрана – да унищожаваш веднъж сътвореното на света.

– Точно това се случи с Ктучик – заключи той. – Той се страхуваше толкова много от това, че Кълбото ще попадне в моите ръце, че забрави за забраната и престъпи границата, опитвайки се да го унищожи.

Воят на хрътката отново прозвуча в тъмнината. Някъде още по-отдалеч се чу протяжен отговор.

– Приближават се – прошепна Гарион. – Надявам се леля Поул да побърза.

Закат обмисляше нещата, които току-що бе чул.

– Значи се опитваш да ми кажеш, че не Белгарат, а Кълбото е убило Ктучик? – попита той.

– Не, не беше Кълбото. Направи го вселената. Ти наистина ли

искаш да се задълбочаваш в теологическите проблеми?

– Настроен съм още по-скептично в тази насока.

– Не можеш да си позволиш такова нещо, Закат – каза Гарион сериозно. – Трябва да вярваш. Иначе мисията ни ще бъде обречена на провал. А ако се провалим, със света ще бъде свършено завинаги.

Воят на хрътката прозвуча отново – този път още по-близо.

– Говори тихо – прошепна Гарион. – Хрътките имат изключително остър слух.

– Не ме е страх от някакво си куче, без значение колко е голямо.

– Позицията ти е погрешна. Страхът е едно от нещата, които ни запазват живи. Доколкото разбирам, така е, откакто УЛ е създал вселената.

– Мислех, че тя е произлязла от нищото.

– Да, така е, но УЛ я е сътворил. След това съединил мисълта си с разума на вселената и се родили седем богове.

– Гролимите казват, че Торак е създател на целия свят.

– Той им налагаше да вярват в това. Точно затова трябваше да го убия. Мислеше, че притежава вселената и че е по-могъщ от УЛ. Но грешеше, защото никой не може да притежава вселената. Тя принадлежи сама на себе си и сама определя правилата на своето развитие.

– Глупости.

– Не са глупости. Вселената е майка на целия свят – на теб, на мен, на скалите, дори на това изсъхнало дърво, зад което се крием. Всички неща са взаимно свързани и вселената няма да позволи някой да унищожава каквото и да било. – Гарион свали шлема си, зарови пръсти в изпотената си коса и въздъхна. – Много съжалявам, Закат. Знам, че изведнъж се сблъска с толкова много непонятни за теб неща, но нямаме време да осмислиш всичко. Неизвестно защо участваме във всичко това – ти и аз. – Кралят на Рива се усмихна горчиво. – Страхувам се, че и двамата сме ужасно неподходящи за тази задача, но нашата майка вселената се нуждае от нас. Съгласен ли си да продължиш?

– Нищо не би могло да ме спре – отговори Закат с безразличен тон.

– Каквото и да приказва Кайрадис, не мисля, че ще съм жив, когато всичко това приключи.

– Сигурен ли си, че не си с арендски произход? – попита Гарион подозрително. – Целта ни, Закат, е да останем живи, а не да умрем, ако умрем, няма да можем да изпълним задачата си. Недей да вървиш към смъртта с мислите си. Може би ще ми потрябва твоята помощ. Гласът ми съобщи, че си определен да бъдеш част от мисията. Трябва да бъдем

рамо до рамо, когато настъпи решаващият миг.

– За какъв глас приказваш?

– Той е тук – отвърна Гарион и почука с пръст по челото си. – Ще ти обясня по-късно. Засега се натрупаха твърде много неща, които трябва да осмислиш.

– Ти чуваш гласове? Нали знаеш как ги наричат тези хора?

Гарион се усмихна и каза:

– Аз не съм луд, Закат. Понякога съм малко разсеян, но все още имам ясна представа за реалността.

Внезапен гръмотевичен звук отекна в главата на Гарион като експлозия.

– Какво беше това? – възкликна Закат.

– Ти също ли го чу? – Кралят на Рива го погледна учудено. – Не би трябвало!

– Земята се разтърси от това, Гарион. Погледни. – Закат посочи на север, където огромен огнен стълб се издигаше към мрачното беззвездно небе. – Какво е това?

– Лея Поул е направила нещо. Но никога не е била толкова непохватна... Слушай!

Лаят на хрътката, който се приближаваше все повече и повече, докато двамата си говореха, се превърна в болезнено скимтене.

– Сигурно я е оглушила – каза Гарион. – Всъщност и мен ме болят ушите, знаеш ли.

Хрътката отново зави и скоро към нейния вой се присъедини воят на цялата глутница. Вривата започна да утихва на север към огнения стълб.

– Да се връщаме – рече Гарион. – Не е нужно да оставаме повече тук.

Белгарат и Белдин бяха пребледнели и дори Дурник изглеждаше изпълнен със страхопочитание.

– Тя не е вдигала толкова шум, откакто беше на шестнадесет – каза Белдин и погледна подозрително Дурник. – Да не би да е бременна?

Дори на слабата светлина Гарион видя как лицето на приятеля му се изчервява.

– Че какво общо има това с шума? – попита Белгарат.

– Просто моя теория – отвърна Белдин. – Не мога да я докажа, защото Поулгара е единствената вълшебница, която познавам, и освен това никога не е била бременна.

– Сигурен съм, че все ще намериш начин да ни обясниш.

– Не е чак толкова сложно, Белгарат. Когато жена носи в себе си дете, реакциите в организма ѝ се променят. Бременността повлиява на емоциите ѝ и способността ѝ да мисли рационално. Насочването на волята в правилната посока изисква контрол и дълбоко съсредоточаване. Бременната жена просто може да изгуби представа за тези неща. – Той продължи да обяснява физическите, емоционалните и интелектуалните промени, настъпващи при жените по време на бременността. Използваше сухи изрази, без да влага никакви чувства. След малко Се'Недра и Велвет се оттеглиха, като отведоха и Ерионд, а минута по-късно към тях се присъедини и Дурник.

– Сам ли измисли всичко това? – попита Белгарат.

– Размишлявах по този въпрос, докато наблюдавах пещерата, където Зедар беше скрил Торак.

– Значи това ти е отнело петстотин години?

– Исках да съм сигурен, че съм изчерпал всички възможни гледни точки – сви рамене Белдин.

– Защо просто не попита Поул? Тя щеше да ти отговори веднага.

Белдин примигна и призна:

– Изобщо не съм си помислял за това.

Белгарат само поклати глава.

След малко чуха пронизителен рев, който идваше от запад.

– Всички да залегнат! – изсъска Белгарат. – И никой да не приказва!

– Какво е това? – възкликна Закат.

– Тихо – отвърна троснато Белдин. – Тя ще те чуе.

Някъде над главите им въздухът се раздвижи от мощния замах на огромни криле и към небето политнаха оранжеви пламъци. След това огромният звяр продължи полета си, ревейки и бълвайки страшни огньове.

– Какво беше това? – попита Закат.

– Зандрамас – прошепна Гарион. – Говори по-тихо. Може да се върне.

Изчакаха още известно време.

– Изглежда, е тръгнала към шума, който вдигна Поул – каза тихо Белгарат.

– Е, поне не търси нас – рече Силк с облекчение.

– Не, все още не.

– Това всъщност не беше дракон, нали? – попита Закат, поглеждайки стария вълшебник.

– Не истински. Това беше Зандрамас, приела друг образ.

– Не е ли твърде показно?

– Изглежда, нещо кара Зандрамас непрекъснато да привлича вниманието на околните. Не е в състояние да издържи дълго време, без да извърши нещо наистина зрелищно. Това сигурно има нещо общо с факта, че е жена.

– Чух какво каза, Белгарат – обади се заплашително Се'Недра.

– Нямах предвид точно това – рече той, приемайки, че с това ѝ се е извинил.

Бялата сова долетя, описа широк кръг над огъня и отново прие човешкия си образ.

– Какво направи, Поул? – попита я Белгарат.

– Намерих един спящ вулкан – отговори тя, взе наметалото си от Дурник и се загърна. – Накарах го да изригне отново. Хрътките отидоха ли да разследват случилото се?

– Почти веднага – увери я Гарион.

– А също и Зандрамас – добави Силк.

– Да, видях я. – Вълшебницата се усмихна. – Всъщност се получи доста добре. Зандрамас ще види хрътките и ще реши да се отърве от тях. Не мисля, че те ще ни притесняват повече, освен това съм сигурна, че Зандрамас ще бъде изпълнена с огорчение, като разбере, че ни е помогнала.

– Беше ли планирала всичко да протече толкова шумно и нескопосано? – попита Белдин.

– Разбира се. Исках да вдигна достатъчно силна врява, за да привлече хрътките и гролимите, намиращи се в околността. Зандрамас се оказва допълнителна награда за усилията ми. Би ли запалил огъня отново, скъпи? – каза тя на Дурник. – Мисля, че сега сме в безопасност и можем да помислим за вечеря.

Рано на другата сутрин събраха палатките и потеглиха. Вулканът все още изхвърляше дим и пепел високо в небето, прахта се смесваше с облаци и наоколо бе станало някак особено мрачно. Въздухът вонеше на сярата.

– Точно сега летенето няма да е много приятно – рече Белдин кисело.

– Да, но трябва да знаем какво има напред по пътя ни – отговори Белгарат.

– Зная – рече гърбавият магьосник. – Не съм глупав. Просто отбелязах, че никак няма да е приятно. – Той се наведе леко напред, превърна се в ястреб и се издигна във въздуха с няколко замаха на силните си криле.

– Бих платил цяло състояние, за да имам такъв ястреб – каза Закат замислено.

– Ще си имаш много проблеми, докато го научиш да изпълнява заповедите ти – възрази Белгарат. – Белдин не се поддава на дресировка.

– Още първия път, когато се опитах да сложиш качулка на главата му, със сигурност ще ти откъсне поне един пръст – добави Поулгара.

Белдин се върна почти по пладне – летеше като стрела.

– Пригответе се – изкрещя той още преди да е възвърнал напълно човешкия си образ. – Зад хълма има десетина пазачи на храма. Водят и хрътка.

Гарион посегна към меча си и чу как мечът на Закат изсвистя, докато малореанецът го изваждаше от ножницата.

– Не! Не влизай в това сражение! – извика остро кралят на Рива.

– Не можеш да ме спреш по никакъв начин – отговори Закат.

– Аз ще се погрижа за кучето – рече Сади и извади кесията с праха, послужил им толкова добре в Каранда.

Подредиха се с оръжия в ръце, а Ерионд отведе жените назад.

Хрътката се появи първа и спря, щом ги видя. После се обърна и побягна назад с дълги скокове.

– Лошо! – каза Белгарат. – Вече знаят, че сме тук.

Пазачите на храма излязоха на билото на хълма. Бяха без копия, но всеки беше облечен с ризница и имаше меч и щит. Спряха за миг да разберат какво става и се хвърлиха в атака. Хрътката ги водеше, тичайки с оголени зъби и страховито ръмжене: Сади подкара коня си напред да я пресрещне, стискайки в ръката си цяла шепа прах. Звярът подскочи да свали евнуха от седлото, ала Сади хладнокръвно хвърли праха в муцуната му. Животното тръсна голямата си глава, опитвайки се да изчисти очите си, и след миг кихна, зениците му са разшириха и ръмженето му се превърна в ужасено скимтене. После хрътката нададе пронизителен, почти човешки писък и побягна, виейки от болка.

– Напред! – извика Гарион и нападна идващите пазачи.

Те бяха много по-сериозен противник от войниците от Даршива и шансовете да се справят с тях леко бяха твърде минимални. Един мъж, по-едър от останалите, предвождаше атаката. Гарион го обезвреди с един-единствен замах на меча на Желязната хватка.

Чу отляво звук от удар на стомана в стомана, но не посмя да откъсне поглед от връхлитащите насреща му противници. Посече още двама, а Кретиен се сблъска с коня на трети и изхвърли ездача му на земята. Гарион разкъса редиците на неприятелите и обърна коня.

Закат беше притиснат здраво между двама облечени в ризници мъже. Изглежда, току-що бе повалил трети и сега другите двама го нападаха от две страни. Гарион пришпори Кретиен да му помогне, но Тот го изпревари: вдигна с огромната си ръка единия от неприятелите на Закат от седлото и го хвърли върху един голям камък край пътя. Малореанецът се обърна към другия си враг, сръчно парира и след това го прободеше в сърцето.

Камите на Силк сееха смърт на всички страни. Един пазач яздеше в кръг, вкопчил се в дръжката на ножа, стърчащ от корема му. Пъргавият дребен драснианец скочи от коня си зад седлото на друг неприятел, замахна и преряза гърлото му. Кръв рукна от устата на облечения в ризница мъж и тялото му се строполи на земята.

Бяха останали само двама неприятели, които се опитаха да избягат, ала Дурник и Белдин повалиха и тях и всичко стихна.

– Добре ли си? – обърна се Гарион към Закат.

– Да – отговори малореанецът. Дишаше тежко.

– Изглежда, вече си възвръщаш формата.

– Имах много сериозни основания за това. – Закат погледна критично въргялящите се на пътя тела. – Когато всичко това приключи, ще се разпоредя тази организация да бъде разпусната – заяви той. – Не зная защо, но идеята за частните армии ме дразни.

– Измъкна ли се някой от тях? – попита Силк.

– Нито един – отговори Дурник.

– Това е добре. – Дребничкият драснианец се намръщи. – Но какво търсеха толкова далече на юг?

– Вероятно са искали да предизвикат безредици тук, така че войските на Даршива да се отклонят от основната военна сила на Урвон – отговори Белгарат. – Мисля, че вече трябва да сме винаги нашрек. Възможно е в тази местност по всяко време да гъмжи от въоръжени до зъби войници. – Той се обърна към Белдин. – Отиди на разузнаване. Опитай се да разбереш какво е намислил Урвон и къде се намира армията на Даршива. Нали не искаме да попаднем между тях.

– Това ще отнеме доста време – отговори гърбавият вълшебник. – Даршива е доста обширно кралство.

– Тогава по-добре тръгни веднага.

Тази нощ приятелите се подслониха в руините на някакво село. Белгарат и Гарион претърсиха околността и установиха, че районът е безлюден. На следващата сутрин двата вълка избързаха напред, но отново не срещнаха никого.

Почти се беше свечерило, когато Белдин се върна.

– Урвон успя да обходи армията ти – каза той на Закат. – Има поне един способен генерал, който знае какво прави. Неговите войски сега са в Даласианските планини и се придвижват на юг в бърз поход. Атеска трябва да остане близо до крайбрежието, за да посрещне даршиванците и техните слонове.

– Видя ли Урвон? – попита Белгарат.

Белдин се изсмя късо и грозно.

– О, да. Вече е съвсем луд. Разнасят го върху трон насам-натам и прави евтини номера, за да докаже божествеността си. Съмнявам се дали би могъл да съсредоточи волята си достатъчно, за да накара дори едно цвете да увехне.

– Нахаз с него ли е? – попита Белгарат.

Белдин кимна.

– Точно до него и шепне нещо в ухото му. Бих казал, че трябва да контролира съвсем изкъсо своята играчка. Ако Урвон започне да дава грешни заповеди, армията му може да се лута из тези планини, докато войниците побелеят и измрат от старост.

Белгарат се намръщи.

– Това не се вписва в сведенията, които сме събрали досега. Цялата информация сочи, че Нахаз и Морджа съсредоточават силите и вниманието си един срещу друг.

– Може пък вече всичко да е свършило – сви рамене гърбавият вълшебник. – Сигурно Морджа вече е загубил.

– Съмнявам се. Ако беше така, щеше да се вдигне много шум и щяхме да научим.

– Кой може да каже със сигурност защо демоните постъпват по един или друг начин? – Белдин се намръщи и прокара пръсти през сплъстената си коса. – Хайде да приемем фактите такива, каквито са, Белгарат. Зандрамас знае, че трябва да отиде в Кел, това се отнася и за Нахаз. Мисля, че всичко се превръща в едно напрегнато състезание. Всички се опитваме да стигнем първи до Кайрадис.

– Имам чувството, че пропускам нещо – рече Белгарат – Нещо

много важно.

– Помисли си. Може и да ти е трудничко, но все пак го направи.

Белгарат пренебрегна хапливата забележка.

С приближаването на вечерта надвисналата над земята пелена от дим и пепел започна да се разсейва, но заради гъстите облаци не стана по-светло. Даршива не преставаше да бъде страна на изсъхнали дървета, плесени и зеленияса локви. Питейната вода се превръщаше в проблем. Запасите, които бяха взели, отдавна се бяха изчерпали. Продължиха да яздят и през нощта, като Гарион и Белгарат избързаха напред, преобразени във вълци. Този път не бяха тръгнали да търсят скрити неприятели, а се надяваха да намерят прясна вода. С острото си обоняние веднага долавяха вонята на застоялите локви и блата и ги отминаваха, без дори да изтичат да тях да ги проверят.

В мрачната безрадостна гора Гарион срещна една вълчица. Беше измършавяла, мръсна и куцаше с предния ляв крак. Вълчицата го погледна предпазливо и оголи зъби в знак на предупреждение.

Той седна на задните си лапи, показвайки миролюбивите си намерения.

„Какво правиш тук?“ – попита тя на езика на вълците.

„Просто минавам – отговори учтиво той. – Нямам намерение да търся дивеч тук, в твоите ловни полета. Искам само да се напия с чиста вода.“

„Вода извира от другата страна на онзи хълм – каза тя и обърна глава към едно възвишение. – Пий, колкото искаш.“

„Има и други с мен“ – рече той.

„Твоята глутница? – Вълчицата предпазливо се приближи, подуши го и прошепна обвиняващо: – Миришеш на човек.“

„В моята глутница има и хора – призна Гарион. – А къде е твоята глутница?“

„Заминаха – отвърна вълчицата. – Когато вече нямате какво да се яде тук, те се отправиха към планините. Аз не можах да ги последвам.“ – Тя облиза ранения си крак.

„Къде е твоят другар?“

„Той вече не може нито да тича, нито да ловува. Понякога отивам да видя костите му.“ – Вълчицата го каза с дълбоко достойнство и Гарион почувства как в гърлото му засяда горчива буца.

„Как ловуват с тази болна лапа?“

„Лежа и чакам да край мен да мине някое непредпазливо животно. Но всички същества тук са много малки. Не съм се наяла добре от много

време.“

„Дядо – повика Гарион с мисълта си. – Ела да помогнеш.“

„Някаква опасност ли има?“ – попита старият вълшебник.

„Не точно. О, намерих вода, между другото. Но не тичай на път към мен, ще я изплатиш.“

„Кого ще изплаша?“

„Ще видиш“.

„С кого приказваше?“ – попита го вълчицата.

„Ти си ме чула?“ – стреснато попита Гарион.

„Не, но изглеждаше така, сякаш говориш с някого.“

„Ще ти обясня малко по-късно. Сега ще дойде водачът на моята глутница. Той взема всички решения.“

„Така е най-правилно.“ – Вълчицата легна по корем и почна да ближе болната си лапа.

„Как се случи това с крака ти?“

„Хората крият някакви неща под листата и стъпих на едно от тях. То ме захапа за лапата. Челюстите му бяха много силни.“

Белгарат се приближи – тичаше бързо и леко. Спря, седна на задните си лапи и изплези език. Вълчицата отпусна покорно муцуната си на земята в знак на уважение.

„Какво има?“ – попита Белгарат.

„Преди време се е хванала в капан и глутницата я е изоставила. Другарят ѝ е умрял. Саката е и умира от глад.“

„Случва се.“

„Няма да я оставя да умре.“

Белгарат го изгледа втренчено.

„Знам – отговори той. – Дори не си и помислях, че би го направил – щях да загубя уважението си към теб, ако го беше сторил. – Старият вълшебник се приближи до вълчицата. – Как си, малка сестричке?“ – попита той на езика на вълците и я подуши.

„Зле, уважаеми водачо – въздъхна тя. – Мисля, че няма да мога да ловувам още дълго.“

„Ще се присъединиш към нашата глутница и ние ще се погрижим за крака ти. Ще ти даваме толкова месо, колкото поискаш. Къде са малките ти? Усещам тяхната миризма по козината ти.“

Без да иска, Гарион изскимтя тъжно.

„Остана ми само едно – отговори вълчицата, – и то е много слабо.“

„Доведи го при нас. Ще го направим отново силно.“

„Както кажеш, уважаеми водачо“ – отговори тя.

„Поул – обърна се Белгатат мислено към дъщеря си. – Ела тук. Приеми формата на майка си.“ – Заповедните нотки в гласа му бяха резки.

Възцари се стряскаща тишина, после Поулгара отговори:

„Да, татко. – И след няколко минути бе при тях. Гарион я позна по характерната бяла ивица над лявата ѝ вежда. – Какво има?“

„Нашата сестричка е ранена – отговори Белгатат. – Предната лява лапа я боли. Можеш ли да я излекуваш?“

Поулгара се доближи до вълчицата и подуши крака ѝ.

„Има рана, но костта май е здрава. Ще повърви няколко дни с превръзка и се надявам, че всичко ще се оправи.“

„Излекувай я тогава. Тя има малко. Ще трябва да го намерим.“

Поулгара впери златистите си очи в баща си, без да крие въпроса, стаен в погледа ѝ.

„Тя и нейното малко ще се присъединят към нас. Гарион отказва да я изостави“ – каза Белгатат.

„Много благородна постъпка, но дали е практична?“

„Вероятно не, но решението е негово. Гарион смята, че това е правилният избор, и аз съм съгласен с него. Ти трябва да ѝ обясниш някои неща. Тя има много основания да не вярва на хората, а не искам да изпадне в паника, когато види другите. – Вълшебникът се обърна към вълчицата. – Всичко ще се оправи, сестричке – рече и той. – Сега нека да отидем да намерим твоето малко.“

21.

Малкото вълче беше толкова изнемошяло, че не можеше да стои на краката си, така че Поулгара просто го захапа зад врата и го измъкна от бърлогата.

„Отиди при другите – нареди тя на Гарион. – Не им позволявай да се приближават прекалено близо до нас преди да съм имала достатъчно време да поговоря с малката сестричка. Вземи храна и веднага се връщай.“

„Да, лельо Поул“ – отвърна Гарион, после затича с дълги скокове назад по пътя, прие човешкия си образ и зачака приятелите си.

– Открихме ранена самка в гората – каза им той, когато пристигнаха. – Тя умира от глад, а има и малко.

– Бебе! – възкликна Се'Недра.

– Не точно бебе – отвърна той, после отиде при чантите с храната и започна да пълни една торба с месо и хляб.

– Но ти каза, че...

– Това е вълче, Се'Недра, а самката е вълчица.

– Какво?!

– Да, вълчица. Преди време се е хванала в капан. Сега не може да тича, не може и да ловува. Ще върви с нас поне докато лапата ѝ заздравее.

– Но...

– Няма „но“. Идва с нас. Дурник, можеш ли да измислиш някакъв начин да я пренасяме от място на място, без конете да се плашат?

– Ще се опитам – отговори ковачът.

– При тези обстоятелства не смятате ли, че не е твърде умно да проявяваме безкрайната си любов към животните? – попита Сади.

– Не – отговори Гарион, докато връзваше торбата. – Последвайте ме до хълма, но не го изкачвайте, докато не убедим вълчицата, че не възнамеряваме да я нараним. Там има вода, но е твърде близо до нейната бърлога. Ще трябва да изчакаме малко преди да напоим конете.

– Защо си толкова ядосан? – попита Силк.

– Ако имах достатъчно време, щях да намеря човека, който залага капани, и щях да му счупя краката! Тръгвам. Тя и малкото са много гладни. – Гарион преметна торбата през рамо и хукна. Знаеше, че гневът му е необясним и че няма извинение за грубото си държане към Се'Недра и останалите, но не можеше да постъпи другояче. Вълчицата приемаше смъртта толкова покорно и скърбеше така дълбоко за своя мъртъв другар, че това трогна сърцето му и той се разплака.

Когато се превърна във вълк, торбата стана страшно неудобна – изкарваше го от равновесие и го препъваше, – но Гарион продължи напред с високо вдигната глава, за да не я влачи по земята.

Завари Поулгара и Белгарат да разговарят с вълчицата. Очите на ранената самка придобиваха все по-скептично изражение след всяка изречена дума.

„Не може да възприеме онова, което ѝ казваме“ – рече Поулгара.

„Да не си мисли, че я лъжем?“ – попита Гарион и пусна торбата с храната на земята.

„Вълците не разбират значението на тази дума. Тя смята, че грешим, но ще трябва да и покажем, че не е така. Ти пръв я срещна, така че на теб сигурно ти вярва малко повече. Превърни се в човек. Бездруго ще трябва да развържеш възела.“

„Добре“ – Той си представи, че е човек, и се преобрази.

„Наистина забележително“ – каза вълчицата учудено.

Белгарат се вгледа остро в нея и попита:

„Защо го каза?“

„Не е ли така?“

„Аз съм свикнал с всичко това. Но ти защо избра точно тези думи?“

„Не знам. Аз не съм водач на глутница и не трябва да подбирам думите си, за да защита достойнството си.“

Гарион вече беше развързал торбата и побърза да сложи месо пред ранената самка. Тя започна да яде настървено. Гарион клекна до умиращото от глад вълче и започна да го храни, като внимаваше да държи пръстите си далеч от остриите му като игли зъби.

„Давай му по-малки парчета – предупреди го Поулгара. – Може да му стане лошо.“

Вълчицата се наяде до насита, после отиде накуцвайки до извора, бълбукащ между две скали, и дълго пи. Гарион вдигна малкото и го занесе при нея, та и то да утоли жаждата си.

„Вие не сте като другите хора“ – отбеляза вълчицата.

„Не сме“ – съгласи се той.

„Имаш ли си другарка?“ – попита тя.

„Да“.

„Тя вълчица ли е, или човек?“

„Жена е – човек като мен.“ – и той докосна гърдите си.

„Тя ловува ли с теб?“

„Човешките женски обикновено не ходят на лов.“

„Значи са безполезни твари“ – презрително каза вълчицата.

„Не съвсем.“

„Дурник и другите идват – каза Поулгара на Гарион и се обърна към вълчицата. – Останалите членове от нашата глутница идват, малка сестричке. Те са хората, за които ти говорих. Не се страхувай от тях. Те са като него – увери я тя и посочи с нос Гарион. – Сега водачът ни и аз също ще се превърнем в хора, защото присъствието на вълци плаши конете. Те трябва да пият от твоята вода. Моля те, бъди така добра да отидеш с човека, който те нахрани, за да могат и те да утолят жаждата си.“

„Да бъде както казваш“ – отговори вълчицата.

Гарион отведе куцащата самка далеч от потока, носейки и сънливото вълче в ръце. То надигна муцунката си, близна го по лицето и заспа.

Дурник и Тот опънаха палатките недалеч от извора, Ерионд и Силк напоиха конете и ги вързаха за клоните на изсъхналите дървета.

След малко Гарион доведе до огъня вълчицата, която беше станала по-предпазлива.

„Време е да се запознаеш с другите членове на нашата глутница – каза и той. – Отсега нататък те ще бъдат твои приятели.“

„Това не е нормално“ – рече тя нервно.

„Те няма да те наранят“ – увери я той. След това се обърна към приятелите си:

– Дръжте се спокойно. Тя иска да ви помирише, за да може да ви разпознава. Не се опитвайте да я докоснете и ако искате да ѝ говорите, правете го тихо. Сега е много нервна. – Кралят на Рива преведе вълчицата около огъня и тя подуши всеки от новите си приятели.

– Как се казва? – попита Се'Недра, когато вълчицата помириша малката ѝ ръка.

– Вълците нямат нужда от имена.

– Но ние все пак трябва да я наричаме някак, нали? Може ли да подържа малкото?

– Мисля, че сега едва ли е най-подходящото време за това. Позволи ѝ първо да свикне с теб.

„Това е твоята другарка – каза ранената самка. – Мирише на теб.“

„Да“ – потвърди Гарион.

„Много е дребна. Сега разбирам защо не може да ловува. Пораснала ли е както другите възрастни хора?“

„Да“.

„Раждала ли е?“

„Да“.

„Колко рожби има?“

„Една.“

„Само една? – Вълчицата изсумтя. – Аз имах шест. Би трябвало да си избереш по-едра жена. Сигурна съм, че и бебето ѝ е било дребничко.“

– Какво каза тя? – попита Се'Недра.

– Не може да се преведе – излъга я той.

След време, когато вълчицата посвикна малко с новото обкръжение, Поулгара свари някакви билки в едно гърне, направи мехлем от сапун и захар и добави билките в него. После превърза ранената лапа на вълчицата и я омота с чист бял парцал.

„Опитай се да не ближеш и дъвчеш това, сестричке – каза ѝ тя. – То има лош вкус и трябва да остане там, където съм го сложила, за да излекува раната ти.“

„Много съм ти благодарна – отговори вълчицата и се загледа в танцуващите пламъчета на огъня. – Това е нещо, което създава уют и удобства, нали?“

„Така мислим и ние“ – отвърна й Поулгара.

„Вие хората имате много сръчни предни лапи.“

„Много са ни полезни“ – съгласи се вълшебницата, взе заспалото вълче от ръцете на Гарион и го сложи до майка му.

„Сега ще поспя“ – каза вълчицата, и затвори очи.

Дурник направи знак на Гарион да отидат настрани и каза:

– Мисля, че открих начин да вземем вълчицата с нас, без да плашим конете. Мога да направя нещо като шейничка, в която да я возим. Ще сложим достатъчно дълго въже и животните няма да усещат миризмата ѝ. Ще покрием нея и малкото ѝ със стар конски чул. Отначало конете може да са малко неспокойни, но постепенно ще свикнат с нея. – Ковачът го погледна сериозно и попита: – Но защо правим всичко това?

– Не можех да ги оставя тук. Щяха да умрат още преди края на седмицата.

– Ти си добър човек – каза Дурник и сложи ръка на рамото на Гарион. – Хем си почтен, хем си смел.

– Аз съм от Сендария. – Гарион сви рамене. – В Сендария всички сме такива.

– Но ти всъщност не си сендар и го знаеш.

– Но съм възпитан с добродетелите на тази страна и единствено това има значение, нали?

– Пред нас има сравнително голям град – каза Силк на Белгарат на следващата сутрин. – Бихме могли да съберем нова информация там.

– Защо непременно трябва да отиваш във всеки град, край който преминем?

– Защото съм гражданин – отговори дребничкият драснианец и в гласа му се прокрадна гордост. – Ставам раздразнителен, ако не се разхождам достатъчно често по павирани улици. Освен това ни трябва провизии. Вълчицата на Гарион яде много. Защо не заобиколите града отдалеч, а ние ще ви настигнем.

– „Ние ли?“ – попита го Гарион.

– Ти също идваш, нали?

– Да, трябва да дойда – въздъхна Гарион. – Ти винаги се забъркваш в някакви неприятности, когато останеш сам.

– Аз да се забърквам в неприятности! – възкликна невинно Силк. – Аз!?

Закат потърка брадясалата си блуза и каза:

– Аз също ще дойда. Вече не приличам чак толкова на образа, изсечен на всички монети в империята. – Той хвърли бърз поглед към Белгарат. – Как можеш да понасяш това? Сърбежът направо ме подлудява.

– Ще свикнеш – отговори му Белгарат. – Аз например не се чувствам добре, ако не ме сърби.

Градът се намирал на един хълм и беше заобиколен от дебела каменна стена. Облаците, които, изглежда, покриваха цяла Даршива, му придаваха безрадостен и мрачен вид. На градската порта нямаше охрана и Силк, Гарион и Закат влязоха и поеха по безлюдните улици.

– Да се опитаме да открием някого – рече Силк. – Ако не намерим жива душа, ще оберем няколко магазина и ще се снабдим с необходимите ни провизии.

– Никога ли не плащаш за онова, което купуваш, Келдар? – попита рязко Закат.

– Не, ако не е абсолютно необходимо. Нито един честен търговец на света не пропуска шанса да открадне нещичко. Хайде да побързаме, а?

– Знаеш ли, този дребосък е много покварен – каза Закат на Гарион.

– Знам – засмя се Гарион. – От време на време всички го забелязваме.

Зад един ъгъл видяха група мъже, които товареха голяма каруца под ръководството на дебел потен мъж.

Силк спря коня си и попита:

– Приятел, къде са хората в този град?

– Отидоха си. Избягаха в Гандахар и Даласия.

– Избягали? Че защо?

– Къде си бил, човече? Ами защото Урвон идва.

– Наистина ли? Не съм чувал такова нещо.

– Всички в Даршива го знаят.

– Зандрамас ще го спре – заяви уверено Силк.

– Тя не е тук. – Дебелакът се обърна и извика на един от работниците: – Внимавай с тази кутия. В нея има чупливи неща.

Силк даде знак на приятелите си да се приближат и попита:

– Къде ли е отишла? Имам предвид Зандрамас.

– Кой го е грижа? Откакто тя пое управлението, в Даршива вече не може да се живее – рече дебелят и попи потта от лицето си с мръсна

носна кърпичка.

– По-добре не приказвай такива неща на висок глас. Гролимите могат да те чуят.

– Ха, гролимите! – изсумтя дебелакът. – Те бяха първите, дето избягаха. Армията на Урвон ги хвърля на кладата веднага щом ги плени.

– Но защо Зандрамас напуска страната?

– Никой не знае какво прави Зандрамас и защо го прави. – Дебелият се огледа и заговори по-тихо: – Да си остане само между нас, приятелю. Аз мисля, че е луда. Организирана някаква церемония в Хемил. Коронясала някакъв ерцхерцог от Мелцена и заявила, че той е императорът на Малореа. Обзалагам се, че ще го скъсят с една глава, щом Кал Закат го хване.

– Бих искал да заложа малко пари на това твое предположение – измърмори Закат.

– След това Зандрамас държала реч в храма на Хемил – продължи дебелият. – Заявила, че дългоочакваният ден е близо. Ха! Гролимите разправят това от толкова години, че никой не си спомня кога са започнали. Изглежда обаче, че приказват за различни дни. И значи Зандрамас дойде тук преди няколко дни и каза, че приближавал денят, в който щял да бъде избран новият бог на ангараките. Вдигна ръка към небето и каза: „Това е знак за вас, че аз ще надделея.“ За малко да й повярвам, но чакай първо да ти обясня. Изпод кожата й струеше светлина. Помислих си, че наистина може и да се случи нещо, но аптекарят, дето има магазин до моя, ми каза, че Зандрамас била магьосница и можела да накара хората да виждат всичко, което пожелаела. Та това значи обяснявало светлината под кожата й.

– Тя каза ли още нещо? – попита го сериозно Силк.

– Само това, че новият бог ще се появи преди да свърши лятото.

– Да се надяваме, че е права – рече дребничкият драснианец. – Новият бог може да сложи край на тази бъркотия.

– Съмнявам се – отговори мрачно дебелият мъж. – Мисля, че ще изпаднем в още по-лошо положение.

– Сама ли беше? – попита го Силк.

– Не. Придружаваше я фалшивият император и онзи белоок гролим от храма в Хемил. Той я следва навсякъде като дресирана маймунка.

– Още някой?

– Едно момченце. Не знам откъде го е взела. Но преди да замине, Зандрамас ни каза, че армията на Урвон, ученика на Торак, идвала към града и заповяда на всички да излязат и да го спрат. А след това замина

на запад. И естествено всеки взе каквото може да носи и всички избягаха. Не сме чак толкова глупави да застанем на пътя на цяла армия!

– Ти защо си изостанал? – попита го Силк.

– Защото това е магазинът ми – отговори дебелият с болка в гласа.
– Работих цял живот, докато го построя. Няма да избягам и да оставя да го ограбят.

– О – рече Силк и заостреният му нос трепна заинтригувано. – С какво по-точно търгуваш, приятелю?

– С всичко – отвърна мъжът, погледна критично работниците си и викна: – Сложете тези сандъци по-близо един до друг! Има още много за товарене.

– Какво разбираш под „всичко“? – настоя Силк.

– Домакински стоки, инструменти, платове, храни – такива неща.

– Добре – рече дребничкият драснианец и носът му потрепери още по-силно. – Може би ще купя нещо от теб. На мен и приятелите ми ни предстои дълъг път и трябва да попълним запасите си. Ти спомена храни. Какви точно?

Дебелият търговец присви очи.

– Хляб, сирене, масло, сушени плодове, шунка. Дори имам и прясно говеждо месо. Но ви предупреждавам, че всичко това ще ви струва много скъпо. Храната в тази част на Даршава е доста оскъдна.

– О – отговори му любезно Силк, – все пак не мисля, че ще струва чак толкова скъпо – освен ако не възнамеряваш да изчакаш Урвон.

Търговецът го изгледа невярващо.

– Знаеш – продължи Силк, – че трябва да тръгваш, и то бързо, приятелю. Не можеш да натовариш всичката стока от магазина в каруцата, а освен това няма да можеш да се придвижваш бързо с този товар. Приятелите ми и аз имаме бързи коне, така че можем да си позволим да изчакаме тук още малко. След като заминеш, бихме могли да влезем в магазина ти и да се снабдим с провизиите от които имаме нужда.

Лицето на търговеца изведнъж пребледня.

– Но това е кражба! – изпъшка той.

– Е, някои хора го наричат и така. – Драснианецът направи пауза, давайки време на търговеца да осъзнае напълно всички страни на положението. На лицето на дебелия мъж се изписа болка. Силк въздъхна. – Но за нещастие имам чувствителна съвест. Не мога да понеса мисълта, че мамя някой честен човек, освен ако наистина не съм принуден да го направя. – Той извади кесията си, отвори я и надникна вътре. – Имам десетина сребърни монети. Съгласен ли си за пет от тях аз и приятелите

ми да вземем толкова храна, колкото можем да носим?

– Това е оскърбително малка сума! – изфъфли търговецът.

С израз на съжаление Силк затвори кесията и каза:

– Е, тогава просто трябва да изчакаме да тръгнеш. Мислиш ли, че ти и твоите хора ще се бавите още много?

– Но вие ме ограбвате! – изкрещя търговецът.

– В никакъв случай. Ето как аз виждам нещата – аз съм купувачът, при това единственият на пазара в този град. Моето предложение е пет сребърни монети. Приеми го или го отхвърли. Ще те изчакаме ето там, докато решиш. – Силк обърна коня си и тръгна заедно с Гарион и Закат към една голяма къща от другата страна на улицата.

Докато слизаха от седлата, малореанецът едва успяваше да съдържа напушилия го смях.

– Още не е напълно убеден – промърмори Силк. – Трябва му още съвсем мъничко натиск. – Той отиде до заключената врата на къщата и извади от ботуша си дълга игла. Пъхна я в ключалката, след миг се чу силно изшракване и бравата се отвори. – Трябват ни маса и три стола – каза той на приятелите си. – Изнесете ги и ги сложете пред къщата. Аз ще огледам наоколо за другите неща, които са ни необходими.

– Какво му става? – попита Закат учудено.

– Вживява се в ролята на актьор – отговори Гарион, без да скрива неудоволствието си. – Прави го понякога, щом се наложи да сключваме някаква сделка.

Докато Закат и Гарион изнесат столовете, Силк бе намерил маса и бе сложил на нея няколко бутилки вино и четири чаши.

– Е, господа – рече дребничкият драснианец, – поседнете и си пийнете. Аз ще дойда след малко. Искам да проверя нещо. – Той изчезна някъде и след малко се върна усмихнат. Седна на масата, наля си вино и се облегна с изражението на човек, възнамеряващ да остане в това положение дълго време.

– Ти си много жесток човек, принц Келдар – изсмя се Закат.

– Бизнесът си е бизнес – отговори Силк и отпи глътка от виното си. – Знаете ли, не е лошо. – Той вдигна чашата, за да се полюбува на цвета на искрящата течност.

– Къде ходи? – поинтересува се Гарион.

– До конюшната.

– И?

– Намерих един малък кабриолет.

– И мислиш да го откраднеш?

– Разбира се. Казах на търговеца, че ще вземем толкова, колкото можем да носим, но не споменах по какъв начин ще го направим. Освен това Дурник каза, че шейната не била удобна за вълчицата и че му трябвало нещо на колела. Кабриолетът ще разреши всичките ни проблеми.

Както бе предрекъл Силк, търговецът не издържа дълго – очевидно трудно понасяше тримата мъже, настанили се на масата срещу магазина му – и когато работниците приключиха товаренето на каруцата, дойде при тях.

– Добре – рече той навъсено, – пет сребърни монети. Но ще вземете само толкова, колкото можете да носите.

– Имай ми доверие – отговори му Силк и отброи парите на масата.
– Ще пийнеш ли чаша вино с нас? Наистина е много добро.

Дебелият мъж грабна монетите и си тръгна, без да отговори.

– Ще заключим вместо теб, когато си тръгваме – извика Силк след него.

Търговецът не се обърна.

Щом дебелакът и неговите хора заминаха, Силк заведе коня си да го впрегне в кабриолета, а Гарион и Закат влязоха в магазина.

Малкият кабриолет беше с гюрук и голямо, тапицирано с кожа отделение за багаж отзад, което побра учудващо голямо количество продукти. Взеха сирене, масло, шунка, дебели резени бекон и няколко чувалчета боб. След това запълниха останалото пространство с хляб. Но щом Гарион вдигна една голяма торба с брашно, Силк решително поклати глава и каза твърдо:

– Не.

– Защо?

– Знаеш брашнените каши на Поулгара. Не искам да ги ям всяка сутрин цял месец! Хайде вместо брашно да вземем говеждо месце.

– Но ние няма да можем да изядем всичкото това – то ще се развали – възрази Гарион.

– Забрави ли, че сега имаме две гърла повече за хранене? Видях как ядат твоята вълчица и вълчето. Месото няма да се развали, повярвай ми.

Скоро излязоха от града. Силк се бе изтегнал на капрата, стиснал небрежно юздите в лявата си ръка, а в дясната държеше бутилка вино.

– Така е доста по-добре – каза щастливо той и отпи яка глътка.

22.

– Виждам, че сте имали доста работа – забеляза Белгарат, когато Силк спря кабриолета.

– Трябваше ни нещо, с което да докараме провизиите – обясни Силк доволно.

– Разбирам.

– Надявам се, че сте донесли не само боб – каза Сади. – Войнишката храна взе да става твърде еднообразна.

– Силк измами един търговец – каза Гарион, докато отваряше багажното отделение на кабриолета.

– „Измами“ ли? – възкликна дребничкият драснианец.

– Нима не го направи?

– „Мамя“ е твърде неподходящ глагол за обобщение на цялата случка – каза Силк.

– Принц Келдар – каза Поулгара, докато оглеждаше внимателно провизиите. – Ще бъда честна с теб – въобще не ме интересува по какъв начин си се добил с всичко това.

Драснианецът се поклони и рече вежливо:

– Удоволствието е изцяло мое, Поул.

– Какво научихте? – попита Белдин.

– Едно-единствено нещо – и то е, че Зандрамас пак е пред нас – отговори Гарион. – Минала е отгук преди няколко дни. Известно й е, че армията на Урвон приближава откъм планините. Изглежда, войските му се придвижват по-бързо, отколкото предполагахме, тъй като е заповядала на цивилното население да се опита до го забави. Но хората вече не й се подчиняват.

– Много умно от тяхна страна – промърмори Белдин. – Нещо друго?

– Зандрамас ги е уверила, че всичко ще приключи още преди края на лятото.

– Думите й съвпадат с онова, което ни разкри Кайрадис в Ашаба – рече Белгарат. – Добре. Сега всички знаем кога ще се състои срещата. Остава ни да разберем къде ще бъде.

– Точно затова всички бързаме да стигнем до Кел – продължи Белдин. – Кайрадис пази тази информация както квачка пиленцата си.

– Ох, не мога да се сетя! – избухна раздразнено Белгарат.

– Какво?

– Не мога да си спомня нещо – нещо много важно, което ми каза!

– Аз съм ти казвал много неща, Белгарат, но ти обикновено не ме слушаш.

– Не, слушах те! Седяхме в моята кула и си приказвахме.

– Но ние го правим от няколко хиляди години.

– Не беше чак толкова отдавна. Ерионд беше с нас, тогава той беше още мъничък.

– Значи е било преди десетина години.

– Точно така.

– И какво правехме?

Белгарат се намръщи.

– Помагах на Дурник – ремонтирахме къщата на Поледра. А ти беше тук, в Малореа.

Белдин се почеса замислено по корема.

– Май си спомням. Изпихме едно буре светла бира, което ти беше откраднало от близнаците, а Ерионд си играеше на пода.

– Ти за какво ми разправяше тогава?

Белдин сви рамене.

– Току-що се бях върнал от Малореа и ти разказвах какво става тук. Разказвах ти и за Сардиона, макар че тогава не знаехме много за него.

– Не – поклати глава Белгарат, – не беше това. Спомена нещо за Кел.

Белдин се намръщи, опитвайки се да си припомни разговора отпреди десет години.

– Сигурно не е било нещо важно, щом никой от нас не се сееща за какво е ставало дума.

– Не-не, ти спомена някаква дума просто така, между другото.

– Аз приказвам за много неща между другото. Така запълвам празнотите в разговора. Сигурен ли си, че е било толкова важно?

– Абсолютно.

– Добре. Да се опитаме да си припомним всичко.

– Не може ли това малко да почака, татко? – попита Поулгара.

– Не, скъпа. Точно сега сме на път да се досетим за нещо много важно за мен. Не ми се ще после да започваме от самото начало.

– Да видим – рече замислено Белдин и грозното му лице се сбръчка. – Когато влязох, вие с Ерионд чистехте. Ти ми предложи от бирата, която беше откраднало от близнаците, и ме попита какво съм правил след сватбата на Белгарин. Аз ти отговорих, че съм следил как се развива положението в Малореа и какво предприемат ангараките.

– Да – съгласи се Белгарат, – спомням си.

– Казах ти, че мургите са изпаднали в отчаяние след смъртта на Таур Ургас и че след смъртта на Торак западните гролими са се пръснали.

– После ми разказа за похода на Закат в Ктхол Мургос и за това как императорът бил прибавил „Кал“ към името си.

– Всъщност идеята не беше моя – обади се Закат. – На Братор му хрумна да го направим – като средство за обединяване на малореанското общество. – Императорът направи гримаса. – Но хрумването му май не беше много сполучливо.

– Положението в малореанското общество наистина не е добро – съгласи се Силк.

– Та за какво още говорехме тогава? – попита Белгарат.

– Доколкото си спомням – продължи Белдин, – разказахме на Ерионд историята за Воу Мимбре, а после ти ме попита какво става в Малореа. Аз ти отговорих, че нещата въобще не са се променили – цялата власт е съсредоточена в ръцете на административния апарат, че в Мелцена и Мал Зет кроят интриги и заговори, а Каранда, Даршива и Гандахар са пред прага на открито въстание, а гролимите... – Той млъкна и очите му се разшириха.

– Все още се страхуват да се приближават до Кел! – довърши Белгарат с триумфален вик. – Точно така!

Белдин се плесна по челото.

– Как може да съм толкова глупав? – Възкликна той, избухна в див смях и зарита с крака по земята. – Хванахме я натясно, Белгарат! – изрева той. – Ще ги победим всичките – Зандрамас, Урвон, дори Агачак! Те не могат да отидат в Кел!

Белгарат също се разсмя гръмогласно.

– Как можахме да забравим толкова важна подробност!

– Татко! – извика Поулгара. – Всичко това започва да ме изнервя. Някой от вас ще ми обясни ли защо е тази истерия?

Белдин и Белгарат затанцуваха, хванати за ръце.

– Няма ли да спрете? – извика тя.

– Това се случва твърде рядко, Поул – каза задъхано Белдин и я сграбчи в мечешката си прегръдка.

– Не ме стискай толкова силно! Каж ми какво става.

– Добре – отвърна той и избърса сълзите на радост от очите си. – Кел е свещено място за далите. Той е средището на тяхната култура.

– Да, зная.

– Когато ангараките опустошили Даласия, гролимите пристигнали

да заличат даласианската религия и да я заменят с култа към Торак, както вече били направили в Каранда. Ала разбрали, че Кел е много важен културен център, и решили да го унищожат. Далите трябвало да го защитят по някакъв начин, затова събрали своите магьосници и ги натоварили с тази трудна задача. Далските вълшебници прокляли цялата област около Кел... – Белдин се намръщи. – Може би „проклинам“ не е най-точната дума. „Омагьосали“ може би е по-близко до това, което направили, но резултатът бил, че заклинанията на далските вълшебници били насочени срещу гролимите. Ако някой гролим опитвал да се доближи до града, ослепявал.

– Защо не ни каза това по-рано? – остро попита Поулгара.

– Никога не бях обръщал внимание на тази подробност. Дори бях забравил за нея. Не обичам да ходя в Даласия, защото всички дали са мистици, а мистицизмът винаги ме е дразнел. Пророците винаги приказват загадъчно, а черната магия е изгубено време за мен. Дори не бях сигурен, че заклинанията на вълшебниците им наистина действат. Гролимите понякога са страшно лековерни. Слухът, че над някое място е надвиснало проклятие, действа като истинско проклятие, разбираш ли?

– Смятам, че причината, поради която пропуснахме тази важна подробност, е следната – подхвана замислено Белгарат. – Съсредоточихме вниманието си върху факта, че Зандрамас, Урвон и Агачак са магьосници, а пренебрегнахме обстоятелството, че едновременно с това са и гролими.

– Тези заклинания само срещу гролимите ли са насочени? – попита Гарион. – Нас могат ли да засегнат?

Белдин се почеса по брадичката и каза:

– Хубав въпрос, а, Белгарат? Не би рискувал живота на всички ни с лека ръка, нали?

– Сенджи! – щракна с пръсти старият вълшебник.

– Не те разбирам.

– Той е ходил в Кел. Колкото и да е неумел, той все пак е вълшебник.

– Ясно – засмя се Белдин. – Ние можем да отидем в Кел, а те не могат. Така че сега ние ще вървим пред тях, а те ще ни следват!

– Ами демоните? – попита Дурник сериозно. – Нахаз вече е тръгнал към Кел, а, доколкото знаем, Морджа придружава Зандрамас. Ще могат ли двата демона да стигнат до Кел? Имам предвид следното: щом Урвон и Зандрамас не са в състояние да отидат там, те със сигурност ще изпратят демоните.

Белдин поклати глава.

– Това няма да им помогне. Кайрадис няма да позволи на никой демон да се приближи до нейното копие на Малореанските евангелия. Пророците може и да имат някои недостатъци, но категорично отказват да поддържат връзки с представители на хаоса.

– Но Кайрадис може ли да попречи на демоните да вземат онова, което искат? – Дурник изглеждаше обезпокоен. – Нека да погледнем открито проблема, Белдин. Демоните са отвратителни твари.

– Кайрадис може да се грижи за себе си – отговори гърбавият магьосник. – Не се тревожа за нея.

– Не е така, Белдин – възрази Закат. – Тя е почти дете и с тази превръзка на очите е напълно безпомощна.

Белдин се изсмя рязко.

– Безпомощна? Кайрадис? Да не си си изгубил ума? Ако трябва, тя може да спре слънцето. Дори не можем да предположим колко е могъща.

– Не те разбирам. – Закат изглеждаше объркан.

– В Кайрадис е съсредоточена силата на цялата ѝ раса – обясни Полулгара на малореанеца. – В нея са съсредоточени знанията не само на далите, живеещи днес, но и на всички нейни сънародници, живели досега на света.

– А може би и на тези, които ще живеят в бъдещето – добави Белгарат.

– Интересно хрумване – рече Белдин. – Можем да го обсъдим някой ден. Все пак – обърна се той към Закат, – Кайрадис е в състояние да направи всичко необходимо и последната среща ще се състои на определеното място и в посоченото от пророчествата време. Демоните не са част от тази среща, така че Кайрадис вероятно няма да им обърне никакво внимание. Ако започнат да създават неприятности, тя ще ги изпрати там, откъдето са дошли.

– Ти можеш ли да направиш това?

Белдин поклати глава.

– А тя може ли?

– Мисля, че да.

– Изглежда, не разбирам нещо – призна Силк. – Ако никой от громимите не може да стигне в Кел, без да ослепее, и ако демоните няма да открият нищо, дори да отидат до града, защо тогава всички се стремят към него? Каква полза ще имат, ако все пак се доберат до Кел?

– Така ще са по-близо до нас и ще могат да ни преследват, след

като излезем от града – обясни Белгарат. – Те знаят, че ние можем да отидем при пророците и да разберем къде ще се състои срещата. Вероятно възнамеряват да ни преследват, щом напуснем Кел.

– Тогава положението ни ще стане много тежко. Гролимите от половината свят ще хукнат по петите ни.

– Всичко ще е наред, Силк – отговори убедено Белгарат.

– Увереността ти, че пророчествата ще се сбъднат, не ме изпълва със спокойствие и мир, приятелю – заяви хапливо дребничкият драснианец.

– Вярвай ми – рече Белгарат и се усмихна.

Силк го изгледа разярено, после размаха ръце и заруга.

– Знаеш, че от много време искам да го ядосам – засмя се тихо старият вълшебник и сините му очи блеснаха. – Смятам, че чакането си заслужаваше. Както и да е, хайде да събираме багажа и да тръгваме.

Дурник замислено наблюдаваше кабриолета, докато останалите разтоварваха продуктите и ги слагаха в дисагите на товарните коне.

– Няма да стане – заяви ковачът.

– Че какво му е на кабриолета? – възрази Силк.

– Ако качим вълчицата, тя ще е точно зад коня и той ще се подплаши.

– Не бях помислил за това – рече навъсено Силк.

– Миризмата на вълците подлудява конете, нали? – попита Велвет.

– Ръмженето им също – отговори Дурник.

– Белгарион би могъл да я убеди да не ръмжи и да не се зъби.

– А как ще отстраним миризмата? – попита дребничкият драснианец.

– Аз ще се погрижа за това. – Русокосата девойка отиде до един от вързопите и извади малко стъклено шишенце. – Обаче искам да ми купиш още от тази чудодейна течност, принц Келдар – заяви тя твърдо.

– Какво е това? – попита той подозрително.

– Парфюм, Келдар, и е ужасно скъп. – Тя погледна Гарион и на лицето ѝ грейна усмивка. – Трябва да ми превеждаш – обърна се тя към него. – Не искам вълчицата да ме разбере погрешно, когато започна да я пръскам.

– Разбира се.

Пренесоха ранената вълчица в кабриолета и пръснаха малко парфюм по носа на коня. После се отдръпнаха да проследят реакциите му, а Се'Недра се качи на капрата и стисна юздите. Всичко това се стори малко подозрително на коня, но той не изпадна в паника. Гарион се върна

за вълчето, взе го и го сложи в скута на Се'Недра. Малката кралица се усмихна, потупа вълчицата по главата и дръпна леко юздите.

– Това наистина не беше честно – оплака се Силк на Гарион, докато двамата приятели гледаха как кабриолетът се отдалечава напред.

– Искаш ти да седиш до вълчицата, така ли? – попита го Гарион.

Силк се намръщи.

– Всъщност не. Тя няма да ме ухапе, нали?

– Така смятам, но от друга страна, човек никога не може да е сигурен с вълците.

– Тогава по-добре да си стоя тук.

– Умна мисъл, приятелю.

– Не се ли тревожиш за Се'Недра? Вълчицата може да я схруска на две хапки.

– Няма да го направи. Знае, че Се'Недра е моя жена, пък и ме харесва.

– Е, Се'Недра си е твоя, не моя – сви рамене Силк. – Освен това, ако вълчицата я разкъса, Поулгара може да я съживи.

Гарион изведнъж се сети за нещо и избърза напред да настигне Закат.

– Ти си императорът на Малореа, нали? – попита кралят на Рива.

– Колко мило, че все пак си спомни – отвърна му сухо Закат.

– Тогава как е възможно да не си осведомен за проклятието над Кел, за което говореше Белдин?

– Както виждаш, Гарион аз обръщам много малко внимание на гролимите. Зная, че повечето от тях не биха отишли там, но мислех, че това е просто някакво суеверие.

– Добрият владетел трябва да знае всичко за държавата си – заяви Гарион, но после осъзна колко надутو звучи това. – Извинявай, Закат.

– Гарион – търпеливо каза Закат – твоето кралство е един малък остров. И сигурно познаваш лично повечето от поданиците си.

– Да, Е, мнозина само по физиономия.

– Ясно. Но познаваш техните проблеми, мечти, надежди и се интересуваш от тях, нали?

– Да.

– Ти си добър крал – вероятно един от най-добрите на света. Но е много лесно да бъдеш добър крал, когато управляваната от теб територия е толкова малка. Видял си част от моята империя и съм сигурен, че имаш поне някаква представа колко хора живеят в Малореа. За мен е просто невъзможно да бъда добър владетел. Разбираш ли, аз съм

император на тази страна.

– И бог? – попита Гарион лукаво.

– Не. Оставям тази заблуда на Урвон и Зандрамас. Хората си изгубват ума, когато се стремят към божественото поприще, а вярвай ми, аз се нуждая от разсъдъка си. Едва сега открих тази истина – след като побабих половината си живот, опитвайки се да унищожа Таур Ургас.

– Гарион! – извика Се'Недра от кабриолета.

– Да?

– Можеш ли да дойдеш за малко? Вълчицата скимти, а аз не зная как да я питам какво я измъчва.

– Връщам се след минутка – каза кралят на Рива на Закат, обърна Кретиен и се върна до кабриолета.

Се'Недра седеше на капрата. Вълчето в скута и лежеше блажено по гръб и размахваше лапи във въздуха, а тя го галеше по коремчето.

Вълчицата лежеше на седалката до нея, мърдаше уши и гледаше мрачно напред.

„Боли ли те нещо?“ – попита я Гарион.

„Твоята другарка винаги ли приказва толкова много?“ – изскимтя вълчицата.

Невъзможно беше да я излъже, а не можеше да става и дума да остави въпроса и без отговор.

„Да“ – призна той.

„Можеш ли да я накараш да млъкне?“

„Ще се опитам“ – Гарион погледна Се'Недра и каза:

– Вълчицата е много уморена. Иска малко да поспи.

– Не й преча.

– Да, но си й приказвала непрекъснато – отбеляза предпазливо той.

– Просто се опитвах да се сприятелим, Гарион.

– Вие вече сте приятелки. Тя те харесва. Просто я остави да поспи.

Се'Недра се нацупи.

– Няма да я безпокоя повече. Ще приказвам на малкото.

– То също е уморено.

– Че защо са толкова уморени през деня?

– Вълците ловуват нощем и спят през деня.

– О, не знаех. Добре, Гарион. Кажй й, че ще мълча, докато спят.

„Малка сестричке – рече той на вълчицата, – тя обещава да не приказва, ако си със затворени очи.“

Вълчицата го погледна учудено.

„Ще си помисли, че спиш.“

Вълчицата изглеждаше смаяна.

„Нима е възможно хората да изричат неща, които не са истина?“

„Понякога.“

„Невероятно – отвърна тя. – Добре. Щом това е правило на глутницата, ще се подчиня, но ми се струва много неестествено.“

„Да, зная.“

„Ще затворя очи и ще остана така цял ден, щом това може да я накара да спре да приказва.“ – Вълчицата въздъхна тежко и затвори очи.

– Заспа ли? – прошепна Се'Недра.

– Мисля, че да – отвърна Гарион и се отправи към челото на групата.

Местността ставаше все по-хълмиста. Въпреки че небето беше все така мрачно, в ранните часове на следобед на западния хоризонт се появи лъч светлина.

Минаха по един каменен мост над пенлив поток.

– Не мирише на застояло, Белгарат – каза Дурник. – Мисля, че извира от планините.

– Защо не огледаш наоколо? – предложи старият вълшебник. – Видя дали има място, подходящо за лагеруване. Тук трудно се намира годна за пиене вода, така че нека поспрем.

– И аз си помислих същото – рече ковачът.

Разположиха лагера си на неколкостотин метра от моста на малка чакълеста тераса. Напоиха конете, разпънаха палатките и Поулгара започна да приготвя вечерята – телешко печено и гъста супа от сушен грах с парчета шунка. Както винаги готвенето задоволяваше някаква дълбока нейна потребност.

Вечерята беше истински пир.

– Браво, Поул – каза Белдин и се оригна. – Все още не си загубила готварските си умения.

– Благодаря. – Тя се усмихна, погледна към Ерионд и каза: – Не се настанявай толкова удобно. Трябва да ни помогнеш да измием съдовете.

Ерионд въздъхна, взе една кофа и тръгна за вода.

– По-рано това беше мое задължение – каза Гарион на Закат. – Радвам се, че вече има някой по-млад от мен.

– Миенето на съдове не е ли женска работа?

– Би ли го казал на леля Поул?

– Е, след като ми задаваш този въпрос, ще си призная честно – не. Не бих й казал подобно нещо.

– Бързо се учиш, Закат.

– Не съм измил и една чиния през целия си живот.

– Аз пък съм мил и за двама ни. И ако бях на твоє място, не бих се хвалил, че не съм мил чинии. Леля Поул може да реши, че точно сега е времето да се научиш. – Гарион хвърли замислен поглед към вълшебницата. – Хайде да отидем и да нахраним вълчицата и малкото. Леля Поул се дразни, когато хората около нея безделничат и почти винаги може да ти измисли някаква работа.

– Гарион, скъпи – каза Поулгара сладко точно когато двамата ставаха. – Като измием съдовете, ще ни трябва вода да се изкъпем.

– Да, лельо Поул – отговори по навик той, а после измърмори на императора на Малореа: – Ето, видя ли? Знаех си, че не трябваше да се задържаме толкова време около нея.

– Винаги ли правиш това, което ти каже? Тя имаше ли и мен предвид, когато спомена водата за къпане?

– „Да“ е отговорът и на двата ти въпроса – въздъхна кралят на Рива.

На следващата сутрин станаха рано и Белдин излетя да разузнае какво има напред по пътя. Останалите закусиха, прибраха палатките и оседлаха конете. Беше застудяло и откъм Даласианските планини духаше вятър. Бяха изминали само една левга, когато Белдин се спусна, описвайки широка спирала в мрачното сиво небе.

– Мисля, че ще е по-добре да продължим на юг – каза той. – Урвон и цялата му армия са точно пред нас.

Белгарат изруга.

– Има и още – каза гърбавият магьосник. – Даршиванците са успели да заобиколят войската на Атеска, а може би са разкъсали бойните му редици, и сега са зад гърба ни. Най-отпред вървят слоновете. Намираме се точно между двете армии.

– На какво разстояние от нас е Урвон? – попита Белгарат.

– Шест или седем левги. Войската му е в подножието на планините.

– А на колко зад нас са слоновете?

– На около пет левги. Изглежда, че искат да пресекат пътя на армията на Урвон. Няма друг начин, Белгарат, трябва да бягаме. Трябва да се махнем оттук преди да започне битката.

– Атеска преследва ли войската на Зандрамас? – попита напрегнато Закат.

– Не. Мисля, че е изпълнил заповедта ти и се върнал в лагера на брега на Маган.

– Как е успял Урвон да проникне толкова далеч на юг? – измърмори Белгарат.

– Наложил е убийствено темпо – отговори Белдин. – Кара войниците да тичат, а Нахаз бие демоните с камшик, за да се придвижват по-бързо.

– Смятам, че нямаме друг избор – рече Белгарат. – Ще тръгнем на юг. Тот, ще можеш ли да ни заведеш в Кел, ако навлезем в планините близо до границата с Гандахар?

Глухонемият великан кимна и започна да говори на Дурник с езика на жестовете.

– Ще е трудно – преведе ковачът. – Планините са много скалисти и стръмни и по високите части все още има много сняг.

– Ще изгубим много време, дядо – каза Гарион.

– Но не чак толкова, колкото ако попаднем в разгара на битката. Тръгваме на юг.

– Един момент, татко – рече Поулгара и викна: – Се'Недра, ела тук.

Се'Недра спря кабриолета при тях и Поулгара бързо и обясни настъпилата промяна в положението.

– Трябва да знаем точно какво правят и какво възнамеряват да предприемат двете армии – каза вълшебницата. – Мисля, че е време да използваш амулета на сестра ми.

– Защо ли не се сетих за това? – рече объркано Белгарат.

– Сигурно защото се мъчеше да си спомниш всички ругатни, които си чувал през безкрайно дългия си живот.

– Можеш ли да използваш амулета и едновременно с това да караш кабриолета? – попита Поулгара малката кралица.

– Ще опитам. – Гласът на Се'Недра прозвуча твърде несигурно. Тя взе спящото вълче от скута си и го сложи да легне до майка му.

– Да тръгваме – извика Белгарат.

Отбиха от пътя и поеха през полето, обрасло с висока изсъхнала трева.

– Чуваш ли нещо? – попита вълшебницата след малко.

– Само откъслечни разговори – отговори кралицата. – Там има много хора. Момент... мисля, че чух Нахаз. Трудно се забравя глас като неговия. – Малката кралица се намръщи. – Той говори с генералите на Урвон. Водят хрътки и знаят, че слоновете идват.

– Опитай се да разбереш дали даршиванските генерали знаят, че войските на Урвон са точно пред тях – каза Белгарат. – Ако има битка, искам да зная точно на кое място ще се разрази.

Се'Недра стисна здраво амулета, затвори очи и след миг отново ги отвори.

– Много бърбят – прошепна гневно тя.

– Кой? – попита Силк.

– Водачите на слоновете. Бърбиви са като бабички. Почакайте. Открих ги. – Малката кралица се вслуша напрегнато. – Даршиванските офицери са много разтревожени. Знаят, че армията на Урвон се намира някъде в планините, но не им е известно точното ѝ местонахождение. Все още никой от разузнавачите не се е върнал да докладва.

– Хрътките сигурно са се погрижили за това – предположи Силк.

– Какви са плановете на даршиванците? – попита Белгарат.

– Все още не са взели никакво решение. Напредват предпазливо и изпращат напред много разузнавачи.

– Добре. Виж дали ще успееш отново да чуеш Нахаз.

– Ще се опитам. – Риванската кралица пак затвори очи.

– О, но това е ужасно! – извика тя след минута.

– Какво има, скъпа? – попита Поулгара.

– Карандите са намерили някаква тясна клисура. Ще примамят слоновете там, после ще започнат да хвърлят отгоре камъни и горящи хрести! – Се'Недра продължи да слуша напрегнато. – Щом избият слоновете, ще нападнат даршиванската войска от всички страни.

– Урвон там ли е? – попита Белдин, който следеше напрегнато всяка дума на кралицата.

– Не. Скрил се е някъде и бълнува несвързани приказки.

– Мисля, че ще е най-добре да отидеш да намериш тази клисура – каза Белгарат на Белдин. – Битката ще се разрази тъкмо там и аз искам да съм сигурен, че сражението между враждуващите армии е зад гърба ни, а не някъде пред нас.

– Добре – съгласи се Белдин, превърна се в ястреб и отлетя.

Продължиха внимателно напред. Гарион здраво стискаше щита си.

Белгарат яздеше, вдигнал лице към мрачното небе, и Гарион усети, че старият вълшебник изпраща мисълта си към Белдин.

– Не го прави толкова високо, татко – предупреди го Поулгара. – Около нас има гролими.

– Е – каза той, – никой няма да разбере кой вдига този шум. Ще си помислят, че е някой техен събрат.

– На север – извика след малко Белгарат. – Белдин е открил клисурата, където подготвят засадата. Битката ще се разрази всеки миг. Ако яздим с всички сили, ще се измъкнем!

23.

Препуснаха на юг през пустото поле. Се'Недра все така стискаше амулета.

– Даршиванците все още не знаят, че войниците на Урвон ги чакат в засада – извика тя.

– Много скоро ще разберат – отвърна и Силк.

– Още колко има до границата с Гандахар? – викна Гарион на Закат.

– Поне двадесет левги.

– Дядо – подвикна Гарион. – Наистина ли трябва да се отклоним толкова на юг?

– Вероятно не – отговори му старият вълшебник. – Щом отменим разузнавачите на Урвон, Белдин ще ни отведе в планините. Освен това нямам работа в Гандахар.

Облаците се съгъстиха и запръска студен дъжд. След малко се изкачиха на билото на един хълм. Белгарат се повдигна на стремената да види какво има пред тях и каза:

– Ето го. – и посочи към небето.

Самотна птица, мъничко черно петънце в далечината, се рееше във висините. Когато започнаха да се спускат по склона, птицата се насочи на запад, размахвайки криле, и те я последваха.

Дъждът ту се усилваше, ту спираше, но едно бе сигурно – влагата затрудняваше видимостта, разстилайки над полето лека мъгла.

– Много е приятно да яздиш в дъжда, нали? – подхвърли иронично Силк.

– При тези обстоятелства, да – отвърна Сади. – Дъждът не върши толкова добра работа, колкото мъглата, но все пак затруднява видимостта, още повече като знаеш какви хора вървят по петите ни.

– Имаш право – призна Силк и се уви в наметалото си.

Местността ставаше все по-неравна, от земята стърчаха остри камъни. След около половин час усилената езда ястребът ги отведе в една клисура.

Бяха мокри до кости. Гарион избърса лицето си и погледна напред. Небето на запад ставаше по-ясно – плах признак, че времето може би ще се оправи. Досега кралят на Рива не си бе давал сметка колко много го потиска мракът над Даршива, но изведнъж почувства, че ако отново стигнат до слънчевата светлина, вече ще са на сигурно място.

След един завой видяха Белдин, изправен на пътя пред тях. Сплъстената коса на гърбавия магьосник висеше на мокри кичури по раменете му, а от брадата му се стичаше вода.

– По-добре намалете темпото – изръмжа той. – Чувате се от цяла миля!

– Къде точно отвежда тази клисура? – попита Белгарат.

– Непрекъснато криволичи, но накрая ще ни изведе на билото на планината. Ако оттам тръгнем на север, ще излезем на пътя за Даласия.

– Това всеки го знае.

– Добре. Ще имаме поне един ден преднина, без да смятаме времето, което ще загубят в битката.

– Ще отидеш ли пак на разузнаване?

– Не и докато не спре дъждът. Перата ми са мокри. О, и още нещо. Щом стигнем до билото, трябва да сме особено внимателни. Няколко левги на север пътят ни минава само на две-три мили от мястото, където Нахаз е устроил засадата.

– Маршрутът, който си избрал, не е най-подходящият – рече Белгарат. – Ако някой случайно хвърли поглед по склона, половината войска на Урвон ще хукне да ни преследва.

– Няма, освен ако войниците не могат да летят. Преди няколко хиляди години тук имаше земетресение, което срути част от билото и сега скалите там се спускат отвесно надолу.

– Колко надолу?

– Достатъчно. Около хиляда стъпки.

Белгарат изхъмка, после попита:

– Мислиш ли, че битката ще започне още днес?

– Съмнявам се. Слоновете не вървят бързо, пък и даршиванците се придвижват твърде предпазливо. Скоро ще спрат да пренощуват. Но утре сутринта ще стане твърде шумно.

– А дали през нощта ще успеем да минем край мястото, където е устроена засадата?

– Едва ли. Не бива да палим факли, а скалата е наистина отвесна. Ако някой падне, ще се озове направо в Маган, откъдето тръгнахме.

Белгарат изсумтя и попита:

– Сигурен ли си, че не можеш да полетиш?

– Абсолютно. Мокър съм като кокошка.

– Защо не се превърнеш в патица тогава?

– А ти защо не си гледаш работата?

– Е, добре – каза примирено Белгарат. – Значи ние с Гарион трябва

да отидем на разузнаване. – Той слезе от коня и продължи нагоре по клисурата. Кралят на Рива въздъхна и го последва.

Стигнаха до билото и продължиха на север. Дъждът постепенно намаля.

– Дядо – каза Гарион, – ей там има пещера.

– Добре ще е да се скрием някъде – каза Белгарат. – Доведи другите.

Гарион се обърна и забърза назад. Дъждът определено ръмеше все по-слабо, но вятърът духаше по-силно и ставаше все по-студено.

– Пак ли пещера? – въздъхна тъжно Силк, когато кралят на Рива им каза да го последват.

– Ако искаш, ще те държа за ръката, Келдар – предложи му Велвет.

– Оценявам жеста ти, Лизел, но не мисля, че ще ми помогнеш особено. Мразя пещерите.

– Някой ден трябва да ми обясниш защо.

След като влязоха в пещерата и се нахраниха, Белгарат стана и каза на Гарион:

– Хайде да поогледаме наоколо. Искам да зная с какво си имаме работа.

Излязоха от пещерата и занесоха храна на Силк, който беше отвън на пост – дребничкият драснианец сам беше предложил – при това твърде ентусиазирано – да остане навън и да наблюдава какво става.

– Искате ли да дойда с вас? – попита той.

– Не. Остани тук и си дръж очите отворени. Предупреди останалите, ако видиш някой да минава по билото – каза му старият вълшебник.

Двамата с Гарион промениха облика си, отидоха до ръба на пропастта и спряха. Равнината под склона бе обгърната в непрогледна тъма – очевидно войниците на Урвон бяха получили заповед да не палят никакви огньове. Но в далечината се виждаха множество огньове, примигващи като малки оранжеви звезди.

„Зандрамас има голяма армия“ – мислено каза Гарион на дядо си.

„Да – съгласи се старият вълшебник. – Битката утре сутринта ще им отнеме много часове. Дори демоните на Нахаз се нуждаят от време, за да убият толкова много хора.“

„Колкото по-дълго трае сражението, толкова по-добре за нас. Ако искат, могат да си бият и цяла седмица. Дотогава ще сме изминали половината път до Кел.“

На следващата сутрин станаха рано, много преди изгрев слънце. Всички бяха унили. Въпреки че двете армии, изправени една срещу друга в равнината, бяха вражески, никой не се радваше на предстоящото кръвопролитие.

– Много си мълчалив тази сутрин, Гарион – отбеляза Закат, докато оседлаваха жребците си.

– Просто се чудех дали има начин да спрем всичко това.

– Няма – каза Закат. – Вече е твърде късно. Даршиванците ще продължат своя поход и войската на Урвон ще ги нападне от засада. Водил съм достатъчно битки и зная, че в един момент нещата стават неизбежни.

– Както беше при Тул Марду?

– В случая с Тул Марду допуснах груба грешка – призна Закат. – Трябваше да пробия фронта на Се'Недра, вместо да се опитвам да го заобиколя. Гролимите обаче ме убедиха, че могат да задържат мъглата цял ден. Не трябваше да им вярвам. Освен това не биваше да подценявам астурианските стрелци. Да не говоря за арендите.

– Да, арендите са страхотни бойци.

– Винаги са ми казвали, че са много глупави – дори почти слабоумни.

– Наистина не са твърде умни – призна Гарион. – Може би точно това ги прави толкова добри войници. Няма достатъчно въображение, за да изпитват страх. – Той се усмихна. – Мандорален дори не може да си представи, че е възможно да изгуби битка. Би атакувал цялата твоя армия сам-самичък.

– Баронът на Воу Мандор? Чувал съм за него. – Закат се усмихна криво. – Знаеш ли – напълно е възможно да победи.

– Не му го казвай. Той и сега си има достатъчно проблеми – въздъхна Гарион. – Ще ми се да беше тук – и Барак, и Хетар, дори Релг.

– Кой е Релг?

– Един улгос. Може да минава през скали.

Закат се втренчи в него невярващо.

– Не знам как го прави, така че не ме питай. Но видях как веднъж напъха един гролим в една скала. После го остави там – само ръцете му стърчаха от камъка.

Закат потръпна.

Яхнаха конете и започнаха бавно да се изкачват нагоре по клисурата. Небето постепенно се изясни и Гарион видя, че се приближават към ръба на скалата, откъдето можеха да наблюдават предстоящата битка.

– Белгарат – тихо каза Закат. – Имаш ли нещо против едно предложение?

– Винаги се вслушвам в предложенията на спътниците си.

– Това може би е единственото място, от което ще можем да видим какво става долу. Не е ли по-добре да спрем и да се уверим, че битката наистина е започнала, преди да продължим? Ако даршиванците успеят да преодолеят засадата на Урвон, ще бъдат на няколко левги от нас. Тогава наистина ще се наложи да бягаме с все сили.

– Имаш право – намръщи се Белгарат. – Винаги е добре да знаеш как се развиват нещата. На ръба на пропастта има достатъчно растителност и ще можем да наблюдаваме, без да ни видят.

– Ние трите ще изчакаме тук, татко – каза Поулгара. – Виждали сме много битки и не мисля, че трябва да станем свидетели и на тази. Ти също ще останеш с нас – обърна се тя към Ерионд.

– Да, Поулгара – каза младежът.

Мъжете продължиха предпазливо напред и приклекнаха зад няколко стърчащи камъка на ръба на пропастта. Мрачните облаци, вечно надвиснали над Даршива, се носеха над брулената от жестоки ветрове безрадостна равнина. В равнината пълзяха миниатюрни фигурки.

– Твърде далеч са – измърмори Закат. – Нищо не се вижда.

– Ще излетя и ще ви казвам какво става – предложи Белдин.

– Сигурен ли си, че перата ти са сухи? – попита го Белгарат.

– Да. Нарочно спях близо до огъня нощес.

– Добре. Дръж ни в течение.

След миг Белдин се превърна в ястреб и литна.

– Защо винаги приемате това толкова спокойно? – обади се Закат.

– Не е точно така – промърмори Сади и потри с ръка обръснатия си череп. – Просто вече сме свикнали. Първия път, когато го видях, направо ми настръхна косата.

– Армията на Урвон е скрита в падините от двете страни на клисурата – каза Белгарат, повтаряйки думите, които ястребът, кръжащ в мрачното небе, му бе изпратил с мисълта си. – Слоновете се приближават към тях.

Закат се наведе над ръба на пропастта и погледна надолу.

– Внимавай – каза Гарион и го хвана за ръката.

– Наистина е доста високо – рече Закат. – Но разбирам защо даршиванците са се отправили към клисурата. Тя се разклонява и едното разклонение води на север към равнината.

– Слоновете започват да се подреждат в колона, останалите

войници на Даршива поемат в редици след тях – предаде им Белгарат сведенията на Белдин.

– Изпращат ли разузнавачи напред? – попита Закат.

– Да, но те оглеждат само дъното на клисурата.

Зачакаха. Белдин кръжеше над двете армии.

– Битката ще започне скоро – тъжно каза Белгарат. – Слоновете вече влизат в клисурата.

– Малко ми е жал за тях – каза Дурник. – Те не са дошли доброволно тук. Дано поне да не използват огън срещу тях.

– Това е стандартната процедура, приятелю – отговори Закат спокойно. – Огънят е единственото нещо, от което слоновете се страхуват. Те ще се обърнат в паническо бягство назад в клисурата.

– И ще стъпчат даршиванците! – възкликна Силк. – И Нахаз ще се наслади на обилно пролятата кръв.

– Нужно ли е да гледаме всичко това? – попита Дурник.

– Трябва – отвърна Белгарат.

– Мисля да отида да изчакам при Поулгара и останалите – рече ковачът и стана. Тот го последва и двамата се спуснаха надолу.

– Май е малко прекалено чувствителен, нали? – каза Закат.

– Обикновено – отговори Гарион. – Но щом нещо трябва да се направи, го прави.

– Битката ще започне ей сега – рече напрегнато Белгарат. – И последният слон вече влезе в клисурата.

Незнайно защо Гарион внезапно почувства, че му става студено.

После, въпреки че всичко ставаше на повече от една левга разстояние, до ушите им долетя гръмовен тътнещ звук – войниците на Урвон започнаха да събарят огромни камъни върху напредващите слонове. Във въздуха се разнесе агонизиращият рев на огромните животни. След миг дим и пламъци започнаха да се издигат над клисурата – жестоките карандаи бяха започнали да хвърлят горящи храсти върху безпомощните гиганти.

– Мисля, че видях достатъчно – рече Сади, стана от мястото си и се спусна надолу по билото.

Оцелелите слонове, подобни на мравки заради голямото разстояние, се обърнаха и побягнаха панически обратно през клисурата. Към агонизиращия рев на зверовете изведнъж се присъединиха ужасени човешки писъци – животните бяха започнали да си пробиват път през редиците на войниците от Даршива.

Белдин долетя при спътниците си и кацна на същия камък, от който

беше излетял.

– Какво е това? – попита Силк. – Ей, там, в началото на клисурата.

Мрачното пространство в края на равнината се разлюля от необичаен вихър. Нещо започна да блести с потрепваща светлина във всички цветове на дъгата, скоро там затрещяха светкавици, излъчващи пареща топлина. След миг ослепителната светлина се превърна в истински кошмар.

– Белар! – изруга Силк. – Това нещо е голямо колкото хамбар!

Съществото беше ужасно. От тялото му стърчаха десетки змиевидни ръце, които се гърчеха и мятаха във въздуха, три блестящи очи гледаха свирепо наоколо, а огромната му муцуна беше пълна с дълги остри зъби. Чудовището се надигна като крепост над слоновете и започна да ги рита презрително с дългите си силни крака, увенчани със страшни нокти. След това ужасната твар пое с гигантски крачки по клисурата, преминавайки безразлично по средата на изгарящите пламъци. Кръвожадният звяр не обръщаше никакво внимание на огромните камъни, които го удряха по раменете и се стопяваха, сякаш бяха снежинки.

– Какво е това? – попита Закат с треперещ глас.

– Това е Морджа – отговори Белгарат. – Виждал съм го и преди в Мориндландия. Не е лесно да се забрави подобно лице.

Демонът вървеше през клисурата, протягаше многобройните си ръце, сграбчваше цели взводове карандаи и ги запращаше небрежно в скалите наоколо с ужасяваща сила.

– Смятам, че изходът от битката е вече решен – каза Силк. – Как мислите, дали ще бъде добре да си тръгнем още сега?

Господарят на демоните Морджа вдигна муцуната си и извика нещо с гръмотевичен глас, крещейки на някакъв страшен език – прекалено отвратителен, за да бъде разбран от човешко същество.

– Бъдете нащрек – викна Белгарат. – Битката все още не е свършила. Това беше предизвикателство, отправено към Нахаз, и той трябва да му отговори!

Въздухът в края на равнината отново затрепери и изведнъж се появи друго огромно чудовище.

– Как се осмеляваш да се изправиш срещу мен, Морджа? – изрева то и дори планините се разтърсиха.

– Не се страхувам от теб, Нахаз – изръмжа Морджа. – Враждата между нас тлее от стотици хиляди години. Нека тя приключи тук. Аз ще занеса вестта за твоята смърт в Ада – и главата ти като доказателство.

– Добре, нека главата ми бъде твоя – викна Нахаз със смразяващ

смях. – Ела и я вземи, ако можеш.

– И ти ще дадеш камъка на властта на лудия ученик на обезобразения Торак? – подигра го Морджа.

– Временният ти престой в земята на мориндимите е отнел разсъдька ти, Морджа. Камъкът на властта ще бъде мой и аз ще управлявам мравките, които пълзят по лицето на този свят. Ще ги отглеждам като добитък и ще се храня с тях, щом огладнея.

– Как ще ядеш, ако нямаш глава? Аз ще бъда господарят на света и ще се храня с обитателите му, защото камъкът на властта ще бъде в моите ръце.

– Скоро ще разберем дали ще стане така, Морджа. Ела. Ела да се сразим – и да видим кой от нас ще загуби главата си и кой ще притежава камъка, който и двамата така силно желяем. – Изведнъж Нахаз погледна към върха на скалата, където лежах скрити Гарион и приятелите му, и изсъска: – Детето на Светлината! Хвала на краля на ада, който го доведе при мен. Ще го разкъсам на парчета и ще взема камъка, който носи. Ти си обречен, Морджа! Аз ще държа този камък в ръцете си, затова твоята гибел е сигурна! – И Нахаз започна да се катери с ужасяваща скорост по отвесната скала.

– Да бягаме! – извика Силк.

Морджа остана за миг на място, вцепенен от изумление, но после и той се втурна и започна да се изкачва по канарата.

Гарион се изправи и извади меча на Желязната хватка. Испита особеното чувство, че е съвсем сам на света. След това развърза кожения калъф, покриващ дръжката на оръжието, и го свали. Кълбото на Алдур заблестя и когато кралят на Рива стисна меча с две ръце, познатият син пламък озари цялото острие.

– Гарион! – възкликна Закат.

– Те искат Кълбото – каза студено риванският крал. – А аз не съм съгласен да им го дам доброволно.

А после до тях застана Дурник. Беше гол до кръста и стискаше огромен чук, който блестеше със синя светлина като меча на Гарион.

– Извини ме, Гарион – каза ковачът, – но това е моя задача.

Поулгара стоеше до съпруга си и снежнобелият кичур на челото й блестеше.

– Какво става? – попита Белгарат.

– Не се замесвай в това, татко – каза Поулгара. – Това е нещо, което просто трябва да стане.

Дурник се приближи към ръба на пропастта, погледна надолу към

двете чудовища, изкачващи се по отвесната канара, и извика с гръмоуен глас:

– Върнете се там, откъдето сте дошли, или ще умрете!

Заедно с гласа на ковача звучеше друг глас – спокоен, тих, но Гарион почувства как силата му го разтърсва. Кралят на Рива беше чувал този глас.

– Махайте се! – викна Дурник и подчерта думите си със страхотен удар с чука, като разби една огромна канара на хиляди парчета.

Пълзящите нагоре по скалата демони се поколебаха.

Отначало промяната беше едва забележима – сякаш гръдният кош и рамената на Дурник започнаха да се увеличават. След това Гарион видя как Дурник започна да расте. Когато достигна десет стъпки, изглеждаше внушителен, при двадесет беше просто невероятен. Огромният чук в ръката му също се уголеми, а синьото сияние около него започна да става все по-плътно. Раменете на ковача докоснаха мрачното, страховито небе, и дори скалите се свиха от страх пред него, щом яките му ръце замахнаха, стиснали огромния чук.

Морджа спря, прилепи се до скалата и животинското му лице се изкриви от страх, когато Дурник натроши на парчета цял склон от планината с един-единствен гръмотевичен удар на могъщия си чук.

Ала Нахаз, чиито очи пламтяха, лишени от мисъл и чувство, продължи да се катери нагоре, забивайки нокти в камъка и бълвайки проклетия.

– Така да бъде! – извика Дурник, но това не бе неговият глас, а друг, по-дълбок, всемогъщ глас, който изгърмя в ушите на Гарион като удар на самата съдба.

Морджа се пусна от скалата, сгромоляса се върху скалите и побягна с вой, стиснал с многобройните си ръце грозната си глава.

Ала Нахаз с лудо блеснали очи продължи да забива ноктите си – в голата скала и да се катери все по-нагоре.

Дурник отстъпи от ръба на пропастта, стиснал с огромните си ръце светещата дръжка на чука.

– Дурник! – извика Силк. – Не му позволявай да се изправи!

Ковачът не отговори, а само се усмихна и залюля чука.

Нахаз изскочи от пропастта, изправи се в цял ръст на ръба и одра с нокти небето, ръмжейки луди проклетия на езика на демоните.

Дурник плю на лявата си ръка, след това на дясната. После замахна и нанесе страшен удар в гърдите на господаря на демоните.

– Махай се! – изрева ковачът с глас, по-силен от гръмотевичен

тътен. При сблъсъка на чука с тялото на Нахаз във въздуха се разпиляха зловещи оранжеви искри.

Нахаз изрева и се хвана за гърдите. Дурник замахна отново.

И отново.

Гарион разпозна ритъма в ударите на своя приятел. Дурник не се биеше. Той стоварваше чука върху демона с точността на майстор, чиито инструменти сякаш са сраснали с ръцете му, и отново и отново искрящият в синьо сияние чук блъскаше тялото на демона и след всеки удар се разхвърчаваха искри. Нахаз се свиваше, опитвайки да предпази туловището си от ужаса на летящия към него чук, който чупеше костите му. И при всеки удар Дурник изреваваше:

– Иди си!

Ковачът удряше ли, удряше. Змиевидните ръце на чудовището се откъсваха от тялото му, падаха и се гърчеха в пропастта: огромни, подобни на кратери дупки зейнаха в гърдите на демона.

Неспособен да гледа този ужас, Гарион отклони поглед встрани. Някъде далеч под тях се намираще тронът на Урвон. Мъжете, които го носеха, бяха избягали и обезумелият ученик на Торак скачаше диво от скала на скала и пищеше от ужас.

Дурник нанесе още един удар.

– Иди си!

И още един.

– Иди си!

И още един.

– Иди си!

Нахаз се отдръпна, претърколи се през ръба на пропастта и зави от ярост и отчаяние. Падаше все по-надолу и по-надолу, обвит в зелена светлина. Миг преди да се удари в земята една от змиевидните му ръце се протегна и сграбчи последния ученик на Торак. Урвон нададе ужасяващ писък и потъна в земните глъбини заедно с Нахаз.

Когато Гарион погледна отново към мястото на схватката, Дурник беше възвърнал нормалните си размери. Гърдите и ръцете му бяха покрити с пот, той дишаше тежко, изтощен от гигантските усилия. Синьото сияние на чука ставаше все по-ярко с всяка секунда, докато накрая чукът не се нажежи до бяло, а след това сиянието постепенно започна да избледнява и изведнъж Гарион видя, че Дурник стиска в ръка сребърен амулет.

Гласът, който беше прозвучал заедно с гласа на ковача по време на ужасната битка с повелителя на демоните, сега почти прошепна:

– Този човек беше най-подходящият сред вас за изпълнението на тази задача. Знайте, че той е мой обичен ученик.

Белгарат се поклонил и каза с трепет:

– Ще бъде, както казваш, учителю. Ние го приветстваме като наш брат.

Поулгара пристъпи напред с грейнало в почуда лице и внимателно взе амулета от ръката на Дурник.

– Колко е красив! – тихо каза тя, окачи с обич амулета на врата на съпруга си, прегърна го и го целуна.

– Моля те, Поул! – Дурник се изчерви. – Не сме сами.

Тя се засмя и се притисна още по-плътнo до него.

Белдин се усмихна дяволито и каза на Дурник:

– Добра работа, братко. Беше доста напечено. – После гърбавият магьосник протегна ръка, измъкна една халба с пенлива бира от въздуха и я подаде на най-новия ученик на Алдур.

Дурник я изпи с благодарност.

Белгарат го потупа по рамото.

– От много отдавна не сме имали нов брат – каза той и след това го прегърна.

– О! – възкликна Се'Недра с разтреперан глас. – Това е толкова прекрасно.

Без да каже нито дума, Велвет ѝ подаде кърпичка и попита:

– Какво е нарисувано на неговия амулет?

– Чук – отговори Белгарат. – Какво друго може да бъде?

– Може ли да кажа нещо, древни? – намеси се плахо Сади. – Двете армии долу, изглежда, са изпаднали в пълно объркване. Не е ли сега най-подходящото време да тръгваме?

– И аз си помислих същото – одобри идеята му Силк.

– Те имат право, Белгарат – подкрепи ги Белдин. – Свършихме онава, за което бяхме изпратени тук, по-точно Дурник го направи. – Гърбавият магьосник въздъхна и погледна над ръба на пропастта. – Аз наистина исках да убия Урвон със собствените си ръце – добави той, – но всъщност така стана дори по-добре. Надявам се, че престоят в ада ще му хареса.

Изведнъж над тях се чу пронизителен, триумфален смях. Гарион се обърна рязко и замръзна от изненада. На една канара над тях стоеше магьосницата от Даршива, облечена в черна роба, а до нея беше застанало русокосо момченце. Чертите на принц Геран се бяха променили през годината, изтекла след отвличането му, но Гарион веднага го позна.

– Добре свършихте моята работа – викна Зандрамас. – Самата аз не бих могла да измисля по-добър край за последния ученик на Торак. Сега, Дете на Светлината, само ти стоиш между мен и Ктраг Сардиус. Ще чакам да се появиш на Мястото, което вече не съществува. Там ще видиш как ще провъзглася новия бог на ангараките, който ще господства над вселената до края на дните!

Геран умолително протегна ръка към Се'Недра, но в същия миг Зандрамас го грабна и двамата изчезнаха.

– Невероятно! – прошепна вълчицата.

КРАЙ

© 1989 Дейвид Едингс
© 2001 Здравка Евтимова, превод от английски

David Eddings
Sorceress of Darshiva, 1989

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Мандор, 2006

Публикация:

ГОСПОДАРЯТ ДЕМОН НА КАРАНДА. МАГЪОСНИЦАТА ОТ ДАРШИВА. 2001.
Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи. Роман. Превод: [от англ.] Здравка ЕВТИМОВА
[Demon Lord of Karanda. Sorceress of Darshiva / David EDDINGS]. С ил. Формат:
165×235. Страници: 672. Цена: 9.99 лв. ISBN: 954-585-183-1 (грешен); ISBN:
954-585-182-1 (попр.)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/369>]